

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SAVAGE HEIR

a bratva bully romance

JAGGER COLE

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SAVAŖCI VARİS

BRATVA BULLY ROMANTİZMİ

JAGGER COLE

Savage Heir
Jagger Cole © 2021
Tüm hakları
saklıdır.

Kapak: Plan 9 Book Design | Fotoğraf: Wander Aguiar | Modelleme: Lucas Loyola
Düzenleme: MJ Edits | Düzeltme: Jessie Stafford, Teshia Elborne

Bu bir edebi kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylarla benzerlikler veya yaşayan ya da ölmüş kişiler, olaylar ya da kuruluşlar sadece tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın izinsiz çoğaltılması, iletilmesi veya dağıtılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Savage Heir
Çalma Listesi
Özel Bir Hediye

Bölüm 1 Bölüm
2 Bölüm 3
Bölüm 4 Bölüm
5 Bölüm 6
Bölüm 7 Bölüm
8 Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Sonsöz

Çok Yakında

Bratva'nın Borcunu Ödemek

Önizleme Ayrıca yazan Jagger Cole

Teşekkür

Yazar Hakkında

SAVAŞÇI VARİS

Bratva Prensi. Güzel canavar. Dayanılmaz kötü adam.

"Sadece hatırla... kaçma şansın vardı ve kaçmadın."

Tanışmamız bir uyarıydı. İlk buluşmamız bir tehditti.

Ona Kurt diyorlar; dünyanın en acımasız suç ailesinin vahşi varisi. Dövmeli, yeşil gözlü bir şeytan. Akıl oyunları oynayan ve ardında bir yıkım yolu bırakan baştan çıkarıcı bir psikopat.

Ilya Volkov'u tanımak ondan korkmaktır. Ona karşı gelmek, ölümcüldür.

Ama ben bu notu almamıştım. Dünyanın en seçkinlerinin çocuklarının ve varislerinin bir engerek yuvası gibi çalkalandığı ultra seçkin Oxford Hills Akademisi'nin dışlanmış yeni öğrencisi olarak, karanlık prensin yüzüne tükürdüm.

Şimdi de beni kırmak istiyor.

Planımda prestijli bir üniversite, hukuk fakültesi ve altın bir gelecek var.

Ilya, iradesine boyun eğene kadar beni topuğunun altında ezmeye devam ediyor. Onunla ne kadar çok savaşırsam, pençeleri o kadar derine batıyor.

Kendime ondan nefret ettiğimi söyledikçe, ona direnmek daha da zorlaşıyor.

Kapımda bir kurt uluyor; ofluyor, pufluyor ve tüm dünyamı yerle bir etmeye hazır.

Ve çok yakında, beni tamamen yiyip bitirebilir.

Bu ekstra öfkeli, ekstra çiğ Bratva kabadayı romantizmi, kindle'ınızı dumanı üstünde bırakmayı garanti ediyor.

Kesinlikle aldatma yok, uçurum yok ve mükemmel bir sonsuza dek mutlu son.

OYUN LİSTESİ

When You Were Young - The Killers
Lost Cause - Billie Eilish
Don't Delete The Kisses - Wolf Alice
Personal Jesus - Depeche Mode
Pain - The War On Drugs
Dangerous Woman - Ariana
Grande The Wolf - Mumford &
Sons
Sparks - Neon Hitch
Not Afraid Anymore - Halsey
Slow Dancing in a Burning Room - John Mayer
Time Stands - Nathaniel Rateliff
Wonderwall - Ryan Adams
Sen Gençken - Sessiz Bir Film

ÖZEL BİR HEDİYE

Jagger Cole hayranlarına özel haber bülteni, yeni çıkan kitaplardan, çekilişlerden ve daha fazlasından haberdar olacağınız ilk yer! Mister Big'in ücretsiz bir kopyasını almak için bugün kaydolun - ekstra sıcak başka hiçbir yerde bulunmayan milyarder romantizmi!

"GERÇEKTEN CİDDİ OLAMAZSIN."

Gözlerim yağmurluğumun önünü iliklemeyle meşgul ellerimden aynaya kayıyor ve Charlotte'unkilerle buluşuyor. Merakla gülümsüyorum.

"Tabii ki ciddiym. Buradaki tüm spor programları benim girmem için fazla rekabetçi ve matematik takımının ilk toplantısı dönemin yarısına kadar yapılmıyor."

Oda arkadaşım başını iki yana sallayarak sustu. "Hayır, başka bir şey bulmalısın. Ciddiyim. Bak, tüm bunların senin için yeni olduğunu biliyorum, ama sana söylüyorum."

"Char, bu sadece özel ders. Bunu daha önce milyonlarca kez yaptım."

Tamam, bunu daha önce devlet okulunda, Kuzey Carolina'da ve oraya taşındıktan sonra DC'de milyonlarca kez yaptım. Bunu dünyanın en seçkin, en prestijli özel hazırlık okulunda hiç yapmamıştım.

Ama yine de... özel ders özel derstir, değil mi? Ve görünüşe göre, dünyanın en seçkin, bağlantılı ve -gerçekçi olalım-zengin öğrencilerinin mükemmel soyağaçlarına en uygun yüksek eğitime girmelerine rehberlik eden Oxford Hills Akademisi'nde bile, hala bir ayağa ihtiyacı olanlar var.

Ve özel ders vermek üniversite öncesi özgeçmişlerde harika görünüyor.

"Tenley..." Charlotte'un dudakları incedir ve ileri geri sallanırken yüzünün rengi tamamen gitmiştir. "Ona ders veremezsin. Onun yanına gidemezsin."

Sırtarak döndüğümde kaşlarım çatılıyor. "Charlotte, DC'deki en tehlikeli okullardan bazılarında SAT hazırlıklarına yardım ettim." Tudor tarzı camlı pencereler, kavisli, karmaşık tavan kirişleri, ahşap kakmalı kitap rafları ve Hogwarts'a çok yakışacak bir şömineyle tamamlanmış muhteşem oturma alanına göz gezdiriyorum. "Yani, nerede olduğumuza bir bakın. Eminim ben-"

"Ona 'Kurt' demelerinin bir nedeni var Tenley," diye tıslıyor sessizce.

Yutkunuyorum. Bu lakabı ilk kez duymuyorum.

Charlotte ile birlikte öğrenci yurduna taşındığımdan bu yana geçen üç gün içinde, bu lakabın kampüsün ortak alanlarında bir lanet ya da belki bir dua gibi fısıldandığını duydum.

Ilya Volkov: Oxford Tepelerinin Kurdu.

Onu internetten araştırdım. Yani böyle bir lakaptan sonra nasıl yapmazsın. Onunla hiç tanışmadım ya da görmedim.

yüz yüze. Ama bir Google görsel aramasından sonra onun neden Kurt olduğunu tamamen anladım.

Çünkü bu adam kameranın objektifine baktığında, avına saldırmaya hazır bir yırtıcı gibidir.

Bir de soyadının Rusça "kurt" anlamına gelmesi var sanırım. Soyadı aynı zamanda Rusya'da, Amerika'daki "Capone" gibi organize suçla eş anlamlıdır. Aslında amcası, acımasız ve soğukkanlı Volkov Bratva ailesinin başı olan Yuri Volkov'dur.

Arama motoru sayfasına yayılan Ilya'nın yüzünü düşündüğümde yüzüm kızarıyor. Koyu renk saçlar, yeşil gözler ve aristokrat bir modelin yontulmuş yakışıklılığı ve kemik yapısı. Ama bütün bu çehre, insanın ürpermekten kendini alamayacağı bir karanlığa bürünmüş.

Tıpkı şu anda bunu düşünürken bile hissettiğim gibi. Ama kendimi çelikleştiriyorum ve bu ürpertiye üzerimden atıyorum. Ilya Volkov "Kurt" olabilir. Dünyanın en tehlikeli, güçlü ve zengin suç ailelerinden birinin veliahtı olabilir. Şaşırtıcı bir şekilde, geçen yılki bazı sorunlardan sonra akademik gözetim altında olabilir.

Ama bunların hiçbirinin beni etkilemesine ya da vazgeçirmesine izin vermeyeceğim. Çünkü tüm bunlar Plan'ın bir parçası.

Tamam, Plan babamın beklenen siyasi hamlelerini çevreleyen medya ve danışmanlık ekibi tarafından biraz değiştirildi. Ama yine de çoğunlukla on iki yaşımdan beri kafamda olan Plan.

Mezuniyet birinciliği, ardından lisans için Columbia ve tabii ki onur derecesiyle mezun olacağım. Sonrasında Harvard Hukuk'a geçeceğim ve beni Junior Associate yapacak olan ünlü Welsley and Kane'de staj yapacağım. Oradan, DC'deki daha da prestijli Lancer, Stein ve Ramirez firmasına geçeceğim ve iki yıl içinde ortak olacağım. Orada birkaç yıl geçirdikten sonra, Columbia Bölgesi'nde hâkimliğe yükseleceğim. Ve kırk yaşıma geldiğimde nihai hedefime ulaşacağım: Yüksek Mahkeme Yargıcı Tenley Chambers-tarihteki en genç Yargıç.

Yüksek mi? Belki de. İmkansız mı? Plan ile değil, bu yüzden ona sahibim.

Ancak geçen yıl Plan değişti. Sayılır. Babamın yeni halkla ilişkiler şefi Jill'in deyimiyle "yeniden renklendirildi". Çünkü Plan artık benden çok daha fazlasını içeriyor.

Plan şimdi babamın muhtemelen ABD'nin bir sonraki Başkan Yardımcısı olmasını içeriyor.

şu anda babam ABD Dışışleri Bakanı. Oxford Hills'te bulunmamın neredeyse tamamen nedeni ve nasıl olduğu konusunda hiçbir yanılsamam yok. Elinde tuttuğu güç ve prestij, para değil. Ben büyürken hiç zorlanmadık. Babam deniz subayı ve askeri mahkemelerde avukat olarak iyi işler yaptı.

Ama bir normal insanlar için "iyi olmak" vardır, bir de çocukları Oxford Hills'e giden insanlar için "iyi olmak" vardır.

Ve Oxford Hills tamamen kendi sınıfında.

Buradaki öğrenciler üst tabakadan, dünyanın seçkinlerinin seçkinlerinden oluşuyor. Milyarder iş adamlarının, oligarkların ve kraliyet ailesinin oğulları ve kızları - gerçek anlamda kraliyet ailesi. Ben üst-orta sınıf bir banliyöden ve devlet okulundan geliyorum. Buradaki diğer öğrenciler gerçek şatolardan ya da kendi posta kodları olan evlerden geliyorlar ve tek bir çay kaşığı bile yıkamamışlar.

Ancak altı ay önce Senatör George North babamla temasa geçti. New York Senatörü, tüm siyasi medya tarafından Amerika Birleşik Devletleri'nin bir sonraki Başkanı olacağı yönünde spekülasyonlara konu oluyor. Yakında görevden ayrılacak olan mevcut Başkan'dan şimdiden tam not aldı ve ekibi babamı, adaylığını açıkladığında potansiyel aday arkadaşı olarak seçti.

Altı ay önce hayat çok karmaşık bir hal aldı. Birdenbire, devlet okulu ve kenar mahalleler yeterli gelmemeye başladı. Mümkün olan en yüksek notları alan örnek bir öğrenci olmak da yeterli değildi. Hayır, "elit statüye" ihtiyacım vardı. "Soyağacı "na ihtiyacım vardı.

"Sosyal bir hayata" ihtiyacım vardı.

İşte buradayım: DC'den çıkıp okyanusu aşarak Oxford Hills'in bulunduğu pastoral İngiliz kırsalına gidiyorum. Burada imajım seçkin sınıflar, seçkin arkadaşlar ve seçkin bir erkek arkadaş tarafından "mükemmelleştirilecek".

Düşüncesi bile ağzımı açık bırakıyor.

Senatör North'un oğlu Patrick North da Oxford Hills'te. Gerçi babası ABD Senatörü ve milyarder bir yatırımcı olduğu için son üç yıldır burada. Kabul edildi,

Siyasi halkla ilişkiler uzmanı değilim. Ama yakında Başkan olacak birinin oğlunun yakında Başkan Yardımcısı olacak birinin kızıyla çıkması fikri bana iğrenç geliyor. Ancak Jill ve halkla ilişkiler ekibi bunun anketlerde çok başarılı olacağını düşünüyor. Senatör North da aynı fikirde ve babam da bu çılgın gezintiye katılmış gibi görünüyor.

Artık yeni bir okulum, yeni bir ülkem ve kameralara poz vereceğim yeni bir sahte erkek arkadaşım var.

Ama en azından yeni oda arkadaşı harika biri. Charlotte da benim gibi. Yani burada olmak onda da sahtekarlık sendromunu maksimuma çıkarıyor. Char bir yıldır Oxford Hills'te. Ama o da benim gibi buraya ait değil.

Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce, Charlotte'un Londra'nın banliyölerinden birinde yaşayan sıradan bir öğretmen olan annesi, küçük bir ülke olan Luxlordia'nın kralıyla -gerçek kralıyla- evlendi. Bu da Charlotte'u gerçek bir prenses yapıyor. Ya da benim gibi "normal" bir insan için öyle. Diğer kraliyet mensuplarına göre, bu onu bir sahtekar yapar.

İki ay önce Oxford Hills'te bu dönem oda arkadaşı olacağımızı öğrendiğimizde işte böyle hızlı arkadaş olduk. Tek bir telefon görüşmesi neredeyse her gece FaceTiming'e dönüştü ve şimdi en iyi arkadaşız. Ve tüm bunlar, oda arkadaşı olarak bir araya getirilmemizin tek nedeninin "sahtekârlar" olmamız olduğu şakası yüzünden.

Sahte prenses ve başkanlık yarışı prop. "Tenley."

Sesi beni kendi kafamdan koparıp alıyor. "Yapamazsın-"

"Charlotte, iyi olacağım," diye gülümsüyorum. Yine de içimden midem düğümleniyor. Kalbim parmaklarımla birlikte avucumun içine sıkışıyor. Cesur olmaya çalışıyorum. Ama aslanın inine girmek üzereymişim gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Ya da Kurt'un, duruma göre.

Zarif camlı pencerelerden dışarıya, İngiliz kırsalına yağan yağmura bakıyorum. Bordo yağmurluğumun kapüşonunu yukarı çekiyorum ve aynaya dönüyorum. Mavi gözlerim yansımasıyla buluşuyor. Bir tutam kızıl saçımı kulağımın arkasına, kapüşonun altına sıkıştırıyorum ve bir nefes alıyorum.

Tamam, bunu yapabilirim. Hepsi Plan için. Ve Yüksek Mahkeme Yargıcı ve Time Dergisi Yılın Kişisi Tenley Chambers Büyük Kötü Kurt'tan korkmuyor.

Kanepeye kıvrılmış Charlotte'a dönüp bakıyorum ve gülümsüyorum. "Bir saate kadar dönerim sanırım."

"Evet, tabii seni yemezse," diye mırıldanıyor endişeli bir ifadeyle. Gözlerimi deviriyorum, el sallıyorum ve yağmura doğru kapıdan çıkmak için dönüyorum.

Ilya Volkov beni yemeyecek.

Oxford Hills'teki öğrenci evleri şirin ama paralıdır. Diğer özel okullardaki gibi ortak banyolu yurtlarla dolu büyük binalar ya da başka bir şey yoktur. Öğrenciler bir "kulübe"ye iki kişi olarak yerleştiriliyor.

Tudor tarzı güzel evler, muhteşem bir şekilde bakımlı ve peyzajlı ortak bir arka bahçe alanına sahip, tıpkı onun gibi üç diğeriyle birlikte dörtlü olarak düzenlenmiştir.

Her k r evinde alt katta bir mutfak, günde üç    n yemek ve iki çay servisi yapan bir Büyük Salon yemek alanı, bir çalışma kütüphanesi ve oturma odası bulunmaktadır. Üst katta ise özel banyolu iki yatak odası ve aralarında ortak bir alan bulunmaktadır.

Dışarıda, sağanak yağmura karşı kap şonumu sıkıyor ve kampüs boyunca ilerliyorum. Öğrenci hizmetleri ofisinin bana Ilya için verdiği konut adresinde sadece "Lordship Manor" yazıyor.    gün önce taşındığımdan beri kampüsü pek keşfetmedim. Ama internetteki bir harita burayı ahırların -evet, ahırlar var- ve okçuluk sahasının hemen yan tarafında gösteriyordu. Evet, bir okçuluk sahası var.

Yağmur botlarım Oxford Hills'in arazisini boydan boya kat eden arduvaz ve parke taşlı yürüyüş yollarındaki su birikintilerine sıçrıyor. Bu havada dışarıda sadece birkaç kişi daha var ama el salladığımda bile beni görmezden geliyorlar.

Dünyanın elit kesiminin çocuklarının pek de dost canlısı olmadığını çabucak   reniyorum.

Ahırların önünden geçiyorum, saman ve at kokusuna gülümsüyorum. Okçuluk sahası boş ve sağanak yağmurda gri. Yağmurdan korunmak için başımı eğmişim, bu yüzden duvarı ve kapıyı neredeyse  arpına kadar fark etmiyorum.

 rkiliyorum ve geri çekiliyorum. Yukarı bakıyorum ve gözlerim açılıyor.

Sarmaşıklarla kaplı taş duvarı ve süslü demir kapıyı geçince göz alıcı eski bir evle karşılaşıyorsunuz. Versailles'ın arazisine aitmiş gibi görünüyor; yarısı sarmaşıklarla kaplı, devasa, güzel ve bir o kadar da heybetli bir taş malikâne. Siyah demir pencereler dış cepheyi süslüyor ve ön kapı rakip bir krallığın kuşatmasına dayanacakmış gibi görünüyor.

Tam telefonumu çıkarıp Ilya'nın kulübesine ne kadar yakın olduğumu öğrenmek üzereydim ki gözlerim aniden kapının yanındaki taş duvara kazınmış kelimelere takılıyor. "Lordluk Malikânesi" yazısını okuyunca ağzım açık kalıyor.

Ne. Ne. Sikeyim.

Burası Ilya Volkov'un yaşadığı yer mi? Kulübe değil. Lanet olası bir kale. İnanamayarak kafamı sallıyorum. Ama işte burası, tamam. Ve saray ya da değil, özgeçmişimi güçlendirmek için ders vermem gereken öğrenci orada.

Bu iyi olacak.

Seni yemediği sürece.

Kapıyı itip açarken ve içeri adım atarken titriyorum. Hızlı adımlarla taş geçitten yukarı, devasa, siyah demir ve eski ahşap kapıya doğru yürüyorum. Kapı zili yok.

Kaşlarımı çattım. Ne yapmam gerekiyor, koçbaşı mı kullanayım? Yaverim krallığın efendisini mi çağırırsın?

Nefes alıyorum, yumruğumu geri çekiyorum ve vuruyorum. Sonra tekrar ve tekrar vuruyorum. Sonunda kilidin geri çekilme sesini duyuyorum. Kapı çatırdıyor ve sonra açılıyor. Şaşkınlıkla göz kırpiyorum.

Kız beklediğim gibi değil. O... çarpıcı. Uzun boylu, uzun bacaklı, sarışın ve kesinlikle muhteşem. Ve ben burada sağanak yağmurun altında, bol kırmızı yağmurluğumla, saçlarım yüzüme yapışmış, makyajsız, bir gemi kazasından kurtulmuş gibi duruyorum.

Bana attığı buruşuk burunla küçümseyen bakışları da bunu destekliyor.

"Sen de kimsin?" Kibirli, havalı bir İngiliz aksanıyla alay ediyor. Manikürlü kaşları tiksintiyle kalkıyor.

"Ben..."

Birden arkasında bir parti olduğunu fark ediyorum. Malikânenin içi dışından bile daha muhteşem. İçerisi içki içen, dans eden, öpüşen, sigara -ve kokusuna bakılırsa başka bir şey- içen ve kahkahalarla kükreyen öğrencilerle dolu. Müzik gümbürdüyor.

"Davet edildin mi?" Küçümsüyor.

Kaşlarımı çattım. "Hayır, yani, ben-"

Birdenbire genişçe gülümsüyor. "Oh! Oh, hayır, tatlım," gülümsemesi inceliyor. "Yarına kadar hizmetçi servisine ihtiyacımız olmayacak. Ve geri döndüğünüzde, arkadaki servis girişinden geldiğinizden emin olun, tamam mı?"

Dudakları incelirken soğuk gözleri beni delip geçiyor. "Kay, güle güle..."

Kapıyı yüzüme kapatmaya başladı. Ama yağmur çizmelerim onu durdurmak için dışarı fırladı. Bana kraliyet mücevherlerinin üzerine işemişim gibi baktı.

"Sen lanet olası-"

"Aslında öğretmen ben miyim?" Zayıfça gülümsedim. Sonra bir nefes alıyorum ve kendimi toparlıyorum. Biraz daha dik duruyorum. "Özel öğretmen benim. İlya için buradayım."

Bana bakıyor. Ama yavaşça, dudakları eğlenerek kıvrılıyor. "İlya?" Sırtarak söylüyor.

"Ah, evet. Burada mı yaşıyor?"

Geniş geniş sırtıyor. "İlya'yı aradığınızdan eminsiniz. İlya Volkov."

Aman Tanrım.

"Eminim," diyorum sıkıca. "Ben-"

"Burada kal, ben onu yakalarım." Dönmeye başladı. Ama sonra bana baktı ve başını salladı. "Bundan emin misin?"

"Pardon?"

Gözleri üzerimde aşağı yukarı kayarken kıkırdıyor, sanki beni ölçüp biçiyormuş gibi. Dudakları sırtıyor.

"Tatlım," diye başını sallıyor ve bana sahte bir sempatik bakış atıyor. "Unutma, kaçma şansın vardı ama kaçmadın."

Kapıyı kapattı. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında durmuş, gözlerimi kırıştırıyor ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Dakikalar geçiyor. Beş dakika kadar sonra, bana şaka yapıldığını fark ettim. Evet, siktir et. I

herkese ders verebilirim. Ama bu kaba kızlarla uğraşmak zorunda değilim.

Eve dönmek için dönmeye başladığımda kapının gıcırdadığını duyuyorum. Gözlerimi deviriyorum, Bayan Buz Kraliçesi'ne parmağımı göstermeye hazırım. Kapı açılırken dudağımdaki alaycı ifadeyle yavaşça dönüyorum.

Ve sonra kalbim bir saniyeliğine durdu.

Birdenbire Kurt'un kendisiyle yüz yüze geldim.

Siyah saçlar, delici yeşil gözler. Mükemmel yontulmuş yüzündeki karanlık, tehditkâr bakış. Gözlerim düşüyor ve kızarıyorum.

Ayrıca gömleksiz. Gömleksiz ve... yapılı. Ve cehenneme kadar dövmeli. Gözlerim geniş, kaslı omuzlarını, photoshop'la mükemmelleştirilmiş göğsünün ve karın kaslarının hatlarını ve siyah kotunun beline dalan kalçalarının oluklarını izlerken yüzüm yanıyor.

Gözlerimi yavaşça onun sert ama hafifçe eğlenen yüzüne dikiyorum. Ve titriyorum.

Ilya Volkov büyüleyici. Ve korkunç. Ve muhteşem. Ve tehlikeli görünüyor. Saçları hem karışık hem de mükemmel. Neredeyse doğaüstü yeşil gözleri ruhumu delip geçiyor. Mükemmel dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme var ve dudaklarından sarkan şey bir esrar gibi görünüyor ve kokuyor.

Elinde içinde viski ya da viski gibi bir şey olan kristal bir bardakla kapının pervazına yaslanıyor. Soğuk, eğlenen bakışları üzerimde geziniyor.

Altında titriyorum.

"Eee?" Kelimenin tam anlamıyla hırlıyor. Bir kurt gibi... şey, bir kurt gibi.

Kaşlarımı çattım. "Peki... ne?"

Sırıltışı derinleşiyor. "Peki bunu dışarıda yağmur altında mı yapacağız yoksa benim odamda mı?"

"Ben... uh, senin odan iyi olur mu?"

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. Onun yanından geçip devam eden partiye bakıyorum.

"Bak, eğer bir işin ortasındaysan, her zaman daha sonra gelebilirim-"

"Şu anda hazırım." Omuz silkiyor, gözleri ne kırpmıyor ne de benimkilerden ayrılıyor. "Seyirciler sana göreyse, tam şuraya, yere, ortasına geçebiliriz."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Özür dilerim, kim olduğumu biliyor musunuz?"

Omuz silkiyor. "Ne istediğini biliyorum ve bu benim için gayet iyi."

Kaşlarım çatıldı. "Ne yaptığımı biliyorsun-" Başımı sallıyorum. "Ben Tenley."

"Benim de yapacak işlerim var Tenley," diye homurdanıyor. "Madem sevişmeyi bu kadar çok istiyorsun, neden arkanı dönüp eteğini kaldırmıyor ve lütfen demiyorsun?"

Ağzım açık kaldı ve ona bakakaldım. "Pardon?!"

Dudakları sırtıyor; duman, delici yeşil gözlerinin etrafında kıvrılırken sigara hala dudaklarından sarkıyor.

"Lütfen dediğinden emin olmak için söyledim-"

Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum. Tek bildiğim böyle bir saçmalığa katlanmayacağım. Başka bir ülkeye taşınmayı kabul ediyorum. Sahte erkek arkadaş saçmalığıyla uğraşacağım. Mükemmel planımı hayatımın yeni gerçeklerine uyduracağım. Kıcımda mücevherli bir asa ile doğmadığım için beni aşağılayan züppe zengin veletlerle bile başa çıkabilirim.

Ama bu saçmalığa katlanmayacağım.

Hiç düşünmeden elim dışarı fırladı. Bardağı elinden kaptım, geri çektim ve içindekileri yüzüne doğru fırlattım.

Yemin ederim, arkasındaki müzik durdu. Arkasındaki insanlar donup kalıyor ve dehşete düşmüş ifadelerle bakıyorlar. Ve ancak o zaman az önce ne yaptığımı gerçekten anlıyorum.

Az önce dünyanın en acımasız mafya ailesinin varisi Kurt'un suratına bir içki fırlattım.

Ve yine de, hiçbir şey söylemiyor. Gözünü bile kırpmıyor. Muhteşem yüzünden viski damlıyor. Dudaklarındaki esrar gevşekçe sallanıyor ve tükürmeden önce çenesini ıslatıyor. Çenesi gıcırıyor.

Ama aniden gözlerinde erimiş yeşil bir büyü gibi bir ateş parlıyor. Aramızdaki kısa mesafeyi hızla kapatırken nefesim kesiliyor. Elini uzattı ve beni yakaladığında nefesim kesildi.

yağmurluğumun önünü boynumdan yumrukladı. Beni sertçe kendine doğru çekerken içime korku yayılıyor.

Cam parmaklarımdan düşüyor ve yürüyüş yolunun yanındaki ıslak çimlere iniyor. Kapüşon başımdan geriye düşüyor. Gözleri yeşil bir ateş gibi benimkileri yakarken yağmur ikimizin de üzerine çarşafı halinde dökülüyor. Mükemmel dudakları hayvani bir hırıltıyla geri çekiliyor, beyaz dişleri öfkeyle parlıyor.

Taş kesildim. Bırakın kaçıp canımı kurtarmaya çalışmayı, çılgılık bile atamıyorum. Kocaman gözlerim onunkilere dikilmişken tek yapabildiğim titremek.

Ben ölümü beklerken saniyeler geçiyor. Ta ki sonunda ağzı açılana kadar.

"Kaç küçük kızıl," diye hırlıyor kalın ve sessiz bir sesle. Kavrayışı sıkılaşıyor, neredeyse paltomun boynuyla beni boğacak. "Seni yemeden önce kaç."

Beni geri itti ve bıraktı. Düşünmedim. Ne demek istediğini sormuyorum. Savaş ya da kaç iç savaş çeyrek saniye içinde bitti: kaç kazandı.

Dönüyorum ve Oxford Hills'in büyük, kötü kurdundan olabildiğince hızlı kaçıyorum.

Bir gün kral olacaksın. Sezar olacaksın.

Gözlerim önümdeki sahneyi incelerken hınzırca gülümsüyorum. Adını hatırlayamadığım esmer bir kız başını başka bir kızın çıplak memelerinden çekerken gülüyor. Burun delikleri beyazla çevrili ve yanaklarındaki kimyasal parıltı hem çekici hem de sıkıcı.

Yanlarında, benim de tanımadığım bir adam sarhoş bir şekilde üstsüz kızın göğüs dekoltesine doğru ilerliyor. Artık kokain yok, ama yine de bir şeyler arıyormuş gibi kızın göğüslerini özensizce emme fırsatını kaçırmıyor. Kız gülüyor ve şakacı bir şekilde ona tokat atıyor.

Sadece bakıyorum.

Açgözlü küçük pislik. Kim olduğunu öğrenmek ve bu yılki buluşmalarımdan birini daha rezil etmediğinden emin olmak için bir not alıyorum. Oxford Hills'teki sondan bir önceki, son zafer yılım.

Sezar olacaksın.

Amcam benim Sezar olmamı istiyor. Julius gibi, onun gibi. Bilge, ayakları yere basan; bir lider, güç ve seviyenin kalesi.

Aralarındaki sigarayı yavaşça emerken dudaklarım bir sırtışla kıvrılıyor. Üstsüz kızın ayağa kalkıp bir şeyler içmesini izliyorum. Kızın arkasındaki bilardo masasında daha fazla üfleme dizisi çekiliyor. Köşede bir kız rugby takımından bir adamın kucağına oturmuş, adamın eli kızın eteğinin altında çalışırken ağzına doğru soluyor.

Ve hepsi benim sayemde buradalar. Krallığının ihtişamının tadını çıkarmak için. Hükümdarlığının hedonizminden zevk almak için. Sezar değilim ama burada, Oxford Hills'te hâlâ Roma İmparatoruyum. Belki Caligula; kendini şarap, kadın ve sefahat içinde boğan hedonist yarı tanrı.

Sezar olacaksın. O yüzden öyle davranmaya başlamanı istiyorum.

Sırtış dudaklarımdan düşüyor. Amcamın sözlerinin son kısmı bunu yapıyor. Bu son sözler kafamın içinde yankılanıyor, ben onları arkaya doğru bulanık karanlığa itmeye çalışsam bile.

Onları duyuyorum. Sadece duymak istemiyorum. Ne demek istediklerini anlıyorum, ama şimdilik? Gözlerim etrafımdaki kaos ve sefahati içiyor. Bir ciğer dolusu daha duman çekerken kendi kendime gülümsüyorum.

Şimdilik krallığının tadını çıkaracağım. Şimdilik bir Sezar olacağım. Sadece amcamın istediği ve olmamı istediği Julius Caesar olmayabilirim. Sorumluluk daha sonra gelebilir. Bugün her şeyi unutmakla ilgili.

Önümdeki manzaraya sırtımı dönüp pencereye bakıyorum. Ot ve tütün kokusu dudaklarımdan yavaşça nefesime karışıyor. Cama doğru kıvrılıyor ve camın diğer tarafına yağan gri yağmuru buğulandırıyor.

Bir dakika önce burnuma soktuğum kokainin vızıltısı etkisini göstermeye başlıyor - duyularımı harekete geçiriyor ve etrafımdaki her şeyi kokainin sadece yaparmış gibi görüldüğü o saçma şekilde netleştiriyor.

Biri gibi davranmaya başla.

Kaşlarımla çatıyorum. Haksız değil. Amcam da bilge ve iyi bir adam. Onun sözlerini pervasızca görmezden gelmeyi isteyerek seçmem, hak etmediği bir saygısızlıktır. Yüzüne tükürmeye çalışmam ya da buna benzer bir şey de değil. Amcam Yuri hayatımın büyük bir bölümünde bana hem babalık hem de akıl hocalığı yaptı. Beni Bratva'nın yollarına getirdi. Bana erkek olmanın ne demek olduğunu gösterdi ve içimde yanan öfkeyi güce dönüştürmem için bana güç verdi.

Yine de burada rock yıldızı hedonizmine balıklama dalıyorum.

Geçen yıl geleceğimi mahvetmeye çok yaklaştım. Sert oynarım. Hepimiz -amcam ve Bratva hayatındaki diğerleri gibi adamların oğulları- öyle yaparız. Ama geçen yıl çok zordu. Çok sefih. Geçen yıl çizgiyi aştım. Ve beni burada tutan tek şey amcamın parası ve belki de akademi disiplin kurulunun ondan duyduğu korkuydu.

Bir Bratva kralının yönetmek için güçten başka bir eğitime ihtiyacı olmadığını düşünürsünüz. Ama iş yine de iştir. Oxford Hills Akademisi'nden yüksek notlarla mezun olmak

herhangi bir üniversiteye ve sonra da işletme okuluna girdim. Belki de geçmiş nesillerde, amcamın oturduğu Bratva tahtında oturmak sadece kafataslarını birbirine vurmak ve poker oyunlarında hile yapmakla ilgiliydi.

Artık herhangi bir teknoloji devi ya da çok uluslu holding kadar büyük ve acımasızca rekabetçi bir işletme.

Yuri ve sağ kolu Maksim bana savaşmak, liderlik etmek ve diğer erkeklerin sorgusuz sualsiz itaat ettiği türden bir adam olmak hakkında bildikleri her şeyi öğretebilirler. Ama işin iş tarafı gerçek bir eğitim gerektirecek.

Üzerimde bir sürü göz var. Sadece amcamın ve Volkov örgütünün üst kademelerindekilerin değil. Ama düşmanlarımızın da. Müttefiklerimiz. İş ortaklarımız ya da ortak adaylarımız.

İç çekiyorum, dumanı tekrar pencereye doğru üflüyorum. Ruh halim dışarıdaki yağmur gibi kararıyor.

"Vızıltımı öldürüyorsun, biliyorsun."

Sese doğru döndüm. Önümde duran benim yaşımdaki adamın gömleğinin düğmeleri sonuna kadar açılmış, kaslı göğsünü, karnını, omuzlarını, boynunu, sırtını ve kollarını kaplayan dövme mürekkebinin labirenti görünüyor.

"Misha sırtıyor, buz mavisi gözleri parlıyor ve bana bir bardak kahverengi bir şey uzatıyor. "Burada intihar şiiri falan mı besteliyorsun?"

Sert bir gülümsemeyle omuz silkiyorum. "Hayır, sadece annenin bunun için bana ne kadar çaresizce yalvaracağını merak ediyorum."

Yüzü soğuk ve nötr. Ta ki arkadaşımın yüzünde yavaşça bir gülümseme belirene kadar.

"Eğer onu bulursan, bana on sekiz doğum günü hediyesi borçlu olduğunu söyle."

Kadehini benimkine tokuştururken sırtımı sertçe sıvazlıyor. Misha, Rusya'nın en zengin ve en çok çocuk sahibi oligarklarından biri olan Boris Tsavakov'un oğlu. Bu da bir şey ifade ediyor. Tüm ülkede, güneşlenme verandasından yeni bir otele kadar, onun parmağının olmadığı neredeyse hiçbir inşaat projesi yok.

Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, o ve amcam birlikte çok iş yapıyorlar.

Misha ve ben birbirimizi beş yaşımızdan beri tanıyoruz. Onun annesizliği ve benim de hiç ailem olmaması nedeniyle birbirimize bağlandığımızı söylemek şiirsel olabilir. Ama çoğunlukla ikimiz de kavga etmeyi, istediğimizi almayı ve başkalarına emir vermeyi seven sinsi küçük pisliklerdik.

Son on üç yılda bu konuda pek bir şey değişmedi.

Oxford Hills Akademisi dünya liderlerinin, kraliyet ailesinin ve dünyanın en zengin kadın ve erkeklerinin çocuklarıyla doludur. Geçmişte, bu güzel kurumun salonlarını süslemek için aristokrasi kanıtı gerektirdiği uzun bir zaman vardı.

Ondan kurtulmakla fena sıçtılar. Çünkü şimdi benim, Misha ve Lukas gibi kapılarını karartan sinsi küçük pislikler var. Kendi haklarımızda prensleriz. CEO'ların ve hedge fon milyarderlerinin çocuklarından daha zenginiz.

Ama biz buradayız çünkü biz ya da en azından ailelerimiz sistemi yendik. Oxford Hills Akademisi'nin kurucularının, Bratva Krallarının ve suçlu oligarkların oğullarının ve kızlarının koridorlarında dolaşmasını öngördüklerinden içtenlikle şüpheliyim. Ama işte buradayız.

Ve bize karşı gelenlerin vay haline.

"Hadi," diyor Misha kaslı kolunu çıplak omuzlarıma doluyor. O, Lukas ve benim okuldayken evimiz olarak adlandırdığımız malikânenin üst katındaki bilardo salonunun karşısında yontulmuş çenesiyle başını sallıyor. Neden diğer öğrenciler gibi kulübelerden birinde değil de, bir zamanlar Lord'un malikanesi olan, sonra da Akademi Başkanı'nın evi olan bu yerde yaşıyoruz?

Korku. Para. Güç. Üçü birden mi? İsteddiğini seç. Ama dediğim gibi, işte buradayız.

Eğik terazi bizi bu kampüsün kralı yapıyor. Bazılarının bizden nefret etmesine neden oluyor, evet. Ama çoğunlukla, geri kalanların bizi idolleştirmesine ve bize tapmasına neden oluyor. Misha'nın bakışlarını takip ettiğimde, bu putlaştırmanın tam olarak hangi cinsiyete yöneldiğini hatırlıyorum.

İki sarışın ve esmer bize cilveli bir şekilde gülümsüyor. Koyu renk saçlı olan, nedense

Roxanne adında biri bize parmak sallıyor.

"Bu partiyi seninle ve benimle daha özel bir yere götürmek istiyorlardı."

İnledim. Üçümüz de kendi başımıza birer hayvanız. Ama Misha açık ara önde. Aslında bu partide Misha'nın bel kemerinin altındaki mürekkebin tam olarak nerede bittiğini görmemiş bir kız bulmakta zorlanacağımı düşünüyorum.

Yine de, odanın karşısındaki üç kız ne kadar seksi olsa da... Gözlerimi deviriyorum. Belki geçen yıl olsa arkadaşımın peşinden rock yıldızı seviyesinde bir am partisine katılırdım. Ama şimdi?

Hayır. Nedense bu fikir beni sıkıyor. Belki de görmezden gelmeye çalışsam da içten içe amcamın haklı olduğunu bildiğim içindir. Bu yıl kendimi toparlamam gerekiyor.

Horoz bloğu için teşekkürler, Yuri Amca.

"Ben iyiyim," diye omuz silkip Misha'nın sırtını sıvazlıyorum. "Belki Lukas bu fikre sıcak bakar."

Misha gözlerini devirir. "Öyle olup olmaması önemli değil. Muhtemelen onların ödünü koparıyordur. Freddy Kruger gibi bir eküriye sahip olmak gibi bir şey."

Bakışlarım odanın diğer ucundaki arkadaşımıza kayarken dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. Lukas en iyi arkadaşlarımdan biri olabilir. Ama dürüst olmak gerekirse, o taş gibi bir orospu çocuğu.

Dört yıl önce, Lukas Karadağ sokaklarında hayal bile edemeyeceğim bir cehennemi yaşıyordu. Sonra,

Amcamın bir iş ortağı ve Bratva müttefiki tarafından kurtarıldı: Viktor Komarov, Chicago'daki Kashenko Bratva'yı yöneten kişi.

Viktor ve eşi Fiona aynı zamanda dünya çapında çocuk kaçakçılığının izini süren ve ortadan kaldıran Free Them Vakfı'nı da yönetiyor. Kurtardıkları çocukların çoğu genç. Lukas gibi diğerleri ise karanlıktan çıkarılmadan önce cehennemi yaşayıp geri dönmüşler.

Viktor ve Fiona sonunda Lukas'ı resmen evlat edindiler. O zamandan beri, Misha ve benim gibi Bratva'nın yöntemleriyle yetiştirildi. Hızlı öğreniyor. Ama bunun nedeni, içinde benim bile tam olarak kavrayamadığım bir karanlıkla besleniyor olması. Ve ben ve karanlık çok ama çok eskilere dayanır.

Lukas bu noktada benim için bir kardeş gibi. Ama Misha haksız değil: adam korkunç. O kara deliğe dalmak için özel bir tür kız olmak gerekir. Şu anda onunla sohbet etmeye çalışan kıza neredeyse acıyacağım. Siyah saçlı, doe gözlü küçük güzellik ya zamanını boşa harcıyor. Ya da Lukas Komarov'un yatağında uyuduğuna pişman olabilir.

Yatak odası aktiviteleri konusunda özeldir. Ama Misha da ben de dedikodular duyduk.

Misha bakışları çoktan gözlerini ona dikmiş olan üç kıza kayarken inliyor.

"Bunu bana tek başıma yaptırma."

"Tekmeleyerek ve çığlık atarak, eminim," diye homurdanıyorum. Kendimi tekmelemek istiyorum. Her iki sarışın da sırtarak dudaklarını birbirine bastırıldığında, kendimi iki kez tekmelemek istemem gerektiğini biliyorum.

Ama yine de ilgimi çekmiyor. Ya da ilgimi çekse bile, kafamın arkasındaki o lanet ses beni geri çekiyor.

"Pekâlâ, sen bilirsin. İçlerinden biri senin için adını haykırarak."

Gözlerimi deviriyorum. Ama esrarımı çekerken hiçbir şey söylemiyorum. Misha bardan bir şişe votka alıyor ve onu bekleyen üçlüye doğru ilerliyor. Pencerenin yanındaki deri Eames koltuğa gömülmek için dönüyorum.

"Hey."

Hay sikeyim. Etrafımızdaki partiye ve alt kattaki diğer insanlara rağmen biraz teselli bulmak için can atıyorum. Burada oturup tıttırmek ve düşüncelerimle baş başa kalmak istiyorum. Tabii ki Julianna tam da bu sırada saldırmayı seçiyor. Her zamanki gibi.

Başımı yavaşça podyum modeli bacakları ve neredeyse üstünden düşen çok ama çok pahalı göğüsleri olan sarışına doğru çeviriyorum. Julianna McCreed bir parlamento üyesinin kızı; bir lord, sanırım bu da onu düşes falan yapıyor.

Ayrıca beni hiç ilgilendirmiyor.

Ayrıca Misha'nın sikini o güzel ağzına aldığından da eminim. Ama beni ilgilendirmemesinin nedeni bu değil.

İlgimi çekmiyor çünkü beni istediği o kadar belli ki. Bu iğrenç. Sıkıcı.

Oxford Hills'de bana Kurt derler. Bir kurda pişmiş hamburger atamazsın. Avlanmasına izin verirsin.

"Ne oldu?" İlgisizlikle homurdanıyorum. Julianna gülüyor ve kendini kucağıma bırakıyor. Gözlerimi deviriyorum ve kaşlarımı çatarak pencereden dışarı bakıyorum.

"Günün birinde Volkov," diye mırıldanıyor. "Senden istediğimi alacağım."

"Nefesini tutma."

"Neden, tutabileceğim başka bir şey var mı?" Tanrım.

"İhtiyacın olan bir şey var mı?" Dudaklarımın arasındaki dumanı çekerken homurdanıyorum. Kıvrılan halkaları tavana doğru üflerken kafamın güzel olduğunu ve sıkıldığımı hissederek nefes veriyorum.

Julianna sırtmaya başladı. Ama ben bunu kısa kesiyorum.

"İlgilenmiyorum," diye homurdandım. "Bunu açıkça belirttim."

Bana karşı bu kadar ısrarcı olmasaydı neredeyse onun için üzülecektim. O güzel bir kız. Zeki - para ve güç bir yana, Oxford Hills moronları içeri almaz. Aile bağlantıları, zenginliği ve prestiji var. Normal bir ölçüye göre, Julianna McCreed bir av.

Ama ben normal değilim. "Boktan şehir" ile "taş kalpli piç kurusu şehir" arasında bir yerde kayboldum.

Kendini tutarak iç geçirir. "Peki. Aşağıda, kapıda seni görmek isteyen bir kız var."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Evet, o..." Julianna'nın dudakları kıvrılıyor. "Sanırım okulda yeni. Ve sanırım havalı olmaya falan çalışıyor, çünkü buraya seni becermeye falan geldiğini söylüyor?"

Kendi kendime homurdanırken kaşlarım çatıldı. Tanrı aşkına. Tek istediğim düşüncelerimle baş başa kalarak bu sefahatin efendisi olmak. Misha ile grup seks yapmak istemiyorum. Julianna'nın sürekli ve tamamen incelikten yoksun teklifleriyle uğraşmak istemiyorum.

Ve Oxford'un yeni yetmelerinin beni popüler yapmaya çalışmasına kesinlikle ihtiyacım yok.

Bir hırıltıyla Julianna'yı kucağımdan itiyorum. "Söyle ona-"

Gözlerim kısıldı. Ayağa kalkıyorum. Bilinçaltımda karanlık, sinsi bir fikir kabarıyor.

Neden bir taşla iki kuş vurmuyoruz? Hem o yıldız bozuntusundan kurtulur hem de Julianna beni rahat bırakacak kadar sinirlenir?

"Ben hallederim."

Merdivenlere doğru fırtına gibi dönüyorum.

"Üstüne bir şey giymek ister misin?" Julianna arkamdan sesleniyor.

İnce bir gülümsemeyle dönüyorum. "Beş dakika içinde pantolonuma ihtiyacım olmayacak. Neden bir gömleğe ihtiyacım olsun ki?"

Gülümsemesi sert bir bakışa dönüşüyor, sonra da dönüp fırlıyor.

Güzel.

Sigaramın yanmış ucunu birinin içkisine atıyorum ve arka cebimdeki küçük gümüş kutudan bir tane daha çıkarıyorum. Dudaklarımın arasına sıkıştırıyorum. Tanımadığım bir adam ben geçerken ucunu tutuşturmak için hemen bir çakmak çıkarıyor.

Kalabalığın ve gümbürdeyen müziğin arasından geçerek malikânenin ön kapısına doğru ilerliyorum. Kolu kavradım, döndürdüm ve burun deliklerimin etrafından dumanlar yükselirken, bu aptal küçük yıldızı yakmak üzere olan ejderha ateşi gibi-

Düşüncelerim karmakarışık. Nabzım kulaklarımda güm güm atıyor. Gözlerim önümde duran sırlıslık, üstü başı yırtık pırtık, ufak tefek, çelimsiz ve son derece muhteşem kızıl saçlıya kilitleniyor.

Beklediğim bu değildi. Ben bir Julianna klonu bekliyordum - başka bir sarışın, bacaklı küçük prenses ya da babasının parasını ödediği göğüsleri olan bir düşes.

Ama bu değil. O değil. O yağmurluğun içinde kırmızı başlıklı kıza benziyor. Ve işte burada, Kurt'un kendisiyle yüz yüze.

Gözleri benimkilere kayıyor. Şok ve korku dolu bir bakışla ağzı açık kalıyor. Ve tam olarak çıkaramadığım başka bir şey.

Yine de aklım hazır. Kafamda bu küçük oyunu çoktan başlattım. Ve hoşuna gitsin ya da gitmesin, o da oynuyor.

Bu kızı becermek gibi bir niyetim yok. Ama özellikle şimdi,

ne kadar zayıf ve donuk göründüğünü gördükten sonra.

Onu korkutmak için her niyeti.

Kurt'u sikmek mi istiyor? Bu kurdun lanet pençeleri ve dişleri olduğunu öğrenmek üzere. Ve bununla oynamaya hazır olduğundan çok ama çok şüpheliyim.

Soğuk bakışlarım onun üzerinde geziniyor. Onun titrediğini görmek hoşuma gidiyor.

"Eee?"

Dişleri alt dudağının üzerinde

sürükleniyor. "Peki... ne?"

"Peki bunu dışarıda yağmur altında mı yapacağız yoksa

benim odamda mı?" "Ben... uh, senin odan iyi olur?"

Kendi kendime kıkırdıyorum. O kadar boyundan büyük işlere kalkışıyor ki neredeyse komik.

"Bak, eğer bir işin ortasındaysan, her zaman daha sonra gelebilirim-"

"Şu anda hazırım." Ona soğuk bir şekilde gülümsedim. Çok masum görünüyor. Ve yine de çok garip bir şekilde... baştan çıkarıcı. Çok yozlaşmış.

Nabzım küt küt atarken kendi kendime inliyorum.

Ama hayır. Bunu büyüdüğü yerde ezme zamanı.

"Seyirci sizin için önemliyse, tam ortasında yere yatabiliriz."

Yüzü kızarıyor. "Özür dilerim, kim olduğumu biliyor musunuz?"

Benim, kendi kendime düşünüyorum.

"Ne istediğini biliyorum ve bu benim için gayet iyi." "Ben-"
" diye kekeliyor. "Ben Tenley."

"Benim de yapacak işlerim var Tenley," diye mırıldanıyorum.

İşte o çığlık çığlığa kaçmadan ve ben yukarıda Roma İmparatoru'nu oynamaya geri dönmeden önce bir-iki yumruk geliyor.

"Madem sevişmeyi bu kadar çok istiyorsun, neden arkanı dönüp eteğini kaldırmıyor ve lütfen demiyorsun?"

Suratına bir tokat atmışım gibi bakıyor. Gülme isteğime karşı koyuyorum.

"Pardon?!"

Sırıtiyorum, sigaramı üflüyorum.

"Lütfen dediğinden emin olmak için söyledim-"

Elimdeki bardak aniden yok oldu. Viski yüzüme çarpıp gözlerimi yaktığında ve dumanımı ıslattığında gözlerimi kırpttırıyorum.

Kırmızı Başlıklı Kız felç geçirmek üzereymiş gibi görünüyor. Dehşete düşmüş gibi solgun görünüyor. Ben de ona bakıyorum.

Tüm saçmalıklarına rağmen. Tüm zehirli sapkınlığıma rağmen, tek bir kişi bile bana bu şekilde karşı çıkmadı. Neredeyse etkilenmek istiyorum. Ama kendimi durduramadan, içimdeki canavar kontrolü ele geçiriyor.

Elim dışarı fırlarken hırladım. Ceketini boğazından yakaladım ve onu neredeyse ayaklarından çekip kendime doğru çektim. Kapüşonu

geriye düşüyor. İri mavi gözleri dehşet içinde bana bakıyor. Yine de, elim boğazındayken ve dudaklarımda bir hırıltı varken bile, orada bir meydan okuma var.

Onun içinde savaş var. Ve kalbimi bu kadar hızlı çarptırmamalı. Sikimi bu kadar sertleştirmemeli.

Saniyeler geçiyor. Sanki her birimiz diğerinin ilk hamleyi yapmasını bekliyormuşuz gibi. Ama yavaşça yaklaşıyorum, gözlerim onunkilere dikiliyor.

"Kaç küçük kızıl," diye hırılıyorum sessizce. Elim bükülüyor, paltosunun boynunu güzel boğazının etrafında sıkıyor. "Seni yemeden önce kaç."

Onu geri ittim ve bıraktım. Nefes nefese bana bakıyordu. Neredeyse ağlamak mı yoksa beni yumruklamak mı istediğini anlayamıyorum.

Gözleri benimkilerle kilitleniyor; meydan okuma, korku, öfke, nefret ve belki... belki de başka bir şeyle dolu.

Ama sonra dönüyor ve yağmurun içine, Kurt'un ininden uzağa doğru fırlıyor. Yine de gözlerim gözden kaybolana kadar onu takip ediyor. Düşüncelerim o gittikten sonra da onunla kalıyor. Ve bu çok ama çok kafa karıştırıcı.

"Bu her gün görebileceğiniz bir şey değil."

Dönüyorum. Partinin geri kalanı birdenbire yüzümden içki damlayan benden başka her şeye bakmaya başladı. Lukas hariç hepsi.

Elinde bir içki ve bileklerine kadar sıyrılmış uzun kollu gömleğiyle ayakta duruyor. Bana sessizce bakıyor.

"Tam olarak ne?" diye homurdanıyorum.

"Geleceğin Amerikan Başkan Yardımcısı'nın kızı senin kendini beğenmiş suratına viski fırlatıyor."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

Lukas başını sallayarak beni geçti. "Arayan Tenley Chambers'dı."

Bu isim beni duraksatıyor ve uyuşturucuyla sulanmış beynimde bir yerlerde bir zil çalıyor. Birdenbire, tıklayana kadar.

Buraya beni becermeye gelmemiştir. Bana ders vermek için buradaydı. Dişlerimi gıcırdatırken Julianna'nın genital siğilleri olduğuna dair bir söylenti yaymak için not alıyorum.

Ama sonra dönüp Tenley'nin az önce durduğu yere, yağmura bakıyorum.

Bana ters ters bakıyor. Bana karşı geliyor.

Bana meydan okuyor. Dudaklarım ince, aç bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Kaç küçük kırmızı," diye fısıldıyorum yağmura. Ama kaçabileceği bir yer yok. Saklanabileceği bir yer yok.

Kurt onun kokusunu aldı. Ve şimdi, onu yiyip bitireceğim.

Eve döndüğümde hava gittiğimden daha da karanlıktı. Günün ilerleyen saatlerinde o kadar büyümüş bile değil. Gideli en fazla yirmi dakika olmuştur.

Ama yine de yağmur daha sert yağıyor. Gökyüzü grinin daha koyu bir tonuna büründü. Fırtına, öfkeyle ayaklarını yere vuran öfkeli tanrılar gibi tepemizde gürlüyor.

Kurt gibi, kapıyı yumrukluyor.

Arkamdan kapandığında ön kapıya yaslanıyorum. Ama bu daha çok onu sıkıca kavradığım anlamına geliyor, sanki arkamdan içeri dalmadığından emin olmak için gücüne güç katmam gerekebilirmiş gibi. Ayaklarımın dibinde su birikiyor, kulübenin durgunluğunda damla damla akıyor.

Kalbim çarpıyor. Savaş tamtamları gibi gümbürdüyor, beni kovalıyor. Sanki canavarın kendisi peşimde, saldırmaya hazır. Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Kollarım parmaklarım kapı çerçevesinin kenarlarını kavrayana kadar uzuyor. Yine, yol boyunca peşimi bırakmayan doğa gücü gibi

Ev, kapıyı kırmak için olabildiğince sert saldırabilir.

Kaç, küçük kırmızı. Seni yemeden

önce. Saniyeler geçiyor. Sonra

dakikalar. "Uh, iyi misin?"

Charlotte'un sessizliği bozan sesiyle neredeyse çığlık atacaktım. Gözlerimi açtığımda oda arkadaşımın oturma odasının köşesinden kafasını uzatıp bana garip bir bakış attığını görüyorum.

"Tenley?"

"Tamam!" Ağzımdan kaçırdım. Kalın kalın yutkunuyorum.

"İyiyim. Ben iyiyim. İyiyim." Charlotte'un ağzı eğlenerek kıvrılıyor. "İyisin o zaman?" "Mükemmel."

"Emin misin? Yani sadece bir cümlede dört kez söyledin, yani... sadece emin olmak istiyorum-"

"Ben iyiyim."

Otuz saniyeden kısa bir süre içinde beşinci kez söylediğimi fark ederek yüzümü buruşturuyorum.

Charlotte bana eğlenerek bakmaya devam ediyor. Ama sonra kaşları hafifçe çatılıyor. "Bekle, ne oldu?"

"Hiçbir şey!" El yordamıyla söyledim.

"Yirmi dakika önce gittin." Kaşlarını çatıyor. "Özel derse ne oldu ve neden sırlıslıklamsın?"

Alaycı cevap "ünkü dışarıda yağmur yağıyor" olurdu. Ama alaycılık beni terk etti. Aklımla, berrak dūřüncelerimle ve nefesimle birlikte.

Kaç, küçük kırmızı. Seni yemeden önce.

Sırılsıklam yağmurluğumu silkelerken titriyorum. Ama altım da bir o kadar sıırılsıklamdı. Birden koştuğumu fark ettim.

-Kapūřonum aşağıdayken ve fermuarım üçte bir oranında aşağıya inmişken -muhtemelen Ilya'nın fermuarın boynunu tutması sonucu açılmıştı- eve döndüm.

Vücudum titriyor, derim korkuyla karıncalanıyor ve anı yeniden canlanırken adrenalinim bir kez daha yükseliyor.

"O yağmurdan kurtulmak için koşuyordum ve sanırım sadece..." Omuz silkiyorum. Beynim kapandı. şu anda doğru düzgün bir saçmalık bile bulamıyorum.

Charlotte oturma odasının kapı çerçevesine yaslanmış, çayını yudumluyor. "Paltonun kapūřonu açıkken daha iyi çalışıyor."

Sırıtıyorum. "Teşekkürler."

"Kullanım kılavuzunu okumayı unutursanız diye."

Genelde kısasa kısas yapabildiğim alaycılığı beni sakinleştiriyor. Tanıdık, bulaşıcı ve iç ısıtan gülümsemesi de öyle.

"Biliyor musun, bu o olmalı. Amerikan yağmur ceketlerine alışkırım."

"Ahh, evet, iřte sorun burada. Bizimkilerin kapūřonları var. Burada. Kitaplarımız soldan saęa okunur ve gazozumuz

kabarcıklar var."

"Eminim sizin arabalarınızın da tekerlekleri vardır, değil mi?" Ben de sırtıyorum.

Yüzünde bir gülümsemeyle omuz silkiyor. "Bunun senin gibi bir kolonist için nasıl kafa karıştırıcı olabileceğini anlayabiliyorum."

Kıkırdıyorum. "Sakin olun, majesteleri."

Charlotte ona taktığım en sevdiğim alaycı lakap karşısında gözlerini deviriyor. Nefes veriyorum. Kalbim normal bir hızda atıyor. Ve beynim onun soğuk, muhteşem, unutulmaz yüzüne dair her türlü anıyı yavaşça aklımdan uzaklaştırmak için harika bir iş çıkarıyor-

"Bekle, İlya'ya ders verme meselesi ne oldu?"

Tokat yemiş gibi irkildim. Sanki tekrar karşımdaymış gibi, ceketimi boynumdan tuttuğu gibi yüzüme hırlıyor.

"Oh, o..." Damlayan paltomu kancaya asmak için dönüyorum. Sarsıntı bedenimi titretirken kalın bir şekilde yutkunuyorum.

"Beni ekti."

Yalanlar. Yalanlar-yalanlar-yalanlar. Önümde durdu. Üzerimde yükseliyor, vahşi bir hayvan gibi hırlayarak beni iliklerime kadar sarsıyordu.

Titreyerek nefes alıyorum ve tekrar Charlotte'a dönüyorum. "Beni ayağa kaldırdı."

Gözle görülür bir rahatlamayla nefes veriyor. "Tanrıya şükür." Başımı salladım.

"Tenley, gerçekten anlamam gerek. Ilya Volkov etrafında olmasını isteyeceğın biri değil. Gerçekten. O bir psikopat. Daha önce insanları öldürdüğüne dair söylentiler bile var."

Yutkunuyorum. "O ne?" Mırıldanıyorum. Zihnim onun yüzündeki öfke dalgasına geri dönüyor. Hırlayan dudakları ve parlak beyaz dişleri. Vahşiliği.

"Evet, amcası ve bratva için." ayını yudumlarken kendini kucaklıyor. "Bu zel ders olayını bırakmalısın. Ya da git başka birini bul."

Dudağımı ısıırıyorum. Kıçlarına gümüş kaşıklar sokulmuş züppe, hak sahibi zengin çocuklarla dolu olmasına rağmen, Oxford Hills'in notlar ve yeterlilik açısından son derece rekabetçi giriş standartları var. Buradaki ocuklar şımarık veletler olabilir, ama gerçekten çok akıllı şımarık veletler.

Burası zel derse ihtiyaı olan öğrencilerin kapıda kuyruk oluşturduğu bir yer değil.

Başka birine geçmek bir şey olabilir. Ama zel ders programını bırakmak sicilimde çok kötü görünür. Ben hiçbir şeyi bırakmadım, asla. Ve Ilya Volkov'un ve onun psikopat hırılıtlı gözdağı samalıklarının şimdi başlamama neden olmasına izin vermeyeceğim.

Ama Char haklı. O pisliğe ders vermemin imkanı yok.

"Yarın ğrenci hizmetleri ofisine gidip değiştirteceğim."

Rahatlayarak tekrar nefes alıyor. "Güzel, bu akıllıca." Titriyor. "Seni ektiğine çok sevindim."

Zayıfça gülümsüyorum.

"Oh! Erken döndüğün için. Patrick'in uşaklarından biri geldi."

Gözlerimi deviriyorum. Patrick, medya ve imaj amaçlı "erkek arkadaşım", kampüste sık sık "markası" olarak tanımlamayı sevdiği bir şeye sahip. Hepsi gösteriş ve kabadayılık değil. Demek istediğim, babası büyük olasılıkla Birleşik Devletler Başkanı olacak. Ve ona attığım tüm göz devirmelere rağmen, Patrick de en az benim kadar A Planı ile hareket ediyor.

Ama bu amaçla, okuldayken "stajyerleri" var - onun emirlerini yerine getiren ve ayak işlerini yapan alt sınıf öğrencileri. Hatta bu nankör ve parasız işi almak için yarışıyorlar. Bu biraz saçma. Ama Patrick Oxford Hills'in altın çocuğu.

Adam JFK gibi dolaşıyor. Bir düzine öğrenci organizasyonunun başkanı. Üç hayır kurumu yönetiyor. Hatta Manchester'daki bir aşevinde ve kadın sığınma evinde gönüllü çalışmak için kapalı kampüsümüzden ayrılmak için özel ayrıcalıklara sahip.

Oxford Hills Akademisi'nin koridorlarında bebekler olsaydı, Patrick North onları öpüyor olurdu.

"Tam olarak hangi uşak?"

"Oh, küçük, korkmuş, itaatkâr olan mı?"

Sırıttıyorum. Charlotte sırtıttıyor.

"Çok daraltmıyor, değil mi? Ian? Lain?" Başını sallar. "İşte buydu. Lain. Gözlüklü kızıl saçlı çocuk mu?"

"Lain'i severim." Hey, biz kızılar birbirimize destek olmalıyız. "Peki mesaj neydi?"

Patrick stajyerlerini kampüs içinde mesajlaşmak için kullanıyor. Sanki mesajlaşma diye bir şey yokmuş gibi. Patrick yüz yüze söylenen sözlerin daha ağır bastığını söylüyor. Yani, haksız değil, sadece... sanki bir kralmışsınız gibi uşaklarınızın sizin için mesajlar iletmesi biraz elit bir davranış.

"Akşam yemeği daveti."

Gözlerimi deviriyorum. Ciddiyim. Bu yarım saniyede yazılabilecek bir mesaj. Yine de zavallı küçük Lain bunu sesli olarak iletme için dışarıdaki fırtınanın içinden koşmak zorunda kaldı.

"Tam olarak ne zaman için?"

Charlotte yanımdan geçip duvardaki saate bakıyor. "On dakika mı?"

İnledim. "Tamam, gidip üstümü değiştireceğim ve sonra da çıkacağım."

Botlarımı tekmeleyerek çıkarıyorum ve arkamda damlayan su izleri bırakarak merdivenlerden yukarı doğru yürümeye başlıyorum.

"Sakin geç kalma! Bay North'un geç kalma konusunda ne düşündüğünü biliyorsun!" Charlotte şarkı söyler gibi alaycı bir sesle arkamdan sesleniyor.

"Ekselanslarına bir posta güvercini gönderip müsait olduğumda orada olacağımı bildirin," diye kıs kıs gülüyorum.

"Lackeys!" Ben odama girerken bağılıyor. "Bize uşaklar!"

Kapıyı kapatırken gülümsüyorum. Ama kapı kapandığı anda kendimi alt kattaki kapıdan geçerken yaptığımın aynısını yaparken buluyorum. Sanki Ilya'nın kapıyı tekmelemesine saniyeler kalmış gibi kapının kasasını kavrayarak arkama yaslanıyorum.

Beni yiyip

bitirmek için.

Titriyorum.

Yanıldığım ortaya çıktı. Yüksek Mahkeme Yargıcı ve Time Dergisi Yılın Kişisi Tenley Chambers Büyük Kötü Kurt'tan çok ama çok korkuyor.

EĞER kulübemizdeki şÖMİNE Hogwarts'a tam olarak uysaydı, yemek salonu ana set olarak iki katına çıkabilirdi. Charlotte ve ben bazen öğle yemeğine gitmeyi şakayla karışık "BLT günah çıkarma" olarak adlandırırız - hem ikimizin de sevdiği söz konusu sandviçten hem de Oxford Hills Academy yemekhanesinin eskiden bir katedralin parçası olmasından dolayı.

Devasa taş sütunlar, bana her zaman baş aşağı duran bir yelkenliyi hatırlatan muhteşem bir ahşap tavanı yükseltiyor. Güzel eski duvar halıları bazı duvarları örterken, geçmiş şampiyonların çerçeveli rugby formaları ve akademik flamalar diğerlerini süslüyor.

İçeri girdiğinizde öğrencilerin dinamikleri herhangi bir gençlik komedi filminden fırlamış gibidir: Bir masanın etrafında uzanan sporcu tipler. Sanatsal tipler başka bir masada çizim yaparken, drama kulübü uzak bir köşede birbirleriyle Shakespeare İngilizcesi ile konuşuyor.

Bunun bir gençlik komedisinden tek büyük farkı, plastik tepsiler ve metal bank oturakları yerine,

Oxford Hills'te kaliteli porselenler, gümüş çatal bıçak takımları ve devlet başkanlarına layık, el yapımı süslü yuvarlak ahşap masalar bulunmaktadır.

Şemsiyemi ve Charlotte'un yağmurluğunu kapının yanına bırakıp birkaç basamak inerek yemek salonuna giriyorum. Sporcuların, sanatçıların, küçük Lain de dahil olmak üzere başka bir masada fantastik bir masa oyunu oynayan inek tiplerin yanından geçiyorum.

"İşte orada."

Kendinden emin ama bir o kadar da nazık başkanlık tonu. Dönüyorum ve bana çenesini sallayan sarışın, uzun boylu, pırıl pırıl mavi gözlü çocuğa gülümsüyorum.

Ah evet, ve popüler kalabalık masası. Ve en iyilerin en iyisine başkanlık etmek için özgür dünyanın gelecekteki liderinin oğlundan daha iyi kim olabilir?

Ama iç çekip başımı kendime doğru sallıyorum. Charlotte ve benim Patrick hakkında yaptığımız tüm şakalara rağmen o kötü biri değil. Çekici, yüce gönüllü ve kibar biri - bazen biraz kaba ve biraz da züppe. Ama bu sadece onun yetiştirilme tarzı. Müstakbel Başkan Yardımcısı Martin Chambers zengin ve ayrıcalıklı bir aileden gelmiyor olabilir. Ama North ailesinde bunlardan bolca var.

Her şey düşünüldüğünde, Patrick gibi bir adamla "birlikte" olmak katlanılması zor bir yük. O, çiftlik çocuğu gülümsemesine, uzun boyuna, atletik yapısına ve kadın sığınma evlerine ve gıda bankalarına gidip yardım eden iyiliksever kalbine sahip altın çocuk. Yani mesaj yerine kurye göndermek istiyorsa ne olmuş yani?

Ona doğru yürürken gülümsüyorum. Romantik olmayabilir - en azından, gerçekten değil. Bir muhabirle ya da toplum içinde konuşmadığımız sürece. Ama Patrick'le arkadaş olmak kötü bir şey değil.

"Selam bebeğim," diye sırtıyor bana, diğer altın çocuklarla dolu masaya doğru yürürken. OHA'nın futbol takımındaki yıldız forveti ve Koreli bir nakliye milyarderinin oğlu olan Carl Yoon, Patrick'in yanındaki sandalyesinden kalkıyor. Bana oturmamı teklif ettiğinde gülümseyip el sallamaya çalışıyorum ama ben oturana kadar ısrar ediyor.

Patrick garip bir şekilde babacan bir tavırla kaşlarını çatarak, "Zamanındalık, Tenley," diyor ve kol saatine dokunuyor.

"Üzgünüm, ben-"

"Çay, Bayan Chambers?"

Tamam, buna alışmak biraz zaman alacak. Oxford Hills yemekhanesinde garsonlar var. Hem de herkesin ismini bilen garsonlar.

Dönüyorum ve Stirling gümüş tepsiden çay sunan adama gülümsüyorum.

"Oh... hayır, teşekkür ederim." Gülümsüyorum.

"Çok iyi, Bayan Chambers. Bu akşam ana yemek olarak dana bourguignon, limon confit ile deniz tarağı sashimi, ördekli tagliatelle veya-"

"Deniz tarağı sashimi kulağa harika geliyor, teşekkürler..." Kaşlarımı çatıyorum, gözlerim ceketinde bir isimlik ya da başka bir şey arıyor. "Pardon, sizin-"

"Sadece deniz tarağı, teşekkürler," diye araya giriyor Patrick, sesi nazik ama sert. Adama adını soramadan beni kovması belli ki kasıtlı. Aynı zamanda çenemi gıcırdatan bir seçkincilik bu.

"Ve Yoon için bir tavuk göğsü daha," Patrick elini Carl'ın omzuna vurmak için bana doğru uzanarak elitizmine gülüyor. "Yıldızımızın bu yıl bizi şampiyonaya götürecek protein ve dayanıklılığa sahip olduğundan emin olmalıyız, değil mi?"

"Çok iyi, efendim," diye gülümsüyor isimsiz garson, gözden kaybolmadan önce.

"Bugünlerde buradaki yardım..." İngiltere'nin en büyük market patronunun kızı ve bir başka altın kalabalığın üyesi olan Ainsley Hendershire dramatik bir şekilde iç çeker.

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum.

Bu politika. Bunu anlıyorum. Ve Ainsley Hendershire gibi şımarık küçük veletlere yemekte samimi davranıyormuş gibi siyaset yapmanın, avukat ve daha sonra yargıç olmanın büyük bir parçası olacağını tamamen anlıyorum.

Ama dürüst olmak gerekirse.

"Oxford Hills'i şu ana kadar nasıl buldun Tenley?" Keskin aksanlı ve koyu tenli çocuk, ailesi Doğu Afrika'daki petrol sahalarının yarısına sahip olan Malik İbrahim. Onun aynı zamanda bu yıl Oxford Hills rugby takımının yeni kaptanı olduğunu hayal meyal hatırlıyorum.

Gülümsüyorum. "Şimdiye kadar çok iyiyim! Evet, Pazartesi günü derslere başlayacağım için **h e y e c a n l ı y ı m** ama güzelce alışıyorum. Okulumu gerçekten seviyorum.

oda arkadaşı da."

"Prenses Günlükleri'nden geliyorsun, değil mi?"

Ainsley bana çok ama çok sahte bir şekilde gülümsüyor. Tamam, garsonlara alışmak biraz zaman alacak. Görünüşe göre engerek yuvasında yemek yemek de öyle.

"Charlotte, evet," diye karşılık veriyorum.

Bir el önüme bir tabak salata koydu.

"Greyfurt ve ceviz yağı ile su teresi ve hindiba, Bayan Chambers."

Gülümsüyorum ve adama dönüyorum. "Teşekkür ederim!"

Pardon, ne-" "Hepsi bu kadar, teşekkürler-"

"Adın ne senin?" Bu kez Patrick'in sözünü keserek orta yaşlı garsona gülümsedim.

"Thomas, Bayan. Chambers."

"Memnun oldum Thomas. Salata çok lezzetli görünüyor." Sıcak bir şekilde gülümsüyor, başını sallıyor ve gidiyor.

Tahmin edilebileceği gibi, Ainsley derin bir iç çekti. Bana onaylamayan bir bakış fırlatıyor, ben de mezeleri mideye indirirken bunu görmezden geliyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, ben..." Malik sanki bir kelime arıyormuş gibi parmaklarını havada gezdiriyor. "Buradaki hizmet ve yemek tesislerinin bohem havası. Sanki kamp yapıyormuşuz gibi hissettiriyor, değil mi?"

Masanın etrafındaki milyarderlerin ve kraliyet ailesinin diğer oğulları ve kızları gülüyor ve başlarını sallıyor. Sonradan pişman olacağım bir şey söylememek için ağzıma hindiba tıktırıyorum. Yani garsonlar var, kral ve kraliçelere layık bir salonda yemek yiyoruz ve yemekler Michelin yıldızlı bir şef tarafından hazırlanıyor.

Bu da zorbalık mı?

Ben boğazımdan aşağı su teresi küreklerken geri kalanlar okul, para ve İngiltere Premier Ligi hakkında çeşitli konuşmalara dalıyorlar.

"Günün nasıl geçti Tenley?"

Patrick genel masa şakalaşmasından çıkıp bana döndüğünde başımı kaldırıp bakıyorum. Yemeğimi yutuyorum ve omuz silkiyorum.

"İyiymiş... iyiymiş."

"Daha önce ne diyordun? Neden geç kaldığınız hakkında?"

İçimde yükselen "seni ilgilendirmez" parıltısını görmezden geliyorum.

"Oh, sadece bir şey

yaşadım." "Ne şeyi?"

Limon kokulu suyla dolu kristal kadehime uzanıyorum.

"Bu dönem özel öğretmen olmak için kaydoldum." Omuz silkiyorum. "Özgeçmişim için."

Patrick gülümser. "Çok asilce bir davranış." Kıkırdar. "Yine de korkarım canınız oldukça sıkılabilir."

Şaşkınlıkla gülümsüyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani Oxford Hills'te özel öğretmen arayan birini bulmakta zorlanırsınız," diye kıkırdıyor. "Ve burada birisine ihtiyaç duyan herkes..." diye omuz silkiyor. "O zaman onlar gerçekten Oxford Hills'e uygun değiller, değil mi?"

Ne söylemek istersem isteyeyim -bir yanım umutsuzca hangi tartışmayı başlatmak isterse istesin- bir yudum suyla geri yutuyorum.

"Aslında biri vardı. Ama o..." Aklıma Kurt'un kendisi geliyor; gömleksiz, kaslı ve dövme, yüzünde bir ejderha gibi kıvrılan dumanla şatosunun kapısına doğru kayıtsızca yaslanmış. Yüzümün kızardığını hissediyorum.

"Beni yüzüstü bıraktı."

Patrick kaşlarını çatar. "Bu da neden özel derse ihtiyacı olduğunu gösteriyor. Kimdi o?"

Dudaklarım sımsıkı inceliyor. Yalan söyleyebilirdim, ama ne anlamı var ki. Hem neden yalan söyleyeyim ki? Ayrıca, yarın başka bir öğrenciye ders vermek için onu ektiğimde bu bir sorun bile olmayacak.

Yine de, yanaklarımdaki yanığı soğutmasını umarak kocaman bir yudum su yuttuğum sırada ismi ağzımdan kaçırıyorum.

"Ilya Volkov."

Tüm masa sessizliğe gömüldü. Yedi çift göz dehşet ve şok içinde bana bakıyor, sanki az önce sandalyemden kalkmışım, kıcımlı göstermişim ve hepsine siktirip gitmelerini söylemişim gibi.

Ainsley sessizliği bozarak nefes nefese, "Benimle dalga geiyorun," diye mırıldanıyor. Az önce büyük bir böcek yutmuş gibi görünüyor.

"Suçlu mu?" Malik burnu kırışmış, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde yutkunuyor.

"Tenley, şaka yapıyorsun, değil mi?"

Patrick'e dönüp kaşlarını atıyorum. Gözleri beni delip geçiyor ve çatık kaşlarında yoğun bir ifade var.

"Bak, stm değiştireceğim-"

"Tenley," diyor sessizce. Ama sesinde bir gerginlik var. Yüzü gergin, neredeyse kızgın. "Oxford Hills'te yenisin ama arayı kapatman gerek."

Kaşlarını attım. "Ben gayet iyi yetiştim

Patrick. I-" "O lanet olası bir pislik, Tenley."

Patrick pek kfretmeyi sevmez. O yüzden bu kelime zor

ısıırır. "O Rus mafyası. Kelimenin tam anlamıyla insanları öldürdü."

Kaşlarını atıyorum. Tamam, korkunç biri ve kendini beğenmiş, ağzı bozuk bir pislik. Ama... hadi ama. Bu okul bahçesindeki dedikoduları bir st seviyeye taşıyor. Amcasının Rus mafyasında olması bile... Yani bu Ilya'nın gangster falan olduğu anlamına gelmiyor.

Oxford'daki çocukların yarısı her türlü kötülükle suçlanan zengin ailelerden geliyor. Giselle Bocanilla'nın ailesi, Brezilya'daki meyve çiftliklerinde sendikalaşma girişimlerini bastırmak için kiralık katiller tutmakla suçlandı. Futbol takımının yildız kalecisi

Tanrı aşkına, takımın soyadı Hussain. Ve evet, bu Hussain ailesi.

Yani Ilya, Volkov adını korkunç, yasadışı işler yapan bir adamla paylaşıyor. Şimdiye kadar yaptığı tek şey, Ilya'yı egosu ve kendini beğenmiş kibriyle Oxford'da kötü çocuk bir rock yıldızı yapmak.

Patrick'e gülümsüyorum. "Bak, zaten hıyarın tekiydi, o yüzden özel ders bile vermeyeceğim-"

"Seni ektiğini sanıyordum?"

Patrick'in gözleri kısıldı. Yutkunuyorum ve şu anda neden bu kadar suçlu hissettiğimi anlamaya çalışıyorum. Ya da neden bir şey saklıyormuşum gibi hissettiğimi.

"O... hayır, yani, onun evine gittim. Ama kaba bir pislikti ve yarın beni başka biriyle değiştirmelerini sağlayacağım-"

Patrick soğuk bir şekilde, "Ondan uzak durmanı istiyorum," diye tersledi.

Kaşlarımı çattım. "Evet, genel plan bu. Bu yüzden arada bir cümlemleri bitirmeme izin verirsiniz..."

Sesimin çok yükseldiğinin farkındayım. Masanın geri kalanı ve yanımdaki de öyle. Kendimi kontrol ederken şiddetle kızarıyorum.

"Yarın öğrenci hizmetleri ofisi açıldığında ona özel ders vermeyeceğimden resmen emin olacağım."

"Güzel," diye parlıyor Patrick. "O lanet olası bir psikopat."

"Gerçek bir psikopat, Tenley," diye papağan gibi tekrarlıyor Ainsley.

"Tenley." Patrick ellerimi avuçlarının arasına alıyor ve yakınıma eğilerek sıkıyor. "O burada bulaşmak isteyeceğin bir şey değil. Geleceğimizi mahvedebilir."

Başımı salladım, sessizce gülümsedim.

"Tamam, anladım. Gerçekten. Uzak duracağım." Omuzları gevşedi.

"Aferin kızıma."

Deniz taraklarımın gelişi sohbetin sıcaklığını düşürmüş gibi görünüyor. Ben çiğneyip kara kara düşünürken masadakiler kraliyet dedikodularına, finans piyasalarına ve futbol skorlarına geri dönüyor.

Sonra, işim bittiğinde, Patrick beni eve bıraktı. Artık yağmur bile yağmıyor ama o ısrar ediyor. Anlaşmamız garip. Bir halkla ilişkiler ekibi tarafından özellikle bir araya getirilmiş bir ilişki. İkimiz de bunun gerçek olmadığını biliyoruz. Yine de Patrick yalnız olduğumuzda bile bunu ciddiye alıyor. Dokunaklı bir şekilde, bunun bir halkla ilişkiler gösterisinden daha fazlası olmasını gerçekten isteyip istemediğini merak etmeme neden oluyor.

Patrick'i o şekilde sevdiğimden değil. Ama hissetmek güzel... Bilmiyorum. Göz kulak olunduğunu? İlgilenildiğini? Birinin sana gülümsemesi?

Kulübemin kapısında yanağımdan öpüyor. Bu gerçekten sahte mi yoksa Patrick benden gerçekten hoşlanıyor mu, yaptığı tek şey bu; yanaktan bir öpücük, belki de tutulan bir el.

Sonra, o gitti ve ben içeri girdim. Charlotte odasında, kapısı kapalı ve müzik çalıyor, ben de kendi odama kaçmak için onu yalnız bırakıyorum. Saat o kadar geç değil ama yatmak

için üstümü değiştiriyorum.

Her neyse. Dişlerimi fırçalıyorum, uzun kızıl saçlarımı tarıyorum ve yorganın altına giriyorum.

Dışarıda gök gürlüyor, beni ürkütüyor. Yağmur geri döndü, cama vuruyor. Çarşafların altına gömülüyorum, zihnim karmakarışık.

Önemsendiğimi hissetmek güzel; gözetildiğimi hissetmek. Patrick'in altın sarısı saçları ve parıldayan mavi gözleriyle bana gülümsemesini seviyorum.

Ama gözlerimi kapatıp uykuya daldığımda, fırtına bulutlarını hayal ediyorum. Koyu renk saçları, delici yeşil ateş gözleri ve dövme mürekkebini hayal ediyorum.

Rüyamda bir kurdun ağzını açıp beni yutmak için hırladığını görüyorum.

Yatak odamın karanlığı çakmağımın çakılmasıyla bir anlığına yok oluyor. Esrarın ucu yanıyor, ben derin nefes alırken parlayan bir kiraz gibi yanıyor. Çakmak sönüyor, sarma kağıdının ucundaki parıltı dumanı kıpkırmızı yapıyor ve ben nefes alıp kanepeye geri gömülüyorum.

Saat sabahın biri ve ben uyuyamıyorum. Bunun bir nedeni, boğazımın arkasında ve burun deliklerimde kalan kireçli tat kadar açık. Ama uyuşturucu olmasaydı bile, zihnim şu anda hala dönüyor olurdu.

Zihnim sürekli dönüyor. Her zaman düşünür. Her zaman entrikalar çeviriyor ya da kendisiyle satranç oynuyor. Bu dönem "akademik gözetim altında" olmanın ironisi de bu. Yavaş olduğumdan ya da buradaki derslerden herhangi birinin zor olduğundan değil.

Kibirli bir palavracı gibi görünme riskini göze alarak, aslında tam tersi. Akademik gözetim altındayım çünkü bu lanet yerin "akademik prestiji" beni sıkıyor.

Çünkü ben, kaleye beş santim mesafede doğmuş ve çitlerin üzerinden tek başlarına vurmuş gibi davranan bu ayrıcalıklı çocuklardan çok ama çok daha akıllıyım.

Bazılarımız buraya gelebilmek için çamura battı. Gerçekten.

Amcam Yuri'nin rehberliği ve desteği altındaki sonraki hayatım güzel geçti. İhtiyacım olan her şeye sahiptim. Doğru okullara gittim, Avrupa'nın dört bir yanındaki lüks çatı katlarında yaşadım ve iyi yemekler yedim. Bir milyarder gibi giyindim, havalı arabalar kullandım, rock yıldızları ve spor kahramanlarıyla, mankenler ve aktrislerle oynadım.

En ufak bir şey bile almadan gitmedim. Ama ben diğer öğrenciler gibi değilim. Beynimin köşelerine sinen karanlık, bunu asla unutmamamı sağlıyor. Şu anda çoğunlukla mürekkeple kaplı olan yara izleri de aynı mantranın altını çiziyor.

Yuri'den önceki hayatım kırılmış ve otoyol kenarındaki bir cam gibi paramparça olmuştu. Yaralar iyileşir ama yara dokusu kalır. Acımasızca gülümsüyorum. Uçurumun kenarından bakmak istersen bunu Lukas'a sorabilirsin. Kollarının her zaman kıvrık olmasının bir nedeni var ve bu güneş yanığı korkusu değil.

Üçümüz arasında, Misha ve Lukas arasındaki bağlantıyı ben sağlıyorum. Misha kendi tarzında zorluklarla tanıştı ve bratva yöntemleriyle bir erkek olarak yetiştirildi. O da diğer yumuşak öğrenciler gibi değil. Eminim annenin yokluğu berbat bir şeydir. Ama o gerçek acıyı tatmadı.

Benim gibi değil, ve kesinlikle Lukas gibi değil.

Misha ve ben, her ikimizin de bratva'da yetişmiş olmamız ve güzel, pahalı şeylerden hoşlanmamız sayesinde birbirimize bağlanıyoruz. Hızlı spor arabalar ve sert içkiler üzerinden bağ kuruyoruz. Ama Lukas ve ben, her ikisi de ölümün yüzüne bakan insanların bağ kurduğu şekilde bağ kuruyoruz. Bağ kuruyoruz çünkü ikimiz de içten ve dıştan yaralıyız.

Yine de üçümüz birlikte kral olacak karanlık prensleriz. Misha babasının imparatorluğunu miras alacak. Lukas bir gün Kashenko Bratva'yı yönetecek - belki de yeni yürümeye başlayan üvey kardeşi Sasha ile birlikte. Ve ben bir gün dünyanın en güçlü Bratva ailesinin tahtına oturacağım ve kurdun mirasını sürdüreceğim.

Önce lisenin lanet olası bir yılını sıçıp batırmadan atlatmam lazım.

Karanlığa doğru kaşlarımı çatıyorum. Akademik denetimli serbestlikle başa çıkabilirim, özel öğretmen olsun ya da olmasın. Birinin elimi tutmasına ya da bana okuma yazma öğretmesine ihtiyacım yok. Buna "akademik gözetim" demek bile saçma. Notlarım mükemmel. Beni bulduğum yere getiren sadece sıkı partiler.

Özel öğretmene ihtiyacım yok, ki bu iyi bir şey çünkü Tenley Chambers'ı şimdiye kadar uçurumdan aşağı atmışımdır. Ama bu düşünce içimi ekşitiyor. Daha önceki açlık içimde kabarıyor. Sadece gözlerine bakarken bile hissettiğim sıcaklık damarlarımda ateş gibi dalgalanıyor.

Bu öğleden sonra arama geçmişim onunla doldu. Babasının George North'un aday **adayı** olduğu söylentilerini biliyorum. Gülümserken çekilmiş fotoğraflarını gördüm.

el ele tutuşup o boktan Patrick North'la sarmaş dolaş görünüyorlar.

Karanlıkta dudaklarım kıvrılıyor. Hayır, ona ihtiyacım yok. Ama onu istiyorum.

Yüzüme içki fırlattığı için değil. Ama yine de  yle. Yüzündeki o tatlı masumiyet. O  rkek ama yine de meydan okuyan bakışı. Korkmuş gözleri ama içlerindeki asla diz   kmeme kararlılığı, asla benim için diz   kmeme kararlılığı.

Tenley'nin benim için diz çökmesi fikrine açlıkla gülümsüyorum. Tatlı ağzını açıyor.

Dumanı içime çekerken kiraz sıcak ve şiddetli bir şekilde yanıyor.

Bu yüzüme viski fırlattığı için intikam almak gibi önemsiz bir şeyle ilgili değil. Bu, onun içindeki iyiliğe saplanıp kalmamla ve pis ellerimle onu ele geçirmek istememle ilgili. Bu onu yozlaştırmak istememle ilgili.

Onu tuzağa düşürmek için.

Kapım çalındığında kaşlarımı çatarak dönüp bakıyorum.

"Ne?"

Kapı açılıyor ve karanlık bir şekil içeri giriyor. Lukas yatak odamın penceresinden dışarıdaki ayın ışığına doğru ilerliyor. "  ki?" Elinde bir şişe votka tutuyor.

"Bu işe yarar."

Başını sallıyor, sessizce sehpanın karşısındaki sandalyelerden birine geçip içine çöküyor. Dudaklarına götürmeden önce votka şişesinin mührünün çatlama sesini duyuyorum. Derince içiyor ve sonra bana doğru uzatıyor. Esrarı ona uzatıyorum ve dondurucu soğuk şişeden uzun bir yudum alıyorum.

Karşımda, Lukas'ın yüzü kirazın ışıltısıyla bir anlığına aydınlanıyor.

"Hâlâ uyanık olduğunu düşündüm."

"Eğer kokainin sizi uyanık tuttuğunu düşünürseniz..."

Sessizce kıs kıs gülüyor ve geri vermeden önce esrarı üflüyor.

"O değil. Kızı kastediyorum. Tenley."

Neredeyse karanlıkta kaşlarımı çatıyorum. Başka biri olsa, hatta Misha bile olsa, karanlıkta iki ucube gibi dolanmak yerine ışığı yakmak isteyip istemediklerini sorardım. Ama karanlıkta bile Lukas'ın atlet giydiğini anlayabiliyorum. Işıkları kapalı tutmanın onun için daha iyi olduğunu biliyorum.

"Peki ya o?" Mırıldanıyorum. Kimden bahsettiğini biliyorum.

"Bunun her gün görebileceğiniz bir şey olmadığı konusunda daha önce söylediklerimi kastetmiştim."

Sırıttıyorum. "Peki, bana daha fazla devlet başkanının kızını kızdırmamı hatırlat ve belki sen-"

"Tam olarak ne yaptığını kastetmiyorum, Ilya," diye homurdanıyor. "Neyi temsil ettiğini kastediyorum."

Gözlerimi deviriyorum, daha fazla votka karşılığında geri vermeden önce esrarı emiyorum. "Felsefe yapıyorsun. Burada gizli bir şey yok. Bir sürtük gibi davrandı ve ben de bunun için onun ödünü kopardım. Haklı olarak. Gözüme viski fırlattı."

Karanlıkta esrarı üflerken hiçbir şey söylemiyor. "O daha yeni. Burada işlerin nasıl yürüdüğünü henüz çözemedi."

"Peki burada işler nasıl yürüyor?"

Ona ters ters baktım. "Kusura bakma, şu anda benimle terapi oynamaya karar vermenin ironisi içinde boğulduğum için nefes almakta zorlanıyorum."

Esrarın kirazı, çenesinin gerildiğini görmeme yetecek kadar parlıyor. Hay sikeyim. Haddimi aştım, hem de çok fena.

"Öyle demek istemedim."

Dudakları kıvrılır. "Sorun değil, sık kafalı. Ver şunu bana."

Şişeyi elimden çekip aldı ve ağır ağır içti. Sonra karanlıkta bana tekrar bakıyor.

"Sadece bu lanet yılı atlatmam gerekiyor, Lukas," diye sessizce homurdanıyorum.

"O halde bugün katıldığınızı gördüğüm hemen hemen her şeye bir ara vermenizi önerebilir miyim?"

Çenem düştü. "Öneride bulun."

"Kendi en büyük düşmanın hakkında ne derler bilir misin?" "Evet, teşekkürler, anladım. Ben kendimin en kötü-"

"Öyleydim," diye homurdanıyor. "Kendinin en büyük düşmanı mıydın?"

"Are," diye düzeltiyorum. Lukas'ın İngilizcesi genellikle kusursuzdur. Bugünlerde aksanı bile oldukça karışık. Bu gerginliği az önce yaşadığımız uyuşturucu, içki ve sefahat dolu güne bağılıyorum. Aslında tam da o siyah saçlı kızla yatıp yatmadığını soracaktım ki başını sallıyor.

"İngilizce konuşmayı biliyorum, göt herif."

Kaşlarımı çatıyorum, ışıklar olmadan yüzündeki ifadeyi anlamaya çalışıyorum.

"Öyleydi demek istedim, geçmiş zaman. Sen her zaman kendinin en büyük düşmanı oldun, Ilya. Seninle tanıştığımdan beri ve anladığım kadarıyla tanışmamızdan çok öncesinden beri."

"Köşeyi döndüğümü duyduğuma sevindim," diye alaycı bir şekilde mırıldandım.

"Yapmadın."

Daralan gözlerimin kenarlarından dumanlar yükselirken ona ters ters bakıyorum. "Akıl oyunları oynayacak havada olduğumu sanmıyorum, pislik herif."

"Sen değişmedin, Ilya. Sadece sonunda arkandaki tüm bu güce karşı koyacak hareketsiz bir nesne bulmayı başardın."

Kaşlarım çatıldı. Sanırım neden bahsettiğini anlıyorum, sadece yanılıyor.

"Şaka yapıyorsun."

Başını sallıyor.

"O... yüzüme içki fırlatan o çelimsiz, ürkek küçük şeyin şimdi benim en büyük düşmanım olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet."

"O zaman bugün düşündüğümden çok daha berbat durumdasın. Sen ve az önceki siyah saçlı kız tam olarak ne halt ettiniz? Aman Tanrım."

Lukas sadece gülümsüyor. Esrarı bir kez daha üflüyor ve sonra bana uzatıyor. Parmaklarının arasından alırken kaşlarımı çatıyorum ve votka şişesini alıp ayağa kalkmasını izliyorum.

"Ben yatmaya gidiyorum."

Kapıya doğru dönerken "Kaçtı," diye tıslıyorum. Omuz silkiyor ama yürümeye devam ediyor.

"Onu çok korkuttum. Sanki onu kovalıyormuşum gibi kaçtı, Lukas."

"Tamam."

"O benim en kötü düşmanım değil!"

Kapıda duraklıyor ve bana bakıyor. "O zaman neden bana bağıırıyorsun?"

Kapıyı arkasından kapatarak ayrılır.

"Lanet olası kafayı yemiş," diye mırıldanıyorum kimseye, kanepeye geri çöküp aya hançer gibi bakarken.

Kapı tekrar açılıyor. Kanepeye yandan yaklaşan ayak seslerini duyunca sırtıyorum.

"Az önce söylediğin saçmalıkları yutmak için burada değilsen, git başkasının psikanalizini yap, salak."

Kucağıma bir çift dantel külot düşüyor. Yavaşça dönüp gözlerimi yukarı kaldırıyorum ve adını bilmediğim sarışın bir kızın gülümsediğini görüyorum, başka da bir şey yok.

"Yutabileceğim başka bir şey olduğunu umuyordum."

Baştan çıkarılmalıyım. Aslında baştan çıkmaktan çok daha fazlası olmalıydı. Onu çoktan sırt üstü yatırmış, ayak bileklerini omuzlarıma atmış ve sırttan ağzıyla daha fazlası için yalvarıyor olmalıydım.

Ama ben ilgilenmiyorum. Uzaktan yakından ilgilenmiyorum bile. Gözlerim onun kusursuz, sıkı vücudunu seyrederken bile sertleşmiyorum.

"Misha'nın odası koridorun iki kapı aşağısında. Muhtemelen iş için açıktır." Pencereye dönüp esrarı üflemeğe devam ediyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Sessizlik beni sinirlendiriyor. Gözlerimi kısarak ona dönüyorum.

"Anlaşılmadıysa, bu benim olmadığım anlamına geliyor."

Yutkunuyor, kafası karışmış görünüyor. "Um, ciddi misin?" "Lanet olası bir komedyen gibi mi görünüyorum?"

Beceriksizce geri çekiliyor ve sonra eğilip yerden bir elbise alıyor. Elbiseyi hızla üzerine geçirirken kararmış bir yüz ifadesiyle bana bakıyor.

Belki geçen yıl bu iş daha farklı olurdu. Belki geçen hafta ya da dün daha farklı olurdu.

Boğazımı temizlediğimde kapıya doğru yürüyordu. "Bunları unutma."

Külotunun lastiğini kullanarak ona doğru fırlatıyorum. Kızardığını göremeyecek kadar karanlık ama külotu hızla yerden kapışını, bana bakışını ve sonra odadan kaçışını izliyorum.

Aslında onun için üzülüyorum. Sayılır. Bir nevi. Belki de.

Buraya bu şekilde gelmesi tesadüf değildi. Benim daha genç bir versiyonum, muhtemelen aynı şekilde onu dışarı atmadan önce doyana kadar onu burada tutardı.

Ama bir şeyler farklı ve bu beni çok kızdırıyor.

Sarışın ve kültürlü istemiyorum. Boyalı dudaklar ve soylu bir aile istemiyorum.

Kızıl saçlarımın yumruğuma dolanmasını istiyorum. Bana bakan bir meydan okuma istiyorum.

Ve Lukas'ın haklı olmasından nefret ediyorum, her ne kadar argümanı sessizlik olsa da.

Tenley Chambers kaçmış olabilir ama hâlâ burada; beni baştan çıkarıyor, bana işkence ediyor, önümde eğilmeyi reddediyor.

Ama tam tersine, eve kaçmış olsa da Kurt'tan kaçamadı. Aslında, daha yeni başlıyorum. Siktir et kendimi toparlamayı. Babasının kim olduğunu siktir et. Sikeyim Patrick North'u.

Tenley Chambers ile işim bittiğinde, başka bir erkek için mahvolmuş olacak.

Ben hüküm süren karanlık bir prensim. Ben

Kurt'um. Ve bana karşı gelenlerin vay haline.

ARKA BAHÇELER MUHTEŞEM. Özel banyolar cennet gibi, Hogwarts şömineleri ise göz kamaştırıcı. Ama muhtemelen kampüsteki yazlık yaşamın en sevdiğim yanı, mutfak alanındaki son teknoloji ürünü, İtalyan ithal, krom ve deniz mavisi espresso makinesi.

O. Öyle. İnanılmaz.

Mükemmel köpürtülmüş hindistan cevizi sütü ve bir tutam tarçın ile ustalıkla çekilmiş üç espresso shot'tan oluşan bir seyahat kupası, şüphesiz, İngiliz kırsalında bir sonbahar Cuma gününe başlamanın en iyi yoludur. AirPods'umda Phoebe Bridgers ile birlikte mi? En iyisi.

Ya da en azından, kurt rüyalarıyla dolu bir gecede kafanızı boşaltmanın en iyi yolu.

Sayılır. Belki. Umarım, en azından.

Ama dün geceki fırtına dinmiş, güneş parlıyor. Oxford Hills'in taş ve sarmaşık duvarlarının dışındaki kırlar muhteşem ve yeşil görünüyor. Ve

Kampüsün kendisi eskiden olduğu gibi eski katedral ve kale gibi görünüyor.

Arazide yürürken kulaktan kulağa gülümsüyorum. Bir, çünkü dışarısı muhteşem. İki, çünkü hindistan cevizi sütlü lattem çok lezzetli. Ve üç, çünkü kendimi Ilya Volkov'dan tamamen kurtarmak için doğrudan öğrenci hizmetlerine gidiyorum.

Çok ama çok güzel bir gün olacak.

O korkunç kelimeyi tekrar söylediğinde NEREDEYSE espresso ve hindistan cevizi sütünü tezgaha tükürecektim.

"Affedersiniz?"

Öğrenci hizmetleri müdürü, Claudette adında sağlam yapılı, kır saçlı bir kadın, eflatun rengi dudaklarını büzüyor.

"Üzgünüm aşkım, ama cevabım hayır."

Hayır. Lanet alfabenin yarısına sıkışmış iki aptal, küçük, önemsiz harf. Yine de şu anda, birbirine yapışmış halde, planlarımı mahvetme gücüne sahipler. Ve günümü. Ve hatta lanet lattemi bile.

"Bakın, özel ders programından ayrılmak istemiyorum, sadece..." Yutkunuyorum. "Ona özel ders vermeyeceğim."

Claudette yaralı görünüyor. "Çok üzgünüm Bayan Chambers, ama bu iş böyle yapılmaz. Bu şekilde değil.

Oxford Hills'teki kapsayıcı ve misafirperver temellerimiz..."

Gözlerimi devirmek istiyorum. "Kapsayıcı ve misafirperver mi?" Evet, tabii, eğer her yıl okul harcı için bir kral fidyeniz varsa ve ebeveynleriniz ya bir taç giyiyorsa ya da adlarına tarihi bir anıt varsa.

"Burada tüm öğrencilere, mükemmelliğe ulaşma çabalarında akademik yardım alma hakkı tanınmaktadır."

Ağzım açık kaldı. "Ve tamamen katılıyorum. Sadece doğru eş olduğumuzu düşünmüyorum..." diyorum sıkıca. "Bu çatışan kişilikler meselesi."

Yani ben sıradan, normal, ruhu ve ahlaki pusulası olan iyi bir insanım. O ise şeytanın ta kendisi, tüm ağız bozuk, hedonist, psikotik ihtişamıyla.

Claudette kayıtsız kalınca, taktiğimi yalvaran bir tonda değiştiriyorum.

"Lütfen mi? Lütfen, lütfen. Bakın, mutlaka onun ününü duymuşsunuzdur ya da onunla tanışma talihsizliğini yaşamışsınızdır, değil mi? O korkunç, berbat, şımarık bir küçük-"

Claudette soğuk bir şekilde, "Bu kadarı yeterli Bayan Chambers," diye tersliyor. Bana hayal kırıklığına uğramış bir büyükanne gibi bakıyor.

"Özel ders programımız sizi beklediğinizden daha fazla zorladığı için çok üzgünüm. Bunu daha önce de gördüm; öğrenciler bunun özgeçmişlerini doldurmanın kolay bir yolu olduğunu düşünüyorlar."

Ona bakıyorum, yanaklarımda sıcaklık yükseliyor. "Söylediğim bu değil-"

"Ama burada durup en iyi ve en zeki insanlarımızdan birine yapılan bu karakter suikastına izin vermeyeceğim. Kendimi ifade edebildim mi, Bayan Chambers?" Gözlüklerinin boynuzlu kenarlarının üzerinden bana bakarak sertçe söylüyor.

İçimdeki mücadele sönüyor. Umut da öyle, az önce hiçbir şey için yalvarmış olan saygınlığımın bir kısmı da. Başımı sallıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, kelimeyi zorla çıkarıyorum.

"Bay Volkov en başarılı öğrencilerimizden biri. Geçen dönem biraz düşüş yaşadı ve rotasını düzeltmek için akranlarından birinin yardımına ihtiyacı var. Eğer bu yardım için uygun olmadığınızı düşünüyorsanız-"

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"O halde programdan ayrılabilirsiniz. Yine de, öğrenci yönergelerimize göre, bu durum sicilinize yansımaktır. Seçim sizin, Bayan. Chambers."

Kaşlarım bunun ne kadar adaletsiz olduğuna dair öfkeyle çatılıyor. Ama asık suratla başımı sallıyorum.

"Tamam, tamam. Hayır, programdan ayrılmayacağım."

"Peki size yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?" Gülümsüyor.

Başımı salladım. "Hayır, teşekkürler-"

Arkamı dönmeye başlıyorum ki, ofisin ışıkları aniden bir şeyi parlatıyor - boynundaki gümüş zincirden sarkan bir şeyi. Ona bakarken kaşlarımı çatıyorum. Omurgamda bir ürperti belirliyor.

Gümüş bir kolye, kurt kafası şeklinde, ışıltılı elmas gözleri var.

Anne. Şerefsiz.

ÖFKE KORKUYU YENER. Ya da en azından geçici olarak unutturacak kadar bulanıklaştırır. Bir kez daha şeytani ininin büyük demir kapısında durana kadar kampüs boyunca mırıldanarak ve adını lanetleyerek fırtınalar estiriyorum.

Kara bulutlar ve şiddetli yağmur olmadan, Lordship Malikanesi aslında oldukça güzel ve sakinleştirici bir şekilde büyüleyici görünüyor. Jane Austin kitaplarından fırlamış gibi duran taş evin kenarlarında sarmaşıklar ve çiçekler uzanıyor.

Kapıdan içeri adımımı attığımda nefesimi kesen, bakımlı, göz alıcı İngiliz tarzı bir bahçeye giriyorum. Kafamda Ilya'nın sığınağı -ev değil- tekinsiz bir şatoydu; avının kemikleriyle süslenmişti.

Anlaşılan o ki, ilk buluşmanın karmaşası içinde gülleri, mavi taşlı ve beyaz çakıllı yolları ve özenle kesilmiş çitleri gözden kaçırmışım.

Ama gözlerimi Lortluk Malikânesi'ni çevreleyen bahçenin güzelliğinden ayırıyorum. Kapıya bakıyorum.

dünkü suçun. Ama bu sefer kaçmıyorum. Kamıyorum. Bu kez çenemi tutup üzerine yürüyeceğim.

Bir yıl. Plan'ın bir sonraki aşamasından önce burada lanet olası bir yılım var. Ve Ilya Volkov gibi kendini beğenmiş, psikopat küçük suçluların bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Yumruğumu kaldırmadan önce kapıda bir nefes daha duruyorum. Sonra vurmaya başlıyorum; sertçe. Diğer taraftan kapıya doğru gümbürdeyen ayak seslerini duyana kadar lanet kapıyı yumrukluyorum. Tokmak dönüyor ve kocaman tahta şey içeri giriyor.

Uzun boylu, kaslı, yakışıklı, siyah saçlı ve delici mavi gözlü bir adam merakla bana bakıyor. Ağır dövme mürekkebi, tişörtünün gergin kollarının altından her iki kolundan aşağı, parmak eklemlerine kadar girdaplar çiziyor. Boynundan çenesine doğru daha fazla mürekkep akıyor.

Gözleri bana bir atıştırmalık gibi ziyafet çekerken bana sırtıyor. Titriyorum.

"Geç kaldın," diye homurdanıyor hafif Rus aksanlı bir sesle.

Kaşlarımı attım. "Affedersiniz?"

"Parti dn geceydi tatlım," diye mırıldanıyor. Kapı aralığına yaslanmış, hâlâ bana sırtıyor. "Ama seninle neden yeni bir parti başlatamayacağımızı anlamıyorum-"

"Ilya burada mı?" Gözlerimi devirerek yumuşak konuşmayı kesiyorum.

"Olabilir."

Ona ters ters bakarak inliyorum. "Onu görebilir miyim?"

"Burada olduğunu söylemedim. Olabileceğini söyledim."
Kaşlarını çatı. "Volkov'dan ne istiyorsun?"

Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey. Ondan kurtulmak istiyorum. Onu ve bu saçma "malikaneyi" bir daha asla görmek istemiyorum.

"Onunla konuşmam gerek. Bu önemli," diye
homurdanıyorum. "Hamile misin?"

Ona bakarken yüzüm yanıyor. "Ne?"

"Onu bu konuda mı görmek istiyorsun?"

Burnum kırışıyor. "Eww! Hayır!"

"Yani, hamile değilsin."

"Hayır."

Dudakları kıvrılır. "Olmak ister misin?"

Ellerim iki yanımda yumruk oldu. "O burada mı, değil mi?!"
Bu kendini beğenmiş pisliğin bile şaşkınlıkla sarsılmasına
yetecek kadar yüksek sesle bağıriyorum.

Ama sonra kendini tutuyor ve boğazını temizliyor. Kollarını
kaslı göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Tamam, sakın ol tatlım. O yukarıda." Kenara çekilip zarif
bir merdiveni başıyla işaret ediyor. "Soldaki koridorun
sonunda, son kapı."

"Teşekkür ederim," diye tıslayarak yanından geçip
malikâneye giriyorum.

Ya da sığınak.

Dün burada çılgın bir parti vardı. Bu sabah, tertemiz görünüyor. Malikâne Architectural Digest'ten fırlamış gibi görünüyor - modern ama eski dünyanın zarıflığı. Şık ama görkemli.

Duvarlarda empresyonist ve modern sanat eserleri asılı. Devasa, tonoz tavanlı oturma odasında bir kuyruklu piyano var. Evin arka tarafındaki açık Fransız kapılarından pırıl pırıl ve tertemiz görünen yüzme havuzunu gördüğümde gözlerim kıskançlıkla doluyor.

Bu ne lan?

"Bir tur ister

misin?"

Aç gülümsemeli dövmeli adama dönüp bakıyorum. "Ben almayayım, teşekkürler."

Sırıtırıyor. "Sol koridor, sondaki son kapı. Önce kapıyı çal."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılınca gülümsemesi genişliyor.

"Misafiri olabilir."

Burnum kırıırken karnım dönüyor. Başka bir şey söylemeden dönüyorum ve merdivenleri hışımla çıkıyorum. Sola dönüyorum ve uzun koridorda, ön giriştekinden farklı olmayan büyük, heybetli, eski ahşap ve demir bir kapıya gelene kadar yürüyorum.

Yutkunuyorum, nefes alıyorum ve eklemlerimi üzerine vuruyorum.

Yanıt yok. Yumruğumu tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde vururken kaşlarımı çatıyorum. Ayak sesleri duyuyorum; yavaş, durgun, telaşsız. Bir kez daha vuruyorum ve alçak bir hırıltı duyuyorum. Kapı tokmağı dönüyor ve kapı açılıyor.

Yüzüm kızarıyor.

Gömleksiz. Tanrım, hiç gömlek giyer mi? Kapı aralığında beliriyor, neredeyse elle tutulur bir karanlığa gömülmüş, o delici yeşil gözleriyle bana bakıyor. Yavaşça, dudakları düpedüz vahşi, aç bir sırtışıla kıvrılıyor.

"Vay, vay, vay. Biliyorsun, Kırmızı Başlıklı Kız'ın aktif olarak-"

"Öğrenci hizmetleri ofisine rüşvet mi verdin?!" Öfkeyle bağırdım.

Ilya'nın kaşları çatılır, bu da onu hem eğlenmiş hem de aşığılanmış gibi gösteren garip bir etkiye sahiptir.

"Ben rüşvet vermem."

Evet ve uçabiliyorum.

"Evet," diye

tıslıyorum. "Sen-"

"Onlar benim altımda." Yavaşça nefes alıyor, kaslı, çıplak göğsü yükseliyor. "Ben..." gülümsemesi genişliyor. "Sağlam argümanlar."

"Elmas kolyelerle gelen tartışmalar mı?" Tersledim.

Beyaz dişleri parlarken yeşil gözlerinde bir kıvılcım parlıyor.

"Claudette'i bu şekilde küçümseme. Bence biraz ısıltıyla çok hoş görünüyor."

Dudaklarımı büzerek başımı tiksintiyle ona doğru sallıyorum. "Sen bir suçlusun."

"Böyle bir kurumda çalışanlara ödenen ücretler suç teşkil ediyor."

Ona ters ters bakıyorum. O da bana ince bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Kendi mücevherlerini mi almak istiyordun, Red?" Hırlıyor.

Gözlerim kısıldı. Onun da öyle. İkimiz de göz kırpmıyoruz, irade savaşı gibi. Gerçek, canlı bir kurtla yüzleşmek gibi. Ve beynimin büyük bir kısmı bunun aptalca bir hareket olduğunu haykırıyor.

Ama sonunda ayrıldım. Kendime burada işimin bittiğini söylüyorum. Ama gerçek şu ki, ilk ben çaldığım için. Göz kırptım. Arkamı döndüm.

"Biliyor musun, Ilya?" Gözlerimi tekrar onunkilere dikerek tıslıyorum. "İstediğin kadar aptalca oyun oyna. Ama beni sayma." Ona ince bir gülümsemeyle bakıyorum. "Bu oyunu seninle oynamayacağım."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum, başımı dik tutuyorum ve koridorda geri yürümek için ilk adımı atıyorum.

"Evet, yapacaksın."

Vücudum sertleşiyor. Dönmeden yutkunuyorum.

"Yapacaksın, yoksa prestijli Oxford Hills'ten, o bozulmamış, mükemmel, küçük, küçük, büyük, siyah bir yanık iziyle ayrılacaksın."

kayıtlarınız."

Yüzüm öfkeyle bulutlanıyor. Ona doğru dönerken dudaklarım alaycı bir şekilde kıvrılıyor. Ama Ilya sadece bakışlarımı tutuyor, ağzı ince, gözleri erimiş yeşil ateş.

"Eminim Claudette size bu güzel kurumun kuralları dahilindeki detayları hatırlatacak kadar iyiydi." Omuz silkiyor. "Haklısın, Red. Bu oyunu oynamak zorunda değilsin. Özel ders programından ayrılabilir ve bu okuldan tamamen mükemmel, hava geçirmez bir sicille ayrılabilirsin... beyaz bir çarşaf üzerindeki kan gibi göze çarpan küçük bir iz dışında."

Gözlerim ona dikildi. "Bununla savaşıcağım."

"Lütfen misafirim olun," diye homurdandı. "Belki ailen benim ailem olsaydı, başka bir yöne bakmalarını sağlayabilir ya da o küçük kan lekesini hemen temizleyebilirdin."

"Yani onlara rüşvet mi veriyorsun?" diye çıktım.

"Evet, biliyorum." Bakışları sıcak bir şekilde içimi yakıyor. "Ama ailen değil. Baban değil. Yani, Küçük Kırmızı-"

"Benim bir adım var-"

"Pazartesi öğleden sonra saat üç buçukta ilk seansımız için burada olun."

Ona ters ters bakarken içimdeki öfke alev alev yanıyor. "Ben senin hizmetçin değilim-"

Aniden yatak odasının kapısından fırlayıp aramızdaki boşluğu hızla kapatırken nefes nefese kalıyorum. İri elleri bileğimi kavlıyor, beni döndürüyor ve yatak odasının duvarına çarpıyor.

Koridor, çerçevesi siyah beyaz manzara fotoğraflarını cınlatacak kadar sert.

Kalbim boğazımda düğümleniyor. Tenim karıncalanıyor, her yerim karıncalanıyor ama onun beni sıkıca kavradığı yere odaklanıyorum. Yüzünde soğuk bir öfkeyle bana yaklaşıırken nabzım kulağımda davul gibi gümbürdüyor.

"Nerede olduğunuzun farkında olduğunuzu sanmıyorum," diye homurdanıyor kalın bir sesle.

Yutkunuyorum. Ne derse yapmam, beni bırakana kadar başımı sallamam gerektiğini biliyorum. Fareyle oynamaktan yorulan bir kedi gibi. Ama ben bu şekilde yaratılmadım. Yuvarlanıp evet lütfen diyecek yapıda değilim.

"Oxford'un sahibi değilsin-"

"Evet," diye hırlıyor. Dudakları yüzümden birkaç santim ötede korkutucu bir gülümsemeye dönüşüyor. "Aslında biliyorum."

Başım yavaşça sallanıyor. "Ben senin hizmetçin değilim-"

"Ben ne olmanı istersem o olacaksın," diye tıslıyor Ilya kalın bir sesle.

Çok yakınımda. Çıplak göğsünden bana yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Parmaklarının arasından tenime değen nabzının gümbürtüsünü hissedebiliyorum. Ve onun sarhoş edici kokusunu alabiliyorum - tütün ve deri ve çok erkeksi ve büyüleyici bir şey.

O siyah bir havuz ve ben onun içinde boğuluyorum.

"I-" Sesimin kesilmesinden nefret ediyorum. "Benim bir erkek arkadaşım var." Sırıttıyor. Kendini beğenmiş,

eğlenen bir gülümsemeyle sırtıyor.

"Tabii ki biliyorsun."

"O..." boğazım düğümleniyor ve bir yumruyu yutmaya çalışıyorum. "O çok güçlü ve kuvvetli-"

"Patrick North gibi küçük bir pisliği umursuyormuşum gibi mi görünüyor?" İlya aniden bana doğru hızla eğildiğinde nefesim kesiliyor. Bir an için kafamdaki her sinaps beni öpmek üzere olduğunu haykırıyor. Ama onun yerine, ağzı yanağımla milimetrelerle geçip kulağımın dibine kadar geliyor.

Nefesi tenimi okşuyor. Gözlerim kapanıyor ve dişlerim dudağımla sıkıyor. İstemediğim utanç verici bir sıcaklık içimin derinliklerinde çiçek açıyor, ateşten dallar gibi içimi pençeliyor.

"Pazartesi," diye kulağıma hırlıyor İlya. "Sen, burada. Ve eğer burada değilsen, gelip seni bulacağım."

Geri çekiliyor. Elleri bileklerimden çekiliyor. Ben ateşle kızarıp ondan uzaklaşırken kan parmaklarıma geri akıyor.

Gözleri benimkileri tutuyor, aramızdaki havada küçük yeşil ateş kıvılcımları çıkıyor. Sonra başka bir şey söylemeden dönüp odasına doğru yürüyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Az önceki DÖVMELİ ADAM hiçbir yerde yok - gerçi ben de aramıyorum. Bu yüzden kendimi dışarı bıraktım. Gökyüzüne bakarken kaşlarımı çatıyorum. Sadece bir süreliğine içerideydim.

birkaç dakika. Ancak koyu yağmur bulutları gökyüzünü kaplarken gneğ çoktan kaybolmuğtur.

İngiltere'nin meğhur titiz havasından kaynaklanıyor olabilir.

Ya da Ilya Volkov ve onu çevreleyen girdap gibi karanlık.

Yolun yarısına geldiğimde üzerime yağmur yağmaya bağlayınca, ikincisi olduğuna inanmaya karar verdim.

ÜÇÜMÜZ -MISHA, Lukas ve ben- Oxford Hills'te kutuplaştırıcı bir gücüz. Bazıları için -gerçekten çoğu için- "yeni "yi temsil ediyoruz ve bu iyi bir anlamda değil. Bizler üst sınıfın kıyametinin habercileriyiz - burada ya da işgal ettiğimiz toplumun üst kademelerinde olmayı "hak etmeyen" gaspçılar.

Gözlerimizdeki tehlikeyi ve derimizdeki Bratva mürekkeğini görüyorlar. Haklı olarak bizden ve onların kültürlü, soylu küçük yaşamları için temsil ettiğimiz şeyden korkuyorlar.

Yine de buradaki diğerleri için karşı konulmazız. İyi ya da kötü kara delikleriz. Bizler tehlikenin, karanlığın ve babana git kendini becer demenin cazibesiyiz.

-Kim bilir ne için, bir mafya kralının dövme oğluyla yatarak.

Patrick North ve onun gibiler ilk kategoriye giriyor. Koridorlarda yanlarından geçerken burun kıvıran tiplerdir.

Hiçbir şey beni Patrick North'un arkadaşım olmak istememesi kadar aşağılayamaz.

Diğer tip ise "hayranlar", sanki bir rock grubuymuşuz gibi. Bizi isteyen kızlar ve bizim gibi olmak isteyen erkekler. Hayranlar, dalkavuklar, takılanlar ve belki de sadece yere uzanıp uçuşumun kenarından bakmanın nasıl bir şey olduğunu merak edenler.

Oxford Hills'te çoğunlukla görünen şey, son üç gün ve iki gecedir malikanemizde ev sahipliği yaptığımız neredeyse kesintisiz partidir

Dönem başlamadan önceki son hafta sonu, son sınıflar olarak, Oxford Hills'in hüküm süren karanlık kralları olarak, rüyaların uydurulduğu şeyler olmalıdır. En yoksun, en sapkın türden duvardan duvara sefahat olmalı.

Ve bazıları için öyle. Cuma gecesinden Pazar akşamına kadar malikânemizde neredeyse hiç durmayan partilerde, Misha'yı odasından neredeyse hiç çıkmazken görüyorum - sürekli bir arkadaşıyla birlikte olduğunu da eklemeliyim. Lukas bile eğleniyor gibi görünüyor. Kızları da odasına götürüp götürmediği ya da burada kimin onunla gidecek kadar berbat baba sorunları olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Ama neredeyse Misha kadar ortadan kayboluyor.

Tam orada, onlarla birlikte olmalıydım. Tahtımda uzanmış, önümdeki hedonist sarayımın öfkesini ve isyanını izliyor olmalıydım - elimde içki, sistemimde uyuşturucu ve hatta belki de sikimin etrafına sarılmış bir çift dudak.

Yine de üç gün iki gece boyunca içmekten başka hiçbir şey yapmadım. Çoğunlukla yalnız.

Misha'ya beni ve emo şiirini içeren şakalar için yıllarca malzeme verdiğime eminim.

Ama umurumda değil. Tıpkı kızların bana göz kırpmasını ya da göğüslerini göstermesini umursamadığım gibi. Ya da onlara yatak odamı göstermemi istemeleri.

O. Sıkıyor. Beni.

İlgimi çekmiyor. Hafta sonu evimizden geçen uyuşturucu geçidinin cazibesi bile parlaklığını yitirmiş görünüyor.

Evet, sonunda aklım başıma gelmiş olabilir. Amcamın sözleri bana duvardaki yazıyı göstermiş olabilir - kendimi toparlamam ve olmam gereken adam olmam gerektiğini.

Tüm bunlar kesinlikle olabilir. Ya da kızıl saçlı, meydan okuyan küçük bir diken derimin altına girmiş de olabilir.

Şaşırtıcı bir düşünce. Aslında Tenley Chambers'ın dünyama ikinci kez girdiği geçen günden beri onunla ilgili her düşünce kafamı karıştırıyor.

Önce ona uzak durmasını söyledim. Sonra da gidemeyeceğinden emin oldum. Bana boyun eğmeyi ya da diz çökmeyi reddetmesinden nefret ediyorum. Ama aynı zamanda, bu ateş ve bu meydan okuma içimde günler sonra bile hala devam eden bir ateş doğurdu.

Görünüşe göre beni lanet bir keşişe dönüştüren bir ateş.

Pazar gecesi, sadece en sadık olanlar -ya da ciddi anlamda derin uyuşturucu ve alkol sorunları olması en muhtemel olanlar- hala Lordship Malikanesi'ndeydi. Son kalabalığın arasından geçerken büyük oturma odası ve mutfakta müzik hâlâ gümbürdüyor.

Bir şişe votka kapıp evden çıkıyorum ve çift Fransız kapıdan arka bahçeye geçiyorum. Havuzun çekiciliğine rağmen burada fazla insan yok. Rugby takımından üç adam bir araya toplanmış, hararetle bir şekilde spor hakkında konuşuyorlar... sanırım. İri memeli bir kız jakuzide domalmış, adı Sean ya da belki Seamus olan bir adam tarafından arkadan beceriliyor.

Dürüst olmak gerekirse, işime yaramadıkları ya da bana yakın olmadıkları sürece, insanların isimlerini öğrenme zahmetine girmiyorum.

Telefonum çaldığında gümüş kutuma uzanıyordum. Baktım ve kaşlarım havaya kalktı. Arayan Yuri amcamdı.

Üç rugby oyuncusuna ıslık çalmak için dönüyorum. Başımı sallayarak ne istediğimi anlıyorlar. Çabucak ayağa fırlıyorlar, neredeyse beni selamlayacak kadar başlarını sallıyorlar ve ortalıktan kayboluyorlar. Bakışlarım jakuzideki çifte dönüyor.

"Başka yerde sikiş," diye bağıriyorum.

İkisi de neredeyse kalp krizi geçiriyor, sanki birileri onları geniş katılımlı bir partide jakuzide sevişirken yakaladığı için şok olmuş gibiler.

"Özür dilerim, Ilya," diye beceriksizce konuşuyor adam, küvetten çıkarken aletini örtmeye çalışıyor. Kız arkadaşı dudağını ısırarak utangaç bir şekilde bana bakıyor. Adam tişörtünü beline dolayarak içeri atlarken o suyun içinde kalıyor.

"Eğer yarım yamalak saniyelerle uzaktan yakından bir ilgim olsaydı, Misha'nın odasının nerede olduğunu çok iyi bilirdim."

Utangaç gülümsemesi

düştü. "Git."

Küvetten fırlıyor, elime tutuşturduğum havluyu alırken gözlerini benden kaçırıyor. Avlu boşaldığında amcamı geri çağırıyorum ve havuzun kenarındaki sandalyeye çöküyorum.

"Dobryy vecher, yeğenim," diye homurdanıyor Yuri derin, ballı sesiyle.

"Size de iyi akşamlar," diye gülümsüyorum.

Bir zamanlar buralarda duyduğum "spawn" ve "devil" kelimelerini içeren bir söylentinin aksine, aslında bir noktada ebeveynlerim vardı. Öldüklerinde ve benden alındıklarında, Yuri beni yanına aldı. Her zaman onun yanında değildim elbette. Gençti ve Volkov örgütünün basamaklarını tırmanıyordu. Ama beni her zaman önemsemi. Hiçbir şey istemediğimden emin oldu.

Onunla birlikte yaşadığım zamanlar da oldu elbette. Moskova'da, Paris'te, kısa bir süreliğine New York'ta. Ama bunun mümkün olmadığı zamanlarda, iyi olduğumdan emin oldu.

Özel yatılı okullarda ya da başka yerlerdeki bratva müttefikleri tarafından bakıldı.

Gülümsüyorum. Misha ile Yuri Amca'nın Karadeniz yakınlarındaki av köşkünde neredeyse tamamen yalnız geçirdiğimiz bir yaz vardı, şarap mahzeninde sarhoş olup tüfekle ateş ediyorduk.

O benim her şeyim ve sahip olduğum tek kanlı aile. Bu yüzden geçen dönem saçmalıklarım ve maskaralıklarım yüzünden başını ağrıttığım için gerçekten üzülüyorum. Pişmanlık ve kötü hissetmek benim de çok iyi bildiğim duygular değil.

"Nasıl yerleşiyorsun?"

Sandalyeye geri otururken sırtıyorum. Votkayı dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum.

"Oh, iyi. Okul kitaplarımı düzenliyorum ve yaz ödevindeki notlarımın üzerinden geçiyorum."

Yuri gülüyor. İğnelemelerimi çok iyi anlıyor.

"Eğer bu kadar zeki olmasaydın, ödevlere bakış açın hakkında söyleyecek bir iki şeyim olurdu, biliyorsun," diye kıkırdıyor. "Sürüye geri dönmek güzel mi?"

Gülümsüyorum. Lukas, Misha ve benden oluşan üçlüye verdiği isim bu.

"Evet, öyle."

"Güzel, sevindim. Mükemmel bir beyefendi olduğunuzu varsayabilir miyim?" Alaycı bir şekilde gülüyor.

"Duymayacağım

"Kalbi kırık küçük prensesleri hakkında kızgın babalardan haber aldınız mı?"

Şaka yapıyor, ama sadece yarı yarıya. Ses tonunda hala hafif bir uyarı var.

"Sanki bir zamanlar genç değilmişsin gibi?"

Kıkırdıyor. "Ben de bir zamanlar gençtim. Ama siz üçünüz bazen işi başka bir boyuta taşıyorsunuz, Ilya. Sadece emin olmak istiyorum-"

"İyi davranıyorum amca." Kaşlarımı çattım. "Aslında ben de bunu kastediyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Bir yıl içinde Columbia Üniversitesi'nde işletme fakültesine hızlı bir giriş yapmış olacağım. İşletme okulundan sonra da Volkov komutanlığında üst düzey bir avtoritet (yüzbaşı) olarak göreve başlayacağım.

Ve bir gün, amcamın taktığı tacı ben de takacağım. "Teknede misiniz?"

Yuri'nin "teknesi" şimdiye kadar gördüğüm en büyük, en güzel, siyah renkli yatlardan biri. O ve nispeten yeni eşi, teyzem River'ın her yerde evleri var. Ancak bu yat çoğu zaman onların birincil ikametgahı olma eğilimindedir.

"Chicago, aslında," diye homurdanıyor Yuri. "Sadece kısa bir ziyaret. River'ın Dior için bir çekimi vardı ve benim de Viktor'la ilgilenmem gereken bir işim vardı."

Viktor, Lukas'ın üvey babası Viktor Komarov. Ve Dior, Dior'da olduğu gibi. Moda markası. Teyzem River

River Finn, River Finn.

Bazı çocuklar için, dünyaca ünlü bir moda ve iç çamaşırı modelinin teyzesi olması, okulda bitmek bilmeyen kaba şakalar anlamına gelir.

Ben bazı erkekler gibi değilim.

Bir adam, tam olarak bir adam River Teyzeme mastürbasyon yapmakla ilgili aptalca bir espri yaptı. O ve onun iki katı yaşında olan Yuri yeni evlenmişlerdi ve benim Oxford'daki ilk yılımdı. Şakayı yapan çocuk son sınıftaydı, İsveçli bir dükün oğlu muydu neydi.

Çenesini ve kolunu kırdım ve bir daha okula dönmedi. Teyzemle ilgili şakalar ve kaba yorumlar o günden sonra sessizliğe büründü.

Arkamda, bir grup erkek ve kız çeşitli soyunma halleriyle verandaya dökülüyor. Kafaları güzel ve içlerinden biri çıplak yüzmekle ilgili bir şeyler bağılıyor. Kimin dışarıda olduğunu fark edene kadar onlara hançer gibi bakıyorum. Kıkırdamalar ve kahkahalar, Misha'nın odasındaki külotlardan daha hızlı bir şekilde düşüyor, sonra da ortalıktan kayboluyorlar.

"İlyä," diye hırılıyor Yuri uyarı tonuyla.

"Eğer merak ediyorsan, pantolon giyiyorum." İç çekiyor.

"İyi davranıyorum amca."

"Yine de içiyordun. Aradığından beri sesinde bunu duyuyorum."

"On sekiz yaşımdayım."

Tekrar iç geçirir. "Bak, Ilya-"

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım Yuri," diye homurdanıyorum dişlerimi sıkarak. "Geçen dönem tekrarlanmayacak. Gözlerim olması gereken yerde, güven bana."

Bir an sessiz kaldı. Ama sonra iç çektiğini duyuyorum. "Bunu biliyorum. Ve doğru yolda olduğunu da biliyorum."

Boğazını temizliyor.

"Aslında aramamın nedenlerinden biri de bu. Benim için yapmanı istediğim bir şey var."

Kaşlarım çatıldı. "Dinliyorum."

"Ortada potansiyel bir fırtına var, yani organizasyon için. Siyaset değişken bir oyundur... İşlerin başına geçtikçe bunu herkesten daha iyi öğreneceksiniz."

Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. "Neler oluyor?"

"Eminim Amerikalı sınıf arkadaşlarınızdan biri hakkındaki söylentileri duymuşsunuzdur - babası senatör olan biri."

Gözlerimi deviriyorum.

"Kuzey." "Evet."

"Eğer ona zarar vermemi istiyorsan, lütfen demene gerek yok."

Yuri kıkırdar ama sonra derin bir iç çeker. "Babası güçlü bir adam, Ilya. Ve er ya da geç

çok güçlü hale gelir."

"Başkan olursa demek istiyorsun."

"Bu artık bir 'eğer' gibi görünmüyor. Neredeyse tüm anketler onu karşı tarafın ortaya koyabileceği adayların çok ötesinde gösteriyor. Bu bir "eğer" değil, "ne zaman". Sınıf arkadaşınız kibirli bir pislik olabilir. Ama babası yakında bir gün Başkan olacak."

Votkayı yudumlarken kaşlarımı çatarak batan güneşe bakıyorum. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Senatör North'un bazı..." Yuri Rusça yemin ediyor. "Örgütümüzü ilgilendiren bazı ticari çıkarların önünü kesmekle ilgili bazı cesur fikirler. Aslında tüm Bratva örgütleri."

Çenem gerildi.

"Senatör North'a yakın birinin gözünün kulağının sende olması iyi olur. İş girişimlerimizle ilgili yanlış yönlendirilmiş görüşlerinde... onu etkilemek için kullanılabilecek bazı bilgileri istemeden ortaya dökebilecek biri."

İnledim. Ne istediğini biliyorum. Amcamın Patrick'in babasına karşı koz olarak kullanabileceği bir şey öğrenebilme ihtimalime karşı Patrick'le yakınlaşmamı istiyor.

Burnum tiksintiyle kırışıyor. "Patrick North ile arkadaş olmamı mı istiyorsun?"

Gözlerimi kapatıyorum ve votka şişesini yudumluyorum. Onunla arkadaş olmaktansa yapmayı tercih edeceğim şeylerin listesi

bok parçası... geniş. "Hayır."

Şişeyi geri çektim ve kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Hayır, I Yapma. Bu çok belli, ve
Ayrıca, Bu Patrick'le birbirinizden nefret ettiğiniz
belgelendi."

Kaşlarım çatıldı. "Peki o zaman ne soruyorsun?" Bir içki
daha içmek için şişeyi dudaklarıma götürüyorum.

"Patrick'e yakın olmanı istemiyorum. Onun kız arkadaşına
yakın olmanı istiyorum."

Neredeyse içkimi tükürecektim. Çenemle birlikte kalbim
de sıkışıyor. Gözlerim daralıyor.

"Tenley Chambers. Onunla henüz tanışmamış olabilirsin-"

"Tanıştık," diyorum buz gibi bir sesle.

"Ahh, güzel. O zaman onun kim olduğunu ve babasının kim
olduğunu biliyorsun."

Şaşkın bir sessizlik içinde başımı salladım.

"İlişki meselesinin Amerikan basını için bir halkla ilişkiler
numarası olduğuna eminim. Ama her halükarda Patrick'e
yakın, bu da onu babasına yakın kılıyor. Ve onunkine de.
George North'un lanet bir izci olduğu ortaya çıkarsa, onun
yerine Bakan Chambers'ı etkilemeye çalışacağız."

Güneş, akademi kampüsünü çevreleyen inişli çıkışlı İngiliz
tepelerinin üzerinden batarken gözlerim kısılıyor.

"Tenley'e göz kulak ol, Ilya. Mümkünse ona yaklaş." Boğazını temizler. "Nasıl yaparsan yap."

Çenem titriyor.

"Senden bunu yapmanı istemekten hoşlanmıyorum, yeğenim," diyor sessizce. "Ama bunu yapmana ihtiyacım var. Ailen için. İmparatorluğın için."

Bir içki daha alıyorum.

Votka boğazımı yakarken "Oldu bil," diye homurdanıyorum. "Hiç sorun değil, amca."

İç çekiyor. "Güzel. Bu çok iyi. Teşekkür ederim. Dinle, bu toplantıya yetişmem gerekiyor ama yakında tekrar görüşelim mi?"

Başımı salladım. "Kulağā hoş geliyor." Sesim gülümsüyor. Yüzüm değil. "River'a benden selam söyle. Ve Bay Komarov'a."

"Elbette. Kendine iyi bak, Ilya. Biraz eğlenmeye çalış, tamam mı?"

Telefonu kapattığımda yavaşça nefes veriyorum. Sandalyeye geri gömülüyorum, şimdi karanlık olana bakıyorum.

Ona kaçmasını söyledim. Sonra kaçamayacağından emin oldum. şimdi, ben Onu bana bağla.

Biraz göz kalemi s ü r m e k için aynaya yaklaştığımda omuzlarım çöküyor. Bir bluetooth hoparlörden HAIM'in Gasoline şarkısı -şu anki marşım- çalıyor. Geri çekildiğimde gözlerim kıyafetimin üzerinde geziniyor ve sırtıyorum.

Mükemmel.

Tamam, bunu bir araya getirmek için çok düşünmek gerekmedi. Bu bir üniforma ve Oxford Hill'deki diğer tüm kızlarla kelimenin tam anlamıyla aynı görünüyor - yeşil, siyah ve altın rengi ekose etek, beyaz, kısa kollu bluz, siyah düz ayakkabılar. Yeşil ve altın süslemeli siyah ceket ve göğsündeki altın Oxford Hills arması isteğe bağlı ama ben giyiyorum çünkü tabii ki giyiyorum.

Okul üniformaları, daha önce hiç giymemiş olsam bile, Planlar gibidir; onları yarım yamalak yapmak için hiçbir neden yoktur.

Son bir tokayla uzanıyorum, saçıma geçiriyorum ve bir elimi başımın arkasındaki sıkı topuzun üzerinde gezdiriyorum. Mükemmel. Gözlerim yüzüme düşüyor. Kendi gözlerimle karşılaştığımda dudağımı ısirmaktan kendimi alamıyorum.

Üniforma giymek yeni bir şey. Okula göz kalemi sürerek gitmek de öyle. Bilinçaltıma sızan ve neden makyaj yaptığımı soran küçük şüphe sesine kaşlarımı çatıyorum.

Kimin için giydiğimi soruyorlar.

Ama bunu çabucak bastırdım. Göz kalemi sürüyorum çünkü burası prestijli, resmi bir kurum. Sürüyorum çünkü babamın halkla ilişkiler müdürü Jill, "sofistike" görünmem için sürmemi tavsiye etti.

Yani, hayır. Makyaj yapmamın bana el kaldıran, beni duvara iten ve sözlerinin kulaklarımda çınlamasına izin veren ahmakla hiçbir ilgisi yok. Bugün dersten sonra inine geri dönüp ona zorla ders vereceğim gerçeğiyle de bir ilgisi yok.

Ve bunun son üç gecedir kafamın içinde dans eden uluyan kurtlar, kıvrılan dumanlar ve Rus dövmeleriyle ilgili rüyalarla hiçbir ilgisi yok.

HAİM şarkısı köprü bölümüne geliyor. "Bacaklarımla arasında yattığında, gerçekten önemli değil" diyen boğucu şarkı sözü bluetooth hoparlörden mırıldanıyor ve ben kızarıyorum.

Uluyan hayvanlar, dövme mürekkebi ve marihuana dumanı ne yazık ki geçen hafta sonu gördüğüm rüyaların içeriğinden ibaret değildi.

Telefonuma uzanırken yüzüm şiddetle yanıyor. Parmağımı hızla ekrana vurarak "Okulun İlk Günü" çalma listemdeki bir sonraki parçaya geçiyorum. Tabii ki Wolf Alice grubunun The Last Man On Earth şarkısı.

Wolf Alice.

Siktir git, evren.

Öfkeyle duraklatma düğmesine basarken ürperiyorum. Tamam, belki de okulun ilk günü çalma listesi yoktur.

Saçımı bir kez daha tarıyorum. Bir merdane ile hızlıca bir göz attıktan sonra renk kodlu defterlerimi ve ilgili kalemleri çantama koyup kapıdan çıkıyorum.

Kim Büyük Kötü Kurt'tan korkar ki? Bu hatun değil.

İlk dersim bittiğinde, rüyalarımda uluyan gölgeyi çoktan unutmuştum. Oxford Hills şımarık zengin çocuklarla dolu olabilir, ama hepsi gerçekten akıllı şımarık zengin çocuklar. Dersler beni tamamen meşgul edecek kadar zorlayıcı. Profesörler alanlarının en iyileri ya da dünyanın en iyi üniversitelerinden bazılarında kadrolu olarak çalışıyorlar.

Kısacası, burası cennet.

Kuantum sicim teorisi üzerine yaptığı çalışmalarla Nobel Ödülü almış bir adamın astronomi dersine katılmak için öğle yemeğini bile atlıyorum. Çünkü, neden olmasın?

Zavallı Lain'in kapı aralığından dikkatimi çekmeye çalıştığını görünce gözlerimi deviriyorum ve Patrick'e öğle yemeğini kaçıracağımı haber vermediğimi hatırlıyorum. Ona hızlıca bir mesaj gönderiyorum ve sonra kendimi derse geri veriyorum.

Günün geri kalanı ilahi bir bilgi bulanıklığı içinde ve her şeyi içerek geçiyor. Son dersimden sonra öğleden sonra güneşine çıkana kadar gerçeklik beni kıcımdan ısırmayı hatırlamıyor. Sadece hala orada olduğunu bilmem için.

Telefonuma baktığımda inledim. Saat üç yirmi. On dakika içinde Ilya'ya ders vereceğim.

Oraya geri dönme düşüncesi beni ürkütüyor. Ama dönmek zorundayım. Özel ders programının kaldırılmasına ilişkin öğrenci rehberinin satır başları konusunda haksız değil. Hafta sonu kontrol ettim, siyah beyaz orada yazıyor: Öğrencileri transfer edemem. Sadece programı bırakabilirim. Ve eğer bırakırsam, tıpkı bırakılan bir ders gibi sicilimde görünür ve aynı şekilde lekelenir.

Bundan kaçış yok. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, daha doğrusu nefret edeyim ya da etmeyeyim, oraya geri dönmek zorundayım. Yoksa.

Dönerken kulaklığımı takmaya başlıyorum... ve sert bir göğse çarpıyorum.

"Kahretsin!" Nefesim kesildi, kalbim boğazıma kaçarken geri sıçradım. Gözlerimi Patrick'in geniş gövdesinde, çatık mavi gözlerine dikiyorum. Küfrümü duyunca daha da derinleştiler.

"Neredeydin?" diye hırlıyor.

Gözlerimi kırptırıyorum, kalbimi yavaşlatmaya ve nefesimi tutmaya çalışıyorum. "Ne?"

"Öğle yemeğinde. Buluşmamız gerekiyordu."

Kaşlarımı ördüm. "Öyle miydik?"

İç geçirdi. "Susan'a hafta sonu programımı seninkiyle senkronize ettirdim."

Tekerlekler dönüyor ama ben hâlâ arıyorum.

"Susan?"

"Stajyerlerimden biri mi?"

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum. "Doğru, o. Evet, dün takvim bağlantısının olduğu e-postayı gördüm. Üzgünüm, benimkini senkronize etmeyi unutmuşum."

"Unutmadım". Benden bunu yapmamın beklenmesinin garip olduğunu düşündüm. Ben de yapmadım.

Patrick kaşlarını çatar. "En iyisi burada her şeyin bir adım önünde olmak Tenley. Bunaltıcı olabileceğini biliyorum ama işleri olurlarına bırakırsan geride kalırsın."

Son kısmı görmezden geliyorum.

"Lain beni buldu."

"Biliyorum."

Dudaklarımı büzüyorum. "Öğle yemeğini kaçırdığım için sana mesaj attım. Profesör Llewellyn'in gerçekten büyüleyici görünen ilginç bir konferansı vardı. Nobel Ödülü'nü paylaştığını biliyor muydun-"

"Kuantum sicim teorisi. Evet, o inanılmaz."

Patrick bana sırtlıyor ve yüzümün kızardığını hissediyorum. Bazen aşırı küstah, bazen de biraz küçümseyici olabiliyor.

zamanlar. Ama Patrick hala çok iyi bir adam. Çok çekici ve gözleri pek de zorlamıyor: sarı saçları, mavi gözleri ve babasını siyaset için mükemmel kılan Kansaslı çiftlik çocuğu çenesi.

Elini uzatıyor ve başparmağı çeneme değdiğinde yutkunuyorum.

"Sadece öğle yemeğinde ilk gününüzü dinlemeyi dört gözle bekliyordum. Hepsi bu."

Gülümsüyorum. "Özür dilerim. Yarın mı?"

"Bu hoşuma giderdi." Bana göz kırpmıyor. "Ben de bu akşam yemek istiyorum."

Yine gülümsüyorum ama biraz daha gergin. Yemek saatlerimi Charlotte ile geçirmeyi tercih etsem de, her gün normal dersler bittikten sonra "kraliyet eğitimi"ne -ya da benim deyimimle "taç dersleri"ne- kendini kaptırmış durumda. Tam da kulağa geldiği gibi: Kraliyet ailesi olmanın ne demek olduğunu ona "öğretmek" için sanal ve bazen de yüz yüze dersler. Char bundan nefret ediyor.

Onun yerine neredeyse her akşam Patrick ve elitlerin elitlerinden oluşan ekibiyle yemek yiyorum. Çoğu yeterince iyi insanlar. Sadece... sertler. Ve çok, çok züppeler.

Bazıları diğerlerinden daha fazla, diye düşünüyorum, iki gece önce Ainsley'nin bana Paris'e hiç gitmeden nasıl on sekiz yaşına geldiğimi sorduğunda sırttan yüzünü hatırlayarak. Çoban pastamın yarısını yutmak zorunda kaldım.

Bir jetiniz olmadığında jet-set yapmanın biraz daha zor olduğundan bahsetmek.

"Ah, evet... evet, bu harika olur."

Başını sallıyor. "Mükemmel." Elini kaldırıp parmaklarını sarı saçlarında gezdiriyor. "Yemekten önce Yoon'la biraz tenis oynamaya gidecektim. Eğer ilgilenirsen Ainsley'i de çağırıp çiftler maçı yapabiliriz."

Taş çiğnemeyi tercih edeceğimi düşünürken gülümsüyorum. "Ben iyiyim ama teşekkürler."

"Emin misin?"

Evet amına

koyayım.

Patrick gülümsüyor. "Gelip izleyebilirsin."

"Evet, belki-"

Kahretsin. Özel ders. Telefonumu çıkardım ve irkildim. Saat üç yirmi dokuz.

"Biliyor musun?" Çantamı omuzlayıp dönerken Patrick'e pat diye söylendim. "Aslında koşmam gerek-"

Donup kalıyorum.

Dudaklarım gerildi. "Bu

şey."

Kaşlarını çatıyor. "Ne şeyi?"

"Bu ders için bir çalışma hazırlığı..."

Neden yalan söylediğimi bilmiyorum. Belki de Patrick bana özel ders vermemi istemediğini söylediği içindir.

Hala yapıyor musun? Hayır, ondan değil. Acaba yapacağım konusunda bu kadar kararlıyken bundan kurtulamadığım için kendimi başarısız mı hissediyorum?

Ya da belki de bugün beni göz kalemi sürmeye ikna eden içimdeki aynı korkunç duygudur.

"Tenley-"

"Kaçmam lazım! Güle güle!"

Dönüyorum ve kalbim hızla çarparak kampüse doğru koşuyorum. Geç kalma korkusundan olduğunu söylemek istiyorum.

Bunu söylemeyi gerçekten çok istiyorum. Sadece doğru olduğundan emin değilim.

"GEÇ KALDIN."

Sesi gıcırıyor, malikanesinin ön kapısında oflaya puflaya dururken yeşil gözleri bana dikilmiş.

"Üzgünüm, dersim vardı."

Bana bakıyor, kollarını iki yana açmış, parmaklarıyla kapının pervazını tutuyor, sanki girişimi engelliyor.

"Yine ofise gidip bundan kurtulmaya çalıştın."

Kaşlarımı çattım. Claudette, seni küçük ispiyoncu.

Ilya yüzümdeki rahatsızlığa gülümsüyor. "Beni zorlama Kızıl. Bunun her iki taraf için de geçerli olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı çattım.

"Ne?" "Eğer

bırakırsan-"

"Evet, kalıcı sicil izi, biliyorum." "Seni

kovabilirim de."

Vücudum kaskatı kesildi. "Affedersiniz, ne dediniz?"

Titriyorum. "Hayır, yapamazsın."

"Edebilirim. Eğer bana yeterince yardımcı olmuyorsan..."
ince bir şekilde gülümsüyor. "Akademik çabalarım da ya da
mesela..." gözleri kısılıyor. "Eğer geç kalırsan..."

"Bak, geç kaldığım için özür dilerim, tamam mı?" Çabucak
yapıştırdım. "Derslerdeki ilk günümdü, kayboldum."

Kaşlarını çatıyor, gülümsemiyor. "Burayı daha önce iki kez
gayet iyi bulmayı başarmış gibiydin."

Ona ters ters bakarken ağzım açık

kalıyor. "Söyle."

Gözlerim daha da kısılıyor. "Ne diyeceğim,

İlyâ." "Benden seni kovmamamı iste."

Ona bakarken yüzüme kızarıklık sızıyor. "Şaka yapıyorsun."

Omuz silkiyor. "Söyle yoksa

kovulursun." "Söylemeyeceğim-"

"Tamam, o bembeyaz kalıcı resmin üzerindeki siyah
noktanın tadını çıkarın.

_"

Geri adım atıp kapıyı kapatmaya başladığında ayağımı uzatarak onu durduruyorum.

"Bekle!" Sesim panikle titriyor. İlya bana sırtıyor ve beni öfkeliendiriyor.

"Senin derdin ne lan?"

"Benim bir sorunum yok," diye homurdanıyor. "Senin var." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Zamanında gelmekle."

"Hadi, İlya..."

"Sadece söyle," diye omuz silkiyor. "Güzelce."

Ona dik dik bakıyorum. "S a n a hiç psikopat olduğunu söyleyen oldu mu?"

Yüzü kararıyor. "En azından terbiyeliyim ve ne zaman zamanında gelmem gerektiğini biliyorum," diye tersliyor.

Yüz ifadesi nötr ve vurdumduymaz. Vücudu kapıyı kapatıyor. Ve bunun kazanacağım bir irade savaşı olmadığını o anda anladım. Bazen savaşlarınızı seçmeniz gerekir. Ve İlya güce aç bir pislik olduğu için sicilime "kursu bıraktı" notu düşmek, ölmeyi planladığım tepe değil.

"İyi," diye tıslıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "İlya?" Hırlıyorum. "Beni kovma."

Dudağı yarı gülümseme, yarı yüz buruşturma şeklinde kıvrılıyor. "Orada kaçırdığım bir lütfen var mıydı?"

Gözlerimi deviriyorum, çenem gıcırdıyor. Suratına bir tokat atıp çekip gitmek istiyorum. Ama o bunu görüyor. Gözleri beni delip geçtiğinde bunu gördüğünü biliyorum.

"Uh-uh, Tenley," diye sessizce homurdanıyor. "Bunun cazip olduğunu biliyorum. Ama büyük resmi bir düşün. Sadece iyi davranmak daha kolay olmaz mı?"

Başka tarafa bakıyorum. Elim yumruk oluyor. Ama sonra yavaşça nefes alıyorum. Ilya'ya dönüyorum, gerginliğimi elimden geldiğince dışarı atıyorum.

"Lütfen, Ilya," diyorum ince bir sesle. "Beni kovma."

Gülümsemiyor. Ama yine de düpedüz muzaffer görünmeyi başarıyor.

"Peki, bunu şimdi yapabilir

miyiz?" Gözleri sinsice

parlıyor.

"Tabii. Dışarıda mı, odamda mı?"

Ona ters ters bakıyorum. "Çok komik," diye mırıldandım.

Omuz silkiyor. "O gün beni becermek istediğini

sanıyordum." "Evet, onu topladım," diye tıslıyorum.

"Söylediğimde bana inan
bundan daha yanlış bir şey olamaz."

Orada durmuş, düşünceli bir şekilde

beni süzüyor. "Eee? İçeri girebilir

miyim?"

Tek kelime etmiyor. Ama yavaşça kollarını kapının

pervazından indiriyor ve geri adım atıyor.

"Şartlı olarak."

Kaşlarımı ördüm. "Koşullar nedir?" "Geç kaldınız."

"Ben zaten özür diledim-"

"Bunun bir alışkanlık haline gelmesini istemiyorum Tenley. Gerçekten istemiyorum. Ve umutsuzca ihtiyaç duyduğum eğitim desteği olamadığın için seni bırakmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Tanrım, İlya."

"Sizi zamanında gelmeye motive etmek için yeni bir kuralımız var." Başımı sallayıp başka tarafa bakıyorum.

"Boşa harcadığınız her on dakikam için, bu eve girmeden önce bir parça kıyafetinizi kaybedeceksiniz."

Başım o kadar hızlı dönüyor ki boynum ağrıyor. Ona inanamayarak bakıyorum.

"Bunun olduğunu düşünüyorsanız, herkesin söylediğinden daha fazla delisiniz demektir."

Omuz silkiyor. "Ev

kuralları." "Sizin

kurallarınıza benziyor."

"İkisi de aynı şey," diye homurdanıyor. "Ve sizi temin ederim ki bunlar pazarlık konusu olamaz. Bugün on iki dakika geç kaldın. Kendimi cömert hissediyorum, bu yüzden yukarı değil aşağı yuvarlayacağız. Bu on dakikalık bir blok, yani bana bir parça giysi borçlusun."

Onunla göz göze geldiğimde kalbim güm güm atıyor. O da bana bakıyor, ikimiz de gözlerimizi kırpmıyoruz. Saniyeler geçiyor ve yemin ederim aramızdaki irade savaşının havada çatırdadığını neredeyse hissedebiliyorsunuz.

Ama deste yığılmış. Bu okuldaki her şey gibi. En iyi kartlar güçlülerin elinde. Ve Ilya içlerinde en güçlü olanı.

"Peki," diye tükürüyorum zehirli bir şekilde. Aşağı uzanıp bir ayağımı yukarı kaldırırken gözlerimi ona kilitliyorum. Babetlerimden birini çıkarıyorum. Ayakkabıyı tek parmağımın ucuyla tutarken gülümsemem ince ve soğuk.

"Mutlu musun?" İnce

ince tıslıyorum.

"Heyecanlı."

Kapıdan uzaklaşıyor ve beni içeri buyur ediyor. Kapı arkamdan kapandığında, ona döndüğümde ürperiyorum, aniden hissetmeme izin verdiğimden daha fazla korkuyorum.

Ona ihtiyatla bakıyorum. "Burada başka kimse

var mı?" "Hayır."

İçim kasılıyor.

"Odana gitmiyorum," diyorum ters bir şekilde.

Gözlerini bana dikti. Ve yine, daha önce olduğu gibi, bu sefer de sanki Kurt'un kendisi beni ölçüp biçiyor; beni en iyi nasıl yutacağını merak ediyor.

Omuz silkiyor. "Votka burada, mutfakta zaten."

Tek kelime etmeden yanımdan geçip gidiyor. Lüks evin içinden mutfağa doğru yürürken kafamı çevirip onu takip ediyorum.

"Pardon, ne dedin?"

"BİR DAKIKA, VOTKA MI?"

Mutfağa girdiğimde sesinde beni gülümseten bir panik tizliği var. Yüzünde hangi ekşi ifadeyi ya da yumuşak ağzından hangi nefes nefese sesi çıkaracağını görmek için düğmelerine basma oyunu hoşuma gidiyor.

Bağımlılık yapan bir oyun. Belki de tehlikeli bir oyun. Ama durmaya ya da yavaşlamaya hiç niyetim yok.

Tenley Chambers'ın temelde bana bağlı olduğundan emin olmak için neden elimden geleni yaptığımın iki cevabı var - aslında ihtiyacım bile olmayan bir öğretmen olarak kalması için ona neden şantaj yaptığımın.

İlk cevap kolay olanı: çünkü amcam benden onu takip etmemi istedi, çünkü ya kendi babası ya da Senatör North hakkında bilgi sızdırabilir. Yeni Başkanla birlikte kurumumuzun iş yapma şeklinin değişme ihtimali göz önünde bulundurulduğunda, bu değerli olabilecek bir bilgi.

Bu kolay bir cevap: onu kendime yakın tutuyorum çünkü ailenin bana ihtiyacı var. Çünkü Bratva benden bunu istedi ve geleceğin kralı olarak bunu yerine getirmem gerekiyor.

Sorunlu olan ikinci cevap. Ama bu da ilki kadar basit: Çünkü Tenley'nin yanımda olmasından hoşlanıyorum. Çünkü onun benim gücüm altında kıvranmasından hoşlanıyorum.

Çünkü Oxford Hills'teki hemen hemen herkes öyle ya da böyle bana boyun eğiyor. Ve onun eğilmeyeceği gerçeği, derimin altında gitmeyen bir kıymık gibi kayıyor.

Ya da bu hafta sonu itiraf etmek istediğimden daha fazla kez onu hayal ettikten sonra sikim taş gibi sertleşmiş olarak uyandığım için.

"Evet, Red, votka," diye homurdanarak onun içgüdüsel hayallerini kafamdan siliyorum - o titiz, eğlenmeyen ve gergin dudakların sikime sarıldığı hayalleri. Ben sikimi bacaklarının arasına gömerken onlar benim adımı inliyordu.

Gözlerimi ona dikmek için dönüyorum. "Bugün ders çalışmıyoruz. İçeceğiz. O ayakkabıyı da kapımın önüne bırak," diye ekliyorum, ayakkabısını tekrar giyecekmiş gibi eğildiğini gördüğümde.

Belirsizlikle karışık bir kızgınlık ifadesiyle bana bakıyor. Bu bakış, Kurt'un ininde onunla yalnız olduğunun farkında olduğunu gösteriyor. Gözleri diyor ki

Cehennemde Şeytan'ın kendisiyle içki içmenin daha güvenli olup olmayacağını merak ediyordu.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken kaşları çatılıyor. Yine de ayakkabısını düşürdüğünü fark ettim.

"Hayır, değiliz."

Buzdolabına yaslanıyorum. Yanakları yanana ve gözlerini indirene kadar gözümü kırpmadan ona bakıyorum.

"Evet, öyleyiz."

"Hayır, biz-"

"Claudette'in yeğeninin üçüncü bebeğini doğurmak üzere olduğunu biliyor muydun?" İnce ince gülümsüyorum. "Aslında biz de bugün bundan bahsediyorduk. Bir de kocasıyla birlikte önümüzdeki ay Normandiya'ya gitmeyi düşündükleri tatilden."

Tenley'nin yüzündeki renk soluyor. Aslında ne demek istediğimi anlıyor. Akıllı kız.

"İnsanlara rüşvet vermek iğrenç derecede adaletsiz," diye tıslıyor sessizce. "Hayır, insanlara rüşvet vermek işlerin nasıl yürüdüğünü gösterir."

"Evet, suç işi," diye tükürdükten sonra aniden ağzını kapatıyor. Yüzü biraz soluyor. "Ben- yani..."

"Amcamın kim olduğunun çok gizli olduğunu sanmıyorum," diye h o m u r d a n d ı m .

"Hayır, ama bunu ima etmek istememiştim-" Başını kaldırıp dudaklarımın kenarındaki sırtışı gördüğünde, özü

gözleri daralırken

kayboluyor. "Sor."

"Neyi sorayım, İlya."

"Amcamla aynı iş kolunda olup olmadığımı merak ediyorsunuz. Eğer Bratva bağlantılarım hakkındaki söylentiler doğruysa."

Omuz silkiyor. "Umurumda

değil." "Evet, umurunda."

Yutkunuyor ve gözlerini yavaşça bana dikeyor.

"Sor," diye homurdanıyorum.

Tenley'nin dili dudaklarını ıslatıyor. Sorunun ağzında tereddüt ettiğini neredeyse görebiliyorum. Sormak istiyor - o kadar çaresizce sormak istiyor ki kelimeler dudaklarında şekillenmeye başladı bile. Ama cevabın ne olabileceğinden korkuyor. Cevabı zaten bildiğinden korkuyor.

"Sen..." diye kıvranıyor. "Biliyorsun..."

"Ben neyim," diye tıslıyorum sessizce.

Dişleri alt dudağında geziniyor. Hava durgun. "Sen de amcan gibi bratva'da mısın?"

Gözlerim kısıldı. Zihnim savaş denemelerine geri dönüyor. Eski Ortodoks Kilisesi'ndeki tören, titreyen mumlar ve havada kıvrılan tütsüler. Edilen yeminler. Tenimdeki mürekkep.

Ben Bratva'da değilim. Ben Bratva'yım.

"Evet."

Titriyor ve hızla yere bakıyor. "Bu seni korkutuyor mu?"

Bana bakmadan başını sallıyor. "Hayır."

Olmalı. Gerçekten, gerçekten olmalı. Başını kaldırıp korkusuna rağmen bakışlarımla buluştuğunda gözlerim onun üzerinde kayıyor. Bu eğilmeyi-diz çökmeyi reddetme; bu ısrarlı meydan okuma... birden bunun sadece huysuz bir tavır ya da otoriteye ya da iktidardakilere sürekli bir siktir git olmadığını anlıyorum.

Bu bir güç. Bu onun zırhı ve hiç çıkar mı bilmiyorum.

Dönüp dondurucuyu açıyorum, soğutulmuş votkayı çıkarıyorum ve raftan iki bardak alıyorum. Bardakları aramızdaki beyaz mermer mutfak adasına koyuyorum ve yüksek arkalıklı bar taburelerinden birine oturup ona bakıyorum.

"Otur."

Komutlara tahmin ettiğim kadar iyi tepki veriyor.

"İçki içmiyoruz, Ilya."

"O zaman bugün toplantı yapmıyoruz, ki bunun öğrenci hizmetleri ofisi için pek iyi olacağını sanmıyorum."

Ağzı inceliyor. Gözleri bana daraldı.

"Oh? Nedenini söylediğimde ne diyeceklerini merak ediyorum.
tam olarak bugün görüşmedik."

Votkayı açıyorum ve önümdeki iki bardağa da birer yudum döküyorum. "Dediğim gibi, amcamın kim olduğunun pek de sır olduğunu sanmıyorum."

Yutkunuyor ve bana ters ters bakıyor. "Beni tehdit etmene izin vermeyeceğim, biliyorsun," diye tıslıyor sessizce.

"Kim tehdit ediyor?"

Küçümsüyor. "Peki, oraya gitmek mi istiyorsun? Amcan bir gangster olabilir. Ama benim babam Başkan Yardımcısı olacak."

Bana muzaffer bir şekilde sırtıyor. Sanki bu onun büyük "check mate "i.

"Ve eğer bu güzel eğitim kurumunun idari çalışanlarına cömertliğimin kolyelerle sınırlı olduğunu düşünüyorsanız, fena halde yanılıyorsunuz."

Tenley bana ters ters bakıyor.

"Senden lanet olası bir köprüden atlamayı istemiyorum Red," diye homurdanıyorum. Karşımdaki sandalyeye çenemi sallıyorum. "Bu bir içki. İş hayatındaki gibi buz kırıcı diyelim."

"Öğleden sonra saat üç buçukta mutfağınızda sizinle votka içmek bir iş buluşması değildir."

"Saat üç buçuk. Geç kaldın, unuttun mu?"

Bana gözlerini devirmeyi ne kadar çok istediğini görebiliyorum. Ama kendini tutuyor. Zar zor.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Rusya'da bir adamla içki içene kadar onu tanımadığınızı söylerler."

"Bu kulağa inanılmaz derecede kolaylaştırıcı geliyor. Ve ayrıca, ben istemiyorum seni tanımak için," diye ekliyor ince, alaycı bir gülümsemeyle. "Ben senden bahsediyordum."

"Ben erkek değilim."

"Kapsayıcı olmaya çalışıyorum."

Tenley'nin kaşları çatılır. "Hayır, tüylerimi yolmaya çalışıyorsun."

Bana ters ters bakıyor. Ben de ona ters ters bakıyorum. "Yapacak işlerim var, Tenley."

"Evet, özel ders gibi-"

"Yani buraya sadece zamanımı harcamak için geldiysen..." Dudaklarını büzüyor.

"Bir iç." o tıslar. "Ve sonra Biz yapıyor özel ders."

"Aslında özel derse ihtiyacım yok."

"Akademik gözetim altında olmanız aksini gösteriyor."

Çenem titriyor. Burada bile, kurtla kendi ininde baş başa kaldığımda bile, meydan okuma hâlâ orada.

"Otur."

Yutkunuyor ve bana bakıyor.

"Bugün formaliteleri atlayalım. Bugün bana öğretmenlik yapmana, ders vermene ya da benimle oturup bir şeyler içmek dışında bir şey yapmana gerek yok. Sonra sevgili Patrick'in yanına dönebilirsin."

"Peki ya öğrenci hizmetleri ofisi?"

"Onlara senin özel ders tarihindeki en iyi öğretmen olduğunu söyleyeceğim."

Tenley'nin dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Tamam. Bir içki, Ilya. Ve sonra gidiyorum." Ayakkabısına uzandı.

"Ev kuralları devam ediyor."

Bana alaycı bir bakışla bakıyor. "Ciddi misin?" Başımı salladım.

İç geçiriyor ve mutfığa doğru bir adım atıyor. Ama ayakkabısının tekini çıkardığı için yürüyüşü yamuk. Bir inilti ve dişlerini gıcırdatarak diğer ayakkabısını da çıkarıyor ve diz üstü çoraplarıyla tezgâha doğru yürüyor.

Karşımdaki yüksek bar taburesine oturuyor, küçük ellerini yumruk yapıp önündeki tezgâha koyuyor.

"İşte." Bardaklardan birini ona doğru kaydırıyorum. Tenley ihtiyatla baktı.

"Ne?"

"Onu zehirleyip zehirlemediğini anlamaya çalışıyorum." Gözlerimi deviriyorum. "Az önce dökerken beni izledin."

"O zaman gözlüklerimizi değiş tokuş etmemizin bir sakıncası yok."

Ona ters ters baktım. "Çok fazla film izlemişsin. Al bakalım." Bardağı mı ona doğru itiyorum ve onunkini alıyorum.

"Bekle, tekrar değiştir." Dişlerim gıcırıyor. "Ne?"

"Geri dön. Bizimkini çok çabuk değiştirdin."

Soğuk bir şekilde gülüyorum. "Ne yaptığımı sanıyorsun Red, geleceği gördüğüm ve senin değişmek isteyeceğini bildiğim için kendi içkimi zehirledim."

Omuz silkiyor. "Buradaki suç dehası sensin, Ilya."

"Belki de öyle bir dahiyim ki, benimkine koyduğumu düşüneceğini bildiğim için zehri seninkine koydum, böylece değişecektin. Ama çok hevesli bir şekilde değiştirdiğimde, şüphelenecek ve zehirli olana, seninkine geri dönecektin."

Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Soğuk Savaş'ın neden bu kadar uzun sürdüğünü anlamaya başlıyorum."

Sırıtiyorum ve önümdeki bardağı kaldırıyorum... hangisiyse artık. Bardağı eline almadan önce kendi bardağına bakıyor. Burnuna götürüyor ve yüzünü küçümseyerek buruşturmadan önce kokluyor.

"Eww."

Kaşlarım çatıldı. "Daha önce votka içtin, değil mi?"

Kaşlarını çatıyor. "On sekiz

yaşındayım." "Ve?"

"ABD'de yasal içki içme yaşı 21 mi?"

Ona dik dik bakıyorum. "Gerçekten daha önce hiç içki içmedin mi, çünkü yasalar içemezsin diyor?"

Dudakları büzüldü. "Yasalar bunun için var. En azından yasalara saygılı bir toplumda yaşayanlar için," diye tersliyor.

"Kurallara hep böyle mi uyuyorsun?" "Önce avukat, sonra da yargıç olacağım." Kaşlarım çatıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten," diyor buz gibi.

"Hayatta yollarımız hiç kesişmesin o zaman."

Sırıttıyor. "Neden, seni kilitleyip anahtarı atacağım için mi?"

"Ahh, evet, işte o kör, tarafsız adalet..." Tenley benimle alay ediyor.

"Rusya'da yasal içki içme yaşı kaç?"

"Rusya'da sadece kısa süreler yaşadım," diye homurdandım. "Ama öyle bir yer yok."

Kaşlarını çatıyor. "Nerede... boş ver." "Paris, New York, Londra, bir süre Moskova."

Gözlerini deviriyor. "Tipik Oxford Hills çocukluğu o zaman, öyle görünüyor?"

Yüzümün üzerinden bir gölge geçiyor, kırılan ön camın küçük parçalarının üzerine düşmesi gibi. Kaygan yolda lastiklerin gıcırtısı gibi. Ölüm çığlıkları gibi.

"Hayır Tenley," diye sessizce homurdandım. "Ben bu diğer pislikler gibi değilim."

Ağzı büzülüyor ve kalın kalın yutkunuyor.

"Tamam, peki," diye mırıldanıyor.

Bardağı kaldırıyorum. "İngiltere'de içki içme yaşı on sekizdir. Yani hayır, paçayı kurtaramazsın."

Bardağına bakıyor. İç çekerek, isteksizce onu da kaldırıyor.

"Na Zdorovie," diye homurdanarak benimkini onunkiyile tokuşturuyorum. İçkimi geri deviriyorum. Tenley sanki yudumlayacakmış gibi onunkini dudaklarına götürüyor.

"Daha cesur ol."

Bana ters ters bakıyor, dudaklarını büzüyor ve votkayı geri yudumluyor. Bir anda yüzü kıpkırmızı oldu ve öksürmeye başladı.

"Aman Tanrım!" diye soluk soluğa kalıyor, gözleri sulanıyor. "Ne oluyor?"

Siktir!"

Kendini toparlarken ona biraz eğlenerek bakıyorum.

"Başaracak mısın?"

Bana ters ters bakıyor. "Artık gidebilir miyim?"

"Hayır."

Ağzı açık kaldı. "Bir içki dedik ve sonra-" "Bize ayrılan özel ders süresinin bitmesine yarım saat kaldı." "Hayır, bir içki dedim ve sonra gidiyorum-"

Kendi tuzağını yakalarken kaşlarını çatıyor. Bir içki dedi ve sonra ayrılmak. Gitmedim. Ve şimdi bunu görüyor.

"Bir tane daha içmeyeceğim." Yanakları zaten ilkinden dolayı kızarmıştı.

"O zaman yapma."

Kendime bir içki dolduruyorum, gözlerim ona kilitlenmiş. Onun boş içkisine bir yudum döküyorum ve o kaşlarını çatıyor.

"Dedim ki-"

"O zaman yapma," diye homurdandım. "Ben sadece kibarlık yapıyorum."

Bardağı dudaklarıma götürüyorum. Rusya'da geçen yıllarımın tamamında büyümemiş olabilirim. Ama votka kokusu hala evim gibi kokuyor. Bana hâlâ soğuk Moskova gecelerini, kükreyen şömineleri, babamın ayaklarının dibinde oturmayı düşündürüyor. Ya da daha sonra Yuri Amca'nın ayaklarının dibinde.

"Patrick'le ne zamandır çıkıyorsunuz?" Bana bakıyor. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Çünkü sohbet ediyorum. Bir ara insanlara ters ters bakmak yerine bunu denemelisin. Belki birkaç arkadaş bile edinebilirsin, Red."

Tenley gözlerini devirir. "Burada bir sürü arkadaşım var, teşekkürler."

"Patrick'in arkadaşları."

Dudakları büzülür. "Onlar da benim arkadaşlarım."

"Merak ediyorum. Onlara para mı ödüyor, yoksa bu lanet yerde çalışan küçük stajyerleri gibi ücretsiz mi çalışıyorlar?"

Dudakları, saklayamadan bir sırtışa

dönüşüyor. "Neden onunla birliktesin?"

Kaşlarını çattı. "Pardon?"

Votkamı yudumluyorum. Gözlerim onu delip geçiyor. İstedğim gibi onu sarsıyorum.

"Neden. Sen. Onunla. Onunla."

Kaşları çatılır. "Çünkü biz... çünkü ben... şey, çünkü biz sadece öyleyiz. Uyuşuyoruz."

"Hı-hı," diye mırıldanıyorum kuru bir sesle.

"Eminim samimi insan ilişkilerini anlamakta zorlanıyordursundur, Ilya. Ama bu oldukça yaygın bir durum."

"Peki insani yakınlığı anlamadığımı nereden çıkardın?"

"Çünkü sen bir psikopatsın?"

Bunu söyler söylemez ağzı kapanıyor. Gözleri büyüyor.

"Özür dilerim, sanırım o içki..."

Sırıtıyorum. "Sorun değil."

"Gerçekten istememiştim-"

"Evet, yaptın." İnce ince gülümsüyorum. "Ve politikanın nasıl işlediğini anlamak için başkanlık oy pusulasında bir ebeveynimin olmasına gerek yok, Tenley."

"O... hayır, Patrick ve ben..." diye kekeliyor, kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Bu gerçekten seni ilgilendirmez."

"Sadece sohbet ediyorum."

Ağzını büzüyor. "Peki, soru yağmuruna tutulmaya ne dersiniz?"

Omuz silkiyorum ve içkimden bir yudum alıyorum.

"Elinden geleni yap." "Neden akademik gözetim altındasın?"

Sırıtıyorum. "En kötüsü bu muydu?"

"Hayır, değildi. Ama merak ettim. Claudette sizi Oxford Hills'in 'en iyi, en zeki ve akademik olarak en başarılı öğrencilerinden biri' olarak tanımlayıp duruyor."

"Benim ona rüşvet vermemden biraz etkilenmiş olabileceği aklınıza geldi mi?"

"Söyledim. Ama bunu saçmalıkmiş gibi söylemedi. Ve sonra geri döndüğümde..." kaşlarını çatıyor. "Bu durumu iki kez kontrol etmek için tezgahın üzerinden açık olan dosyana baktım." Tenley kaşlarını çatıyor ve merakla bana bakıyor. "Buradaki akademik sicilin kusursuz."

"Belli ki öyle değil."

Sırıttıyor. "Peki, ne oldu?" "Ergenlik."

Yüzü kızarır. "Uh-huh," diye gülüyor.

"Eminim." "Belki de iyi test edemiyorumdur."

Tenley gözlerini

devirir. "Çok

profesyonelce."

Yine kızardı. "Hayır, sadece... boş ver." "Konuş."

Dudağını ısırtıyor. "İnsanlar iyi test yapamadıklarını söylediklerinde, bu bir virtüöz olduğunuzu söylemeye benziyor, ama piyanonun başına oturduğunuzda tek bir nota bile çalamıyorsanız lanet olsun."

Dudaklarım kıvrılıyor. "Kanıtlamam gerekene kadar akıllıyım, demek istiyorsun." Sırıttıyor. "Evet, aynen öyle."

Bardağını eline alıp neredeyse dalgın bir şekilde yudumlarırken hiçbir şey söylemeden onu izliyorum. Votka diline çarptığında, ne yaptığını yeni fark etmiş gibi hızla gözlerini kırıştırıyor. Ama tükürmüyor ya da başka bir şey yapmıyor. Yutkunuyor, hafifçe irkiliyor. Ama yutuyor.

"Karanlık tarafın tadı güzel, değil mi?"

Gözlerini deviriyor, kızarıyor.

"Peki, soruya soru oyunumuzda sırada ne var?"

Tenley kaşlarını çatar. "Benimkine hiç cevap vermedin.
Neden akademik prob-"

"Çünkü eğlenmeyi seviyorum," diye homurdandım.

"Çok eğlenceli görünüyor," diye mırıldanıyor

ince ince. Omuz silkiyorum. "Benim sıram."

Başını sallıyor, votkasını

yudumluyor. "Bakire misin?"

Onungülümseme damlalar ve onu Dudaklar
çanta Sıkıca. Onu Bana bakarken yüzü kızarıyor.

"Cehenneme git."

Sırıyorum. "Yani, evet."

"Bunu yapmayacağız, İlya," diye tıslıyor. Aniden bar
taburesinden kalkıp tezgahın üzerinden bana bakıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Sen beni alkolle beslemeye çalışırken bu şaka mı? Sanki
bu saçmalığa kanacakmışım gibi çekici ve sevimli olmaya
mı çalışıyorsun?"

Gözlerim kısıldı.

"O filmi gördüm, İlya," diye tersliyor. "Ve ben o kız
değilim."

"Hayır mı?" Ben de ayağa kalkarken homurdanıyorum. "O
zaman sen hangi kızsın?" "Giden kız."

Dönüyor ve ön kapıya doğru yürüyor. Ama ben daha hızlıyım. Nefes nefese kaldı, tam ona ulaştığımda dönmeye başladı. Elleri havaya kalktı ama göğsümün derinliklerinden gelen bir hırıltıyla ellerini duvara yapıştırıp onu hapsedtim.

Nefesi kesilir. Gözleri büyür. "İlyâ-

"Gidebilirsin dediğimde gideceksin," diye homurdandım.

Nefes alışları kesik kesik ve titrek, ben ona yaklaştıkça vücudu titriyor - ve sonra daha da yaklaşıyor, ta ki ağzım onunkine sadece üç santim kalana kadar. Ama bu üç santim bir mil gibi geliyor - iki Kore arasındaki askerden arındırılmış bölge. Uçuşa yasak bölge.

Ve o üç santimlik ayrımı geçmenin tüm dünyamı patlatacağını biliyorum.

Tenley kalın kalın yutkunuyor, iri mavi gözleri iri iri açılmış, sert bakışlarıma bakıyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye fısıldıyor. "Neden ben?"

Yalan söyleyebilirdim. Soğukkanlı bir psikopat olarak ünüme güvenebilirdim. Ama yapmam.

"Çünkü diz çökmeyeceksin," diye hırlıyorum kalın bir sesle. "Çünkü bana meydan okuyorsun, Tenley."

Dudakları heyecanla titriyor. Cazip bir şekilde. Ama yüzünü kara bir bulut kaplayınca dudakları büzülüyor. Bana dik dik bakıyor.

"Sen bir kral değilsin, İlyâ."

"Hayır," diye homurdandım. "Ama ben Kurt'um." "Ben kurtlardan korkmam."

"Bu senin felaketin olacak."

Titriyor, sert kavrayışıma karşı titriyor.

"Sen..." diye yutkunuyor. "Çok yakınsın," diye fısıldıyor kısık sesle.

"Öyle miyim?"

Cevap vermiyor. Gözleri sadece benimkilere kilitleniyor. Nabzının bileklerinden parmaklarıma doğru attığını hissedebiliyorum. Saçlarının vanilya ve narenciye kokusunu alabiliyorum. Gözlerindeki ateşi ve meydan okumayı görüyorum ve bunu istiyorum.

Ama başka bir şey de görüyorum. Küçümsemenin ötesinde. Meydan okumanın ötesinde. Soğukluğun ötesinde... Orada gömülü.

Merak. Ağrıyan, yasaklanmış merak, onu gevşek bir ip gibi çekiyordu.

"Nasıl bir şey olacağını merak ediyorsun," diyorum sessizce, sesim sert çıkıyor.

"Ne nasıl olurdu?" Öfkeli ses tonunda bir titreme var ve bu onu ele veriyor. Yanaklarında çiçek açan sıcaklık gibi.

"Aranmak için," diye tıslıyorum.

Tenley titriyor, dudağını ısıırıyor. "Benim bir erkek arkadaşım var-" "Biliyorum."

Nabzı güm güm atıyor. "Ve bu sana geri çekilmeni söylemiyor mu?" diye sessizce tıslıyor.

Başımı sallıyorum.

"Hayır, bu bana bundan keyif alacağımı söylüyor."

Isı boynuna ve yüzüne yayılıyor.

"Neyin tadını çıkar-" diye soluyor, ben ona doğru eğilirken, nabzım içimde atarken dudaklarım kulak memesini okşuyor.

"Benim olmayanı almak."

Oda hareketsiz. Buraya bir iğne atsanız kulakları sağır eder. Ama Tenley ve ben sadece birbirimize bakıyoruz, santim aralıklarla, o duvara yapışmış.

Birden dışarıdan, havuzun yanından çığlıklar ve kıkırdamalar duyuyorum. Fransız kapılarından biri açılıyor ve kızların gülüşmeleri ve Misha'nın sesi içeri doluyor.

Ellerim Tenley'nin bileklerinden ayrılıyor. Yavaşça geri çekiyorum.

Bir an için gözlerindeki bakış bana tokat atmak ister gibi oldu. Ama sonra şekil değiştiriyor, tam olarak çözemediğim bir şeye dönüşüyor. Yüzü kızarıırken dudakları büzülüyor. Ve sonra bir çırpıda ön kapıyı çekip açıyor ve kaçıyor.

"Kimdi o?"

Dönüp Misha'ya

bakıyorum. "Ne?"

Tersledim.

Huysuzluğuma sırtıyor ve çenesini ön kapıya doğru sallıyor. "Kimdi o?"

"Hiç kimse."

Omuz silkiyor. "Her neyse, dostum." Dönmeye başladı, ama sonra durdu ve kaşlarını çatarak ayaklarımın yanındaki yere baktı. "Şey, 'kimse' ayakkabılarını burada bırakmamış."

Bana bakıyor.

"İlgileniyorsan diye."

İlgilenmiyorum. Tenley Chambers'la ilgili tek bir şeyle bile ilgilenmiyorum.

Ancak bunu yüzlerce kez söylesem de bu ifadenin hiçbir şekilde doğru olmadığı gerçeğini değiştirmez.

Kulübenin kapısı arkamdan çarparak kapanıyor. Titriyorum, ona yaslanırken nefes nefese kalıyorum. Bir kez daha, İlya'nın malikânesinden çılgın bir kız gibi kaçarken, vahşi bir hayvanın neredeyse tam anlamıyla peşimde olduğu hissine kapılıyorum.

Gözlerim kapanıyor. Kulağımı okşayan dudaklarının yumuşak sıcaklığını hatırlarken kalbim güm güm atıyor. Nefesi boynumda. Beni kavrayışı nabzımı hızlandırıyor ve tenimi karıncalandırıyor.

Vahşi bir hayvan neredeyse beni ısıırıyordu.

"Hey!"

Charlotte köşede yürürken çığlık atıyorum, neredeyse yerimden fırlayacak gibi oluyorum.

"Whoa!" Nefes nefese kaldı, patlamam karşısında kendini geriye attı. Merakla bana bakıyor. "Sen iyi misin?"

Başımı sallıyorum. Konuşamayacak kadar nefes nefese kaldım. Ya da belki de konuşmaya çalıştığımda ağızımdan çıkacak kelimelere güvenmediğim içindir.

Charlotte hâlâ merakla bana bakıyor. Gözlerini indiriyor ve kaşlarını çatıyor.

"Ayakkabılarına ne oldu?"

Kampüsten kaçarken kahverengi, siyah ve yeşil lekeler içinde kalan çoraplı ayaklarıma bakıp inliyorum. Kahretsin.

Başımı sallarken kaşlarım kırışıyor. "Ben-onlar, uh..."

"Neredeydin?"

Gözlerimi kapatıyorum ve ona bakmadan önce derin bir nefes alıyorum.

"İlya Volkov'un evi."

"OTUR."

Şaşkınlık içinde Charlotte'un beni mutfağa çekmesine ve masaya oturtmasına izin verdim. Ocağın başında çay için su koyuyor. Genelde onunla sadece kahve içen bir kız olduğum konusunda şakalaşırdım. Ama çay şu anda garip bir şekilde rahatlatıcı geliyor.

Gözlerimi kapatıyorum, nefesimi içime çekiyorum. Gözlerimi açtığımda Charlotte mutfak tezgahına yaslanmış, kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Gülmeye başlıyorum.

"Özür dilerim, tam olarak komik olan ne-

" "Güzel şapka."

Eli, koyu renk saçlarının tepesinde duran tel inceliğindeki gümüş ve elmas taca dokunmak için havalanıyor. Tacı hızla çekip çıkarırken yüzü kıpkırmızı oluyor.

"Orada olduğunu unutmuşum," diye mırıldanıyor.

"Ben oradayken majesteleri kraliyet dalgasını mı çalışıyordu-"

Charlotte bana bir bulaşık bezi fırlatarak keyfimi daha da yerine getiriyor.

"Hayır. Gemma ile Zoom görüşmesi yapıyordum," diye mırıldandı.

Gemma, Charlotte'un "Kraliyet Eğitim İrtibatı". Temel olarak görevi Char'a nasıl prenses olunacağını öğretmek.

"Hey, istediğin iş için giyin-"

"Tamam, derslerimiz sırasında o aptal tacı takmak zorundayım, unuttun mu?" Homurdanıyor.

Sırıtiyorum. "Sadece takılıyorum."

"Öyle mi? Camdan ev nasıl, ayakkabısız bayan?"

Yüzüm kızardı.

Charlotte başını sallar. "Tenley, neden Ilya'ya geri dönesin ki-"

Çaydanlığın ıslığı beni kurtardı. Char, kaynayan su benim kendi yarattığım bir sapkınlıkmış gibi bana bakıyor. Dönüp suyu ocaktan alıyor ve bekleyen iki çay fincanına dolduruyor. Sonra onları masaya getirip karşıma oturuyor.

"Güzel tabaklar, Princ-"

"Uh-uh," diye başını sallar. "Artık saptırmak yok. Tenley, neden Ilya'nın evindeydin?! Onunla şu aptal özel ders olayından kurtulduğunu sanıyordum?"

İnliyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. Evet, aslında bunu ona söylemenin bir yolunu henüz bulamadım.

"Özel ders olayından çıkmamla ilgili bazı sorunlar var."

Charlotte'a öğrenci el kitabındaki satır başlarından ve özel ders programıyla ilgili kurallardan bahsediyorum. Claudette'in boynundaki kurt kolyesinden bahsettiğimde öfkeyle çenesi düşüyor.

"Bunu yapamaz!"

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam, burada yeniyim ve ben bile sana 'tabii ki yapabilir' diyebilirim." Kaşlarımı çatıyorum. "Her şeyi yapabilirler."

"Karanlık Prensler," diye mırıldanıyor sessizce. Ilya, Misha ve Lukas.

Başımı salladım.

"Bunu yapabilmesi tamamen saçmalık!"

"Burada tartışma yok," diye homurdandım.

"Tenley, bunu söylemekten nefret ettiğimi biliyorsun ama benim üvey babam gerçek bir kral. Senin baban ise Başkan Yardımcısı olacak." Kaşlarını çatı. "Ilya seni böyle rehin tutarken bu saçmalığa bir son verebiliriz."

İnce ince gülümsüyorum. "Ve yine de, işte buradayız."

İkimiz de faydasız olduğuna biliyoruz. Bu gösterişli bir milyarderin oğlu değil. Bu, gezegendeki en acımasız, kötü şöhretli suç ailelerinden birinin veliahtı. Luxlordia Kralı ya da Birleşik Devletler Dışişleri Bakanı Yuri Volkov'la başa çıkamaz değil. Asıl mesele, aptalca bir okul kavgası yüzünden neden böyle bir şey yapsınlar ki?

Bu uluslararası bir olay değil. Bu okul bahçesinde zorbalık.

"Peki ya başka bir öğrenci? Değiştiremez misiniz?"

İnledim. "Teknik olarak evet, ama bu bir komite önündeki büyük bir süreç. Ve hem öğretmenin hem de öğrencinin uygun olmadıkları konusunda hemfikir olmaları gerekiyor. Ama bunun bir önemi yok," diyorum asık suratla. "Özel ders programında başka öğrenci yok."

Charlotte'un ağzı buruşur. "Bir sonraki sınavımda başarısız olmamı ve seni istememi ister misin?"

Sırıtıyorum. "Cazip ve bunu önerdiğin için bile en iyisi sensin. Ama hayır. Kimseden benim için notlarını düşürmesini istemem. Ayrıca, Ilya'nın hâlâ birbirimize uygun olmadığımız konusunda hemfikir olması gerekir."

"Ne sadist bir psikopat."

Kaşlarımı çatıyorum. Ama içim çalkalanıyor ve sıkılıyor. Ellerim sallanmasın diye çay fincanını sıkıca kavırıyor.

Ondan kaçtığımndan beri nabzım hiç durmadı.

"Bekle, neden yine ayakkabı giymiyorsun?"

Gerginim, tereddüt ediyorum. Charlotte'a Ilya'nın ev kurallarından bahsetmek istemiyorum. Hangisi daha kötü bilmiyorum, geç kaldığım her on dakika için bir giysimi kaybetmemle ilgili o kuralların var olması mı? Ya da sadece bir ayakkabı bile olsa onlara gerçekten uymuş olmam.

Her iki durumda da Char'a bundan bahsetmek istemediğimden eminim.

"Oh, sadece bir ev kuralı, sanırım. İçeride ayakkabı yok. Ve ben kaçtığımnda-"

"Bekle," diyor gergin bir şekilde, ciddi görünüyor. "Kaçtın mı?" Yüzü kararıyor. "O sadist herif sana ne yaptı böyle!"

Yüzüm kızardı ama başımı hızla salladım. "Hayır, öyle bir şey değil."

Onunla içmem gibi. Son derece kişisel sorulara dalmak gibi. Beni duvara yapıştırıp o sinir bozucu mükemmel dudaklarını kulağıma sürmek gibi.

Beni heyecanlandırmak gibi... en kötü şekilde.

Rahatça omuz silkiyorum. "Sadece Ilya her zamanki gibi pislik gibi davranıyor."

"Daha çok bir aptal gibi. Burada akademik gözetim altına alınmak yeterince aptalca. Bir aptal olmak için

Bir de üstüne öğretmenine sikini uzatıyorsun. Bu hayat salını ateşe vermek gibi bir şey."

Kaşlarım çatılıyor. "Aslında değil."

"Ne değil?"

"Bir aptal."

Omuz silkiyor. "Tamam, bunun adil olmadığını kabul ediyorum. Ama yine de Oxford Hills gibi bir yerde akademik gözetim mi? Yani, buradaki diğer elitist küçük hıyarlar gibi konuşmak istemem ama... belki de Rus mafyasının parası birini burada dört yıl boyunca okutmaya yetmiyordur, anlıyor musunuz?"

Başımı salladım. "Evet, ama m e s e l e de bu, o gerçekten akıllı."

"Sosyopatlar işbirlikçidir, zeki olmaları gerekmez."

"Hayır, ama..." Kaşlarımı çatıyorum. "Tüm o 'kötü çocuk' şöhretine rağmen, aslında inanılmaz bir öğrenci. Ciddi anlamda yetenekli."

Char'ın yüzü buruşur. "Şaka yapıyorsun."

"Öğrenci hizmetleri ofisinde dosyasına bir göz attım. Cidden öyle." Kaşlarımı çattım. "Sınıf birincisiyken nasıl oluyor da göz hapsine alınıyorsun?"

Charlotte omuz silkiyor. "O ve diğer pislikler oldukça sıkı parti yapıyorlar."

Lordship Malikanesi'ne ilk kez gittiğimde gördüğüm sefahat ve çılgınlığı düşünüyorum. Aklımdan

Ilya tişörtsüz, elinde içkisi, dudaklarından cigara sarkarken, o delici yeşil gözler her bir katmanımı soyup çıkarırken...

Yüzüm kızarıyor ve hemen kilitliyorum. "Evet, ciddi."

"Daha yarısını bile görmedin," diye mırıldandı. "Geçen dönem kontrolden çıkmışlardı. Kampüsün karşısında Rolling Stones'un yaşaması gibi bir şeydi. Uyuşturucu, içki, yüksek sesli müzik, hayranlar ve hepsi."

Hayranlardan bahsedilince içim daralıyor. O ilk gün kapıyı açan uzun boylu, göğüsleri yarı dışarı sarkmış muhteşem sarışını düşünüyorum tekrar.

Unutmayın, kaçma şansınız vardı ve kaçmadınız.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum. Ama sonra kıskandığım için kendimi tokatlama isteğime geri dönüyorum... ne, kıskançlık mı? Ilya'yı mı?

İğrenç. Hayır.

"Evet, bu ikinci sınıf geçen yılki partilerinden birinde neredeyse ölüyordu. Şiddetli alkol zehirlenmesi gibi."

Kapı çalındığında kaşlarımı çatmış çayımı yudumluyordum.

"Eğer oysa," diye homurdanıyor Char. "Korkunç amcasının kim olduğu umurunda değil, onu bıçaklayacağım."

Mutfaktan hışımla çıkarken kıkırdıyorum. Ilya Volkov'u evimizin önünde öldürmesi konusunda endişelenmeme gerek olmadığını biliyorum. Çünkü dışarıdakinin o olmadığını biliyorum.

Ilya'nın kapıyı çalma zahmetine girmesine imkan yok. Öylece içeri girerdi.

Charlotte'un kapıyı açtığını duyuyorum ve ardından sessiz bir konuşma başlıyor. Gözlerini devirerek tekrar içeri giriyor.

"Sizi görmek isteyen bir... haberciniz mi var?"

Lain utangaç bir ifadeyle içeri girene kadar ne demek istediğini anlayamadım. İnledim.

"Özür dilerim Bayan Chambers, ama Bay North-"

"Lain," diye iç geçirdim. "O on sekiz yaşında ve senin maaş bordron yok. Ona Patrick diyebilirsin."

Lain kaşlarını çatıyor. "Akşam yemeğine gelmenizi rica etmek istedi."

Hay sikeyim. Bugün ikinci kez bir şeye geç kaldım. Bu sefer Patrick ve kibirli arkadaşlarıyla akşam yemeğine. Yüzüm kızardı. İçimden bir ses Patrick'e geç kalmanın Ilya'ya geç kalmakla aynı "ev kurallarına" tabi olmayacağını söylüyor. Ama sonra ikisini karşılaştırdığımı fark ediyorum ve bunu yaparsam beynim kısa devre yapacak.

Yere kaşlarımı çatıyorum. Ilya'da olanlardan sonra Patrick'le yemek yeme fikri kulağa ürkütücü geliyor. Ama sonra yine kendimi tokatlamak istiyorum. "Olanlardan sonra mı?" Gerçekten mi? Hiçbir şey olmadı. Bir içki içtim - evet, belki de babamın da benimle birlikte olduğu Beyaz Saray'daki açılış yemeğindeki yarım kadeh şarap dışında ilk içkimdi.

Bir içki içtim ve Ilya bana bazı meraklı sorular sordu. Ne olmuş yani?

Yüzüm ısınıyor. Ya beni duvara yapıştırdıysa ve ben gerçekten beni öpeceğini ya da yiyip bitireceğini düşündüysem. Ya dudakları kulağıma değdiyse ve bedenim lanet olası bir hain gibi tepki verdiyse?

Ama elimden geldiğince çok sayıda "yani" bulabilirim. Yine de bu, şu anda Kaptan Amerika'nın yanında akşam yemeğine oturmak istediğim anlamına gelmiyor.

"Biliyor musun, Lain?" Zayıfça gülümsüyorum. "Lütfen Patrick'e ilk günümünden dolayı biraz yorgun hissettiğimi söyler misin? Ben erkenden yatacağım."

"Elbette, Bayan Chambers."

Lain gerçek bir yay gibi eğilir ve sonra kaçmak için döner.

"Bir tane istiyorum," diye iç geçiriyor Charlotte o gittiğinde.
"Bir uşak istiyorum."

Kıkırdıyorum ve oturma odasına gidip kanepeye yığılıyorum. Char da beni takip ediyor ve yanıma çöküyor.

"Peki, bana neden Patrick'le yemek yemek istemediğini söylemek ister misin?"

Hiç de değil. Çin'deki tüm çaylar için bile Charlotte'a bunun Ilya'nın dudaklarının kulağıma değdiği hissini hafızamdan çıkaramadığım için olduğunu söylemem. Ellerinin bileklerime dokunduğu yerdeki karıncalanmayı durduramadığımı ya da

Kalbi hâlâ çarpıyor, sanki kapımızı kırıp başladığı işi bitirebilirmiş gibi.

Her ne ise.

Omuz silkiyorum. "Patrick'in ekibi yüzünden."

"Ne yani, Ainsley Hendershire ile güven fonları hakkında konuşmak istemiyor musun?"

İnledim. "O en kötüsü."

"Hepsi için bir isme ihtiyacımız var, 'Brat Pack'

gibi." Kıkırdıyorum. "Zengin Sürtükler mi?"

Yavaşça dönüp bana sırtıyor. "Züppe Çetesi."

Charlotte gözlerindeki yaşları silmeden önce ikimiz de en az bir dakika daha kahkahalarla inliyoruz.

"Eğer dışarıda yemeyecekseniz, içeriye sipariş verip bütün gece Netflix izleyebiliriz."

Oxford gibi kibirli, zengin, elit okullarla ilgili kesinlikle harika bir şey daha mı? Kelimenin tam anlamıyla akşam yemeğini evinize getirebilirsiniz. Biz de tam olarak bunu yapıyoruz.

Balık ve patates kızartması, The Good Wife izlemek ve okuldaki en iyi arkadaşınızın varlığı ruh halinize neler yapabiliyor, ŞAŞIRTICI. İki saat sonra karnım tok, mutluyum ve Charlotte'a Chris Noth'un çok daha iyi olduğu konusunda tüm kalbimle katılıyorum.

Josh Charles'tan daha seksi. Ama Matt Czuchry'nin şovdaki en seksi erkek olduğu kesin.

Odalarımıza gitmeden önce temizlenip iyi geceler diliyoruz. Uzun, sıcak bir duş alıyorum, dişlerimi fırçalıyorum, pijamalarımı giyiyorum ve bugünü tamamen unutmak niyetiyle yatağa giriyorum.

Ama gözlerimi kapattığım anda, o orada oluyor. Hâlâ çarpan kalbimi yavaşlatmaya çalıştığım da, bunun olmayacağını biliyorum.

Tek düşünebildiğim kulağımı okşayan o dudaklar. Hissedebildiğim tek şey hâlâ beni kavrayışı. Zihnim, sesinin hırçın ve otoriter tonunu tekrarlıyor. Taleplerini. Küstahlığı. Psikotik bir şekilde benimle oynamasını ve beni kendisine zincirli tutmasını... ne için? Eğlence için mi?

Ama sorun şu ki, tüm bu düşünceler ve dönen duygular içimin derinliklerine karışıyor. İçimde cızırdıyor ve zonkluyor, göğsümün inip kalkmasına neden oluyorlar. Tenim karıncalanıyor ve diken diken oluyor. Düşüncelerim kararıyor. Bacaklarım birbirine yapışıyor.

İniltiyi bastırmak için dudağımı ısırıyorum.

Ellerim göbeğimin üzerinde kayarken meme uçlarım sertleşiyor ve pembe noktalara doğru büzülüyor. Bir elimi tişörtümün altına sokuyorum. Elim sol göğsümü kavrarken gözlerim kapanıyor, sessizce nefes alırken parmaklarım meme ucunu okşuyor.

Diğer elim göbek deliğimin üzerinden aşağıya, sonra daha derine iniyor. Parmaklarım uyku şortumun belinin altına, sonra da külotumun dantel kenarının altına kayıyor.

Bu yanlış. Bu lanet olası sadistçe ve sapıkça. İlya'nın hırıltılı, otoriter sesi, talepleri ve psikopatça alaycı gülümsemesi beni bu hale getirmemeli.

Ama hepsi öyle.

Parmaklarım ıslaklığımın arasından kayıyor ve inliyorum. Bir parmağımı dikiş yerimden geçirip yapışkan kayganlığı yukarı çekerek klitorisimi çevreliyorum. Kıvraniyorum, bir meme ucunu sıkıştırırken kalçalarımı yuvarlıyorum ve klitorisimi daireler çizerek ovuyorum.

Rus dövme mürekkebini ve dalgalanan kasları görüyorum. Delici yeşil gözleri ve beyaz dişlerin parıltısını görüyorum. Beni tekrar kavrayışının gücünü hissediyorum. Ama bu sefer durmuyor. Fantezi ilerledikçe, İlya beni malikânesinin kapısının yanındaki duvara yapıştırıyor ve kıyafetlerimi parçalıyor.

Şu anda bacaklarımın arasında onun eli var. Parmağı klitorisimi okşuyor. Nefesim kesilene kadar meme ucumu sıkkan ağzı.

Parmaklarım içeri dalıyor. Kalçalarım yukarı doğru itiliyor, klitorisimi avucuma sürtüyor. Yuvarlanıyorum, yüzümü ve ağzımdan dökülen iniltileri yastığa gömüyorum. Vücudum kıvrılıyor ve sıkılıyor. Parmaklarım ovuyor ve okşuyor, ta ki aniden boşalana kadar.

İlya Volkov'u hayal ederken geliyorum, Oxford Hills'in Kurdu.

İşim bittiğinde ikinci bir duş alıyorum. Yüzüm bitkin. Beynim kısa devre yapıyor, az önce yaptığım şeyi mantıklı hale getirmeye çalışıyor.

Yatağa döndüğümde ise kararımı vermiş oluyorum.

Buna bir son vermeliyiz. Öyle ya da böyle, sonuçları ne olursa olsun, İlya'yla olan bu saçmalık bitmeli. Aklımı kaçırmadan önce bitmeli. Tabii çok geç olmadıysa.

Ama öyle ya da böyle... Kurt'la oyun oynamaktan bıktım.

OYUNLARDAN NEFRET EDERİM.

Monopoly ya da satranç gibi değil. Bu tür oyunları severim. Benimle dalga geçen akıl oyunları. Sanırım tüm amaçları da bu.

Annem ikimizle de akıl oyunları oynardı. Babam ve ben. -Yıllarca. Yalan söyledi, gaz verdi ve yıllarca babamı ve beni de en sonuna kadar kandırdı. Babam ve ben, onunla birlikte ölene kadar ilişkisi olduğu adamı bilmesek de, aklımızın bir köşesinde hep biliyorduk.

Kimse akıl oyunlarını sevmez. Ama ben onlardan nefret ediyorum. Ve şu anda, dünyada oyun oynamam gereken son kişiyle akıl oyunlarının derin ucundayım.

Ilya Volkov: kötü etki, kötü adam, bir mafya krallığının varisi. Ve ayrıca, rüyalarım girme -hem uyanırken hem de uyurken- ve... bana bir şeyler yapma gibi şeytani bir kara büyü yeteneğine sahip. Kötü şeyler. Korkunç şeyler.

Ama çoğunlukla bana hissettirdikleri yüzünden kötü ve korkunç. Ve beni daha fazlası için acıttıkları için.

Tonoğlu taş kemerden geçip günün bir sonraki dersinin olduğu Edward Hall'a adımımı atarken yüzüm kızarıyor. Dişlerimi sertçe gıcırdatarak İlya hakkındaki iğrenç şeyleri - fantezi bile demek istemiyorum - kafamdan silkeliyorum.

İki gün önce zayıftım. İki gün önce teslim oldum ve kendimi onun küçük, berbat kaos ve yıkım girdabına bıraktım. Dün ise bu girdabın içinde debeleniyor ve bu girdaba kapıldığım için kendimden nefret ediyordum.

Ama bugün, dedikleri gibi, yepyeni bir gün. Ve İlya'yı aptal akıl oyunlarında yenmek için mükemmel bir yol buldum: Onları hiç oynamayacağım.

Beş dakika içinde Profesör Macklin dönemin ilk İngiliz Edebiyatı dersine başlayacak. Harika olacak. İngiliz Edebiyatı'na karşı zaafım olmasının yanı sıra Profesör Macklin gözleri de pek yormuyor.

Ama en iyi tarafı, Profesör Macklin'in İngiliz Edebiyatı dersini resmi olarak almıyorum bile. Bu da demek oluyor ki bu derse katılıyorum çünkü neden olmasın.

Neden en iyi kısmı bu? Konferans amfisine adımımı atıp Charlotte'un benim için ayırdığı yanındaki koltuğa yerleşirken gülümsüyorum.

Çünkü saat öğleden sonra 3:30. Çünkü bugün özel ders günü.

Ama bugün, Ilya ile akıl oyunları oynamaya gitmeyeceğim.
Aslında, onu görmeye hiç gitmeyeceğim.

"KAHRETSİN, TENLEY!"

İki buçuk saatlik dersin ardından geç öğleden sonra güneşine çıkarken Christo bana gülümsüyor.

Yüzüm kızardı. "Dur, lütfen."

Ama uzun siyah saçlı, aristokrat Meksikalı adam başını sallar. "Hayır, hayır. Bu Hemingway'in mükemmel bir çözümlemesiydi. Mükemmel."

Christo Feliciano, Oxford Hills futbol takımının yıldız pivotu. Mezun olduğunda Premier Lig'de yer almasının neredeyse garanti olmasının yanı sıra, Meksika'nın en büyük maden iş adamının da oğlu. Patrick'in Züppe Çetesi'nin bir parçası olduğunu söylemeye gerek yok. Ama en azından iyi olanlardan biri. Nispeten.

"Dur," diye gülüyorum, yüzüm kıpkırmızı. "Profesör Macklin sordu, ben de..." Omuz silktim. "Sadece konuştum."

Charlotte sırtarak homurdanıyor. "Az önce 'konuştun' ve Hemingway'in kitaplarının İspanya İç Savaşı'yla ilişkisini ustalık seviyesinde anlattın." Gözlerini deviriyor. "Gösterişçi."

Tam cevap vermek üzereydim ki büyük, ağır bir kol omuzlarıma inerek beni irkiltti. Döndüm ve yukarı baktım

Patrick'in altın halkalı, mavi gözlü yüzü. Bana doğru sırtıyor.

"Hey, bebeğim."

"Uh, merhaba?" Yanaklarımın yandığını hissediyorum.

Patrick ve ben bir çift değiliz, gerçekten değiliz. Ve dürüst olmak gerekirse, o çoğunlukla iyi bir insan olsa da, "sahte" ilişkimizin "sahte" kısmını ortadan kaldırmaya yönelik herhangi bir duygum yok.

Ama son zamanlarda, belki de öyle olduğuna dair ipuçları almaya başladım. Bakışlar biraz daha sıcak. Dokunuşlar biraz daha oyalanıyor. O büyüleyici, Başkanlık sırtışının içinde söylenmemiş kelimeler var. Şu anda içimi yakan da aynı sırtış; büyüleyici, sıcak, şefkatli ve duygu dolu.

Son zamanlarda gördüğüm sadist, sapkın bir canavara ait olan gülümsemeyle tam bir tezat oluşturuyor. Ilya'nın gülümsemesi Patrick'inkini tarif edebileceğiniz şeylerden hiçbiri değil. Soğuk ve hesapçı. Silahsızlandırıcı ama bir yılanın hipnotik bakışlarının avını cezbetmesi gibi.

Tehlikeli, olan bu.

Patrick'in gözleri benden uzaklaşıyor. Christo'yla yumruklaşmak için yanımdan geçerken Charlotte'a kısa bir gülümsemeyle başını sallıyor. Patrick'in bazı züppe eğilimleri olduğu kesin. Ama Charlotte'la hiçbir şey yapmak istemeyen Ainsley gibi biri kadar kötü değil. Patrick en azından onun "gerçek bir kraliyet mensubu olmamasını" görmezden gelip koşulların önemli olmadığını anlayacak kadar zeki.

Oyunun sonunda, bir başkanın oğlu olacak. O ise bir kraliçenin kızı. Bu konuda Ainsley'nin düşünce tarzına meyilli olabilir. Ama hoşuna gitsin ya da gitmesin, en iyi arkadaşımın elit skalasında aynı "seviyede" olduklarının farkında.

"Charlotte," diyor eskiden. "Nasılsın?"

"Peki, teşekkür ederim." Kız da ona aynı şekilde gülümsüyor. Hey, asla en iyi arkadaş olamayabilirler. Ama en azından samimiler.

"Peki neler oluyor?"

Christo kıkırdıyor. "Biz de senin kıza Hemingway teziyle Profesör Macklin'i ne kadar şaşırttığını anlatıyorduk."

Senin kızın.

Patrick'in kolu tekrar omzuma dolanıp beni kendine çektiğinde gülümsüyorum. Ama içimde, güneşli bir bakıştan daha azı var. İçimde, "Patrick'in" olma fikri kafamı karıştırıyor.

Hiç erkek arkadaşım olmadı. Bunun nedenlerini siz seçebilirsiniz: kariyeri beni ilk gençlik yıllarımda yerimden eden bir baba. Plan'a giden yolda kıcımları yırtarak çalışma takıntım. Ya da annemin bana "birinin" olmanın ne kadar yıkıcı olabileceğini kesin bir dille göstermesi. Ne kadar sahte olabileceğinden bahsetmiyorum bile.

Sahte ya da değil, Patrick'in ya da herhangi birinin olma fikri içimi burkuyor.

"Çok zeki bir kız," diye kıkırdıyor ve dönüp bana sırtıtıyor.

Ben de gülümsüyorum.

"Peki, akşam yemeğine gidelim mi?" Patrick gülümsüyor ve bakışlarını oda arkadaşına çeviriyor. "Sen de bize katılmalısın Charlotte. Seni de aramızda görmek isteriz."

Yalvarırcasına ona bakıyorum. Yüzünü düzeltmeden önce sırtıtışını gizlemeye çalıştığını görüyorum.

"Patrick, çok isterdim. Ama şimdiden başka planlarım var." "Ahh, peki, lütfen teklifimi her zaman kabul et."

Patrick, Christo'nun koluna şakacı bir yumruk atmak için hamle yaparken kolu benden kurtuluyor. Ben Charlotte'un üzerinde dönerken onlar futbol hakkında konuşmaya başladılar.

"Hadi ama! Beni Ainsley Hendershire'dan kurtar!"

Kıkırdıyor. "Özür dilerim canım. Çok isterdim, gerçekten. Ama benim..." yüzü ekşiyor ve sesi alçalıyor. "Dans dersleri."

Göz kırpıyorum. "Pardon, ne dedin?"

"Dans dersleri," diye biraz daha yüksek sesle tıslıyor, yüzü kıpkırmızı. "Resital salonunda, Gemma ve balo salonunda dans eden ünlü biriyle görüntülü görüşme yoluyla."

Bana ters ters bakmadan önce yüzümde geniş bir sırtıtış belirliyor. "Sakın şaka yapmaya kalkma."

Dudaklarımda bir fermuar hareketi yapıyorum.

"Özür dilerim, ağzını kapat."

İç çekiyor. "Snob Mob'un tadını çıkarın. Lütfen Bayan Hendershire'a külotundaki tüm kumu boşaltmasını şiddetle tavsiye ettiğimi söyleyin-"

Kıkırdamaktan boğulurken

homurdanıyorum. "Balo salonu

dansında iyi eğlenceler."

Char kampüsün içinden Bourne Oditoryumu'na doğru yola çıkmadan önce bana sarılıyor.

"Gidelim mi?"

Patrick'e ve onun büyüleyici, sıcak gülümsemesine geri dönüyorum. Ondan bu şekilde hoşlanmıyor olabilirim. Ama o gülümsemenin içimi ürperttiğini de görmezden gelemiyorum.

"Seninle orada buluşabilir miyim? Çantamı evime bırakıp üzerimi değiştirecektim."

Sırıttıyor. "Tabii ki. Sana bir sandalye ayırayım."

Christo ve Patrick'e el salladıktan sonra kulübeme doğru yürümeye başlıyorum. Yürürken kulaklığımı takıyorum ve telefonumdaki müziği açıyorum. Mumford and Sons çalmaya başlıyor. Başımı öne eğip akşamın erken saatlerindeki sonbahar havasını içime çekerken gülümsüyorum.

Üzerime çullanan canavarlar yok. Kimse beni tutuklamıyor. Akademi beni arayıp sicilimi kalıcı olarak lekelediklerini söylemedi.

Kendimi beğenmiş bir şekilde gülümsüyorum; zafer

kazanmışçasına.

Kurt'un gözlerinin içine baktım ve o da göz kırptı.

Ilya'yı sikeyim. Ve onun aptal akıl oyunlarını da sikeyim. Kulübeme girip kapıyı kapatırken zihinsel olarak sırtımı sıvazlıyorum. Ilya'yı kendi oyununda yendiğim için kendimi kutlarken müzik kulaklarımı dolduruyor. Bunca zamandır herkes ondan çok korkuyordu. Ve görünüşe göre, onun gibi bir zorbayla başa çıkmak için gereken tek şey, herhangi bir zorbayla başa çıkmak için gereken tek şey.

Onlara karşı koyarsınız. Blöflerini görürsünüz. Zorbalar bir tavuk oyunu için ilk çağrışı yapanlar olacaktır. Ama önce karşısındakinin ürkeceği gerçeğine güvenirler. Tek yapman gereken bunu yapmamak, diye düşünüyorum odama giden merdivenleri tırmanırken. Sadece ürkme, zorba da ürkecektir.

Odama girerken sırtıyıyorum.

Kontrol et. Sikeyim. Dostum,

Ilya.

Kapının arkamdan kapanmasına izin veriyorum ve pencerenin yanındaki masama doğru yürüyorum. Çantamı çıkarıp omuzlarımı geriıyorum ve ardından kulaklığımı çıkarıyorum.

"Kendinle gurur duyuyor musun?"

Çığlık atıyorum. Kalbimi tutarak dönerken tam bir cinayet çığlığı gibi. Orada, yatak odamın köşesindeki şifonyere yaslanmış Ilya.

Yutkunuyorum, delici yeşil bakışları beni yakıp kavururken solgunlaşıyorum. "Merhaba," diye mırıldanıyorum.

Ağız inceliyor. "Beni ektin."

"I..." Dişlerimi dudağımın üzerinde gezdiriyorum. Gözlerim ona kilitlenmiş gibi hissediyorum, sanki bir tür kara büyü yüzünden başka tarafa bakamıyorum.

"Bu akıllıca değildi."

Bir şekilde, korkuyu zihnimin gerisine itiyorum. Ve ona ters ters bakmayı başarıyorum.

"Ben senin hizmetçin değilim, İlya."

İnce ince gülümsüyor. Bir engerek yılanı gibi. Saldırmaya hazır bir hayvan gibi. Titriyorum.

"Beni kontrol edemezsin-"

"Özel ders randevumuzu kaçırdın."

Gülümsedim. "Aslında hiç kaçırmadım."

Gözleri kısıldı. "Çok şirin."

"Senden korkmuyorum, İlya," diye tükürdüm.

Çenesi geriliyor ve duvardan kalkıyor. Nefesim kesiliyor, bana doğru adım atarken geri geri çekiliyorum.

"Ben de sana söyleyip duruyorum," diye hırlıyor kalın kalın. Üzerime doğru gelmeye devam ediyor, ta ki ben masama yaslanıp titreyene kadar. Sanki bana dokunmadan kıcımlı masaya sabitliyor. Sanki varlığı ya da aurası ellerini sabitliyor. "Gerçekten öyle olmalısın."

Beni boğmakla tehdit eden yumruyu yutuyorum. Tırnaklarım avuç içlerime batacak kadar sert batıyor. Ama ben

onun önünde yılmayı reddediyorum. Özel ders randevumuzu kaçırdığım için ağlamayı ya da ondan af dilemeyi reddediyorum.

"Ne yapacaksın, İlyâ," diye tıslıyorum. "Bana vuracak mısın? Canımı mı yakacaksın?"

Gözleri beni delip geçiyor. Yavaşça, dudaklarının köşeleri tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor.

"Beni bir tür kabadayı olarak mı görüyorsun, Red?" Sessizce homurdanıyor.

Dudağımı kıvrıyorum. "Evet, çünkü sen-"

"Ben bundan çok daha fazlasıyım," diye hırlıyor, başı o kadar hızlı iniyor ki nefesim kesiliyor ve dudakları kulağıma değiyor. Tekrar.

Gözlerimi kapatıyorum. Elimde değil. Ağzını boynuma bu şekilde yaklaştırması otomatik bir tepki gibi. Kendime evrimsel olduğunu söylemeye çalışıyorum. Derimin karıncalanmasının ve diken diken olmasının nedeni bu. Nabzımın kulaklarımda bir tren gibi güm güm atmasının nedeni bu.

Bu yüzden eli uzandığında ve dövmeli parmakları çeneme değdiğinde kalçalarımın arasında bir sıcaklık oluşuyor.

Elini bükmeden önce ileri geri hareket ettiriyor. Birden baş ve işaret parmağı çenemi kavlıyor. Acı verecek kadar sert değil. Ama vücuduma sıcak bir şeyler gönderecek kadar sert.

"Benimle oyun oynama Tenley," diye mırıldandı. "Bu senin tek hatandı. Bir dahaki sefere ateşle oynadığını bil."

"Peki ya hiç oynamazsam?" Sessizce nefes alıyorum.

İnce ince gülümsüyor.

"Bu artık bir seçenek değil."

Titriyorum. Birbirimizden birkaç santim uzakta duruyoruz, çenem elinin arasındayken beni masama yapıştırıyor. Onun sıcaklığı beni yakıyor. Bakışlarının gücü içime işliyor.

"Bir yerde bekleniyordum," diye fısıldıyorum.

Göğsünden bir hırıltı yükseliyor. "Nereye?"

"Akşam yemeğine."

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrılıyor.

"Patrick'le." "Hayır, ben..." Kaşlarımı

çattım. Sonra başımı sallıyorum. "Evet."

"Hmm."

Eli çenemden düşüyor. Anında onu özleyişim beni utandırıyor. Bugün kendimi lanet olası bir terapiye kaydettirmek istiyorum.

Benden uzaklaşıyor. Gözleri tepeden tırnağa üzerimde geziniyor ve tenimi karıncalandırıyor.

"Bunun içinde mi?"

Kaşlarımı çattım. "Affedersiniz?"

"Onunla mı gideceksin yoksa onun için mi giyineceksin diye sordum."

Dudaklarım büzüldü. Ona defolup gitmesini söyle. Yardım için çığlık at. Siktirip gitmesini söyle.

"Üzerimi değiştirecektim," diyorum usulca.

Hiçbir şey söylemiyor ya da yapmıyor. Ama sonra yavaşça dönüyor. Şifonyerime doğru yürüyor ve en üst çekmeceye uzanıyor. Burada olması bile beni o kadar şaşırtıyor ki, harekete geçmem bir saniye alıyor.

Çekmeceyi kaydırarak açtığında gözlerim kocaman oldu.
"Bekle!
-!"

Sırıttıyor. Çok geç. Ilya Volkov resmen külot çekmecemi açtı.

"Bunlar..." Kaşlarını çatıyor ve sonra yüzünde bir sırıtışla bana bakıyor. "Bunları giymiyorsun, değil mi?"

Ağzım büzülüyor. "Affedersiniz?"

"Tenley, bunlar..." diye başını sallıyor. "Tanrım."

"Altımın nesi var be, çık oradan!" Elini çekmeceye daldırırken çığlık atıyorum. Özellikle yıpranmış, korkunç kırmızı ve mavi çizgili bir çift çıkarıyor. Yüzüme kan hücum ederken irkiliyorum.

"Onlar çamaşır günü için," diye mırıldanıyorum.

"Tabii ki öyleler," diye kıs kıs gülüyor. "Peki ya bunlar?"

Bu kez, dünyanın en zevksiz mint yeşili, yüksek belli erkek sortu.

Yüce Tanrım, lütfen beni şimdi al.

"Diğer çamaşır günü için," diye tıslıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. Ilya sırtttıyor. "Sevgili Patrick için özel bir şey yok mu?"

Ona ters ters bakıyorum. "Patrick ve ben-" Ağzım bir anda kapanıyor. "Çok," diye alay ediyorum. "Sadece o çiftleri başka bir yerde tutuyorum."

Ilya'nın eğlenen sırtışı yüzünde kalırken gözleri beni yakıyor.

"Belki de üstünü değiştirmene yardım etmeliyim-" "Çık dışarı," diye tıslıyorum.

Gözleri kısılr. Sırtışı kayboluyor. Ama sonra tekrar aç, cüretkâr, kurt gibi.

"Bunun senin tek uyarın olduğunu unutma Red," diye homurdanıyor. "Bir dahaki sefere, seanslarımızı kaçırmaman ve programımla oynaman konusunda bu kadar nazik olmayacağım."

Dönüp açık çekmeceme bakıyor. Ben ona tekrar bağırımadan eli içeri kayıyor ve bir şey çıkarıyor. Bu sefer, aslında yarı seksi bir külot; kırmızı, biraz dantelli, bikini kesimli.

"Bunları giy."

Ilya onları bana fırlattığında nefesim kesildi. Elimde sıkıp ona ters ters bakıyorum.

"Çık dışarı."

"Onları giyecek misin?"

Benim yüz yanıklar Sıcak bir şekilde. Benim Dudaklar çanta Sıkıca. "Bu uygunsuz, Ilya."

Omuz silkiyor. "Afiyet olsun."

Dönüyor, ama sonra duruyor. Başının yarısı bana döndü.

"Patrick'e külotuna girdiğimi söylemesen iyi olur."

Başka bir şey söylemeden odamdan çıktı. Bekliyorum, tenim sıcaktan zonkluyor ve merdivenlerden inişini dinlerken zar zor nefes alıyorum. Ön kapı arkasından kapanıncaya kadar nefes alamıyorum, her tarafım titriyor

Yanılmışım. Bugün tavuk oyununu ben kazanmadım.

Kurt kazandı.

DEPECHE MODE'un Personal Jesus şarkısı hoparlörlerden yükseliyor ve garajın çelikle güçlendirilmiş betonunda yankılanıyor. Misha'nın mat siyah 1968 Shelby Mustang'inin kaputuna yaslanıp ayaklarımı çamurluğun üzerine koyuyorum ve sigarayı dudaklarıma götürüyorum.

Çakmak çakıyor, kiraz turuncu ve kırmızı renkte parlıyor ve müzik içime işlerken yavaşça nefes veriyorum. Depeche Mode eski moda ama ben bunlarla büyüdüm. Yuri bana 80'lerde ve 90'larda Sovyet Rusya'da çocukken Depeche Mode ve Nirvana gibi şeyleri kaçak olarak sokmak zorunda kaldıklarını anlatırdı.

Tütünü üflerken bunu düşünüyorum. Başımı çevirip garajın karşısındaki Misha'yı izliyorum, sanki kız arkadaşını sikmiş gibi antrenman çantasına vuruyor - tabii Misha kız arkadaş olayını yaptıysa.

Başımı çeviriyorum ve gözlerim Lukas'a dönüyor. Geçen dönemden beri uğraştığı 1933 model Indian motosikletinin yanında bir köşede diz çökmüş duruyor. Nasıl olduğunu hiç sormadım.

ama motorlarla arası iyidir ve bir şeyleri parçalara ayırıp tekrar birleştirir.

Başımı sallıyorum, Kişisel İsa'nın üzerimde mırıldanmasına izin veriyorum. Biz üçümüzün Bratva'nın geleceği olacağını düşünmek komik. Üç sıkı partici özel okul çocuğu. "Bratva" kelimesini "çete" ya da "mafya" ile aynı düşünce çizgisinde olmaktan çıkarıp "Silikon Vadisi", "OPEC" ve "Wall Street" ile aynı çizgiye getiren biz olacağız.

Bratva her zaman şu anda olduğu şeylerle ilgiliydi: kardeşlik, zenginlik yaratma ve yetkililere burun kıvrma. Ama o zamanlar daha çok Robin Hood'un canı ve hırsızlardan oluşan neşeli çetesi gibiydi.

Yine de Yuri, Volkov örgütü için bir dönüm noktasıydı. Örgütü korkunç bir suç örgütünden başarılı bir çok uluslu şirkete dönüştüren kişi oydu - yine de hala korkutucu ve kesinlikle bulaşılmaması gereken bir şirket.

Misha'ya tekrar bakıyorum. Açıkta kalan derisinin büyük çoğunluğunu kaplayan dövme mürekkebi, antrenman torbasına yumruk üstüne yumruk atarken terden parlıyor. Evet, Misha zengin bir çocuk olarak doğmuş olabilir. Ama gözlerinin ardında Oxford Hills'e giden diğer zenginlerden farklı bir açlık ve öfke var.

Misha'nın babası, Boris Tsavakov, eski kafalıdır. Ve yaşlı. Misha'yı doğurduklarında Misha'nın annesi on sekiz, Boris ise ellili yaşların ortasındaydı. Boris "varisini" ele geçirdiği anda Misha da gitmiş. Kötü bir adam değil Boris. Ama sert biri.

-Gerçekten çok sertti. Ve oğlunun, zenginliğin ötesinde olsa da, kendisiyle aynı Bratva gelenekleri içinde büyüdüğünden emin olmak için elinden geleni yaptı.

Bir gün arkadaşım Apple, Amazon ve Tesla gibi şirketlerin yanında devede kulak kalacak bir imparatorluğa ve servete sahip olacak.

Bir de Lukas var. Kimse Lukas'ı Bratva yöntemleriyle "sertleştirmek" zorunda kalmadı. O böyle geldi. Aslında, onu Misha ve benim kadar iyi tanıımıyorsanız, yumuşak tek bir yönünün bile olmadığını tahmin edersiniz.

Asıl ilginç olan onun geleceği. Bratva geleneklerine göre Kashenko imparatorluğu Lukas'ın yürümeye başlayan küçük kardeşi Sasha'ya geçecekti. Ama bunlar on dokuzuncu yüzyıldan kalma gelenekler ve evlat edinme gibi konuları kapsamıyor bile.

Viktor ve Fiona'yı tanıyorum, Lukas'ı evlat edinen aileyi. Onlar için Lukas onların oğlu, o kadar. Kashenko Bratva'nın anahtarları onun olacak. Ama sonra, kendi yolunu çizebilir, yani kim bilir.

Tek bildiğim, geleceğin daha sonra geleceği. Daha sonra Bratva Kralları ve İmparatorluk Lordları olacağız. Şimdilik, burası arkama yaslanabileceğim, kafayı bulabileceğim ve sadece olabileceğim bir yer.

Kişisel İsa biter. Ama Halo'nun sıradaki şarkısı gelmeden önce Misha müzik setinin duraklatma düğmesine basıyor.

"Kahretsin, Ilya," diye kaşlarını çatıyor. "Bu şeyin sesini yeterince açtın mı? Londra'da bunu duyabileceklerini pek sanmıyorum, dostum."

Omuz silkiyorum.

"Bırakın çalsın," diye homurdanıyor Lukas bisikletinden. "Sanki bu duvarlardan kimse duyacak da."

Misha gözlerini deviriyor. "İyi, zaten kulak zarına ne ihtiyacım var ki?" diye homurdanıyor. Nerede olduğumu yeni fark etmiş gibi gözlerini bana çeviriyor. "Ve lanet ayaklarını arabamdan çek, pislik!"

Üzerimden sıyrılıp burada kurduğumuz sözde yaşam alanındaki kanepelere doğru yürürken sırtıyorum.

Bu arada, Lordship Malikanesi'ni kampüs içi ikametgahımız olarak almamız için bazı iplerin çekilmesinin ve ceplerin doldurulmasının neredeyse tüm nedeni budur. Evet, malikanenin kendisi çok güzel. Havuz harika.

Ancak asıl ilgi çekici olan, Soğuk Savaş nükleer serpinti sığınağına dönüşen yeraltı 2. Dünya Savaşı komuta kışlası. Daha da iyisi, kimsenin bundan haberi yok.

2. Dünya Savaşı sırasında Oxford Hill, cepheye giden askerler için bir garnizon ve eğitim kampıydı. Lordship Malikanesi subayların kaldığı yere dönüştürüldü. Ancak, Alman bombardımanından korktukları için eski kök mahzenini daha da derinleştirdiler, betonla güçlendirdiler ve acil durum komuta merkezi haline getirdiler.

Daha sonra, Soğuk Savaş sırasında daha da genişlettiler, inşaat demiri ve çelikle güçlendirdiler ve hatta şu anda Oxford Hills'in mülk sınırının hemen dışında bulunan bir ahırdan çıkan bir mil, araba genişliğinde bir kaçış tüneli kazdılar.

Tamamen tesadüfi bir dizi olay sonucunda, ikinci sınıflar olarak Lordluk Malikanesi'ni devraldığımızda, Volkov Enterprises tarafından yönetilen bir paravan şirketin paravan şirketinin paravan şirketi o ahırını satın aldı.

Oxford Hills, buraya giden çocuklar göz önüne alındığında, güvenlik nedenleriyle oldukça kapalı bir kampüstür.

Yani, biz hariç.

Burası, yani bomba sığınağımız, ideal bir parti alanı olmalı. Gizli, ses geçirmez, akan suyu ve elektriği var ve Mad Men'in setini kim yaptıysa onun tarafından tasarlanmış ve dekore edilmiş gibi görünüyor. Yarı beton araba garajı, yarı Playboy Malikanesi salonu.

Ama yine de kimse buraya gelmiyor. Bizden başka tek bir kişi bile. Tüm dünya bizim parti alanımız. Burası bizim kaçış yerimiz.

Ve yine de...

Minibarın üstündeki duvarda asılı Winston Churchill ve Margaret Thatcher'ın çerçeveli resimlerine bakarak kaşlarımı çatıyorum. Yine de, yukarıdan gelen sorunlar buraya indiğinizde her zaman gitmiyor. Bu bir kaçış olabilir ama bazı şeylerden kaçış yok.

Ve benim için Tenley Chambers'dan kaçış yok.

Çenem gıcırıyor. Oxford'daki muzaffer son yılım için bir planım vardı: Burayı fethetmek ve arkamda yağmacı bir Haçlı Kralı gibi kaos ve yıkım alanı bırakmak.

Tenley bu planın bir parçası değildi.

Bu meydan okuyan küçük kızıl benim için bir diken ve zafere giden yolumda bir çukur. Ve yine de, bu sadece onun diz çökmemesinden daha fazlası. Diz çöküp lütfen demeyen lanet olası bir kıza bu kadar takılacak kadar egoist bir manyak değilim aslında.

Bana bakış şekli. Sadece meydan okuma değil. Bir tür sıkılmışlık, eğlenmemişlik, acıma. Ve beni rahatsız eden de bu. Beni her zamankinden daha fazla kara kara düşündüren ve huysuzlaştıran da bu.

Tesadüf değil, onu istememin nedeni de bu.

Bana küçümseyerek gözlerini deviriyor gibi görünüyor. Bu "nazlı ya da zor elde edilir" bir şekilde de değil.

Ve bu onu daha çok istememe neden oluyor. Kızıl saçlarını avucumun içine almak, onu isteğime boyun eğdirmek ve o asi dudaklarını benim hatıramla morarana kadar tatmak istiyorum.

Lukas'ın küçük sehpanın karşısındaki koltukta oturduğunu ve eğlenmiş görüldüğünü fark edince gözümü kırptırıyorum.

"Ne?" diye homurdandım.

Sırıttıyor, ellerini başının arkasında birleştirerek kanepeye yaslanıyor. Bir an için gözlerim kollarına kayıyor; bisiklet üzerinde çalışmaktan kolları hâlâ kıvrık. Lukas bakışımı yakalıyor ve ustalıkla kollarını geri çekerken kaşlarını çatıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

Sözsüzce omuz silkiyor.

"Bugün seni her zamankinden daha neşeli yapan ne?"

Gözlerimi deviriyorum. "Komik."

Lukas sırtıyor. Ya da onun sırtıma şekli daha çok dudaklarında ince bir çizgi şeklinde. Ama onun gülümsemesini görmek hoşuma gidiyor, her ne kadar bu onun tarzı olsa da.

İlk tanıştığımızda, Viktor ve Fiona ile yaşamaya yeni başladığında, Lukas bir insan kabuğuydu, içi boş gibiydi, gözlerinde cehennemi görmüş gibi karanlık bir öfke vardı. Benim bildiğim kadarıyla geçmişinin küçük bir parçasını bile biliyordu.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Ona ters ters baktım. "Terapiyle ilgilenmiyorum."

"Kanepede oturuyorsun, yolu yarılalık."

Sırtıyorum. "Bakın kim birdenbire şaka yapmaya başlamış." Omuz silkerek sırtıyor.

"Bu dönem bir kez olsun eğlenmene izin verirsen kendini daha iyi hissedebilirsin," diye homurdanıyor Misha, gölge boksu yaparken nefes nefese.

"Anlamı?" Homurdanıyorum.

O ukala sırtışıyla bana sırtıyor. "Yani son yılında bekarlık yemini edeceğini bilmiyordum."

Çenem gıcırdarken gözlerim kısılıyor. "Bir sik doktoru çağırmam gerekiyor mu?"

"Ben iyiyim," diye
homurdanıyorum.

"Emin misin?"

Ona ters ters baktım. "Kontrol etmek ister misin?"

Misha sırtıyor. "Bu kadar mı Volkov? Takım mı
değiştiriyorsun?"

Ben daha gözlerimi deviremeden Lukas saçmalamayı kesti.

"Hayır, o bir kız."

Ona ters ters bakıyorum.

"Affedersiniz?"

Omuz silkiyor. "O bir kız, değil mi?"

Misha homurdanıyor. "Dönem başladığından beri tek bir kız
bile olmadı. İnanın bana, Rahip Volkov onları gönderdikten
sonra odama somurtarak geldiklerinde onlarla uğraşmak
zorunda kalan benim."

"Var." Lukas tekrar kanepeye oturur.

"Yok," diye homurdandım. Yok. Tenley'e "kafayı takmış"
değilim. Ona "yaltaklanmıyorum". Sadece onu istiyorum ve
içimde bıraktığı, tırnağımın altında bir kıymık gibi duran bu
lanet olası sinir bozucu duygudan kurtulabilmek için onu
istiyorum.

Onu istiyorum ki artık onu istemeden mükemmel hayatıma
devam edebileyim.

"Kim?"

"Öğretmen. Yüzüne o içkiyi fırlatan kızıl saçlı kız."

Misha gülmeye başlar. "Dur bakalım, ne?" Kaşları havaya kalkıyor. "Bekle, geçen gün seni evde arayan ve benim yukarı gönderdiğim kız."

"Evet."

Lukas'a ters ters bakarak, "Hayır," diye bağıyorum. Nefes alıyorum ve dişlerimi sıkıyorum. "Onun adı Tenley Chambers."

Misha'nın ağzı bir sırtışıla kıvrılıyor. "Ahhh, yani gerçek geliyor
."

"O bir hedef, bir fetih değil," diye homurdanıyorum.

İkisi de bana şaşkın şaşkın baktı. Siktir et. Arkadaşlarımın ikisi de Bratva'da eğitimli zaten.

"Amcam ona yakın olmamı istiyor. Babası ABD Başkan Yardımcısı olacak."

Lukas yavaşça başını sallar. "Ve erkek arkadaşının babası-" "Onun erkek arkadaşı değil."

Misha ve Lukas birbirlerine bakıyorlar.

Kaşlarımı çattım. "Bu bir medya olayı."

"Uh-huh."

Misha'nın sırtışını görmezden geliyorum.

"Patrick North'un babası da Başkan olacak," diye bitiriyor Lukas.

"Aynen öyle."

"Bu yüzden mi dün gece onun kulübesindeydiniz?"

Gözlerim Lukas'a dönüyor, çenem kenetlenirken daralıyor. Misha gülüyor.

"Sadece James Bond'u oynuyorsun, ha?"

Misha'yı görmezden geliyorum. "Bunu nereden duydun?" Lukas'a homurdanıyorum.

Omuz silkiyor. "Bu okuldaki kızların dedikodusu..." kaşlarını çatıyor ve nasıl bir ifade bulacağını arıyor.

"Okul kızları gibi mi?" Homurdanıyorum.

Omuz silkiyor. "Evet. Bugün sabahki biyoloji dersimde üçü bu konudan bahsediyordu. Dün gece seni onun kulübesinden çıkarken görmüşler."

"Bırak onu," diye homurdandım.

Misha bana bakıyor. "İlginç bir oyun." "Ne oyunu?" Tersliyorum.

"İyi adam kartını oynayarak iyi kızın seni iç çamaşırına kadar sokmasına izin vermek."

Gözlerimi ona diktim. "Onun külotuna girmeye çalışmıyorum."

"Güzel. O zaman benim için sorun olmaz."

Kendimi durduramadan ayağa kalkıyorum, Misha'nın yüzüne doğru hırlarken dişlerimi gösteriyorum.

"Ondan uzak duracaksın."

Dudakları kıvrılır. "Sorun nedir, Volkov? Küçük bir aşk mı var?"

"Haddini aşıyorsun."

"Ve ben sizden emir almıyorum majesteleri," diye tıslıyor ve parmağını sertçe göğsüme sokuyor. Elini itiyorum ve ona bir adım daha yaklaşıyorum. Ama o anda Lukas orada, beni gömleğimin arkasından yakalıyor ve Misha'yı itiyor.

"Yeter!" Öyle bir öfkeyle havlıyor ki hem Misha'yı hem de beni küçük alfa-alfa hesaplaşmamızdan ürkütüyor gibi görünüyor.

Misha gözlerini kırpıştırıyor ve başka tarafa bakıyor. Bana tekrar bakmadan önce elini saçlarında gezdiriyor.

"Sadece hıyarlık ediyordum," diye

homurdanıyor. "Her zaman hıyarlık yapıyorsun."

O sırtıyor. Ben de. Biz iyiyiz; Misha ve ben, yani.

Ama içeride hiç iyi değilim. Lukas bize birer içki dolduruyor ve müziğin sesini tekrar açıyoruz. Ama Enjoy the Silence üzerimde bangır bangır çalarken, elimde bir içki ve iki arkadaşım etrafımda şakalaşırken bile odaklanamıyorum.

Ya da yapabilirim, ama bu tamamen kızıl saçlar, meydan okuyan mavi gözler ve baştan çıkarıcı küstah dudakların hayaliyle olur.

Misha bir sigara yakıyor ve Lukas'la motosikletlerden konuşurken bana doğru uzatıyor. Ama ben onları duymazdan geliyorum.

duman. Yavaşça nefes veriyorum, duvara bakarken dumanın gözlerimin etrafında at gözlüğü gibi kıvrılmasına izin veriyorum.

Ateşle oynuyorum, Tenley'nin beni baştan çıkarmasına izin veriyorum. Amcamın isteği açık: Daha sonra işime yarayabilecek bilgiler edinmek için ona yakınlaşmak.

Ama sözleri kulaklarımda yankılanırken dudaklarım aç bir sırtıtışa dönüşüyor.

"Tenley'e göz kulak ol, Ilya. Yapabiliyorsan ona yaklaş. Nasıl yaparsan yap."

Ona sahip olma arzusu ile aileme karşı yükümlülüklerimi yerine getirme arzusu arasında sıkışıp kaldım.

Ama artık yol açık: neden ikisi birden olmasın?

Kurt önderlik eder. Kurt avlar ve alır. Kurt oyun oynamaz ya da tereddüt etmez. Ve ben tereddüt etmeyi bıraktım.

Buraya geldiğimden beri görünmez değilim. Yani Patrick North'la alenen "birlikteyim", seçkinlerin masasında oturuyorum ve Oxford Hills gibi bir yer için bile babam ünlü sayılır.

Ama bugün bir şeyler farklı. Çok, çok farklı bir şey. Daha önce görünmez değildim. Ama bugün herkes bana bakıyor. Ben geçerken birbirlerine kısık sesle fısıldıyorlar. Kaşları çatılıyor ve gözleri yargılıyor.

Ve hayır, bu bir rüya değil. Tamamen uyanığım ve tüm okulun bana bir cüzzamlıymışım gibi baktığının farkındayım.

Birinci dönem dünya tarihi dersim bittiğinde, sanki tüm amfi Roma İmparatorluğu'ndan değil de benden bahsediyormuş gibi hissediyorum. Çantamı omzuma sıkıca atıyorum ve koşarak dışarı çıkıyorum. Gün ışığına çıkana kadar gözler, fısıldanan sözler ve alaylar koridorda beni takip ederken yüzüm yanıyor.

Başım dönüyor ve dönerken göğsüm sıkışıyor. Panik beni pençeliyor, ta ki aniden tanıdık bir yüz önümde belirene kadar.

benden.

"Hey! Hey!"

Charlotte omuzlarımdan tutup beni hafifçe sarsarken endişeli görünüyor. Gözlerimi kırpıştırıyorum, ona odaklanırken bir ciğer dolusu hava emiyorum.

Kaşları çatıldı. "Sen iyi misin?"

Başımı sallıyorum. Ağzım kurudu ve cildim hâlâ nemli. Ama bir nefes daha alıyorum ve ona bakıyorum.

"Evet... Sanırım öyle, en azından." Dudağımı ısırdım. "Char, Ainsley Hendershire gibi konuşmak istemem ama sanki herkes bana bakıyor gibi hissediyorum."

Charlottes'ın yüzü buruşur ve iki büklüm olur. "Yani, öyleler."

Betim benzim attı. "Ne?! Neden?!"

Kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun, neden?" Bana bakıyor. "Bak, eğer dün gece bu konu hakkında konuşmak istemediysen, sorun değil. Ama... bunun neden büyük bir haber olduğu konusunda ciddi kafa karışık mı?"

Ona boş boş bakıyorum. "Charlotte, neler oluyor?"

"Tenley, Ilya Volkov dün gece kulübemizden çıkarken görülmüş. Onu beş dakika sonra sen takip ettin, tek başına, görünüşe göre... darmadağınık görünüyordu."

Zemin altımdan kayıp gidiyor. Daha önce fısıltılar ve bakışlar arasında bocalıyordum,

Serbest düşüş modundayım. Göğsümdeki sıcaklık yanaklarıma kadar yükselirken göğsüm daralıyor. Gözlerim dehşet içinde açılıyor.

"Ne?!"

"Katherine Vaughn ve yüzme takımından birkaç arkadaşı İlya'yı bizim kulübeden çıkarken görmüşler, hemen ardından da seni." Burnunu kırıstırıyor. "Söylemeye gerek yok, eğer Katherine Vaughn bir şey biliyorsa..."

Bütün okul bunu biliyor. Oxford Hills'e geleli daha bir hafta bile olmadı ama ben bile biliyorum.

Darmadağın mı?! Yani, telaşlıydım, çünkü Kurt'un kendisi az önce oflayıp puflayarak yatak odama girmişti.

Omuzlarım çökerken inliyorum. "Char, görüldüğü gibi değil."

Gözle görülür bir şekilde rahatlamış görüldüğünde, kaşlarım çatılıyor. "Aman Tanrım, gerçekten düşündün mü-"

"Şey, bilmiyorum!" diye tıslıyor. "Yani İlya'yı bırakacağını söylüyorsun, sonra bir bakıyorsun yine onun evine gidiyorsun, sonra da ben yokken o bizim kulübeye geliyor."

"Charlotte!"

"Beni bilgilendir Tenley! Dün gece eşyalarını bırakmak için eve gittikten sonra yemeğe biraz geç kaldın. Ve telaşlı görünüyordun."

"Evet," diye mırıldandım. "Çünkü o küçük psikopat eve geldiğimde lanet olası odamda bekliyordu!"

Sesi soluğu kesildi. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır, o sadece... oradaydı, beni bekliyordu." "Bu çok korkunç."

Hayır, değil.

Neyse ki ağızımdan çıkmayıp sadece kafamda yankılanan bu ani tepki karşısında yüzüm kızarıyor. Sorun şu ki, Ilya'nın yatak odamda beklemesi korkutucu değildi. İlk başta öyleydi. Asıl sorun, çabucak korkutucu olmaktan çıkmasıydı.

Sorun şu ki, dün gece yemeğe gittiğimde korktuğum için telaşlanmadım. Telaşlıydım çünkü yatak odamda Ilya Volkov'la yalnız kalmak nabzımı hızlandırdı ve tenimi karıncalandırdı. Kalçalarım yasak, korkunç bir sıcaklıkla birbirine kenetlenmişti.

Sorun şu ki, Ilya Volkov ile yalnız kalmak beni korkutmadı. Beni heyecanlı hissettirdi.

"Tenley?"

Gözlerimi kırıştıyorum ve Charlotte'a odaklanmak için düşüncelerimden hızla sıyrılıyorum.

"Hmm?"

Kaşlarını çattı. "Ne istiyor dedim?"

"Oh..." Yutkunuyorum ve dalgınca bir el sallıyorum. "Sadece aptalca özel dersler. Onunla sıkışıp kaldığımdan beri."

Yüzünü buruşturuyor. "Bu hiç adil değil. Ve çok ürkütücü."

"Bir de bana sor."

Suratını astı ve sonra beni kucaklamak için kendine çekti. "Özür dilerim, varsaymak istememiştim..."

Geri çekiliyorum. "Neyi varsayalım?"

Yüzünü buruşturuyor. "Etrafta dolaşan söylentiler ikinizin ders notlarını gözden geçirmenizi içermiyor."

Betim benzim attı. "Şaka yapıyorsun."

Sempatik bir bakışla başını sallıyor. "Korkarım hayır. Phoebe Carlson bana Ainsley Hendershire'ın senin az önce-"

Yüzü kızarıırken ağzını kapatıyor. "Sadece söyle," diye inledim.

"Sanki yanlamasına sikilmişsin gibi... onun sözleri, üzgünüm."

Gözlerim kapanırken içim burkuluyor. Bu sadece günlük sosyal etkileşimlerim açısından beni fena halde zorlayacak bir durum değil. Yani, ben Patrick'le birlikteyim. Ve benim, onun, babasının ya da benim ihtiyacım olan son şey, herkesin beni Ilya Volkov'un küçük hayran fetihlerinden biri olarak görmesi.

Ama beni üzen şey tamamen bu değil.

"Patrick'e külotuna girdiğimi söylemesen iyi olur."

İçim burkuluyor, çünkü seçkinlerle geçirdiğim telaşlı, dağınık akşam yemeğinden sonra - zar zor göz göze gelebildiğim

Patrick'le temas kurduktan ve eve gidip akılsızca The Good Wife'ın bir bölümünü izledikten sonra Charlotte'a yorgun olduğum yalanını söyledim ve yattım...

Tüm bunlardan sonra elimde kalan tek şey Ilya'ya dair korkunç, rahatsız edici, iğrenç düşüncelerimdi.

İğrenç düşünceler. Gecenin yarısına kadar dönüp durmama neden olan müstehcen rüyalara dönüşen kirli düşünceler... şey...

Hatırladıkça yüzüm yanıyor.

Meseleyi kendi ellerime almadan önce.

Dün gece yine Kurt'un kendisini hayal ederken kendime dokunduğum için utanıyorum.

"Bak, bu sadece aptalca bir dedikodu, değil mi?" Charlotte omuz silkiyor ve neşeli bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyor. "Öğle yemeğinden önce yeni bir drama ya da söylenti ortaya çıktığında insanlar bunu unutacaktır." Beni bir kez daha kucaklamak için kendine çekmeden önce bana gülümsüyor.

"Her şey yoluna
girecek." Asık suratla

başımı salladım.

"Nereye gidiyorsun?"

Başparmağımı omzumun üzerinden salladım. "Kemp Hall. Sen mi?"

Kaşlarını çatıyor. "Edward Hall. Bu akşam yemeğe çıkmak ister misin?" "Evet," diye inledim. "Her şeyden çok."

Sırıtırıyor. "Hey, endişelenme. Başını dik tut ve sürtükleri görmezden gel. Bu iş kısa sürede bitecek. Her şey yoluna girecek, güven bana."

"KONUŞMAMIZ GEREK, HEMEN."

İri bir el koluma yapışıp beni Kemp Hall'un ön girişinden geri çekerken nefesim kesiliyor. Patrick'in öfkeli yüzüne bakarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Hayır, kızgınlık bunu karşılamıyor. Öfkeli görünüyor; hatta kızgın. Beni kolumdan tutup girişten uzaklaştırıp köşeyi dönerek sarmaşıklarla kaplı eski binanın gölgelerine doğru çekerken nefes nefese kalıyorum.

"Patrick-"

"Bu doğru mu?!" diye tıslıyor, yüzüme bakarak. Öfkeli gazabının altında siniyorum.

"Ne?"

"Öyle mi? Bu. Lanet. Doğru mu?!" diye hırlıyor.

"Sen ve Volkov!" Kaşlarımı çatıyorum. "Benim kulübemde olduğu doğru mu?" Patrick'in dudakları kıvrılıyor. "Onu becerdin mi?"

Çenem düştü. "Ciddi misin?!" "Soruyorum, değil mi?!"

Ağzım açık kaldı. Her şeyden önce, gerçekten mi? İnsanlar gerçekten benim erkek arkadaşımın akşam yemeğinden önce Oxford Hills'in Kurdu ile şipşak seks yapacak türden bir kız olduğumu mu düşünüyor? Cidden mi? Sadece bu bile kanımı kaynatıyor.

Ama bir de ikinci kısım var: Patrick ve ben ve bu onu hiç ilgilendirmez. "Seni ilgilendirdiğinden değil-
"

Patrick iki omzumdan tutup beni Kemp Hall'un taş dış cephesine çarpınca nefesim kesiliyor. Bana doğru yaklaşırken yüzü kıpkırmızı ve öfkeliydi.

"Haklısın, bu beni ilgilendirir!" diye hırlıyor.

Titriyorum, korkuyorum. Çiftçi çenesi ve parıldayan gözleriyle "altın çocuk" gitmişti. Onun yerine gördüğüm tek şey Patrick'te daha önce hiç görmediğim bir öfke ve hiddet.

Yutkunuyorum. "Hayır," diye mırıldanıyorum, uysalca ve bu kadar gevşek söylediğim için kendimden nefret ediyorum. Titrek bir nefes alıyorum. "Hayır, Tanrım, Ilya'yla yatmadım. Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Patrick'in dudakları kıvrılır. "O zaman senin kulübende ne işi vardı?"

Dudağımı ısıırıyorum, gözlerim düşüyor. "Cevap ver bana Tenley," diye hırlıyor. "Bu bir özel ders meselesiydi, tamam mı?"

Ona tekrar baktığımda kaşlarını çatıyor.

"Bu sadece bir ders şeyiydi. Rahatlayabilirsin-"

"Sana onu bırakmanı

söylemiştim."

"Yapamam."

"Yapabilirsin ve yapacaksın da. Ilya'ya ve onun lanet suçlular çetesine yaklaşmayacaksın, anlıyor musun-"

"Bana sahip değilsin, Patrick."

Sözlerime sinirleniyor. Nefes alırken ağzı daralıyor ve burnu şişiyor. Ama omuzlarımdaki tutuşu gevşiyor ve sonra benden bir adım geri çekilirken düşüyor.

"Hayır," diyor sessizce. "Ama bir gün yapacağım."

Başımı salladım. "Patrick, aramızdaki tüm bu şey sadece kameralar içindi-"

"Şimdilik evet," diye iç geçiriyor. Ve aniden, öfke ve hiddet sanki hiç yokmuş gibi buharlaşıyor. Birdenbire, tanıdığım Patrick bana o büyüleyici, orantısız gülümsemesiyle gülümsüyor. Sanki sadece Bay Hyde değilmiş gibi.

"Planını uygulamak istiyor musun?" diye soruyor. "Hangi yolun seni Washington'da bir hukuk bürosuna ve yargıçlığa götüreceğini düşünüyorsun? Beni mi? Babamın iki dönem sonraki Birleşik Devletler Başkanı olması ve benim Kongre'ye giden kendi yolum mu?"

Bana gülümsüyor ve sonra yüzü bulutlanıyor.

"Ya da bu güzel kuruma rüşvetle ve zorbalıkla giren suçlu pisliklerin bir başka zavallı uşağı olarak."

Bana uzanıyor ve ben irkiliyorum. Yüzünde acı var gibi görünüyor.

"Kendimi kaybettiğim için özür dilerim," diyor nazikçe. "Ben sadece... çok kızgındım ve incinmiştim çünkü sen..."

"Yapmadım," diyorum küçük bir gülümsemeyle.

O da bana karşılık veriyor. Bu kez bana doğru uzandığında, kolumdaki nazik ele izin veriyorum. "Biliyorum bebeğim." İç geçiriyor. "Bak, Ilya'nın vahşi ve eğlenceli görüldüğünü anlıyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. "O değil-"

"Yani kim biraz rock n' roll sevmez ki, değil mi?"

"Patrick-"

"Ama o bir zehir Tenley. Sen benim gibi üç yıldır burada değilsin. Ve onun nasıl olduğunu görmedin." Çenesi sıkıştı. "O bir uyuşturucu bağımlısı ve kadın avcısı. Pisliğin teki. Ve onun gibiler buraya ait değil. Bundan hiç kuşkunuz olmasın."

İki elini bu kez nazikçe omuzlarıma koyarken omuzları düşüyor. "O bizim gibi değil Tenley. Sadece değil."

Başımı salladım. "Tamam, anladım."

"Sadece sana göz kulak oluyorum."

Yüzünü eğiyor ve başımın üstünü öpüyor. Geri çektiğinde gülümsüyordu.

"Bu bir marka Tenley," diye sırtarak parmağını aramızda sallıyor. Gülümsemesi koyulaşıyor. "Öyle davranmaya çalış, tamam mı?"

Kaşlarım çatıldı ama başımı salladım. "Evet, anladım."

"Harika," diye gülümsüyor uzaklaşırken. "Akşam

yemeği?" "Oh, Charlotte ve ben-"

"Harika, altıda görüşürüz."

Ben daha tek kelime edemedim, adım adım uzaklaşıyor. Sırtımı sarmaşıklara ve taşlara yaslarken dudaklarımdan hava üflüyorum.

Ne lanet bir gün.

Telefon ikinci çalışında cevap veriyor. Ya da en azından ben öyle sanıyorum. Söylemesi zor, çünkü cevap yok. Sadece birinin telefonu açma sesi ve ardından sessizlik.

Yutkunuyorum. "İlyâ?"

"Evet." Derin ve kalın sesi telefonda kulağıma doğru yankılanıyor, sanki Kurt'un kendisi yanımda duruyor ve düşüncelerimin içine mırıldanıyor.

Yatak odamın yarı karanlığında bir nefes daha alırken titriyorum.

"Benim... uh,

benim." "Merhaba

ben."

Yüzüm kızardı. "Adım

Tenley." "Bir araya

getirdim."

Dişlerim alt dudağımı tırmıklıyor.

"Artık sana özel ders vermiyorum," diye geveledim, o kadar hızlıydı ki neredeyse tek bir karışık kelime olarak çıkıyordu.

Ilya derin bir iç çeker. "Bunu aştığımızı sanıyordum-"

"Ne istersen yap," diye çıkıştım. "Beni kovun ya da öğrenci hizmetleri ofisine şikayet edin. Umurumda değil, Ilya! Senin tarafından becerilmekten bıktım. Bundan elde ettiğin psikopat eğlence için çemberlerden atlamaktan bıktım." Gözlerim kısıldı. "Ben akıl oyunları oynamam. Oynamam. Nokta. Peki bu saçmalık? Bitti. Ne istersen yap ama yolumdan ve hayatımdan uzak dur, anladın mı?"

İşim bittiğinde adrenaline kızarmıştım, kulaklarım çınlıyordu. Kalbim güm güm atıyor ve alacağımdan emin olduğum hırıltılı tehditlere karşı kendimi hazırlıyorum.

Ama sadece sessizlik var. Tam otuz saniyelik bir sessizlik.

Ağzımı açmadan önce dudağımı çiğniyorum. "Hâlâ-"

"Bunun nedeni insanların dün gece kulübenizden ayrılmam hakkında konuşmaları mı?"

Sesinde bir eğlence var. Ve bu kibirli ses tonu beni öfkeliyor.

"Oh, öyle mi düşünüyorsun?!" Tersliyorum. "Omuzlarımda çok yük var, Ilya. Bir geleceğim ve oraya ulaşmak için bir planım var. Bir markam var, biliyorsun," diye tükürüyorum, Patrick'in sözlerini papağan gibi tekrarlayarak.

Ilya kıkırdıyor. O kıkırdıyor. Dişlerimi sıkarken öfkem alevleniyor.

"Bunu komik bulmana sevindim," diye çıkışıyorum.

"Hayır, Red. Sadece benim senin kulübene gelip... koridorlarda ne diyorlar? Seni yanlamasına becermek mi?"

Kalçalarım sıkılırken içim kıpır kıpır oluyor. İçime bir sıcaklık yayılıyor.

"Böyle bir söylentinin sizin... iffetli itibarınız için harikalar yaratacağını düşünürdüm."

"Benim itibarım beni ilgilendirir, çok teşekkür ederim!"

"Öyle görünmüyor."

Gözlerim kısıldı. "Şimdi kapatıyorum. Benden uzak dur, Ilya. Bu özel ders saçmalığıyla işimiz bitti."

"Sanmıyorum."

Kaskatı kesildim. "Affedersiniz?"

Hattan kalın bir sesle homurdanıyor. "Anlaşmamızı unutma, Tenley."

"Cehenneme git, Ilya-"

"Yoksa gelip seni bulurum. Ve sen istemeyebilirsin-"

Telefonu kapattım. Ani sessizlik sağır edici. Kalbim güm güm atıyor ve tenimde elektriklenme hissediyorum. Ama yavaş yavaş yüzümde bir gülümseme belirmeye başlıyor.

Tehdidin ortasında Kurt'un suratına kapattım. Ve lanet olsun iyi hissettirdi.

Telefonumu sessize alıp yatağımın başucuna koyuyorum. Banyoda dişlerimi fırçalıyorum, pijamalarımı giyiyorum ve sonra yatağa geri dönüyorum. Yorganın altında, gözlerimi kapatmadan önce telefona bir kez daha bakıyorum.

Kendimi

muzaffer

hissediyorum.

Özgür

hissediyorum.

Kendimi Büyük Kötü Kurt'u öldürmüş bir avcı gibi
hissediyorum.

Yatakta dimdik otururken irkildim. Nemliyim ve rutubetliyim. Kalbim hızla çarpıyor ve tenim binlerce yasak dokunuşla karıncalanıyor. Şaşkınlıkla telefonuma bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum: saat sabahın iki buçuğu.

Az önce beni uyandıran şeyi tekrar hatırlamaya çalışırken kaşlarım çatılıyor. Yoğun rüyayı. Sıcaklığı. Bacaklarımı ayırırken kulağıma hırlaması-

Bir nefesle elim ağzıma gidiyor. Her şey geri gelirken gözlerim açılıyor. Ve aniden, neden uyanık olduğumun farkına varıyorum: çünkü az önce hayatımın en canlı, en ateşli seks rüyasını gördüm.

Ve Ilya hakkındaydı.

Kalçalarımın arasında yasadışı bir sıcaklık oluşuyor. Dudağımı ısıırıyorum, ellerim karnımdan aşağı kayarken

yorganın altına batıyorum. Ne kadar sırlıklam olduğumu hissettiğimde nefesim kesiliyor - o kadar ıslak ki k lotum amıma yapışıyor.

Durabilirdim. Direnebilirim. Ama içimden bir ses, söz konusu o olduğunda bu testi çoktan geçemediğimi söylüyor.

Parmağım klitorisimi yuvarlıyor. Diğer elim kayıyor ve bir parmağımı içime sokuyor. Nefesim kesiliyor, pis, mürekkepli psikopatın kendisini içeren pis fantezinin beni yıkamasına izin verirken inliyorum.

Zihnimde, beni alıyor. Beni yatağa yapıştırıyor ve bacaklarımı ayırmaya zorluyor. Aletini içime sokarken bir eli kalçamda, diğeri boynumda. Nazik değil. Şefkatli değil. Romantik değil.

Ve buna bayıldım.

Zonklayan bir zevk ve korkunç bir kendinden nefret karışımı içinde boşalıyorum.

Ama en çok onu düşünerek geliyorum.

Kendime bunun Plan'ı uygulamanın bir parçası olduğunu söylüyorum. Kendime bunun sadece sorumluluk sahibi olmak ve geleceğimi düşünmek olduğunu söylüyorum. Kendime bunun "pes etmek" değil, kendi silahlarıma bağlı kalmak olduğunu söylüyorum.

Doğrusunu söylemek gerekirse, ertesi gün saat tam 3:30'da Lordship Malikanesi'nin ön kapısında dikiliyor olmamı mantıklı kılmaya çalışmak için kendime pek çok şey söylüyorum. Ama söylediğim tek bir şey bile içimde zonklayan, nabız gibi atan duyguyu durdurmuyor.

Sanki burada bulunarak yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissediyorum - sadece evinin önünde durarak bir suça ortak oluyormuşum gibi. Ama bu endişe verici. Çünkü bir suç işlemek üzereysem her yerim karıncalanmamalı.

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum. Burada işlenen bir suç yok. Aslında hiçbir yanlışlık yok. İşin aslı şu ki, özel ders vermeye devam etmek, geleceğim ve Plan için yapabileceğim en iyi şey. Ve tekrar söylüyorum, Patrick bana sahip değil.

Ilya mı?

İçimden gelen sesle yüzüm kızarıyor. Ama sonra onu da silkeleyip atıyorum. Hayır, kimse bana sahip değil. Ve Tanrı aşkına, buraya bir tür skandala imza atmaya gelmedim. Zeki, kendini beğenmiş, muhtemelen psikopat ve geçen dönem çok fazla saçmalamış bir pisliğe ders vermek için buradayım. Nokta.

Elimi kaldırdım ve kapıyı çaldım. Arka planda kuşlar cıvıldıyor. Mevsim normallerinin dışında ılık sonbahar İngiliz esintisi, okul üniformamın arkasına düşen atkuyruğumun arasından hışırdıyor - bu kez ceketsiz. Kapı kolu dönüyor ve kendimi destekliyorum.

Ama kapıyı açan Ilya değildi. Misha da değil, daha önce gördüğüm ve artık adını bildiğim ağır dövme adam.

"Evet?"

Uzun boylu, geniş omuzlu, uzun kollu adamın sessiz ama cesur ve güçlü bir sesi var. Aksanı tam olarak Rus aksanı değil, belki de Balkan aksanı. Ve keskin mavi gözlerinde unutulmaz bir karanlık var.

Hemen cevap vermediğimde biraz daralıyorlar. Kızarıyorum ve boğazımı temizliyorum.

"Ilya için mi buradayım?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken tek bir kaşını kaldırıyor. "Yanınızda hiç burbon bardağı taşıyor musunuz?"

Yüzü ve sesi tamamen donuk. Bu yüzden şaka yaptığını anlamam bir saniye sürüyor.

Sırıtiyorum. "Gördün
demek?" "Gördüm."

"Şey..." Kollarımı iki yana açıyorum. "Bu sefer üzerimde
kitle imha viskisi yok."

Garip, sıkı bir gülümsemeyle
sırıtiyor. "Yukarıda, odasında."

Yutkunuyorum, beni içeri almak için kenara çekilirken
başımı sallıyorum. Yanından geçip merdivenleri çıkmaya
başladım.

"Tenley."

Durup arkama bakıyorum. "Evet?"

"Eğer bir pislik gibi davranırsa, bunu ona
söylemekten çekinmeyin." Sırıtiyorum. "Teşekkür
ederim, söyleyeceğim."

Odanın kapısını açtığıında İLYA kol saatine bakar.

"Tamam, kayıtlara geçsin," diyorum çabucak. "Tam
zamanında geldim. Ben de aşağıda arkadaşınla
konuşuyordum."

Kaşlarını çatıyor. "Geç kalma konusunda ev kurallarına
başvuracağımdan mı korkuyorsun?"

"İki çift çorap giyiyorum. Elinden geleni yap." Ağzı
hafifçe kıvrılır.

"Dikkatli ol," diye sırtıyorum. "Yanlışlıkla gülümseyebilirsin."

"Har har har," diye alaycı bir şekilde söyleniyor. Kapı aralığından uzaklaşıyor. Odasına, yani Kurt'un inine adımımı atarken omurgamda oluşan ürpertiye görmezden geliyorum. Ama sonra huşu içinde göz kırpiyorum.

Bu saray gibi evin geri kalanı gibi Ilya'nın odası da göz kamaştırıcı. Duvarlar koyu renkli, neredeyse kömür karası panelli lambri. Zemin bal rengi ahşap. Birbirine uyumlu koyu-tan rengi deri Chesterfield kanepeler, ağır, erkeksi çelik ve koyu ahşap bir sehpanın karşısında, şöminenin önünde oturuyor.

Dönüyorum ve kömür grisi yorganların örttüğü gri ahşap ve siyah demirden yapılmış devasa yatağa göz kırpiyorum.

Ilya'nın yatağına baktığımı fark ettiğimde yüzüm kızarıyor ve hızla ona dönüyorum.

"Senin tasarım standartlarına uygun mu?"

diye homurdanıyor. "Çok hoş zevklerin var,

Ilya."

Kaşlarını kaldırıp gözlerinin üzerimde gezinmesine izin veriyor. Bakışları altında kıpırdanıyorum. Kapıyı kapatıyor ve kollarını kavuşturarak kapıya yaslanıyor. Yutkunuyorum, nabzımın hızlandığını hissediyorum.

O kadar da kötü bir his değil. "Bir

içki ister misin?"

Kaşlarım çatıldı. "Sanırım sadece özel ders almakla yetineceğim." Omuz silkiyor, kımıldamıyor.

"Ama, demek istediğim, seni
durdurmama izin verme."

"Durdurmayacağım."

Orada öylece dururken yutkunuyorum, gözleri beni içine
çekerken sıcaklık boynumdan yukarı fışkırıyor.

"Soooo..." Boğazımı temizliyorum. Burası
sıcak mı? "Bugün başlayabileceğimizi
düşünmüştüm-"

"Sana bir şey getirdim."

Bocalıyorum, kaşlarımı çatıyorum. "Sen ne?"

Ilya kapıdan uzaklaşır ve odanın diğer ucuna doğru yürür.
Daha doğrusu bir hayvan gibi sinsice ilerliyor. Yatağının
başucundaki komodinin üzerinde duran, etrafında parlak
siyah bir kurdele olan orta boy mat siyah bir kutuyu alıyor
ve bana dönüyor.

"Bir hediye," diye homurdanıyor.

Kaşlarım çatıldı. "Ne
için?" "Senin için."

Gözlerimi deviriyorum, kızarıyorum. "Ha-ha-ha. Yani ne
için?"

"Eğitimim için böylesine adanmış ve kişisel bir duruş
sergilediğiniz için," diye alaycı bir şekilde konuşuyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Ilya iç çekerek yanıma geliyor ve
kutuyu elime tutuşturuyor. "Aç şunu Red."

Gülümsüyorum; gerçekten gülümsüyorum, Kurt'un kendisi

bana bir hediye veriyor. Neyim ben, bu küçük hareketin
cazibesine mi kapılıyorum? İzin veriyorum

Önüme konan ilk parlak küçük bibloyla onun ininde gardımı mı indireyim?

"Eğer bu yol ölümü ya da başka bir şeyse, ben gidiyorum."

Ben koltuklardan birine oturup kutuyu önümdeki masaya koyarken sırtıyor. Kurdeleyi çözmeye başladım.

"Geçen gün konuştuğumuz bir şeydi." Omuz silkiyor. "Onu gördüm ve hemen aklıma sen geldin."

Kurdeleyi çözüp muhteşem siyah kutunun kapağını açmaya başlarken gülümsüyorum.

"Aslında çok tatlısın, Ilya." "Benim de öyle zamanlarım oluyor."

Kutunun kapağını çekip çıkarırken sırtıyorum, altından bir şeyi örten krem rengi tüllü krep kâğıdı çıkıyor. Ilya'ya bakarken dudağımı ısırıyorum.

Tamam, ben bir pisliğim. Ilya'ya buradaki diğer herkesin gözünden bakıyordum - Patrick'in ve Ainsley Hendershire'ın gözünden. Belki de hıyarın tekidir. Huysuz ve kara bir bulut. Ama belki de buradaki diğer öğrenciler gibi değildir.

Yani, ben de değilim.

Ve tıpkı Ilya gibi ben de Oxford Hills'in grup dedikodu makinesine maruz kaldım. Ve bu berbat bir şey. Belki de bu yüzden sürekli bir pisliktir; sadece onların saçmalıklarından bıkmıştır ve kendisi gibi düşünen bir arkadaş arıyordur.

"Bu beklenmedik bir şeydi," diyorum sessizce, kâğıt mendile bakıp onu çekmeye başlamadan önce ona gülümseyerek. "Gerçekten, teşekkür ederim-"

Donup kalıyorum. Sırtıma aniden bir sıcaklık yayılırken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Ağzım açık kalıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde kutunun içindekilere bakıyorum.

Simsiyah, dantelli, tüllü, yarı transparan bir sutyen ve tanga külot takımı. Bırakın sahip olmayı, hayatımda gördüğüm en skandal, en müstehcen iç çamaşırı.

Orada kıpırtısız, kırmızı suratlı küçük bir heykel gibi otururken yüzüm zonklayan bir sıcaklıkla kızarıyor. Ne söyleyeceğimden bile emin değilim. Ya da nereye bakacağımı. Tek yapabildiğim kucağımda duran kutudaki iç çamaşırlarına bakmak.

Saniyeler geçiyor. Sonunda boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "İlyä..." Mırıldanıyorum.

"Giy şunları."

Başımı kaldırıp ona bakarken gözlerim açılıyor. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Beni duydun."

Yüzüm cızırdıyor.

"İlyä, ben-"

"Külotunun içindeydin Tenley," diye homurdanıyor biraz da eğlenerek, külotumun içinde gezinmesinden bahsederken

geçen gün çekmece. "Ve senin de oyununu geliştirmen gerekiyordu." Dişlerimi dudağımın üzerinde gezdiriyorum, nabzım kulaklarımda gümbürdüyor. "Bu çok uygunsuz."

"Hayır, bu bir hediye. Şimdi giy onu."

Titrek bir nefes alıyorum, bir şekilde gözlerimi onun için için yanan yeşil gözlerinden çekemiyorum.

"Bu da başka bir akıl oyunu mu?"

Başını sallıyor. "Bu bir rica." "O zaman saygıyla reddediyorum-"

"Belki de daha çok bir taleptir," diye homurdanıyor. Aniden eğildiğinde nefesim kesiliyor, kolları iki yanıma gidip kanepenin arkasını kavırıyor ve beni oraya sabitliyor. Kalbim davul gibi çarpıyor. Yüzümdeki sıcaklık tenimin üzerinde cızırdıyor.

"I-"

"Bunu o güzel kafanda istediğin kadar tartış," diye tısladı sessizce. "Ama bunu yapacaksın."

Bana doğru eğiliyor, gıcırtının çıkmasını engellemek için dudağımı ısırmaya zorluyor beni. Erkeksi kokusu duyularımı istila ediyor. Dudakları kulağıma değiyor ve heyecanın içimde zonkladığını hissediyorum.

"Koy. Koy. Giy."

Yavaşça geri çekiliyor ve beni nefes nefese bırakıyor. Kutuyu tutarak orada otururken ateş gibi kızarıyorum,

ona bakıyordu.

Kaçabilirim. Çılgılık atabilirim ve bunun saçma bir hal almasını sağlayacak kadar olay çıkarabilirim ve o da her şeyi bırakır.

Peki ben neden değilim?

Kutuyu daha sıkı kavriyorum. Onun kendini beğenmiş bakışlarını kendi bakışlarımla tutarken nabzım güm güm atıyor.

"Tamam."

Saçlarımı geriye atarak hızlı ve iddialı bir şekilde ayağa kalkıyorum. Blöfünü gördüğüm için şaşırdığını umarak ona şöyle bir bakıyorum. Ama tek gördüğüm aynı yoğun, delici beklenti bakışları. Bunu yapacağıma "şaşırmış" değil. Memnun oldu.

Yanından geçerken titriyorum, odanın öbür ucuna yürüyüp banyosuna girerken kalbim hızla çarpıyor.

ILYA'NIN özel banyosu da en az yatak odası kadar muhteşem ve zarif. Ama pençe ayaklı küvetin yanındaki boy aynasında baktığım şey bu değil.

Kendime bakıyorum.

Aslında bakıyorum, ağzım açık ve gözlerim kocaman. Çünkü lanet olsun, seksi görünüyorum.

İç çamaşırları üzerime tam oturuyor, hem de çok çok mükemmel. Google'da tasarımcının adını arattım - Aleksandra Josef- ve

en seçkin, özel olarak tasarlanmış
dünyadaki iç çamaşırı tasarımcıları.

Bu bana tam oturdu çünkü özellikle benim için yapıldı. Ilya'nın benim ölçülerime nasıl sahip olduğunu ya da özel bir Fransız tasarımcıya bunu bir günde nasıl getirttiğini saatlerce merak edebilirim.

Ama bunun yerine, daha büyük resmi düşünüyorum: Ilya Volkov bana riskli, ultra seksi iç çamaşırları aldı.

Gözlerim aynada kendime kayarken titriyorum. Daha önce hiç böyle bir şey giymemiştim. Hem de hiç. Hiçbir zaman seksi giyinmeyi sevmedim. Ve hiç erkek arkadaşım olmadı. Öyleyse neden gardırobumda böyle bir şey olsun ki?

Neden şimdi yapayım ki? Çünkü Ilya yapmamı söyledi, işte bu yüzden.

Kızarıyorum, içimde bir sıcaklık hissediyorum. Yüzüm yanarken gözlerim tekrar yansımamın üzerinde kayıyor. Tanrı aşkına, bu sütyenin içinden meme uçlarımı görebiliyorum.

Dudağımı çiğniyorum. Tamam, taktım. Takılı kalmasından bahsedilmedi. Blöf, anlaşıldı. Sırf benimle dalga geçmek için aldığına emin olduğum hediye taktım. Şimdi bunu çıkarıp buradan defolup gitme zamanı. Çünkü açıkça görülüyor ki, büyük bir hata yaptım.

Kendime Kurt'la başa baş mücadele edebileceğimi söyledim. Blöflerini görebileceğime ve pisliklerine karşı durabileceğime inandırdım kendimi.

Ama yanılmışım. Ne zaman kendimi ona karşı durmaya zorlasam, bunun yapabileceği en gülünç şey olduğunu düşünsem, Ilya oyunu yükseltiyor. Her seferinde. Tek seferde. Zaman.

Ve fark etmeye başladım ki, benim pistim tükeniyor ve onun kilometrelerce yolu var.

Sütyenin ön kopçasını açmaya başladığımda duruyorum. Aynaya baktım ve kaşlarımı çattım. Hayır, istediği şey buydu. Mesele bunu giymem değildi, mesele onu çekip çıkarmam ve panik içinde odasından kaçmamdı.

Sapkın psikopat Ilya Volkov'un peşinde olduğu şey buydu: beni küçük düşürmek. İnledim. Tüm bunlar muhtemelen o aptal içkiyi suratına fırlatmama verdiği uzun vadeli bir cevaptı.

Bu yüzden iç çamaşırımı çıkarmıyorum. Onun yerine kıyafetlerime uzandım.

Banyodan çıktığımda İLYA kanepede oturmuş bana bakıyordu. Bakışları üzerimde gezinirken tenim tepeden tırnağa karıncalanıyor. Gözleri kısılıyor.

"Açık olduğumu sanıyordum."

Omuz silkerken ona sırtıyıyorum. "Ne istediysen yaptım."

Kaşları çatıldığında yan tarafa dönüyorum. Kalçamdaki siyah dantelin parıltısını göstermek için eteğimin kenarını biraz aşağı çekerken nabzım kulaklarımda bir jet motoru gibi atıyor.

"Gördün mü?"

İlyâ'nın bakışları boyuna göre ayağa kalkarken beni kesiyor. Beyaz üniforma gömleğinin kısa kollu versiyonunu giymiş, kravatsız, kıvrılmamış ve üstteki birkaç düğmesi açık. Gözlerim kaslı pazularından aşağı inen ve geniş göğsünü boydan boya kaplayan dövme mürekkebi girdaplarına takılıyor.

Ama dişlerinin parladığını görünce yeniden odaklanıyorum. "Geri kalanını çıkar da göreyim."

Gözlerim şişerken ürperiyorum. "Ne?"

"Çıkar. Çıkar. Üniformayı. Üniforma," diye homurdanıyor. "Böylece görebileyim."

Ona bakıyorum. O da bana bakıyor. Ve bir kez daha, çiğneyebileceğimden fazlasını ısırdım. Bir kez daha, lanet bir yük treniyle tavuk oynadım.

"İlyâ-"

"Çıkar şunu, yoksa ben çıkarırım."

Kalbim küt küt atıyor. Dehşete düşmeliyim. İlyâ gibi "hayır benim dilimde bir kelime değil" diyen bir psikopatla, böyle, üzerimde bu kıyafetle yalnız kalmaktan ölesiye korkmalıyım.

Peki neden içimde bir heyecan birikiyor gibi hissediyorum? Neden barometre düşerken hissettiğiniz telaşa benziyor - fırtınanın başlangıcını müjdeleyen gök gürültüsünden hemen önceki sakinlik.

Ben bir şey söylemeyince aniden bana doğru ilerlemeye

başladı. Nabzımın attığını, ayak parmaklarımın kıvrıldığını hissediyorum.

Bana doğru hızla gelirken ayakkaşlar; kıyıya doğru koşan bir gök gürültüsü kadar kaçınılmaz ve durdurulamaz.

Dişlerim keskin bir şekilde dudağıma sürtünüyor ve kalbim boğazıma fırlıyor, o bana doğru yaklaşırken beni boğuyor. Elini arkamdaki banyo kapısına düz bir şekilde çarpıp beni iri, kaslı gövdesiyle kapıya sabitlediğinde nefesim kesiliyor.

"İlyâ..."

Eli yukarı uzanıyor ve işaret parmağı okul bluzumun en üst düğmesinin üzerine geldiğinde ürperiyorum. Dönen yeşil havuzlarına bakarken gözlerim büyüyor.

"Yapmazsın..."

"Kuşlar uçar," diye sessizce homurdanıyor. "Balıklar yüzer."

Başparmağı ve işaret parmağı en üstteki düğmeyi sıkıştırıyor, yaklaşırken yavaşça çeviriyor. Dudakları kulağımanın yanından geçiyor ve gözlerim kapanmak için çırpınıyor. Parmakları bükülüyor. Bluzumun üst düğmesi açıldığında nefesim kesiliyor.

"Küçük tavşanlar kaçır," diye kulağıma hırlıyor. Parmakları bir sonraki düğmeye gidiyor ve ben korku ve heyecanın karışımıyla titrerken ustalıkla düğmeyi açıyor.

"Kurtlar avlanır."

Parmakları bir düğme daha açıyor, sonra bir tane daha... ve bir tane daha. Bluzum açılıp, altındaki siyah dantelin göğüslerimi zar zor örttüğü ortaya çıkana kadar devam ediyor.

Ilya'nın gözleri açlıkla gördüklerini yutmak için düşüyor. Yüzümün kızardığını hissediyorum. Ama onu durdurmuyorum. Ona tokat atmıyorum, itip kakmıyorum ya da kaçmıyorum.

Ve korkunç gerçek şu ki, Ilya Volkov'un gözlerinin beni seksi iç çamaşırları içinde üstsüz bir şekilde açlıkla yuttuğunu hissetmek, şimdiye kadar hayatımın en ateşli anlarından biri.

Eli bluzumun düğmelerinden yukarı kayıyor. Sonra onu çıkarmaya başladı. Bir omzumdan iterken kalbim göğsümde güm güm atıyor, sonra diğer tarafı itmek için geçiyor. Bluz dirseklerime dolanacak şekilde düşüyor. Ama sonra kollarımı bırakıp bluzun ayaklarıma düşmesine izin veriyorum.

"Şimdi de etek," diye homurdanıyor.

Gerginim. Bu, yapabileceğimi hayal ettiğim her şeyi çoktan aştı. Benden istediği şey-

"Şimdi," diye tıslıyor.

Gözlerimi kısarak onunkilere bakıyorum ve ona meydan okuyan bir bakış atıyorum. Dudakları kıvrılıyor.

"Nasıl isterseniz."

Eli kalçama düşüyor. Titriyorum ama yine de onu durdurmuyorum. Yeşil, siyah ve altın rengi ekosemin yan tarafındaki düğmeyi ustalıkla açıyor. Parmakları fermuara kayıyor ve her şeyi gevşetecek kadar aşağı çekiyor.

Etek ayağımın dibindeki su birikintisine düşüyor. Birdenbire önünde, içi görünen bir iç çamaşırı ve diz üstü çoraplardan başka bir şey giymeden duruyorum.

Ilya hafifçe geri çekiliyor. Gözleri kapüşonlu ve karanlık, açlıkla üzerimde geziniyor. Avını yutmak üzere olan bir canavar gibi dişleri parlıyor.

Kurtlar avlanır. Küçük tavşanlar kaçar.

Peki neden kaçmıyorum?

Hareket edemiyorum. Tüm dünyam sıcak ve zonkluyor. Bacaklarım birbirine kenetleniyor ve tenimin üzerinde zarif bir titreme hissediyorum. Bana bunu yaptırdığı için ondan nefret etmek istiyorum. Ama yapamıyorum.

Çok fena tahrik oldum.

Ilya'nın eli kalkıyor. Bana doğru uzandığında ürperiyorum, geriliyorum. Ama dişlerini sıkıyor, tereddüt ediyor. Onun yerine gözleri benimkilere kayıyor. Eli de onu takip ederek çenemi kabaca kavriyor. Omuzları kalkıyor; bir eli arkamdaki kapıda düz duruyor, diğeri yüzümü kavriyor.

Gök gürültüsünden önceki düşüş.

Bomba patlamadan önce zamanlayıcının son tıklaması. Ve sonra aniden, sonunda, Kurt saldırır.

Dudakları dudaklarıma yapıştığında boğuk nefesim kesiliyor. Beni öpmüyor, ağzıma saldırıyor, onu yutuyor, fethediyor. Beni o kadar sert öpüyor ki dudaklarımı morartacağından eminim.

Yine de onu geri öptüm.

Geri çekilmiyorum. Ona tokat atmıyorum. Çığlık atmıyorum.

Ben, Kırmızı Başlıklı Kız, isteyerek Büyük Kötü Kurt'u öpüyorum. Ve bundan sonra, ne olursa olsun, kaçma şansım olduğunu biliyorum.

Ve yapmadım.

İlyâ beni duvara yapıştırırken inliyorum. Dudakları dudaklarıma yapışıyor, dili beni istiyor. Öpücüğün içinde kayboluyorum. Ta ki aniden beynimdeki o son küçük akıl kırıntısı saklandığı dolaptan çılgılık atarak çıkana kadar.

Birden donup kaldım: Ne yapıyorum ben böyle?

Birdenbire bunun "uçurumdan atlamak" ya da "gök gürültüsünden önceki düşüş" gibi şiirsel bir şey olmadığını anladım. Birdenbire, bunun sadece benim içine düştüğüm onun tuzağı olduğunu açıkça görüyorum.

Bir kez daha, karşı karşıya gelmemem gereken bir doğa gücüyle korkakça oynadım. Ve şimdi, bunun bedelini gerçekten ödeyeceğim.

Bir solukla, avuçlarım aniden göğsüne bastırmak için dışarı fırladı. Onu geri ittim, yüzüm alev alev yanıyordu. Kıyafetlerimi kaptığım gibi onun banyosuna giriyorum ve kapıyı çarpıp kilitliyorum.

Bu sefer aynaya bakmak yok. Sadece iç çamaşırlarımı çıkarıyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde normal kıyafetlerimi giyiyorum - ne kadar titriyor olsam da bu çok zor. Banyonun kapısını çekip açmadan önce son bir nefes alıyorum.

Nefesim kesildi. Tam orada, kapının pervazına yaslanmıştı. Yeşil gözleri beni delip geçiyor. Ve bir kez daha, neredeyse tuzağına düşüyordum.

Ama bu sefer değıl.

Onu iterek geçiyorum, çantamı alıyorum ve onun odasından, Lordship Malikanesi'nden dışarı fırlıyorum ve kendi yatak odamın kapısının arkasına güvenli bir şekilde kilitlenene kadar tüm kampüs boyunca ilerliyorum.

"HELLLOOO? TOPRAKTAN ILYA'YA?"

Kaşlarımı çatarak hayallerimden sıyrılıyorum. Yukarı bakıyorum, bana bakan siluetin etrafını saran ışığa karşı kaşlarımı çatıyorum. Ama sonra siluet kalçasını kaldırıp bana doğru eğiliyor ve gözlerim odaklanıyor.

"Hayal mi kuruyorsun?" Sarı saçları, uzun bacakları ve beni yatağa atmak için yorulmak bilmeyen çabalarıyla Julianna McCreed bana sırtıyor.

"Öyleydim."

Sırtıyor. "Ne hakkında?"

"Kesintisiz olmak ne kadar harikaydı."

Şakacı bir şekilde gülüyor ve yanımdaki taş bankın üzerine çöküyor. Chapman Hall'un yanındaki gül bahçesinde oturuyordum. Burası benim en sevdiğim yer çünkü sessiz ve genellikle kimseler olmuyor.

Genellikle.

"Ne istiyorsun, Julianna?"

Kaşlarını çatıyor. "Vay canına, çok mu küstahsın?"

"Sohbet edecek havada değilim."

Ya da herhangi bir şey. İşte bu yüzden ilk dersten beri bahçede dolanıp duruyorum, kafamı toparlamaya çalışıyorum.

Çünkü dün gecedен beri hiç düz gitmiyor.

Zihnim bölünmeden önceki haline geri dönerken dişlerim gıcırıyor. Yüzüncü kez, onun yumuşak dudaklarının benimkilere teslim olma hissini yeniden yaşıyorum. Onu kavrayışımın altındaki nabzının sıcak zonklamasını. O öpücüğü çaldığımda nasıl inlediğini.

Hevesle. Umutsuzca. Ürkütücü bir şekilde.

Ve odamdan kaçtığından beri her saatin her dakikası peşimi bırakmıyor. Gözlerim daralıyor; kaslarım sıkılıyor.

"Aman Tanrım, yine yapıyorsun."

Julianna'ya dönerken kaşlarımı çatıyorum. "Yapacak işlerim var, ne oldu?"

Gözlerini deviriyor. "Yok bir şey, sadece seni pek görmedim."

"Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Ne yazık ki.

İç çekiyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Yani sen ve ben hiç takılma fırsatı bulamadık."

"Peki neden takılalım ki?"

Gözlerinde incinmişliğin titreşimini görüyorum. Göğsümde bir kalbin olabileceği yerin etrafındaki çeliği kırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Bu koridorlarda hakkımda mırıldanıldığını duyduğum "soğukkanlı katil" ya da "akli dengesi yerinde olmayan psikopat" değilim. Ama ben soğuk, kalpsiz, acımasız bir piç miyim?

Evet. Evet, öyleyim.

Ama aynı zamanda Julianna ile bu konunun etrafında dans etmek için bir neden göremiyorum. Evet, güzel, zeki ve sosyetenin üst tabakasından biri. Ama bunların hiçbiri onu istememi sağlamıyor. Öyleyse neden acımasız bir dürüstlikle geri adım atmasını sağlayıp çabalarını boşa çıkarmayalım?

Boğazını temizliyor, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor, sanki geçmişi siliyormuş gibi. Bana gülümsüyor.

"Şu Tenley denen kızla vakit geçirdiğini duydum."

Kaşlarım çatıldı. "Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Çok fazla zaman gibi." Sırıtarak bana bakıyor. "Başka bir masum ruhu daha bozmaya mı çalışıyorsun, Ilya?"

"Julianna-"

"Yine de senin için biraz sade ve sıkıcı, değil mi?" "O benim öğretmenim."

Dudakları büzüldü. "Menfaatleri varmış, öyle duydum."

Gözlerimi deviriyorum ve arka cebime uzanıyorum. Gümüş renkli önceden sarılmış esrar kutumu çıkarıp bir tanesini dudaklarımın arasına yerleştiriyorum.

"Yanlış duymuşsun."

"Onun bir erkek arkadaşı var, biliyorsun."

Sigaranın ucunu yakıp derin bir nefes çekmeden önce derin bir iç çekiyorum.

"Umurumda değil."

Kıkırdıyor ve elini kalçama atıyor. "İstemediğini biliyorum. Kötü çocuk."

Elini üzerimden iterken kaşlarımı çatıyorum. Yine güldü.

"Neee?"

"Kes şunu."

"Neden?" Surat asıyor.

"Çünkü ilgilenmediğimi sana nasıl daha açık bir şekilde ifade edebileceğimden gerçekten emin değilim."

Dişlerini dudağının üzerinde gezdiriyor.

"Misha ve benim hakkımdaki söylentilerin saçmalık olduğunu biliyorsun, değil mi? Öyle bir şey olmadı, Ilya."

Başka tarafa bakıyorum.

Umurumda değil.

"Bu yüzden mi bana karşı direniyorsun?"

"Benim tipim değilsin," diye homurdanıyorum.

"Ne yani, boş zamanlarında özel ders veren çilli yüzlü bakire bir iyilik meleği değil mi?" diye tersliyor.

Evet.

Ama kendi kendime homurdanmak bile beni duraksatıyor. Bu yüzden mi? Ben Misha değilim, açık ara farkla. Ama bir keşif olduğum da söylenemez. Bir zamanlar Julianna'ya evet derdim -ya da şu anda olduğu kadar ısrarcı olan herhangi bir kıza.

Ama şimdi... Kaşlarımı çatıyorum. Şimdi neyim var benim?

Sigarayı emiyorum. Ama aniden Julianna'nın bacağı kucağıma doğru sallanıyor. Ben onu itemedi kucağıma yerleşiyor, kollarını boynuma doluyor.

"İly..."

"Aman Tanrım, bir oda bulun!"

Kaşlarımı çatarak Julianna'nın omzunun üzerinden Oxford Hills'in züppe elitlerinden biri olan Ainsley Hendershire'ın ameliyatla mükemmel hale getirilmiş burnunu kırıştırdığını görüyorum.

"Eew!"

Gözlerimi deviriyorum. Julianna ona bir bakış fırlattı. "Siktir git, Ainsley."

Homurdanarak Julianna'yı kucağımdan itiyorum. Ainsley bana dudak büktü.

"Kampüste sigara içmek yasaktır."

Dudaklarımdaki sigarayı nazikçe çekmeden önce arkamdaki duvara yaslanıyorum. Nefesimi yavaşça ona doğru verirken orta parmağımı kaldırıyorum. Bana bakarken ağzı büzülüyor.

"Ve pislik olmak bir kişilik değildir, Ilya."

"Futbol takımındaki her erkekle yatıp kimsenin bilmediğini düşünmek de öyle, Ainsley."

Yüzü soluyor.

"Sanırım bir kibrit düdüğü duyuyorum." İnce ince gülümsüyorum. "Sahaya giderken fazla ıslanmamaya çalış."

"Siktir git, Ilya."

O fırlayıp gittiğinde, Julianna gülmeye başlar.

"Aman Tanrım, bu çok iyiydi." Bana bakmak için döndü. "Ve çok ateşli."

Gözlerim doldu. Kemerime uzanıyor, ama ben ayağa kalkıyorum ve onun şaşkın bakışlarını görmezden gelerek uzaklaşmaya başlıyorum.

"Elinde ne var Ilya?" diye tersliyor. Duruyorum, sırtım ona dönük. "Hadi ama! Yani onda ne var?"

Julianna'ya bakmadan önce gözlerim kapanıyor.

"Benim zehirli olduğumu bilecek kadar zeki," diye homurdandım. "Sahip olduğu şey bu: hayatta kalma içgüdüleri."

Gül bahçesinden hışımla çıkarken onu hâlâ bankta somurtarak bırakıyorum.

Kafamın içinde bir savaş var. Ben Tenley'i istiyorum çünkü o beni istemiyor. En azından ben öyle düşünüyorum. Bir de bratva ve benden istenenler var. Yuri'nin, babası ve Patrick hakkında bilgi toplamak için ona yakın olmama ihtiyacı var. Ama bunu yapmak için pantolonunun içine girmek ya da onu yatağına atmak benim için bile berbat görünüyor.

Sorun şu ki, kendime yalan söylüyorum. Kendime yüzlerce kez Tenley'e o iç çamaşırını onu mahvetmek için aldığımı söyleyebilirim, odasındaiken külotu hakkında yaptığım yorumdan sonra.

Ama Tenley'e beş bin dolarlık külotu kafasını karıştırmak için almadım. Onu soyamak istediğim için aldım.

Tavşanlar kaçır. Kurt
avlanır. Peki ben neden
kaçmıyorum?

Kaslarım yanıyor ve barı göğsümden yukarı iterken dişlerim gıcırıyor. Tıslayarak bir kez daha iterken sırtımdan ter damlıyor. Sonra bir tane daha ve başarısızlık noktama ulaştığımı anlamadan önce son bir tane daha.

Ağırlık çubuğu bir çınlamayla rafın üzerine yerleşiyor ve yavaşça nefes veriyorum. Bankta doğrulup boş, karanlık ağırlık odasına bakıyorum.

Gerçek bir spor salonu Lordship Manor'da sahip olmadığımız tek lüks. Ama buradaki atletizm binasına bağlı olan son teknoloji ürünü. Aslında her zaman son teknolojidir. Çünkü her üç yılda bir, bir saat gibi, zengin bir baba Oxford Hills Akademisi'ne yeni bir spor salonu satın alır ve kendi adını koyar. Şimdiki spor salonuna, oğlu Klaus iki yıl önce futbol takımının en skorlu oyuncusu olan Avusturyalı hedge fonu sahibi Otto Van Ness'in adı verildi.

Spor yapmak için diğer öğrencilerle dolu bir salona gelmek beni rahatsız ederdi. Ama bu yüzden arka taraftaki ağırlık odası

Buranın üçüncü katının Lukas, Misha ve benim dışımda herkese kapalı olduğu tüm öğrenciler tarafından kabul ediliyor.

Bu kampüste özel bir spor salonunu para satın almazsa, korku satın alır.

Su şişemi elime alıyorum ve tişörtümü çıkarmadan önce bir yudum içiyorum. Aşağı bakıyorum, gözlerim göğsümü ve kollarımı kaplayan çeşitli dövmelerin üzerinde geziniyor. Misha'nın tüm vücuduna yaptırdığı gibi bir şey yok bende. Ama bu benim tarzım değil. Yine de bunların hepsi bir hikâye anlatıyor.

Başka bir set için tekrar sıraya çökmek üzereydim ki aniden odanın kapısı arkamdan gürültüyle açıldı. Bir kızın nefes alışını duymadan önce kaşlarımı çattım.

"Özür dilerim, burada birinin olduğunu bilmiyordum." Dudaklarım kıvrıldı.

Ben Tenley.

Yavaşça ayağa kalkıyorum. Ona döndüğümde dudaklarındaki gülümseme kayboluyor ve yüzü kararıyor.

"Oh," diye mırıldandı.

"Sensin." "Yaralıyım, Red."

Kapı aralığından bana ters ters bakıyor. "İnsanların seninle ve çekici mizacınla birlikte olmak istememesinin seni gerçekten incittiğine inanmakta zorlanıyorum, Ilya," diye mırıldandı. "Özellikle de bunun ne kadar sık yaşandığını düşünürsek."

Ona soğukkanlılıkla bakıyorum, bir elimi parmaklarımı çenemdeki kirli sakalda gezdirmek için kaldırıyorum.

"Bunun provasını yaptın mı?"

Tenley gitmek için dönerken gözlerini deviriyor. "Siktir git, İlya."

"Yaralıyım çünkü hiç teşekkür kartı almadım."

Duruyor, dönüp çatık ve şaşkın bir kaşla bana bakıyor.

"Bana karşı olan hislerin bir yana-"

"Sana karşı bir şey hissetmiyorum, İlya. Küçümseme dışında hiçbir şey."

İnce ince gülümsüyorum. "Yine de. Bir hediye aldığınızda teşekkür kartı göndermek sadece uygun bir davranış."

Kaşlarını çatıyor. "Ne-" ağzını kapatırken yanaklarına renk hücum ediyor. Yutkunuyor ama bu yüzüne yayılan pembeliği azaltmaya yetmiyor.

"Ben almadım."

"Ama sen istedin."

Dudağını çiğniyor. Gözlerim onun üzerinde kayıyor ve pürüzsüz bacaklarının çoğunu açıkta bırakan koşu şortunu ve göğüslerine yapışan tayt spor atletini içime çektiğimde homurdanıyorum. Uzun kızıl saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış.

Onu avucumun içinde tutmak istiyorum. Onu arkamdan çekerken çekmek istiyorum.

Ne kadar gerçek bir kızıl olduğunu görmek istiyorum.

Bana ters ters bakarken dişlerimi sıkıp kafamı toparlıyorum. "Burada ışıklar neden kapalı?"

"Çünkü onlara ihtiyacım yok ya da onları istemiyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Peki, onlara ihtiyacı olabilecek başka birini beceriyor musun?"

Omuz silkiyorum. Gözleri çıplak göğsüme düşüyor ve kendini yakalamadan önce karın kaslarımda geziniyor. Gözlerini tekrar yüzüme çevirdiğinde sırtıyıyorum. Kaşlarını tekrar çatmayı ihmal etmiyor.

"Spor salonunun bu bölümünü başka kimse

kullanmıyor. Burası bizim." "Ne demek sizin?"

"Misha, Lukas ve ben. Bu sadece bizim

bölümümüz." Bana bakıyor. "Burası okulun spor salonu, Ilya."

"Bu oda değil."

Sen-" "Evet,

biliyorum."

Ben engel olamadan ayaklarım hareket etmeye başlıyor. Sinsi bir hayvan gibi ona doğru ilerliyorum - onu korkutmaya çalıştığım için değil, ona çekildiğim için. Çünkü gözlerim onun ağzına iliştiğinde ona doğru ilerlemeden edemiyorum.

Dün sahiplendiğim. Öptüğüm ve derinden tattığım dudaklar.

Ben neredeyse ona dokunana kadar Tenley nefes nefese kalıyor, sanki ne kadar yakın olduğumu yeni fark etmiş gibi. Titriyor ve benden bir adım geri çekilerek bana dikkatle bakıyor.

"Seni korkutuyor muyum?" Homurdanıyorum.

Başını sallar. "Hayır. Sadece seni sevmiyorum ya da yanımda istemiyorum," diye tıslıyor.

"O zaman neden beni bulup duruyorsun?" diye hırlıyorum. Ellerim seğiriyor. Çenem sıkılıyor, sanki bir kez daha ağzıma almamak için kendimi zor tutuyorum.

"Eve koş, Küçük Kırmızı," diye tıslıyorum sıkıca. "Zaten geç oldu. Senin ders çalışıyor olman ya da Chambers ile North'u birleştirip birleştirmeyeceğine ya da onun adını alıp almayacağına karar vermen gerekmiyor mu?"

Gözlerinde ateş kıvılcımları. Dudakları öfkeli bir küçümsemeyele kıvrılıyor. "Peki senin Julianna McCreed'le birlikte olman gerekmiyor mu?" diye tersliyor.

Merakla kaşlarımı kaldırıyorum "Ne?"

"Siz ikiniz birliktesiniz, değil mi?" diyor buz gibi. "Ya da yapabildiğiniz türden bir 'birliktelik'?" Ağzı inceliyor. "Yani umurumda değil, Ilya. Benim bir erkek arkadaşım var, biliyorsun."

"Tabii ki biliyorsun," diye homurdanıyorum, ince bir gülümsemeyele. "Ama ne demek istiyorsun?"

"Sen ve Julianna McCreed."

"Ben ve Julianna McCreed diye bir şey yok."

Gözlerini deviriyor. "Ainsley Hendershire yemekte tüm masaya seni ve Julianna'yı gördüğünü söylüyordu..." Yüzü kararıyor. "Birlikte, bugün erken saatlerde."

Gözlerimi deviriyorum. "Julianna benim kız arkadaşım değil." "Sadece arkadaş dediğin bir kız mı?" diye tersliyor.

Gözlerimi ona dikiyorum, ağzımın kenarları kıvrılıyor.

"Kıskanıyor musun, Red?"

Soğuk bir şekilde gülüyor. "Pek sayılmaz. Daha çok acıma gibi. Onun için." Beni küçümsüyor. "Neyse, hoşça kal."

Tekrar gitmek için dönüyor. Ama bu sefer gitmesine izin vermeyeceğim. Elim dışarı fırlıyor ve bileğini kavradığımda nefesi kesiliyor. Onu geri çekiyorum ve yüzünde öfkeyle dönüyor.

"Çek şu lanet elini!"

"Bunu neden taktın Red?" diye hırlıyorum. Dudakları inceldi. "Neyi taktım?"

"Hediyen."

Derinden kızarır. "I-" Dudağını ısırtıyor. "Bırak beni." "Eğer merak ediyorsan, bir teorim var."

"Ben değilim. Bırak gitsin-"

"Bence onu takmak istedin çünkü kendini tehlikeli

hissetmek istedin."

Yutkunuyor. "Bu çok saçma."

"Bence böyle bir şey giyerek kendini kötü hissetmek hoşuna gitti."

"Kafamın içine giremezsin, İlyâ," diye tıslıyor.

"Hayır mı?" Dudaklarım tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor.
"Söyle o zaman. Aynada kendine bakmak ve daha önce görmene ya da hissetmene asla izin vermediğin bir versiyonunu görmek nasıl bir histi? Bu kadar iyi olmayı bırakmak nasıl hissettirdi?"

Yüzü yanıyor. Göğsünün nefes alış verişiyle yükseldiğini görebiliyorum.

"Yapmak zorundaymışım gibi hissettim," diye tersledi.
"Sadece oradan çıkmak için."

Soğuk bir şekilde gülüyorum. "Saçmalık kokusu alıyorum."
Başımı sallıyorum, nefesi kesilirken onu kendime doğru çekiyorum. "Bence onu giymek hoşuna gitti Tenley. Kirli hissetmek hoşuna gitti ve benim için kirli hissetmek hoşuna gitti."

Gözleri önce genişleyip sonra bana doğru daralırken nefesi kesiliyor.

"İğrençsin."

"Hayır," diye başımı sallıyorum. "Ben sadece kötü adamım.
Ama sen
kötü
olduğumu."

"Ben-"

"Tıpkı senin beni öpmekten hoşlandığın gibi."

Soğukça gülüyor ama kırılgan bir gülüş. "İlyâ,
öpüştüğümüzü bile hatırlamıyorum-"

"O zaman size hatırlatmama izin verin."

Düşünmüyorum, sadece yapıyorum. Onu kendime çekiyorum. Elim saçlarının arkasına kayıyor, dudaklarımızı birbirine bastırmak için ağzımı indirirken saçlarını yumruğuma doluyorum.

Geçen sefer bir şey anlatmak için öpmüştüm. Bu sefer, çünkü o benim.

Yumuşak iniltisi ağzımın içinde eriyor. Dudakları dudaklarıma yapışıyor ve ellerinin çıplak göğsüme düştüğünü hissediyorum. Ama bu sefer itmiyorlar. Kıvrılıyorlar, parmak uçları tenimde geziniyor, sanki beni daha yakına çekmeye çalışıyor.

Saçlarını daha sıkı kavriyorum. Dilim onunkini ararken diğer elim çenesini tutmak için yukarı kalkıyor. Dudaklarına doğru inliyorum, şehvetin içimde bir fırtına gibi estiğini hissediyorum.

Ama Tenley bir nefesle aniden benden uzaklaştı. Yüzü solgun, gözleri kocaman, bana bakıyor. Kendisine dönüp kaçmasını söylemeye çalıştığını görebiliyorum. Ve kaçmalı da. Ama ikimiz de çok fazla çizginin aşıldığını biliyoruz.

İç çamaşırı bir çizgiydi. Onu benim için giydirmek başka bir şeydi ve onu kapıya sabitlemek ve kıyafetlerini düğme düğme koparmak da öyle.

Onu öpmek bardağı taşıran son damla oldu diyebilirim. Ama bu ikinci kez olana kadardı. Ve onu tekrar öpmemle ilgili sorun, bana görmemem gereken bir şeyi göstermiş olmasıydı: Tüm alaycı bakışlarına, meydan okuyan geri itmelerine ve bana meydan okumaktan başka bir şey yapmayı reddetmesine rağmen...

İstememesi gereken şeyi isteyen tek kişi ben değilim.

"Uzak durmalıydın," diye tıslıyorum kalınca. Elim tekrar saçlarında sıkışıyor.

"İlyâ..." Kesik kesik inliyor.

"Gerçekten ama gerçekten uzak durmalıydın."

Onu sertçe kendime çektim. Arkasındaki kapı çarparak kapanıyor ve ağzım onun­kine çarpıyor. Dudaklarına doğru inleyerek onu yutuyorum. Onun içinde kayboldum. O kadar kaybolmuşum ki, geri çekilip bana tokat attığında, bunu algılamam bile bir saniye sürüyor.

Bunu yaptığım­da, çenem kilitlendi. Benden uzaklaşıp sırtı ağırlık odasının kapısına çarpana kadar geri çekilirken ona ters ters bakıyorum. Elini kaldırıyor ve parmak uçları şiş dudaklarının üzerinde gezinirken kızarıyor.

"Beni bir daha asla öpme," diye fısıldıyor kısık sesle. Dönüp kapıyı çekerek açıp kaçarken hiçbir şey söylemiyorum.

Tekrar.

BİR PLANIM VAR. Kimse bunun kolay bir yol olacağını söylemedi ama yine de kendim için belirlediğim yol bu.

Dünyanın en iyi okullarından birini aşmayı içeriyor. Columbia'ya, sonra da Harvard Hukuk'a gitmeyi içeriyor. Welsley ve Kane'i, sonra da Lancer, Stein ve Ramirez'i içerir.

Yüksek Mahkeme ile ilgili.

Bir sonraki Başkan Yardımcısı'nın kızı olmayı içeriyor. Patrick ile el ele tutuşup kameralara gülümsemeyi içeriyor.

Planım bu. Bu benim yolum. Ve kesinlikle tek bir lanet parçası bile Ilya Volkov'u öpmeyi içermiyor.

Bu, beni iki kez öpmesinden bu yana geçen bir buçuk gün içinde kendime onlarca kez söylediğim bir mantra.

"Uzak durmalıydın."

Yapmalıydım da. Peki neden yapamıyorum?

"Sana borcu var mı?"

Gözlerimi kaldırırken kaşlarımı çatıyorum. Charlotte mutfağın karşısından merakla bana bakıyor.

"Ha?"

"Beklemen."

Bakışlarımı yerime, Charlotte'un bana yaptığı waffle'ye indiriyorum. Şu anda üzerinde çatalımın kırk kadar bıçak izi olan ama tek bir ısırık bile almamış olana. Arkadaşıma dönüp baktığımda yüzümün yandığını hissediyorum.

"Özür dilerim."

"Benden özür dileme. Zavallı waffle'den özür dile."

Sırıtiyorum. "Üzgünüm, waffle."

Charlotte başıyla onayladıktan sonra ütüsüne geri dönüyor. Bugün Cumartesi ve tek planım ders notlarımın üzerinden geçerek haftayı tazelemek ve muhtemelen Charlotte ile The Good Wife maratonuna devam etmek. Kulübede kahvaltı etmek için yemek salonunu es geçmeye karar verdik. Ama garsonlar ilginç bir sürpriz yaptı.

"Ne hakkında konuşuyordun?"

Sertleştim. "Hmm?"

"Az önce zavallı waffle'yi defalarca öldürürken. Kim olmasını diliyordun?"

Sırıtiyorum. "O kadar psikopat gibi mi görünüyorum?"

"Sürükleniyor," diye sırtıyor. "Güzel kelime tahrik."

"Çok komik."

Çayını yudumlayarak ütü masasına geri döner.

"Hey, bu pişirme işi prenseslik derslerinin bir parçası mı?"

"Ha ha." Dönüyor, utangaç görünüyor. "Tamam, sayılır."

Yüksek sesle gülüyorum. "Waffles kraliyet eğitiminin bir parçası mı?"

Gözlerini deviriyor. "Hayır, ama petite fours ve çay tatlıları öyle."

"Nasıl gidiyor?"

Otomatik waffle presini işaret ediyor. "Ne düşünüyorsun?"

Gözlerimi tekrar tabağımdaki yemeğe çevirirken sırtarak lattemi yudumluyorum.

"Hâlâ Ilya dedikodusu üzerinde durmuyorsun, değil mi?"

Yüzüm kızardı. Evet.

"Hayır, tabii ki değil."

Bana gülümsemek için döndü. "Gördün mü? Sana buranın bunu kısa sürede unutacağını söylemiştim. Geçen günden beri bu konuda tek bir gık bile duymadım."

Yanılmıyor. Geçen gün Ilya Volkov'un kulübemden çıkarken görüldüğü konusunda tek bir kişi bile bana saçma sapan bir şey söylemedi. Çünkü elbette her zaman yeni bir drama vardır. Ya da yeni bir hikaye. Ya da tüm okulun haberdar olması gereken yeni bir çift ayrılıyor.

"Bir piranha sürüsü gibi her zaman tutunacak yeni bir şey buluyorlar," diye omuz silkiyor. "Bugün yardımcı olacaktır."

Yukarı baktım. "Bugün neden yardım edeyim ki?"

"Aman Tanrım, şaka mı yapıyorsun? Bir iç saha maçı her zaman buranın geri kalanının tüm havasını emer."

İrkildim. "Kahretsin, futbol maçı. Bugün mü?"

"Evet, yirmi dakika içinde." Omuz silkiyor. "Ama gitmek zorunda değilsin ki. Gitmeyeceğim."

İnledim. "Patrick orada olmamı istedi."

Gözlerini deviriyor. "Lord Patrick North sizden atlamanızı istediğinde 'ne kadar yükseğe' diye sormayı unutmak istemeyiz."

"Har har," diye inliyorum. "Hadi ama, öyle olmadığını biliyorsun." "Biliyorum, sadece sana bok veriyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ama ne var biliyor musun? İstemiyorum. O yüzden **y a p m a y a c a ğ ı m .**"

Sırıttıyor. "İşte benim kızım. Başka bir waffle?"

"Evet lütfen-"

Kapı çalındı ve sözüm kesildi. "Ben bakarım."

Kurabiyeden bir ısırık alıyorum ve sonra pijamalarımın kulübeye doğru yürüyüp kapıyı ardına kadar açıyorum. Lain'in kapının eşiğinde kıpırdanıp durduğunu görünce keyfim kaçıyor.

"Bayan Chambers?"

Derin bir iç çektim. "Bana maç hakkında soru sormak için buradasınız." Lain garip bir şekilde gülümsüyor.

"Evet, öyleyim."

"Şey..." Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direniyorum. "Lütfen Patrick'e söyle, korkarım bu seferkine katılmayacağım. Ama eğlenmek için-"

"Size bunun 'pazarlığa açık olmadığını' söylememi istedi."

Kaşlarımı çattım. "Affedersiniz?"

"Evet, üzgünüm, sana söylememi istedi..." Lain kıpırdanıyor. "Markayı düşünmek."

Kaşlarımı çatıyorum. Lanet olsun. Burada oturup söylenebilirim. Ama bir yandan da Patrick'in haklı olduğu bir nokta var. Marka, Plan'dır. Nokta. Ve dediğim gibi, kimse Yüksek Mahkeme'ye giden yolun kolay olacağını söylemedi. Aslında, yolun her adımını zor olacak.

Patrick'le aptal bir futbol maçı nedir ki?

Nefes alıyorum. Ayrıca, hiç değilse tek bir şeye iyi gelecek: Ilya Volkov'u ve dudaklarını lanet kafamdan çıkarmak.

"NEFES AL!"

Tribünde yanımda oturan Patrick, etrafımızdaki gürültülü kalabalık tezahürat yaparken derin derin nefes alıyor. Sahada -yani sahada- futbol topu -hayır, futbol topu- tekmeleniyor.

etrafta. Ama futbol bilgim aşağı yukarı bu kadar.

"Buradaki enerji elektrik gibi. Öyle

değil mi?" Kibarca gülümsedim. "Evet,

heyecan verici!"

Sporla pek aram olmasa da öyle. Oxford Hills Academy'nin sezonun ilk maçı, iki şeyi şekillendirmesiyle bilinen, tamamı erkeklerden oluşan yatılı bir okul olan Manchester Prep'e karşı kendi sahasında oynanacak: acımasız şirket CEO'ları ve profesyonel futbolcular.

Kalabalığın çoğunluğu Oxford Hills taraftarlarından oluşuyor, ancak aralarında Manchester Prep taraftarları da var. Ayrıca kamera ekipleri de var. Ama onlar sahada oynayan geleceğin yıldızları için burada değiller. Bizim için buradalar: Patrick ve ben.

O zaten durumu açıkladı, ben sadece kafamda toparlamakta zorlanıyorum. Ayrıca bunu Patrick yerine kendi babamdan, hatta onun halkla ilişkiler çalışanlarından duymuş olabileceğim gerçeğini de kabullenmekte zorlanıyorum. Ama işte buradayız.

George North, Amerika'ya döndüğünde, çok beklenen başkanlık adaylığı açıklamasına kadar sürece bir dizi kamuoyu önüne çıkmaya başlıyor. Bu süreci çevreleyen medya fırtınasının bir parçası olarak, ekibi ve birkaç büyük haber kaynağı, oğlunun potansiyel başkan yardımcısının kızıyla yaşadığı "tomurcuklanan aşk" hakkında içeriden bilgi almak istiyor.

Yaltaklanma.

Ama bir kameraman kocaman objektifini yüzümüze dayayıp çekim yaptığında gülümsüyorum. Bunun aptalca olduğunu biliyorum ama hepsi bu işin bir parçası. Oyun bu, ben de oynamayı öğrenebilirim.

"Yoon orada ezip geçiyor!" Patrick heyecanla bağıırıyor.

Etrafta top gezdiren bir grup adam gibi görünüyor. Ama Patrick'in sözüne güveniyorum.

"Geçen gece neredeydin bu arada?" Kaşlarımı çatarak ona dönüyorum.

"Hmm?"

"Geçen gece. Neredeydin?" Kaşlarım çatıldı. "Hangi gece?"

"İki gece önce."

Omurgamda sıcak bir şey titreşirken titriyorum. İki gece önce, İlya'yı öptüğümde. Kaşlarımı çattım. Hayır, o beni öptüğünde. İki kez.

Patrick'e gülümserken bu anıları kafamdan uzaklaştırıyorum. "Spor salonu mu? Akşam yemeğinde sana koşuya çıkacağımı ve belki de bazı makineleri deneyeceğimi söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet, ama gittiğimde seni orada görmedim."

Sertleştım. "Sen orada mıydın?"

Omuz silkiyor. "Evet. Neredeydin?"

Yutkunuyorum. Bir nefes alıyorum ve kafamı toplamaya çalışıyorum. "Oh, evet, oraya gittim ve katılacağım şu aptal grup çalışması şeyini tamamen unuttuğumu hatırladım."

Bu da ne, self? "Kendimi hasta hissettim" ya da "yorgundum" gibi daha sonra saçmalık olduğu doğrulanamayacak bir şey söyleyemez miydim?

Ama Patrick sadece gülümsüyor. Geçici bir rahatlama ile nefes veriyorum.

"Burnumu sokmak istememiştim, özür dilerim. Sadece seni özlemiştim, hepsi bu."

Bir kamera yüzümüze doğru uzanıyor, tıklıyor. Patrick elimi tutuyor. İkimiz de gülümsemek için döndüğümüzde, fotoğrafçılardan oluşan küçük bir ekibin bizi çekmesine izin veriyorum.

"Patrick! Tenley! Buraya gel!"

Başka bir gruba gülümsemek için dönüyoruz.

"Hangisi daha sıcak olacak bilmiyorum, Kuzey!" İri sarı saçlı ve güneyli bir tınıya sahip Amerikalı bir haberci kadın sırtlıyor. "Kampanya yolu mu, yoksa siz ikiniz mi!"

Dişlerimi sıkarak daha sert gülümsüyorum.

"O makaleyi senin için ben yazacağım, Kim," diye kolayca gülüyor Patrick. "Spoiler, biziz."

Ben daha tepki veremedenden döndü, garip bir şekilde yanağımı avuçladı ve bana doğru eğilmeye başladı. Patrick'in beni dudaklarımdan öpmeye çalıştığını son anda fark ediyorum. Dönüyorum ve kameralar klik sesi çıkarırken dudakları yanağıma değiyor.

"Hadi ama Tenley," diye kıkırdıyor ve geri çekiliyor.

Etrafıma bakarken irkiliyorum. Etrafımız insanlar ve kameralarla çevrili.

"Patrick, insanlar var-"

"Yani?" Işıldıyor. "Bu kıza aşık olduğumu tüm dünyanın bilmesini istiyorum!" Yüksek sesle bağırıyor.

Donup kaldım. Düzinelerce göz bize dönerken yüzüm yanıyor. Dönüp ona bakıyorum, yüzünü okumaya çalışıyorum. Halkla ilişkilerin bizden istediği yeni bir seviye mi bu? Sadece gülümseyip el ele tutuşan bir çift değiliz, şimdi de öpüşüp L harfini mi söylüyoruz?!

Kulağına doğru eğildim.

"Cidden, bunu kameralar için mi yapıyorsun? Konuşabilir miyiz-"

"Bunu kameralar için yapmıyorum Tenley," diyor bana dönerken sessizce. Benden uzaklaşıyor ve aslında biraz yaralı görünüyor.

"Patrick-"

"Değilim," diyerek nazikçe ve içtenlikle gülümsüyor ve ellerimi ellerinin arasına alıyor.

"Gerçek bir biz olmamızı istiyorum bebeğim," diyor sessizce. "Gerçekten. Bu medya için iyi bir şey mi? Tabii ki yarıyor. Ama nedeni bu değil. Bizim için bir gelecek istiyorum Tenley. Senato'ya aday olduğumda yanımda olmanı istiyorum. Eve, güzel ailemize dönmek istiyorum-"

"Sanırım şirkette oldukça geç saatlere kadar çalışıyor olurdum, Patrick," diye sinirli bir şekilde gülüyorum. "Yani, ortak olmak çok yorucu bir iş yükü."

"Gerçi buna gerek yok." Sırıttıyor. "Benim Jackie'm ol, Tenley. Benim Laura Bush'um. Nancy Reagan'ım."

Üşüdüğümü

hissediyorum.

"Patrick..."

"Kendimi aşıyorum," diye gülüyor ve bir kolunu omzuma atarak beni kendine çekiyor. "Şimdilik biraz futbol izleyelim, olur mu?"

"Uh, evet..."

"Sonra da sana evlenme teklif etmeden üniversite ikinci sınıfa geçip geçemeyeceğimi tartışırız," diye kameraların duyabileceği kadar yüksek sesle bağırıyor.

Ders notlarını yakalamak ve Netflix izlemek için çok fazla. Günün geri kalanı Patrick North'un hayatındaki bir yan karakter olarak bulanık geçiyor. Orada sadece birkaç kameraman değil, bir sürü haberci var. Bu bir tuzaktı, son dakika fotoğraf çekimi değil.

Tüm kampüste dolaştırılıyorum, Patrick'le yemekhanenin önünde poz veriyoruz, benim kulübemde, onun kulübesinde. Öğrenci Dekanı'nın yanında el ele tutuşup poz bile verdik.

Titriyor gibiyim. Sanki uyanamadığım korkunç bir rüyadaymışım gibi. Kendime bunun Plan'ın bir parçası olduğunu söyleyip duruyorum ama her söylediğimde gücünü kaybediyor.

Çünkü Patrick'in elini tuttuğum ve çiftmişiz gibi davrandığım her fotoğrafta Bay Altın Çocuk'u düşünmüyorum.

Kurt'u düşünüyorum.

Üzerimdeki dudaklarını, ellerimi hatırlıyorum. Onu çevreleyen vahşeti ve karanlık gücü. Kalbim güm güm atıyor ve tenim karıncalanıyor. Patlayacakmışım gibi hissetmeme neden oluyor.

Bir şekilde, akşam yemeği saatine kadar canlı bomba gibi patlamadan geldim. Diğer tüm seçkinlerle birlikte otururken uyuşmuş durumdayım. Tüm yemek salonu da bir kargaşa içinde; zafer çığlıkları atılıyor. Görünüşe göre Oxford Hills bugün Manchester Prep ile yaptığı maçı kazanmış.

Carl Yoon bulutların üzerindeymiş gibi görünüyor. Bir parçam şu anda tüm okulun hissettiği genel heyecanı hissediyor. Ama daha yolun yarısındayım. Diğer yarım hâlâ onu düşünüyor.

"Oh, en az üç. Değil mi bebeğim?"

Göz kırpıyorum ve şaşkınlıkla dönüyorum. "Hmm?"

Patrick gülüyor ve kolunu bana doluyor. Gözlerini Patrick'e dikmiş bize gülümseyen Ainsley'ye başıyla selam veriyor.

"Ainsley kaç çocuk yapacağımızı sordu."

Neredeyse yeşil fasulyemde boğuluyordum.

"Çocuklarımız mı?"

Sırıttıyor. "Evet!"

"Patrick, ben on sekiz

yaşındayım."

Kıkırdıyor. "Şimdi değil. Ama birkaç yıl içinde belki."

"Birkaç yıl içinde hukuk fakültesinde

olacağım." Gülümsüyor. "Göreceğiz

bakalım."

Yüzümdeki renk solarken o dönüp Yoon'a futbol hakkında bağırmaya başlıyor.

Ne oluyor lan? Duvarlar üzerime kapanıyor gibi hissediyorum. Boğazım daralıyor. Nabzım o kadar hızlı atıyor ki başım dönüyor ve görüşümde siyah noktalar beliriyor. Ya kalp krizi geçiriyorum ya da panik atak. Her iki durumda da, tüm bunlardan hemen uzaklaşmam gerekiyor.

Ayağa kalktım.

"Bebeğim?" Patrick kaşlarını çatı. "Ne oldu?"

"Yetişmem gereken bir sürü not var," diye

geveliyorum. Patrick sırtıyor. "İşte benim

kızım."

Kızım benim.

Ben bunun için kaydolmadım.

"Hey, daha sonra Yoon'un kulübesinde bir parti var. Belki biz-"

"Gerçekten çalışmam gerek Patrick."

Başını salladı. "Tamam, sorun değil." Ayağa kalktı ve beni içeri çekti. Panikliyorum ve yüzümü çeviriyorum. Bir kez daha yanağımdan öpüyor.

"Görüşürüz, bebeğim."

Yemekhaneden kaçmak yerine yürümek için tüm kontrolümü kullanmam gerekiyor. Yine de dışarıda koşmaya başladım.

Ama evime, kulübeme gitmeyeceğim. Notlara çalışmayacağım. Topraklanmaya ihtiyacım var. Kötü bir şey olsa bile gerçek bir şeyler hissetmeye ihtiyacım var.

Belki de istediğim tam olarak budur.

"OHA!! OHA!!"

Küçük kulübe öğrencilerle dolup taşıyor ve bu şarkıyı tekrar tekrar söylüyorlar. Biri bana çarpıyor, neredeyse elimdeki birayı gömleğimden aşağı dökecektim. Adam arkasına bakıyor ve kim olduğumu anladığında yüzü soluyor.

"Kahretsin, kardeşim, ben-"

Onu görmezden geliyorum ve kalabalığın arasından arka kapıya doğru ilerliyorum. Acınacak kadar küçük kulübenin etrafına bakarken dudağım kıvrılıyor.

Tanrım, bu insanların geri kalanı bu şeylerin içinde nasıl yaşıyor?

Arka bahçeye doğru omuzlarımla ilerlerken kalabalık benim için dağılıyor. En azından burada hava alabiliyorum. Etrafımda olup biten saçmalıklara bakarken kaşlarım çatılıyor.

Görünüşe göre OHA ilk iç saha maçını kimin umurunda olursa olsun kazandı. Misha spor adamıdır. Ben spor yapmayı severim ama -çok edici- takım aktivitelerinden hoşlanan biri değilim.

Parti, hepsi de futbol takımındaki yıldız oyuncuların çoğuna ev sahipliği yapan bu dört kulübenin paylaştığı arka bahçeye taşmış durumda. Elimdeki birayı boşaltıyorum ve kalabalığın arasından fıçı kümesine doğru ilerliyorum.

"İly!"

Dönüyorum ve gözlerimi deviriyorum. Misha hasır bir mobilyanın üzerine uzanmış, kucağında yer kapmak için birbiriyle yarışan kızlar ve... ne bileyim. Yanında olmak için sanırım? Orosu çocuğu tamamen kendi halinde, gömleksiz, elinde içkisi, arkasına yaslanmış Roma İmparatoru ya da Yunan şarap tanrısı gibi görünüyor.

"Gel," diye bağıyor, sanki ciddi ciddi içindeki putperest tanrıyı yönlendiriyormuş gibi işaret ediyor. Yaklaştıkça elindeki kupanın aslında maçın kupası olduğunu fark ediyorum. Futbol takımında bile olmayan Misha'nın bira içtiği kupa.

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum, etrafını saran hayranlarının üzerinden. "Eğleniyor musun?"

"Öyleyim," diye sırtıyor. "Ve sanırım sen değilsin? Her zamanki gibi somurtuyor musun?"

"Neşelenmeye ihtiyacın var mı?" Tanımadığım esmer bir kız ayağa kalkıyor ve bana nazikçe gülümsüyor. Misha'nın harem yığınının dış sınırlarında olduğunu düşünürsek; sanırım beni fark etti ve onun yerine benimle takılmanın popülerliğe giden beklenmedik bir hızlı yol olduğuna karar verdi.

Yanılıyor. Çaresizlik kötü kokar. Ve popülerlik için çaresizlik iğrençtir.

"Senden değil."

Dönüp uzaklaşmadan önce yaralı görünüyor. Misha başını bana doğru sallarken gözlerini deviriyor. "Sen tam bir pisliksin, dostum."

Omuz silkiyorum. Bana bilmediğim bir şey söyle. "Lukas'ın nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Misha kendini hayranlarından kurtarırken iç geçiriyor. Ayağa kalkıyor ve bir kolunu omzuma atmak için yanıma geliyor.

"Hayır, ama kız arkadaşının erkek arkadaşı burada." Gözlerim kısıldı. "Benim neyim?"

Sırıttıyor. "Kimden bahsettiğimi biliyorsun. Kızıl saçlı öğretmen. Tenley." Bana bakıyor. "Sakın bana onun Patrick North'la birlikte olduğunu bilmediğini söyleme."

"Kiminle olduğu ya da olmadığı gerçekten umurumda değil." "Aferin sana."

Kaşlarımı çattım. "Hayır, demek istediğim onun ya da hayatının hiçbir yönü umurumda değil."

"Uh-huh," diye sıkılmış bir ses tonuyla söylendi. "Peki, sana iyi şanslar."

Başını sallayarak yanımdan geçti. Bakışlarını takip ediyorum ve gözlerim Patrick North'a takılınca kaşlarımı çatıyorum. Sarı saçlı küçük prens

Ŗu anda fiıların yanında duruyor, futbol takımından Yoon adında bir adamla ve sosis varisi ya da yemekle ilgili bir Ŗey olduėunu dűŖűndűėűm bir kıızla hararetili bir Ŗekilde konuŖuyor. Ainsley, sanırım.

Dediğim gibi, Misha, Lukas ve benim gibi insanlar burada kutuplaŖmaya yol açıyor. Çoğu insan bizi istiyor, bize yakın olmak istiyor ya da sadece biz olmak istiyor. Ama karŖı çıkanlar bunun gibi ahmaklar: "elitler".

Bizim gibi istenmeyenlerin Oxford Hills gibi bir yere girmeyi baŖardığı bir dűnyada Patrick, Ainsley, Carl ve diėerleri bu okulun kraliyet ailesi olarak hűkűm sűrerdi. Hűlű űyleler, sadece bu popűlerlik ıŖıėını bizimle paylaŖmak zorundalar. Ve bundan nefret ediyorlar.

"Gerçekten evleneceklerine inanamıyorum."

Misha'ya dűnerken çenem titriyor.

"Ne?" Soğuk bir Ŗekilde tersledim.

Patrick'e baŖını sallar. "Sik suratlı ve kıızıl saçlı. Tenley."

"Onlar medyatik bir ift. Gerçek değiller."

"Evet, bunun nasıl iŖlediėinin farkındayım," diye gűzlerini deviriyor. "Geçen yıl babamın kur yapmaya alıŖtığı bakanın kıızını okul dansına gűtűrmemi istediğini hatırlıyor musun? Hepsi kameralar ve dedikodu blogları için sahte." Omuz silkiyor. "Yani, hala ona vuruyorum. Ama evet, tamamen sahte."

Gűzlerimi deviriyorum. "Her halűkarda, Tenley ve Patrick-"

"Al."

Misha telefonunu suratıma tutuyor. Ekranda bir Amerikan haber kanalından bir klip dönüyor. Mikrofonlu sarı saçlı bir kadın, maçtan önce yan yana oturan ve el ele tutuşan Patrick ve Tenley ile konuşuyor.

"Bu kıza aşık olduğumu tüm dünyanın bilmesini istiyorum!"

Patrick'in bağırırken yüzünde beliren muzaffer gülümseme çenemi gıcırdatıyor. Klip, aynı kadının stüdyo koltuğundan yaptığı yayına geçiyor. Sonra Patrick ve Tenley'nin başka bir klibine dönüyor. Bu kez, maçtan sonra görünüyor.

"Hemen değil tabii ki," diye kıkırdar Patrick. Kolu Tenley'nin sert omuzlarına dolanmış. Birden onu ikiye ayırma isteği duyuyorum.

"Yani Oxford Hills'te bitireceğiz tabii ki. Ama yakında bir gün, kesinlikle." Dönüp gülümsemeyen Tenley'e bakıyor. "Bunu zaten konuştuk ve çok mantıklı geliyor. İki büyük evin birleşmesi gibi. Senatör ve Bayan Chambers da kulağa çok hoş geliyor, değil mi?"

Sarışın görüşmeci güler. Patrick gülüyor. Tenley ince ve zayıf bir şekilde gülümsüyor. Misha'nın telefonunu tutuşum o kadar sıkılaşıyor ki çatlayacakmış gibi hissediyorum.

"Sadece söylüyorum," diye omuz silkiyor Misha, telefonunu demir pençemden çekip alıyor. "Eğer oraya taşınmayı planlıyorsan..."

"Tam olarak ne planlıyoruz?"

Patrick'in lanet sesini duyunca dişlerimi gıcırdatıyorum. Bakışlarımı sarı saçlı, mavi gözlü, elinde bira bardağıyla bana sırttan küçük pisliğe çeviriyorum.

"Bir seks partisi," diye homurdanıyor Misha. "Üzgünüm Pat, sana bir davetiye gönderirdik ama sakin en azından bu kadar büyük olmalı..." Misha iki parmağı bir santim aralıklı bir elini kaldırıyor. "Katılmak için. Nasıl olduğunu bilirsin."

Patrick onunla alay eder. "Korkarım bilmiyorum, çünkü ben senin gibi yozlaşmış bir suçlu değilim, Tsavakov." İnce ince gülümser. "Biliyor musun, babamın senin baban ve amcan gibi adamları işten çıkarmak üzere olduğu söyleniyor," dedi bana dönerek. "İşin dışında."

Omuz silkiyorum, ona ince bir gülümsemeyle bakıyorum. "Öyle mi?"

"Oh, öyle," diye tersliyor ve bana yaklaşıyor. Misha yaklaşıyor ama Patrick onu görmezden geliyor. Bira bardağını tutan elini yana bırakıyor ve diğer eliyle göğsüme vuruyor.

"Senin gibi insanlar buraya ait değil, Volkov. Ve ben ve babam gibi adamlar-"

"Hey, Pat," Misha boğazını temizlerken hâlâ neredeyse Patrick'in tam karşısında duruyor. "Soğuk içecek için teşekkürler. Taşaklarım biraz ısınmaya başlamıştı."

Gözlerim düştü: Misha'nın siki ve taşakları Patrick'in bira bardağında.

"Ne oluyor lan!?" Patrick tükürükler saçarak elindeki bardağı düşürür. "Siktiğimin soysuzları!" diye hırlıyor.

Misha omuz silkiyor, birayı sikinden silkeleyip bir kenara koyuyor. Patrick'e ince bir gülümsemeyle bakıyorum, bir kutu önceden sarılmış sigaramı çıkarıp dudaklarımın arasına bir cigara yerleştirirken ona soğuk soğuk bakıyorum. Bana ters ters bakıyor.

"Senden hoşlanmıyorum, Volkov."

"Bu gece uyuyana kadar ağlamamaya çalışacağım, North." Esrarın ucunu kıvılcımlıyorum, duman yüzümün etrafında kıvrılırken üflüyorum.

Patrick'in dudakları kıvrılır. "Ve Tenley'nin etrafını koklamandan hoşlanmıyorum. İkinizin şu saçma özel ders olayını bitirdiğinizi biliyorum-"

Kaşlarım çatıldı. Yani Patrick, Tenley'nin artık benimle buluşmayacağını düşünüyor. Meraklandım.

"Ama benim kıza göz diktiğine dair en ufak bir ipucu yakalarsam, seni yere sererim Volkov. Anladın mı beni? Senden korkmuyorum, seni küçük pislik."

O zaman düşündüğümde daha büyük bir soytarıymışsın.

Tatlı dumandan bir nefes çekiyorum ve Patrick'e yaklaşıyorum. Kaskatı kesilip çenesini sıkması ve tüm bedeninin koşarak uzaklaşmaya hazır görünmesi, benden korkmadığına dair yaptığı palavracı yorumun tam tersini haykırıyor.

Tam karşısına, göz göze geldiğimde, yüzüne bir duman püskürtüyorum. Patrick tıslıyor, elini yüzünün önünde havalandırmak için geri adım atarken kekeliyor.

"Dostum! Ne-"

"Merak etme Kuzey," diye hırslıyorum. "Onlara içine çekmediğini söyleyeceğim."

Bana ters ters bakıyor. "O benim, Volkov." Hiçbir şey söylemedim.

"O kızla evleniyorum. O yüzden gözlerini kendine s a k l a . Anladın mı beni?"

"Oy! North!" Misha arkamdan bağırıyor. "Bize bir bira daha getirir misin? Taşaklarım neredeyse kurudu!"

Patrick'e ince bir gülümsemeyle bakıyorum. Dudakları alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Beni geçmek bir hata Volkov. Ben korkmuyorum-"

Birden köpek gibi havladım. Patrick geri sıçrayıp dönerek kalabalığın içinde kaybolurken neredeyse altına yapacakmış gibi görünüyor.

Bu beni eğlendirmeli. Ama eğlendirmiyor.

"O benim... O kızla evleneceğim."

"O birayı yakın zamanda alabileceğimi düşünüyor musun?"

Misha'ya dönerken sırıtiyorum. "Ben olsam nefesimi tutmazdım. Benimkini al. Ben buradan gidiyorum."

Kaşlarını çattı. "Hadi, dostum." Etrafımıza işaretler yapıyor. "Burası bizim alanımız, Ilya. Her zaman çatık kaşlı, omzunda çip olan bir hıyar olmak zorunda olmadığını biliyorsun."

O haklı. Hiçbir şey "olmak" zorunda değilim. Ama kim olduğum kim olduğumu. Uğruna çabaladığım bir şey değil. Bu bir

anahtar değil

doğru pozisyonda tutmak zorundayım. Ben böyleyim işte; omzumda sürekli bir çip var. Bazen Misha bunu anlıyor. Diğer zamanlarda anlamıyor.

"Ben eve gidiyorum." Omzuna vurup başımı salladım. "Çok fazla eğlenmemeye çalış."

Ona biramı uzattım, döndüm ve arka bahçeden çıktım. Kampüs boyunca doğrusal olmayan bir yol izleyerek Lordship Malikanesi'ne geri dönüyorum, etrafımda kafa karışıklığı dönüyor.

Duygularla işim olmaz. Bir kıza takılıp kalmam. Ve asla bir kaide üzerine koymam. Asla. Aşk fikri aptalca - ya biri hakkındaki gerçeği öğrenir ve ondan nefret ettiğinizi fark edersiniz ya da hayat sizi ayırmanın bir yolunu bulur.

Ya da sarhoş bir sürücü arabanızı yoldan çıkaracak, arka koltukta baş aşağı sıkışmış beş yaşındaki oğlunuzun önünde yavaşça ikinizi de öldürecek. Benim ailem mükemmeldi. Onlar milyonda bir gerçek olan bir şeydi. Ve bakın bu onları nereye getirdi.

Karanlık Oxford Hills kampüsünde gölgeli bir hayalet gibi ilerlerken ilkinin kirazından ikinci bir sigara yakıyorum.

Peki neden hâlâ Tenley Chambers'ı düşünüyorum? Neden Patrick North'un onunla evlenmekten bahsettiğini duymak bende bir iblis gibi kükreyip ortalığı kırıp dökme isteği uyandırıyor? Neden kolunu ona doladığını ya da onu öptüğünü düşünmek öldürme isteği uyandırıyor?

Gecenin karanlığında eve dönerken ayaklarımın altındaki karanlık patikaya bakıyorum.

İçimdeki Misha'yı yönlendirmeliyim. Ya da beni mahveden her neyse ondan önceki eski halimi geri kazanmalıyım. Rastgele kızlarla rastgele sekse dalmalı ve kızıl saçlarımı ve çilli burnumu lanet olası kafamdan atmalıyım.

Onunla bu oyunları oynamayı bırakmalıyım. Çekip gitmeliyim. Tenley Chambers'ı ameliyatla hayatımdan çıkarmalıyım.

Kaşlarımı çatarak duruyorum. Kaslarım geriliyor ve gözlerim kısılıyor.

Ön basamağında oturmuş, kızıl saçlarında parlayan ayla dizlerine sarılmış Tenley.

"BURADA NE YAPIYORSUN, RED?" Homurdanıyorum.

Ayağa kalkıyor. Hiçbir şey söylemiyor ama yüzü bunu haykırıyor. Gözlerindeki sert bakış ve kararlılık -hâlâ bunun için cesaretini topluyormuş gibi- her şeyi anlatıyor.

Bunun ne olduğunu ve neden burada olduğunu biliyorum. Ama bunun bir hata olduğunu da biliyorum.

"Ben-bugün..." diye başını sallıyor. "Neden böyle olduğumu bilmiyorum-" "Evet, biliyorsun," diye hırlıyorum.

Ona yaklaşıyorum. Ay ışığında gözlerinin genişlemesini izliyorum. Elleri kıpırdarken dişleri dudağında geziniyor.

"Ben sadece... Bilmiyordum..."

"Güzel hayatına geri dön Tenley," diye tısladım. "Altın erkek arkadaşına ve Jackie O olarak geleceğine geri dön."

"Bu benim geleceğim değil."

"Hayır mı? Burada kimi ikna etmeye çalışıyorsun, Red? Beni mi, seni mi?"

Kaşlarını çatıyor. "Seni ya da herhangi birini bir şeye ikna etmeye çalışmıyorum! Ben sadece..." diye devam ediyor ve ellerine bakıyor.

"Sen sadece ne, Nancy Reagan?"

Yüzünde öfkeyle yukarı bakıyor. "Biliyor musun, İlya?!" Başını sallıyor. İlk kez saçlarının döküldüğünü fark ediyorum; yüzünün etrafında dalgalanıyor ve omuzlarından aşağı dökülüyor.

Bir kez olsun saçları açıkken iyi görünüyor. Gerçekten iyi görünüyor.

"Hayır, ama içimde bana her şeyi anlatacağına dair bir his var-"

"Buraya bana pislik yapasın diye gelmedim, biliyorsun! O yüzden siktir git."

Hışımla yanımdan geçip gitti. Elim dışarı fırladı ve kolundan tutup onu önüme doğru çekerken nefesi kesildi.

"Hayır mı?" Elim hala kolunda, ona doğru yaklaşarak tıslıyorum. Benden uzaklaşıyor ya da belki de onu iten benim. Ama her iki durumda da, sırtı arkasındaki ön kapıya çarptığında sessizce nefes alıyor.

"O zaman neden buraya geldin Tenley?" Tersledim.

Aşağı bakarken derin bir şekilde kızarıyor, karanlık bakışlarım altında kıvranıyor.

"Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun."

Gözlerini bana dikerken nefesi kesiliyor.

"Evet, biliyorsun," diye tekrar hırlıyorum. Ona daha da yaklaşarak onu kapıya sabitliyorum.

Bu bir hata. Bunun bedelini bir şekilde ödeyeceğim ve bunu biliyorum. Ve yine de, bunu durdurmanın bir yolu yok. Fren yok. Merhamet yok.

"Buradasın çünkü tüm gününü, tüm haftanı, tüm ayını ve tüm hayatını iyi kız olmak için harcadın."

Titriyor, dudağını çiğniyor. "Bu değil-

"

"Evet, öyle," diye homurdanıyorum. "Ve bugün, tüm geleceğini Bayan North olarak gördün, değil mi?"

Yutkunuyor.

"Vadeli işlemler yapmıyorum Tenley," diye hırlıyorum. Gözlerim onunkilere parlıyor. "Ben kız arkadaş yapmam."

"Biliyorum-"

"Bunu bildiğini biliyorum," diye tıslıyorum sessizce. "Tıpkı tam da bu yüzden burada olduğunu bildiğim gibi."

"İly, neden burada olduğumu bile

bilmiyorum-" "Bunun için buradasın."

Elim havaya kalkıyor, uzun kırmızı düğümlerini avucumun içinde kavıyorum. Yaklaşırken hırlıyorum, başını arkaya doğru eğiyorum.

Ay ışığı narin teninde parıldıyor. Bir hırıltıyla ağzımı onunkine yapıştırdım, acımasızca. Onu sertçe, cezalandırırcasına öpüyorum.

Sanki bana borçluymuş gibi onu öptüm ve ben de tahsil etmeye geldim.

Dudakları ayrılıyor ve dilim onunkini bulduğunda inliyor. Ama sonra aniden titriyor ve beni geri itiyor.

"Buraya gelmedim-"

Tekrar yapıyorum. Onu sertçe kavıyorum ve ağzım onunkine çarparken kabaca arkasındaki kapiya sıkıştırıyorum. Bu sefer gömleğimi sıkıca kavıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Ağzı isteyerek açılıyor ve dilim içeri girmek istediğinde inliyor.

Elim kalçasına doğru kayıyor. Sıkıca kavrayıp okul eteğini çekiştiriyorum. Bana karşı titriyor ama inlemeleri çok şey anlatıyor. Eteğini çekiştiriyorum, kalçasında daha da yukarı çekiyorum.

Eteğini külotunun üzerinden yukarı çekerken sikim sertleşiyor, ona karşı zonkluyor. Elim yavaşça kalçasından yukarı kayıyor, dudaklarıma inlemesine neden oluyor Parmak uçlarımı külotunun dantel belinin üzerinde dans ettiriyorum ve elimi ön tarafa doğru kaydırıyorum.

Karnı dokunuşumla çöküyor. Vücudu sertleşiyor ve sonra titriyor. İniltileri dudaklarıma damlıyor.

Parmaklarım külotunun belini okşarken "İlya-" diye boğuluyor.

"Bana durmamı söyle," diye hırslıyorum ağızına doğru. "Söyle Tenley."

İnliyor. İnliyorum, parmaklarım külotunun belinin altıyla alay ederken sikim zonkluyor.

"Söyle," diye tıslıyorum. "Bana durmamı söyle."

Nefesi kesiliyor. Elleri gömleğime yapışıyor. "Ya yapmazsam?"

Gözlerimdeki vahşeti ve dudaklarımdaki hırıltıyı görebileceği kadar geri çekiliyorum, hala onunkilerden ıslak.

"O zaman seni tüketeceğim."

Başını sallıyor. Hiçbir şey söylemiyor. Ama elleri gömleğimi sıkıyor. İhtiyacım olan tek cesaretlendirme bu.

Tanrı yardımcısı olsun.

Ağızım tekrar onunkine çarpıyor, kabaca. Onu bir iblis gibi öpüyorum, kapağıya yapıştırıyorum. Dizlerim bacaklarını açıyor ve parmaklarım külotunun altına giriyor.

Narin dantelleri ve pürüzsüz, titreyen teni hissediyorum. Yumuşak saçları ve ardından parmaklarımı anında dolduran kaygan bir ıslaklığı hissediyorum.

Tenley ona dokunduğumda nefes nefese inliyor. Sanki donmuş ve ne yapacağından emin değil. Ama kalçaları hareket ediyor. Hareket ediyor, parmağım klitorisinin üzerinde gezinirken bana doğru yuvarlanıyor. Onu derinden öptüğümde nefesi kesilerek inliyor.

Parmağım zonklayan klitorisinin üzerinde yuvarlanıyor, onu kıvrandırıyor ve benim için inletiyor. Girişini bulana kadar bir parmağımı yarığından aşağı sürüklüyorum. Parmağımı içine sokuyorum ve ne kadar sıkı olduğunu görüp inliyorum. Ve ıslak. Ve kaygan. Ve çok istekli.

Beni kendine çekiyor, yakınlaşmamı istiyor. Avucum klitorisine sürtünürken parmağımı içine sokup çıkarmaya başlıyorum. Yavaş daireler çizerek ovuyorum, basınç ekliyorum. Parmağım g noktasına doğru kıvrılıyor ve dizleri titremeye başlıyor.

"İlyä... İlyä..."

Ona dokunduğumda adımı tekrar tekrar ağzımın içinde inliyor. Islaklığı elimden aşağı damlıyor ve külotunu ıslatıyor. Onu öpmeye devam ediyorum, onu benim için ayırırken inlemelerine dokunuyorum. Ta ki aniden gerildiğini hissedene kadar.

"İlyä..."

Sınırdä sallanırken inliyor, anlamsız kelimeler mırıldanıyor.

"Gel," diyorum kulağına. "Benim için gel, şimdi."

Parmağım g noktasının üzerinde gezinirken klitorisini sertçe avucuma sürtüyorum. Tenley'nin tüm vücudu kasılıyor ve benim için boşalana kadar sarsılıyor; sertçe.

Bana yapışıyor, ağzımın içinde inliyor. Elim bacaklarının arasındayken vücudu gevşiyor. Elimi külotundan çekmeden önce onu tekrar okşuyorum.

Aniden sertleşti. Nefes nefese kaldı ve benden uzaklaştı. Gözleri kocaman. Ama sonra bana doğru kısıldılar.

"Öylece

yapamazsın-" "Az

önce yaptım."

"Bu..." diye kızarıyor ve kendine sarılmadan önce öfkeyle eteğini düzeltirken başını sallıyor. "Bu bir daha asla olmayacak," diye nefes alıyor.

"İyi," diye çıkıştım. "O zaman Patrick'e geri dön Tenley. Sahte erkek arkadaşına geri dön."

Beni küçümsüyor. "Küçük fildişi kulenden yargılamak senin için çok kolay, değil mi Ilya? Bay Umursamaz? Amcam bana bir krallığın anahtarlarını verecek diye Bay Kimin Umurunda?"

Ona ters ters baktım. "Bitirdin mi?"

Tenley soğuk bir kahkaha atar. "Oh, işim bitti. Merak etme, gidiyorum. Kız arkadaş, gelecek ya da başka bir şey yapmadığını biliyorum ama sen ne istersen onu yap."

"Gördün mü? Bunu neredeyse parmaklarıma boşalır boşalmaz kaptın."

Dudaklarını büzüyor. "Siktir git, Ilya."

"Sadece Patrick izlerse ve önce lütfen dersin
-"

Tokat yüzüme çarptı. Çenem gıcırıyor ve hırlarken gözlerim ona dikiliyor. Tenley'nin rengi soldu, ama yerinde durdu.

"İşimiz bitti. Her şeyle ve her şeyle. Tamam mı? Bitti."

Omuz silkiyorum. "Harika, o zaman evime girebilmem için çekilebilir misin?"

"Memnuniyetle."

Başını sallayarak beni itip geçti. Duraklıyor ve bana dik dik bakmak için geri dönüyor, yüzü bana doğru gelmenin verdiği sıcaklıkla zonkluyor.

"Sen tam bir pisliksin."

Biliyorum. Ama bir bok söylememe gerek yok. Bana bir kez daha ters ters bakıyor, dönüyor ve gecenin içine doğru fırlıyor.

Haksız değil. Ben bir pisliğim. Ben kral pisliğim. Acımasız avcı. Kurt. Ama bir konuda yanılıyor. Ve bilebileceğinden çok daha fazla yanılıyor.

Hiçbir şeyle işimiz bitmedi.

Yeşil gözler ve mükemmel dudaklar hayal ediyorum. Vahşi hırıltılar ve beni daha fazlası için nefessiz bırakan sert, sahiplenici bir dokunuş hayal ediyorum. Dövmeli bir ten ve hırıltılı talepler hayal ediyorum. Ve yatağımda nefes nefese ve titreyerek uyandığımda, yeryüzünde hiçbir güç beni bunu gerçekleştirmekten alıkoyamaz.

Ellerim uyku şortumun altına giriyor. Parmaklarım hevesle şişmiş klitorisimi okşarken, yastığıma dönüp defalarca onun adını inliyorum. Neredeyse onun beni parmaklarıyla boşalttığı kadar sert boşalıyorum.

Sonra, yorganın altında top gibi kıvrılıyorum.

Ne yapıyorum ben? Tehlikeli bir şekilde sınıra yaklaştım. Bu treni raydan çıkarmaya ve tüm planı raydan çıkarmaya çok yakınım. Ve hepsi onun suçu.

Kaşlarımı çatıyorum. Ama bu doğru değil. Gerçekten değil. Dün gece kimse beni Ilya'nın evine gitmeye zorlamadı. Kendi isteğimle gittim. Ve gittim-

Yüzüm yanıyor.

"Tam da bu yüzden burada olduğunu biliyorum."

Bu bir replik değildi. Beni eritmek için söylediği kurnazca, havalı bir şey değildi. Gerçekten biliyordu. Bunu gözlerimde görebiliyor ya da dudaklarımdan okuyabiliyordu. Ya da belki de bildiğimden ya da ona hak verdiğimden çok daha fazla kafamın içinde.

Karanlıkta, yorgan başımın üzerindeyken yutkunuyorum. Dün gece olanları hatırlayınca vücudumun kızardığını hissediyorum. İlya'nın beni tekrar öpmesi. İlya'nın beni kapının önüne sıkıştırması, eteğimi yukarı çekmesi, bacaklarımı ayırması ve...

Titriyorum. Ve bana dokunuyor. Ve beni onun için acıtıyor. Ve ilk kez başkasının eliyle boşalmamı sağlıyor.

Yorganın altında kaskatı kesiliyorum, yüzümde ve bacaklarımda arasında sıcaklık zonkluyor. Meselenin özü burada. Mesele sadece Kurt'un inine kaçıyor olmam değil. Oraya sadece iyi kız olmaktan bıktığım ve umutsuzca vahşi ve tehlikeli bir şeyler aradığım için gitmiyorum. Sadece tüm o kameralar ve Patrick ile evlilik konuşmaları yüzünden etrafımda yükselen parmaklıkları kıracak bir şeye ihtiyacım olduğu için de değil.

Meselenin özü şu ki, aklı başında hiçbir dünyada İlya Volkov'un bana bu şekilde dokunan ilk erkek olması iyi bir fikir değil.

Nabzım güm güm atıyor. Nefesim sık ve yavaş. Dün gece bir hataydı. Çok ama çok büyük bir hata. Ve bir tanesi

Eğer bir şekilde kendimi gerçekliğe geri sürüklemeseydim ve ne halt ettiğimi fark etmeseydim çok daha kötüsü olabilirdi.

Yaptığım şey akıl almaz ve inanılmaz olsa bile. Kalbimi hızlandırırsa ve tenim daha fazlası için ağrısa bile.

Tekrar istesem bile. "Hey!"

Kapımın çalınması ve diğer tarafta Charlotte'un sesinin duyulması neredeyse kalp krizi geçirmeme neden olacaktı.

"Ne?!" Boğuluyorum.

Gülüyor. "Vay canına, sabah insanı değilsin."

Yorganımın altında hâlâ zonkluyorken yüzümü buruşturuyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

"Dün geceki parti nasıldı?"

Dün gece eve döndüğümde Charlotte'a ağzımdan kaçırdığım buydu... Yüzüm kızarmış, nefes nefese kalmış ve Ilya'nın evinden tekrar kaçtıktan sonra delirecekmişim gibi hissediyordum.

"Oh... iyi."

Homurdanıyor. "Birkaç tane içtin, ha?" "Ne? Hayır, ben-"

"Tenley, yüzün kıpkırmızıydı, pırıl pırıl parlıyordun ve bir dakika içinde bir mil konuşuyordun." Kıkırdıyor. "Demek birkaç bira içtin! Kimin umurunda! En azından eğlendin mi?"

Dudaklarım bükülüyor.

Evet, evet. Sikeyim evet. Ilya'nın ellerinde, kapısının önünde hayatımın en büyük orgazmını yaşamak, bir uçaktan atlamanın "temiz" olduğunu hayal ettiğim gibi "eğlenceliydi".

"Kahvaltı hazırlıyorum. İster misin?"

Midem gurulduyor. Patrick'in bombayı patlatmasının yarattığı endişe ve kaos yüzünden dün akşam yemeğini zar zor yediğimi hatırlıyorum. Aslında birkaç bomba: Benden gerçekten hoşlandığını. Görünüşe göre evleneceğimizi mi? Ve çocuk? Ve sanırım hukuk fakültesine de gitmeyeceğim?

Yüzüm gölgeleniyor. Ağzım inceliyor.

"Helllooo. Tenley?"

"Evet, teşekkür ederim Sen," I blurt.

"Kahvaltı sesler Harika, teşekkürler."

"Gel ve al."

Ben yavaşça nefes verirken Char'ın aşağıya indiğini duyuyorum. Yorganı yavaşça üzerimden iterken nefes alarak titriyorum. Yataktan kayıyorum ve dizüstü bilgisayarımı açıp e-postalarımı kontrol etmek için masama uzanıyorum.

İlk gelen babamın halkla ilişkiler şefi Jill'den. Konu başlığı "ALL STAR." Açarken kaşlarımı çattım.

"Harika görünüyorsunuz! İkiniz harikasınız! Devam edin!!"

Ardından marka haber kuruluşlarının URL bağlantılarının bir listesi geliyor. İlkine tıkladığımda kaşlarımı çatıyorum, DC için

Tribün. Sayfa açılıyor ve yüzüm bembeyaz olurken midem bulanıyor.

Büyük resim Patrick ve benim dünkü maçtaki halimiz. Kolu bana sarılmış ve yüzüm göğsüne dönük. Başımın üstünü öpmek için eğildiğinde sırtımdan kendimi alamıyor gibiyim.

Dişlerim gıcırıyor.

Patrick'in beni öpmeye çalıştığı, benim de ondan kaçmak için döndüğüm ve ceketinin düğmelerinden biri gözüme kaçınca irkildiğim bir fotoğraf.

Başlıkta sorulmadan öpölmekten ya da gözlerdeki düğmelerden bahsedilmiyor. Bunun yerine, **Kuzey Kampanyası Yarış Başlamadan Önce Kızıyor** diye bağıyor!

Haber, Senatör North'un oğlu ve Dışişleri Bakanı Chambers'ın kızının Washington'ın yeni "o" çifti olduğu hakkında övgülerle devam ediyor.

Gerisini ya da Jill'in gönderdiği diğer bağlantıları okumadım. Odamın sessizliğinde arkama yaslanırken titreyerek dizüstü bilgisayarını kapattım.

Resim ve manşet kesinlikle doğru değil. Ama acı vermelerinin tek nedeni bu değil. Çünkü doğru olmasalar bile, Patrick'le aramızda bir şey olmasa bile. Bazı nedenlerden dolayı, hissetmemem gereken bir şeyi hissettiriyorlar:

Suçluluk duygusu.

Onlara bakarken kendimi kirli hissediyorum. Kendimi, çekici, yarık çeneli Senatör kocasını terk edip, rayların ters tarafından gelen kötü çocukla vahşi tarafta yürüyüşe çıkan sinsi, aldatan bir ev kadını gibi hissediyorum.

Kaşlarımı çatıyorum.

Patrick bana sahip değil. Biz bir çift ya da bir şey değiliz. Zamanımı kiminle geçirmeyi seçtiğim beni ilgilendirir, başkasını değil.

Ama yine de... benim işim olsun ya da olmasın, Ilya'dan uzak durmayı kesinlikle işim haline getirmeliyim. Patrick yüzünden değil. Patrick'le aramızdaki bu sahte şeyin gerçek olmasını istemediğim için kendimi suçlu hissettirmeye çalışan değersiz bir manşet yüzünden değil.

Ama Ilya'nın etrafında olmak sadece bir şekilde sona erecek: öyle ya da böyle tüm hayatımı gözlerimin önünde patlatmasıyla.

Bugün için giyinmek üzere dolabıma yönelmeden önce ayağa kalkıp bir nefes alıyorum.

Zamanımı kiminle geçirdiğim beni ilgilendirir. Ve şu anda, kiminle geçirmemeyi seçtiğim de benim işim. Bir daha asla.

Daha o bir şey söylemeden varlığını hissediyorum. Özellikle yüksek sesli ayakkabılar giymiyor. Güçlü bir kolonya da sürmüyor. Ama fark etmez. Arkamda olduğunu biliyorum.

Tek bir kelime bile etmeden kütüphanenin arka çalışma köşesine çekildi.

Belki de bu yüzden tam arkamda hırladığında yerimden sıçramıyorum.

"Başka bir özel dersimizi daha kaçıırırsan ne olacağını açıkça belirttiğimi sanıyordum."

Pazar akşamı. Charlotte'la kahvaltı ettikten sonra, The Good Wife'ı izledik. Sonra uzun, çok uzun bir koşuya çıktım. Ondan sonra, Lain kaçınılmaz olarak beni bulduğunda, hayır, Patrick ve züppe çetesiyle öğle yemeğine çıkamayacağımı söyledim.

Bunun yerine, Oxford Hills'in birkaç inanılmaz bahçesinden birinin güzel ve sessiz bir köşesini buldum ve bir kitap okudum. Ve Ilya ile olan ders zamanım boyunca bilerek okudum.

Çok ama çok açık nedenlerden dolayı.

Hayattan elimi eteğimi çekme günümde bir kez daha Lain'e sevgili Patrick'e pek sosyal bir ruh halinde olmadığımı söylemesini tembihledim. Bunun yerine, okulun inanılmaz kütüphanesinin ikinci katında bulduğum bu çalışma alanına gelerek önümüzdeki haftaya bir adım önde başlamaya karar verdim.

Onu beklemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Onu beklememek istedim. Ama dışarıda bir yerde olduğunu, pusuya yattığını biliyordum. Arıyordu. Beni bulmak için bekliyordu. Kan kokusunu alan bir köpekbalığı gibi. Aynı şeyi yapan bir kurt gibi.

Ama o kurt tam arkamdayken, delici yeşil gözleriyle sırtımda bir delik açarken bile arkamı dönmüyorum.

"Öyle miydin?"

Yanımda fırtına gibi eserken ayak sesleri cesur ve hızlı. Tam yanımda durdu, bana doğru bakarken boğazında alçak bir hırıltı vardı.

Sabit, yavaş, gizli bir nefes alıyorum. Sonra yavaşça dönüp ona bakmak için acele etmiyorum. Planım kendini beğenmiş ve kibirli olmak. Planım, sanki dün gece hiçbir önemi ya da ağırlığı olmayan "önemsiz bir şeymiş" gibi onu rahatça omuz silkmek.

Gözlerine baktığım anda bu plan paramparça oluyor ve yok olup gidiyor. Çünkü bunu yaptığımda, tek düşünebildiğim dün gece ve o gözlerin beni delip geçmesi, parmakları için gelmemi izlemesi.

Yüzüm kızarıyor ve hızla gözlerimi kaçıyorum. "Senin için ne yapabilirim, İlya?"

"Çıkar şu lanet gömleğini."

Titriyorum, kalbim boğazıma kaçarken gözlerim şişiyor. Başımı çevirip ona bakıyorum.

"Affedersiniz?" Boğuluyorum.

"Beni duydun. Ve seanslarımıza geç kalman ya da kaçırman konusunda koyduğum kuralların ne olduğunu çok iyi biliyorsun."

Ona bakıyorum. "Ne?"

"Özel ders seansımızın bir saat olması gerekiyordu. Bu altı tane on dakikalık artış demek."

"İlyä-"

"Kurallara göre-"

"Senin kuralların," diye

çıkışıyorum.

"Evet, benim kurallarım," diye homurdanıyor İlyä hiç vakit kaybetmeden. "Her on dakika için bir parça giysi kaybedersiniz."

"İlyä, dinle-"

"İki ayakkabı, bir çift çorap giyiyorsun ve sanırım o lanet olası saç bağının gardırobunun bir parçası olduğunu bana yutturmaya çalışacaksın," diye homurdanıyor sesinde bir parça uyarıyla ve o delici yeşil gözlerinin içimi yakmasına izin veriyor.

"Ayakkabılarını, çoraplarını ve saç bağını çıkarma saçmalığını atlıyorum ve doğrudan altıncı giysiye geçiyorum, ki sana söz veriyorum, o da gömleğin."

Geniş, kuşkulu gözlerle ve yanaklarımda alaycı bir sıcaklıkla ona bakıyorum. "Ciddi olamazsın-"

"Şimdi."

Tanrı yardımcım olsun, neredeyse yapıyorum. Hepsi bu, o muhteşem gözlerin bıçak gibi bakışı. Çenesinin sabrı tükenmek üzereymiş gibi titremesi. Hafif aksanlı sesinin emredici, karanlık, esmer tonu.

Ya da tüm bunların bana dün geceyi ve onun bana yaptıklarını düşündürmesi. Ve bunu düşünmek beni çok

etkiliyor,

çok ıslak.

Kızarıyorum, onun sert bakışları altında kıvranıyorum. Ama kendimi tutuyorum. Güç buluyorum. Bir şekilde.

Boğazımdaki düğümleri yutuyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Benim bir erkek arkadaşım var, İlya," diye sessizce çıkışıyorum.

Gülümsüyor. Lanet olası gülümsüyor.

"Bugün yaklaşık on iki yayının ön sayfasında gördüm." Gözünü kırpmıyor ya da hiç kaçırmıyor.

"Çıkar şu lanet gömleğini. Şimdi."

Titriyorum, dudakımı ısıriyorum.

"Hayır."

Gözleri kısılır. Çenesi gıcırdıyor. Ne yani, en azından bir erkek arkadaşım varken, kütüphanede onun için gömleğini neşeyle yırtmadığım için gerçekten kızgın mı?

"Üç kadar sayıyorum-"

"Benim bir erkek arkadaşım var, İlya," diye çıkışıyorum. İlya'nın sözünü kesmek, elini pastırmaya sarıp vahşi bir hayvanın önünde sallamak gibi geliyor. Ama o hiçbir şey söylemiyor. Tek yaptığı bana dik dik bakmak.

"Bir erkek arkadaşım var," diye tekrarlıyorum.

"Ve bir geleceğim-" "Sanırım sana her zaman şantaj yapabilirim."

Tehdidine hazırlıksız yakalandığım için göz kırpiyorum. "Ne?"

Ilya ince ince gülümsüyor. "Sevgili Patrick'e dün gece parmaklarımla nasıl oynadığını anlatabilirim."

Ona dik dik bakıyorum. "Tişörtümü çıkarmadığım sürece," diye feryat ediyorum. Başını sallıyor.

"Hayır, bir daha yapmazsan."

Oda çok sessiz. Yüzüm ateş gibi yanarken kulaklarımda ince bir çınlama var. Zırhta bir çatlak arıyorum - sadece gerçekten karanlık bir şaka yaptığını anlamamı sağlayacak herhangi bir şey. Ama hiçbir şey yok. Çünkü bu bir şaka değil.

Ilya tamamen ciddi.

Kendini beğenmiş yüzüne bakarken dudağımı çiğniyorum. "Senin için bile biraz çarpık, sence de öyle değil mi?" Sessizce söylüyorum.

"Ne kadar sapkın olduğumu tahmin bile edemezsin." Yutkunuyorum, titriyorum.

"Beni böyle mi istiyorsun, Ilya?" "Sana borçlu mu olayım?" diye mırıldanıyorum.

Ağzının kenarları kıvrılırken gözleri kısılıyor. "Belki de öyledir."

Başımı sallayarak solgunlaştım. "Bu sen değilsin-"

"Beni tanıımıyorsun Tenley," diye hırlıyor. Parmak eklemlerini masaya dayıyor ve üzerime eğilerek bir nefesi ısırmama neden oluyor.

"Beni tanıımıyorsun."

Saniyeler geçiyor. Gözleri ikiz yeşil alevler gibi içimi yakıyor. Kulağımdaki çınlama gittikçe yükseliyor. Ama sonra kalbimin gümbürtüsü de artıyor. O da

Vücudum dün gece beni nasıl nefessiz bıraktığını hatırladıkça tenimde bir karıncalanma hissediyorum.

Sonunda, ya otuz saniye ya da dört gün sonra, gözümü kırpiyorum.

"Peki," diye mırıldanıyorum, gözümü kaçıırken yüzüm kızarıyor.

Ama utançtan ya da bana şantaj yaptığı için öfkeden kızarmıyorum. Yüzüm kızarıyor çünkü... teslim olma, sanırım, Ilya'nın istediğini yapma fikri alçaltıcı ve öfkelenendirici olduğu kadar heyecan verici ve iğrenç derecede ateşli.

"O zaman ne yapacaksan yap, Ilya."

Heyecanı sesimden uzak tutmaya çalışıyorum. Bunu ne kadar iyi yaptığımı belli değil.

Yavaşça iç çektiğini duyduğumda hâlâ önümdeki kütüphane masasının üzerinde bükülen ellerime bakıyorum. Mükemmel ağzının kenarlarında muzaffer bir sırıtışın izini görmek için gözlerimi kaldırıyorum.

"Ah, Red," diye homurdanıyor alçak bir sesle ve ince bir gülümsemeyle. "Şimdi olmayacak."

Ona sertçe bakıyorum.

"Ama istediğimde?" Gözleri üzerimde geziniyor, beni titretiyor. "Dediğimi yapacaksın. Ve ikimizi de şimdi 'ya da ne' diye sorma saçmalığından kurtar, tamam mı?"

Cevap bile veremiyorum. Tek yapabildiğim boğazımdaki kalınlığı yutmak, tenimin üzerinde gezinen karıncalanmayı görmezden gelmek ve

Kalçalarımın arasında biriken ıslak ısı başka bir şeyden kaynaklanıyormuş gibi davranıyorum.

"Geçen gün de bunu bırakmıştın."

Tam orada, kütüphanede, İlya önümdeki masaya iki şey bırakıyor - iki siyah, dantelli, inanılmaz seksi şey: Aleksandra Josef sütyeni ve külotu.

Nefes nefese kalıp hızla ona doğru iterken yüzüm sıcaktan kavruluyor.

"İlya!" Tıslıyorum. Ellerimi çekerken titriyorum. "Ben istemiyorum
_."

"Onlar bir hediye idi."

Aniden eğilip dudaklarını kulağıma değdirince nefesim kesildi.

"Sende kalsın," diye tıslıyor, tam ruhumun içine. "Ve bir dahaki karşılaşmamızda onları giyiyor ol."

Gözlerim kapanıyor. Dün geceyi bir kez daha hatırlarken bedenim sıkılıyor ve içim çalkalanıyor.

"Ve bir dahaki sefere Red," diye homurdanıyor, geri çekilip ayağa kalkarak. "Dediğimi, dediğim zaman yapacaksın, yoksa başka türlü."

Uzaklaşmak için dönüyor.

"Neden yapayım ki-"

Arkamdan hışımla yaklaştığını hissettiğimde nefesim kesiliyor ve dudakları kulağıma değdiğinde neredeyse inleyeceğim.

"Çünkü sana ne yapacağını söylememden hoşlanıyorsun."

Gözlerim kapanıyor. Başımın yüzdüğünü hissederken kalçalarım birbirine yapışıyor. Yavaşça dönüyorum, gözlerim açılıyor.

"İlyâ-

Ama o gitti, beni iki büklüm, titrer ve onun peşinden mi yoksa çok çok uzağa mı koşmak istediğimden emin olamaz halde bıraktı.

Dizüstü bilgisayarımın ekranındaki başlığa baktım. Bunu ilk kez görmüyorum, ya da bunun gibi bir düzine daha. Ayrıca ilk kez gördüğüm için de kafam karışmış değil.

Junior North'a göre bu bir beyaz ev düğünü olacak.

Bu resim de Tenley ve sikik suratın birkaç gün önce kampüste yaptıkları o saçma fotoğraf çekiminden. Bu fotoğrafta gül bahçesinde -benim gül bahçemde- el ele duruyorlar ve adam eğilip Tenley'nin başını tekrar öpüyor.

Bunu görmek bende bir şeyleri yok etme isteği uyandırıyor.

Bariz olanı ifade etmek kolay olurdu: bu açıkça onun ve babasının kampanya yolunda güçlenmesine yönelik bir halkla ilişkiler hamlesidir. Yani o kadar bariz ki neredeyse acı veriyor.

Ama bu konuda içimi kemiren bir şey vardı ve sonunda mantıklı gelmeye başladı. Evet, sahte olabilir. Ancak

küçük bir ayrıntı için: Patrick North o kadar da iyi bir aktör değil.

Belli ki bir politikacının çocuğu. Ve canlı TV tartışmalarında iyi oynayacak bok yiyen bir sırtışı var. Ama ona bakışı? Gazetelere ondan bahsetme şekli ya da sürekli onu öpmeye çalışması?

Kaşlarımı çatıyorum, kırmızı görüyorum.

Bu oyunculuk değil. Patrick North Kool- Aid'i tamamen içti ve Tenley'e tamamen aşık. Gazetelerde anlattığı her şey - evlilik, ondan çocuklar- lafta kalmıyor. Hepsinde ciddi.

Ve lanet olsun, bu beni kırmızı görmeme neden oluyor. Nedenini tam olarak anlamasam bile.

Evet, Tenley'i istiyorum. Dizlerinin üzerinde bana bakıp lütfen demesini istiyorum. Yatağıma yayılmasını ve ben içine dalarken bacaklarını sıkıca sarmasını istiyorum.

Her zaman olduğu gibi, onun içindeki meydan okuma bana bunu hissettiriyor. Bir okul dolusu kız bir çırpıda tüm bunları yapar ve söyler. Bir milyon dolar verseler yapmayacak olan kız, tüm dikkatimi çeken kız.

Ama onu okumak Patrick'i okumaktan daha zor. Yüzünün her yerinde var. Ya kız? O bir gizem. Her resimde duyguları tamamen nötr, her seferinde mükemmel bir poker suratı. İçimdeki kendini beğenmiş, onun Patrick'le ilgilenmediğini söylemek istiyor.

İçimdeki diğer parçalar inliyor ve Tenley'nin kiminle ilgilenip ilgilenmediğini neden umursadığımı merak ediyor.

Ben bunu yapmam. Ben kız arkadaş yapmam. Sahip olamayacağım şeylerin peşinden koşmam. Çünkü sahip olamayacağım hiçbir şey yok.

Kurtlar avlanır. Nokta.

Boğazımda bir hırıltıyla dizüstü bilgisayarını kapatıp bir kenara itiyorum.

Tenley'i kütüphanede köşeye sıkıştırdığımdan beri beş gün geçti. Ve beş gündür bir aziz gibiyim. Ya da en azından, olabileceğim kadar yakındım. Pazartesi'den cumaya kadar derse gittim. Ödevlerimi yaptım. Ders notlarına çalıştım. Hafta ortasında önüme çıkan iki sınavı da geçtim.

Parti yapmadım. İçki içmedim. Ölçülü bir şekilde sigara içtim.

Ama şimdi Tenley ve Patrick'le ilgili bir manşet daha görünce gözlerim doldu.

Bu çok saçma. Saçmalıyorum ve buna bir son vermeliyim. Yapmam gerekeni yapıyorum. Derslerimde çok iyiyim. Parti ya da uyuşturucu kullanımı gibi zor şeylerden uzak duruyorum.

Ama olmadığım biri gibi davranıyordum. Çünkü ilk defa, hoşuma gitsin ya da gitmesin, bir kıza kafayı taktım.

Bu sona ermeli.

Sanki senaryo yazılmış gibi, telefonum çalışıyor. Baktığımda Misha'dan bir mesaj görüyorum ki bu çok saçma çünkü evde olduğunu biliyorum,

koridorun aşağısında.

"Eziklik bitti mi? Bu gece Lachlan House'da parti var."

İlginç. Lachlan evi, kampüsün karşısındaki bir başka yazlık olmayan öğrenci evidir. Tarihsel olarak, Oxford Hills İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra erkek akademisinden her iki cinsiyete de geçtiğinde kızlar için ilk barınma yeri idi. Son on yıldır gayri resmi olarak kız futbol takımının lojmanı haline gelmiştir.

Lachlan House, Lordship Malikanesi'ne hiç benzemiyor. Ama en azından evlerden biraz daha büyük, oldukça özel ve iskelesi olan küçük bir göletin kıyısında. Ve kız futbolcular çok eğlenceli partiler veriyor.

Misha'ya "hadi gidelim" derken gözlerim kısılıyor.

Bu keşiş olma saçmalığı sona eriyor. Ve bu gece bitecek. Öyle ya da böyle, Tenley Chambers'ı ve onunla birlikte gelen dağ gibi yükü sistemimden atacağım. Temelli olarak.

"Kendini bırakırsan eğleneceğini söylemiştim."

Misha bir elini sırtıma vuruyor ve kadehini benimkine tokuşturuyor. Lukas da bardaklara dokunmak için eğiliyor

"Na zdorovie, kardeşlerim," diye homurdanıyor Misha. Şerefe.

İçkilerimizi yudumluyor ve Lachlan'ın gölet kenarındaki evinin dışında bulunan verandadaki sandalyelere oturuyoruz. Etrafımızdaki diğer öğrenciler en zor okullardan birinde bir haftanın daha tadını çıkarıyor.

dünyadaki özel okullar bitiyor. Futbol takımından birkaç çocuk bahçenin karşısındaki masada bira-pong oynuyor. Birkaç kız gölete atlamak için iç çamaşırlarına kadar soyunmaya başlayınca bir çığlık kopuyor.

Sırıtıyorum ve Misha'ya dönüyorum. "İşte sana işaret."

Bana sırtıyor ama viskisini yudumlarken sadece başını sallıyor.

Kaşlarımı çattım. "Sikin sonunda çalışmayı bıraktı mı?"

Misha bana ters ters bakıyor ve yine omuz silkiyor.

"Hayır, şu anda sadece rahatlıyorum."

Sırtan Lukas'a bakıyorum. "Beni bilgilendir."

"Özellikle birini gözüne kestirmiş-

Misha homurdanarak Lukas'a bakıyor: "Benim gözlerim bir boku görmüyor, orospu çocuğu," diyor. "Ne yani, arkadaşlarımla takılıp bir içkinin tadını çıkaramaz mıyım? Ne zaman bir partiye gitsem her iki kolumda da yarı çıplak bir kız olmak zorunda mı?"

"Tarih şunu gösteriyor ki..." Lukas içkisine doğru mırıldanıyor. Misha onu terslerken sırtıyorum.

Ve sonra onu gördüm. Ve tüm planlarım - kendimi Tenley Chambers'tan ve onunla oynadığım bu aptalca oyunlardan kurtarmakla ilgili tüm fikirlerim - duman olup uçuyor.

İyi görünüyor. Aslında çok iyi görünüyor. Tenley bu küçük siyah kokteyl elbisesini giyiyor. Neredeyse resmi bir şeyde giyeceğiniz türden küçük siyah bir elbise.

ya da güzel bir akşam yemeği. Ama resmi bir kıyafet için belki bir santim fazla kısa. Boyun kısmı da bir bağış gecesi için bir santim fazla.

Lachlan House'un pencerelerinden ona bakarken çenem gıcırıyor, içeride mutfakta. Bizi ayıran bir duvar olması benim için önemli değil. Burada Patrick'le olması umurumda bile değil.

Kurt bir kez daha avının kokusunu aldı. Ve ona ulaşmak için oflayacağım, puflayacağım ve her evi yerle bir edeceğim.

"BURADA NE YAPIYORSUN?"

Dönüyor ve gözleri bana takılınca kaşlarını çatıyor. Ama aynı zamanda kızarıyor. Gözlerini hızla kaçırmayı hatırlamadan önce gözleri benimkileri tutuyor.

Hâlâ kızarıyor. Beş gün önce kütüphanede kulağına hırlayarak söylediğim sözleri hâlâ hatırladığı için olduğunu biliyorum.

Gözlerini benimkilere kaldırırken dili dudaklarını ıslatmak için dışarı kayıyor.

"Bu bir parti, Ilya."

Fincanı dudaklarına götürüp bir yudum içerken kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bu bir parti," diye tekrarlıyor, sesi ince. "Eğlenmeye iznim var."

"Ben öyle diyorsam öyledir."

Tekrar kızarıyor, dudağını ısıyor. Ama sonra kendini tutuyor. Sertleşiyor, bana bakarken kaşları çatılıyor.

"Hayır, İlya," diye fısıldıyor. "Hayır. Bunu yapmayacağız."

"Neyi yapmıyoruz?"

"Bu." Dişlerini tekrar dudağının üzerinde gezdiriyor. "Şu kontrol şeyi."

"Ne kontrol şeyi?"

Gözlerini deviriyor. "Buraya akıl oyunları oynamaya gelmedim, tamam mı?"

"O zaman söyle bana, ne için buradasın?"

Dudaklarını büzüyor. Yanakları kızarıyor ve etrafımızdaki partiye bakmak için dönüyor.

"Burada onunla birliktesin," diye hırladım.

Gözlerini deviriyor. "Erkek arkadaşımı mı kastediyorsun?" Ters bir şekilde söylüyor. "Yani burada erkek arkadaşım ile birlikteyim, İlya-"

"Bu oyunu oynamayı bıraksak nasıl olur?"

Ağzı kapanıyor. Sanki onu arıyormuş gibi etrafına bakıyor. Bunu yardım istemek için mi yoksa beni duyacak kadar yakın olmadığından emin olmak için mi yaptığını bilmiyorum ya da umursamıyorum. Açıkçası, şu anda ikisi de umurumda değil.

Onun olmadığını biliyorum. Ve öyle olsa bile daha az umursayabileceğimi kendime söyleme konusunda başarısız olduğumu biliyorum.

"Bana özel ders verdiğini hâlâ biliyor mu?" Kızarmış yüzü her şeyi anlatıyor.

"İlginç," diye düşünüyorum, parmaklarımı çenemde gezdirirken. "Ilya-"

"Peki bizim... anlaşmamızdan haberi var mı?"

Kaşlarını çatıyor. "Bizim-"

İşte oldu. Şimdi anladı. Yüzü kıpkırmızı yanarken gözleri açılıyor.

"Burada bundan bahsetmiyoruz!" Nefesinin altında tıslıyor.

"Ne hakkında konuşuyorsun, Red?" Ona yaklaşırken homurdanıyorum. Sertleşiyor ama geri çekilmiyor. Daha da yaklaşıyorum, ta ki eğildiğimde dudaklarım kulağına değene kadar.

"Yani geçen gece parmaklarım için gelmeden bahsetmiyor muyuz?"

Nefesi kesilir. Vücudu sertleşir. "Kes şunu, Ilya-"

"Kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum," diye homurdanıyorum boynunun çukuruna, sessizce inlemesine neden oluyorum.

"Sen... kullandığın kelime neydi?" Sırıtiyorum. "Bana borçlusun."

Geri çekildiğimde, yüzünde karmaşık duygularla bana bakıyordu: öfke, korku; ama aynı zamanda bir şey

daha derin ve daha içgüdüsel. Ve birden fark ettim ki Heyecan.

Yutkunuyor, yanakları yanarken başını sallıyor.

"I..." Dişlerini dolgun dudağının üzerinde gezdiriyor. "İlyâ, yapamam
_."

"Patrick nereye gitti şimdi?" Odayı tarıyormuş gibi kaşlarımı çatıyorum. Eli nazikçe koluma konuyor.

"Ne istiyorsun?"

Gözlerimi tekrar onunkilere dikiyorum. İri mavi gözleri benim yeşil kapüşonlu gözlerimle buluştuğunda nabzım güm güm atıyor.

"Ne istiyorsun?" diye fısıldıyor nefes nefese.

Nabzım güm güm atıyor. Arzum kabardıkça sikim pantolonumun içinde dalgalanıyor. Onun yakınlığı her zaman olduğu gibi benimle dalga geçiyor, beni güçsüzleştiriyor. Bana kötü kararlar verdiriyor. Asla oynamak istemediğim oyunları oynatıyor.

Kulağına doğru eğildim. Kaskatı kesiliyor ama bu korkudan değil. Ağzını kapatıp dudaklarından bir inilti çıkarmak için.

"Sen," diye tıslıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Seni istiyorum."

Bir saniye geçiyor, ikimiz de Lachlan'ın evinin karanlık köşesinde donup kalıyoruz.

"Ne zaman?" diye fısıldıyor

duraksayarak. Gözlerim onunkileri delip geçiyor.

"Şimdi."

Beni peşinden sürüklerken eli bileğimi sıkıca kavıyor. Bir an için tek düşünebildiğim ya biri beni görürse? Ya biri beni hırlayan Kurt'un kendisi tarafından kim bilir nereye götürülürken görürse?

Ama aniden, Ilya evin yan kapısını tekmeleyerek açıyor ve beni peşinden karanlığa doğru çekiyor. Kısa bir süreliğine dönüp gözlerimin arkamızdaki partide gezinmesine izin veriyorum -ışıklar, müzik, gülümseyen ve içen insanlar.

Ama sonra başımı tekrar ona çeviriyorum. Ilya'nın beni isteyerek ve hevesle siyah gecenin içine çekmesine izin verirken tenim karıncalanıyor ve nabzım hızla atıyor.

"Neredeyiz-"

Beni aniden kendine doğru çekip döndürdükten sonra sarmaşıklarla kaplı taş duvara çarpınca nefesim kesiliyor. Eli kalçamı sahiplenici bir şekilde kavıyor. Diğer başımın yanındaki duvara doğru yumruk şeklinde kıvrılıyor.

Ayın alçak ışığında yüzü vahşi; dudakları kurt hırıltısı gibi geriye çekilmiş ve yeşil gözleri beni delip geçiyor.

Dışarıdan bakan biri bunun uğursuz bir şey olduğunu düşünebilir. Ben, titreyen, nefes nefese, kırmızı yüzlü, geniş ve gergin gözlü kız. Ve beni karanlıkta tek başıma duvara yapıştıran, çenesini sıkmış, gözlerinde yırtıcı bir parıltı olan karanlık, düşünceli, dövme adam.

Ama izleyenler yanılır. Gerginim ama korkmuyorum. Alışkın olmadığım bir yerdeyim, ama burada kendi isteğimle bulunmuyorum.

Buradayım çünkü bunu istiyorum. Buradayım, onunla yalnızım, içimdeki sıcaklık zonkluyor, çünkü benden istediğini almasını istiyorum. Onunla daha önce hissettiğim o elektrikli, yasak ateşi hissetmek istiyorum.

Onunla her zaman hissettiğim şey bu: o kadar yanlış ki suç, ve o kadar doğru ki hayır diyemiyorum. Evet ve hayırın; baskınlık ve meydan okumanın girdaplı karışımı.

İlyâ'nın eli kalçamda sıkılıyor, vücudumu karıncalandıran bir vızıltı gönderirken sıkıyor. Yumruğu yanımdaki duvara dayanırken ön kolu sıkılıyor. Kolu bükülüyor ve parmakları saçlarımın arasına girip sıkılaşıırken sessizce nefes alıyorum.

"Ne istiyorsun?" Nefes nefese fısıldıyorum.

Gözleri daralıyor. Beni sessizce duvara yapıştırırken çenesi geriliyor.

"İlyâ," diyorum sessizce, titreyerek. "Ne yap-"

Ağzı, avına saldıran bir engerek yılanı gibi benimkine yapışıyor. Dudaklarıyla beni duvara yapıştırırken ondan yayılan dizginlenemez şehvet ve sıcaklık karşısında titriyorum.

Elleri saçlarımda ve kalçamda sıkılaşıırken kalın kalın homurdanıyor. Ağzı açılıp dili benimkini ararken dudaklarımdan onun kine doğru bir inilti kaçıyor. Ağzımı tamamen ele geçirirken ona karşı titreyerek, isteyerek veriyorum.

Ellerim kaslı göğsüne doğru kayıyor. Parmaklarım gömleğine doğru kıvrılıyor, onu kendime çekiyorum. Ya da sanki geri çekilmesinden ve bunun sadece başka bir kafa karıştırıcı, ateşli anı olmasından korkuyormuşum gibi.

Yavaşça geri çekiliyor, dişleri alt dudağımın üzerinde geziniyor ve içime kıvılcımlar gönderiyor. Elleri saçlarımda sıkılaşıyor, gözlerimin içine bakmak için yüzümü yukarı çekerken heyecandan nefesim kesiliyor.

Kalçamdaki elinin üzerimde gezinmeye başladığını hissettiğimde kızarıyorum. Charlotte'tan ödünç aldığım dar siyah elbiseyi kavırıyor ve yukarı çekmeye başlıyor. Ben de ona izin verdim. Etek ucunu yavaşça kalçalarımın doğru sürüklüyor, külotuma değen havayı hissedene kadar gittikçe yükseliyor.

Ben de izin verdim.

"Aç bacaklarını," diye hırlıyor ağzımın içine.

Onu öperken inliyorum ve bacaklarımı onun için açıyorum. Eli iç uyluğumun pürüzsüzlüğünde geziniyor,

beni ürpertiyor ve sıcaktan titretiyor. Parmakları bana aldığı Aleksandra Josef külotunun dantelli kenarını izliyor ve sessizce homurdanıyor.

Bana aldığı müstehcen iç çamaşırını giydiğimi biliyor. Egosunun şiştiğini neredeyse hayal edebiliyorum. Ama sonra ağzını benimkine götürüyor, beni şiddetle öpüyor ve vücuduyla beni duvara yapıştırıyor. Ve ben de başka bir şeyin şiştiğini hissediyorum.

Kızarıyorum, sıcaktan titriyorum. Büyük bir şey.

Eli külotumun önünden kayıyor, narin dantellerin arasından amımı avuçluyor. Ne kadar ıslak olduğumu hissedebileceğini bildiğim için kızarıyorum. Ama amımı biraz daha kuvvetle avuçluyor ve sonra bir parmağını yavaşça dantelden dikiş yerime doğru sürüklüyor.

"İlyä..." Parmağı klitorisimin üzerinde gezinirken nefesim kesiliyor.

Külotu ustalıkla yana itiyor. Parmağı, kaygan açıklığımı bulana kadar yarığımdan aşağı doğru ilerliyor. Bir parmağını içime sokuyor ve ona yapışırken inliyorum. Avuç içi geçen sefer olduğu gibi klitorisime sürtünüyor ve içime kıvılcımlar gönderiyor.

"Benim için çok ıslaksın," diye dudaklarıma doğru hırlıyor.

Ne diyeceğimi bilemediğim için başımı sallayarak inliyorum. Ya da şu anda konuşup konuşamayacağımı.

"Bu gece bu elbiseyi giydiğinde istediğin bu muydu?" diye homurdanıyor. "Bu külotu seçip giydiğinde istediğin bu muydu?"

Tekrar başımı sallayarak
inliyorum. "Söyle," diye
hırlıyor.

"Evet!"

Nefesim
kesildi.

"Tekrar
söyle."

İnliyorum. "Evet, Tanrım!"

Ağız boynuma, köprücük kemiğimin hemen yanına düşüyor. Yavaşça ısıyor, tam bacaklarımın arasına dokunurken beni kıvrandırıyor. Dudakları, dili ve dişleri tenimde gezinirken arzularım tavan yapıyor. Avucunu klitorisime bastırıp parmağını amıma sokup çıkarırken umutsuzca inliyorum.

Ve sonra aniden geri çekiliyor. Elleri bileklerime gidiyor ve onları başımın üstündeki duvara doğru ittiğinde nefesim kesiliyor. Ağız yine boynumu ve köprücük kemiğimi ısırp emiyor.

Ve sonra, Ilya dizlerinin üzerine çöküyor.

Ağzım açık kalıyor ve elbisemi tekrar yukarı itişini izlerken gözlerim açılıyor. Sert bakışları kalçalarımın arasına, dantelli, seksi külotumun hâlâ yana çekili olduğu yere düşüyor. Gözleri beni, tüm benliğimi içine çekerken yüzüm güneş gibi yanıyor.

Ama sonra aniden yaklaştı ve
Yıldızlar.

"Ilya!!"

Dilinin dudaklarımın arasından geçtiğini hissettiğimde adını haykırıyorum. Onları yavaşça, ıslak bir şekilde ayırıyor. Dili klitorisime doğru kayıyor. Dudakları zonklayan yumrunun etrafını sarıyor ve emmeye başladığında eriyorum.

İri elleriyle kalçalarımı duvara sabitliyor. İçime doğru homurdanıyor, aşağıya doğru sürüklemekten önce klitorisimi dilliyor. Dilinin ucunu içime itiyor ve ben haykırıyorum.

"Oh lanet olsun..."

İçime doğru derin derin inliyor, titreşimler içimde gümbürdüyor. Dili klitorisime geri dönüyor ve dudakları klitorisimin etrafını sarıyor. İçim jöleye dönerken dilini ileri geri oynatarak emiyor.

Bacaklarım titriyor. Gerginleşmeye ve titremeye başladığımda ellerim sırtımdaki duvardaki sarmaşığı kavırıyor. Parmakları öyle sert batıyor ki eminim morluklar oluşacak. Ama umurumda değil.

Bunun ne kadar kötü bir fikir olduğu umurumda değil. İlya Volkov'un dili bacaklarımın arasındayken beni dışarıda bir duvara sabitlemesinin ne kadar kirli olduğu umurumda değil. Beni boşaltmak üzere olmasının ne kadar yanlış olduğu umurumda değil.

Sadece yapmasını

istiyorum. "İlya..."

"Benim için gelsen iyi olur," diye hırlıyor kalçama karşı. Ay ışığında o delici yeşil gözleriyle bana bakıyor. Dudakları benden dolayı ıslak ve onları yalayarak temizlediğinde inliyorum.

Ağzını tekrar kalçalarımın arasına itiyor. Dili tekrar klitorisimin etrafında kıvrılmak için dikiş yerimden yukarı doğru sürüklenirken haykırıyorum. Acımasız, daha fazla dayanamayana kadar beni daha yükseğe itiyor.

Benim için gelsen iyi olur.

Bir parmağını içime sokarken dili klitorisimin üzerinde dönüyor. Klitorisimin üzerinde mırıldanırken parmağını tam içimdeki g noktama vuruyor. Dayanabileceğimden çok daha fazlası.

Yıldızlar görüyorum. Bir elimi ağzıma kapatıp sertçe boşalırken gözlerimde patlayan ışıktan başka bir şey görmüyorum. Orgazm beni paramparça ederken kalçalarım utanmazca sallanıyor, onun ağzını arzuluyorum.

Ben titrerken dili tekrar yarığımın üzerinde tembelce geziniyor. Ama yavaşça geri çekiliyor. Başını çeviriyor ve ağzını iç uyluğuma bastırdığını hissettiğimde nefesim kesiliyor. Bir an için beni oradan öptüğünü sanıyorum. Ama sonra dişlerinin beni kıştırdığını hissedince irkiliyorum.

Isı yine içimde birikiyor.

Ilya ayağa kalkar. Gözleri ay ışığında parlıyor. Elini saçlarımın arasına sokuyor, içime doğru ilerlerken saçlarımı arkadan yumruk yapıyor. Dudakları dudaklarıma çarpıyor, nefesimi kesiyor ve beni inletiyor. Dilinde kendi tadımı alabiliyorum ama umurumda değil.

Aslında, beni bu kadar yaramaz

hissettirmesi hoşuma gidiyor. "Tenley!"

Patrick'in sesini duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Ama uzaklardan geliyordu. Dönüp karanlıktaki partinin ışıklarına doğru bakıyorum.

"I-" İlya'ya dönüyorum.

"Geri dönmelisin," diye homurdanıyor sessizce. Yutkunuyorum, başımı sallıyorum. "Evet."

Gözlerimiz kilitlendi. Tüm vücudum sıcaktan cızırdıyor ve vızıldıyor. Elbisem tekrar üzerime düşüyor. Külotumu tekrar yerine geçirmek için uzandığımda kızarıyorum. Ama bunu yaparken, bacaklarımın arasında devam eden hislerle kaynıyorum.

Parmaklarım dişleriyle beni ısırıldığı yere sürtünüyor ve ürperiyorum.

Tekrar İlya'ya bakıyorum ve donup kaldığımı hissediyorum. Sanki o doğaüstü yeşil gözlerdeki güç beni yerimde sabitlemiş gibi, olduğum yere çakılıp kalmış hissediyorum.

Belki de az önce olanlardan sonra gerçekliğe dönmeye hazır olmadığım içindir.

Tekrar içime giriyor ve ben nefes nefese kalıyorum. Eli çenemi kavıyor, çenemi tutuyor. Beni öpmek için ağzını indirmeden önce başparmağı dudaklarımın üzerinde geziniyor.

Cezalandırıcı, şiddetli, sert bir öpücük. Ve o çekildiğinde, zorlukla nefes alabiliyor ya da dik durabiliyorum.

"Artık benimsin," diye hırlıyor kalın bir sesle.

Kızardım, yutkundum. Gözlerinin içine bakıyorum. Ama dudaklarındaki sırıtışı gördüğümde, meydan okuma içimde anlık bir tepki gibi kabarıyor.

"Bu beni senin yapmaz-"

"Göreceğiz," diye homurdanıyor. Eli aniden bacaklarımın arasına giriyor ve sırlıklam olmuş külotumu ve zonklayan amımı avuçlarken inliyorum. İlyas ince, kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor. "Göreceğiz."

"HANGI CEHENNEMDEYDİN?"

Patrick yarı kapalı gözleriyle bana bakıyor. Elindeki bira bardağını ağzına götürürken kelimeleri bulanıklaşıyor. Ayaklarının üzerinde sallanırken bir kısmı dökülüyor.

Onun tamamen harcanmış olması beni dönüp kaçmaktan alıkoyan tek kurtarıcı lütuf. İlya'nın beni duvara yapıştırdığı bahçeden partiye geri döndüm ve... şey, o.

Daha önce hiç kimsenin bana yapmadığı şeyi yaptığı yer. Ağzını bacaklarımın arasında hissettiğimde içim ürperiyor, yüzüm kızarıyor; dili dudaklarımda geziniyor ve dişleri tenimi ısırtıyor.

Bir yanım bunun olmasına izin verdiğime inanamıyor. Bir yanım, beni karanlığın içine çektiğinde içimde en ufak bir direnç kırıntısı olmadığını biliyor. Geri kalan yanım ise onunla gittiğimde neler olacağını bildiğimi ve bu yüzden gittiğimi biliyor.

Ilya Volkov bir korku filmi gibidir. Bir şeylerin ortaya çıkacağını ve sizi derinizden sıçratacağını ya da kalp krizi geçirmenize neden olacağını bilirsiniz. Ama lanet olsun ki izlemeden duramıyorsunuz.

"Tenley."

Gözlerimi kırıştıtararak hayal kurmaktan vazgeçiyorum ve herhangi bir şeye odaklanmakta zorlandığı belli olan Patrick'e odaklanıyorum.

"Neredeydin?"

Kaşlarımı çattım. "Kaynaşıyor muydum?"

Kaşları çatıldı. "Ben de seni arıyordum." "Ben de buradaydım. Ne yapıyordun-"

"Biraz içki içtim," diye
geveliyor. İnce ince
gülümsüyorum.

"Anlıyorum."

Gözleri kısıılırken ayaklarının üzerinde sallanıyor. "Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

Ses tonunda daha önce hiç duymadığım bir gerginlik var; beni geren bir öfke ve alaycı bir şüphe.

"Hey, oturacak bir yer bulsak ve-" "Onunla birlikte miydin?!"

Donup kaldım. Yavaşça dönüp arkama bakıyorum. Anında yüzüm alev alev yanıyor. Bahçeye döndükten sonra önce partiye doğru yürüdüm. Ilya az önce benim... şey, evet... yaptığım duvarın yanında bir sigara yakıyordu.

Görünüşe göre o da partiye geri dönmüş ve olabilecek en kötü zamanda arkamdan içeri girmiş.

Ilya'nın gözleri benimkilerle kilitleniyor. Dudakları o kendini beğenmiş, sessiz gülümsemeyle kıvrılıyor ve aralarında bir mafsal var.

"Tenley!"

Patrick'e doğru döndüm. Yüzü öfkeyle parlıyor ve aramızdaki boşluk sessizleşiyor. Saniyeler geçiyor. Hiçbir şey söylemiyorum ama kısık gözleri bir sürü suçlamayı haykırıyor. Sessizlik bir mantar bulutu gibi kabarıyor, ta ki aniden patlayana kadar.

"Onunla birlikte miydin?!" diye hırlıyor.

Başımı sallayarak yutkunuyorum. "Ne? Hayır, hayır! Patrick, ben sadece
."

"Neden hala o lanet olası suçluyla ilişki kuruyorsun Tenley?"

"Patrick-"

"Onunla ilişkili olmanın bile geleceğinizi yok edebileceğini anlıyorsunuz, değil mi? Bizim geleceğimizi."

Gözlerim kısıldı. Bu kontrol saçmalığı çok fazla olmaya başladı. Bunu Ilya'dan alıyorum ama bu başka bir şey. Bunu Patrick'ten duymak tüylerimi diken diken ediyor ve çenemi gıcırdatıyor. Planımı ve hayallerimi bırakıp onunkilere uyum sağlamamla ilgili tüm bu konuşmalar geçen haftadan beri kameralar yüzünden içimi kemiren bir diken oldu.

"Kiminle istersem onunla ilişki kurarım, tamam mı?" Soğuk bir şekilde tersliyorum.

Patrick bana ters ters bakıyor.

"Haddini aşyorsun, Tenley-" "Yeter,

Patrick! Ben senin değilim! I-"

"Seni sadece kullandığını biliyorsun, değil mi?!" Patrick öfkeyle bağırır. "Mafya amcası baban ve benim yüzümden seni izlemek istiyor!"

Sözleri canımı yakıyor. Bunu daha önce düşünmemiş değilim. Yani Ilya babamın kim olduğunu açıkça biliyor ve "ailesinin" de bilmemesine imkân yok. Ama bunu Patrick'ten duymak, sanki Ilya'nın benimle konuşması için dünyadaki en bariz sebepmiş gibi, yüzüme bir tokat gibi geliyor.

"Patrick, sen sarhoşsun-"

"Öyle miyim?" Tersledi.

"Ilya ve ben-"

"Ilya ve sen diye bir şey yok," diye tıslıyor Patrick. Gözleri kısılır. "Bunu senin için yavaşça söyleyeyim. Sen benimlesin, anladın mı?"

Başımı sallıyorum, dudaklarım inceliyor. "Hayır, değilim-"

"Evet, öylesin," diye tersliyor. "Peki ya olmamaya karar verirsen? Özellikle de Ilya Volkov'la sürtüklük yapmaya?" Tehlikeli bir şekilde hırlıyor. "O zaman ben de babama senin ve dolayısıyla babanın kampanyası için ne kadar büyük bir yük olduğunu söylerim."

Omurgamda soğuk bir his belirliyor.

"Sen-"

"Yapardım," diye homurdanıyor. "Ve ne var biliyor musun? Babam beni dinler." Bana acımasızca gülümsüyor. "Babanın VP işinin sırf sen fahişelik yapmak istedin diye durması gerçekten utanç verici olurdu."

Ağzım açık kaldı. "Ilya ve ben birbirimizi özel ders programı sayesinde tanıyoruz. İşte bu kadar. Ben-Patrick!"

Aniden beni iterek geçiyor, kalabalık partinin içinden hışımla geçip arka kapıdan dışarı fırlıyor. Peşinden gidiyorum ama neye -ya da kime- doğru fırladığını görünce yüzüm soluyor.

"Patrick, kes şunu!" Tıslayarak peşinden koşuyorum, tökezleyerek avludan geçip Ilya, Misha ve Lukas'ın yanına geliyor.

Misha başını sallar ve Ilya döner. Yaklaşan, hantal Patrick'i karşılamak için öne doğru adım atarken sırtıyor gibi görünüyor.

"Ondan uzak dur!" Patrick hırlıyor.

Ilya irkilmiyor. Patrick tam önünde durduğunda kollarını göğsünde kavuşturuyor ve kaşlarını çatıyor. Boyları hemen hemen aynı, ama Ilya daha güçlü. Omuzları daha geniş. Zengin çocuğu olsun olmasın, Patrick gibi bir adamın asla sahip olamayacağı bir üstünlüğü var.

"İyi bir gece geçiriyor musun, North?" Ilya sessizce tıslar.

"Sen ve lanet olası pislik arkadaşların ortaya çıkana kadar öyleydim."

İnsanlar Altın Çocuk ve Kurt arasındaki çekişmeyi izlemek için döndükçe etrafımızdaki parti sessizleşiyor.

"Burada ne halt ediyorsun, Volkov?" "Kız arkadaşını ağzıma boşaltırken."

Bembeyaz kesiliyorum. Kalbim yere düşüyor. Ama Patrick'in yüzünde kabaran öfke, İlya'nın söylediklerinin doğru olduğunu anladığı türden bir öfke değil. Sadece kaba bir hakaret olarak algılıyor.

Çok merhametlisin.

"Babam ve onun babası senin ve amcan gibi adamları hapse atacak," diye bağırıyor Patrick. İlya'nın yüzüne bakıyor ve parmağıyla göğsüne vuruyor. "Ondan uzak duracaksın, anladın mı?!"

İlya hiçbir şey söylemiyor. Sadece soğuk, acımasız, hesapçı bir gülümseme ile omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Patrick dönüp bileğimden tutuyor ve beni peşinden sürüklüyor. "Gidelim Tenley."

"Bırak beni!"

Ama yapmıyor. Partinin arka bahçesinden çıkıp kampüsün karşısındaki asfalt yola girene kadar beni peşinden sürüklemeye devam ediyor.

"Patrick!" Tıslıyorum. "Bırak beni!"

Kolumu kurtarmak için çekiyorum. Ama o dönüp beni kollarının arasına alıyor. Korkunç bir şekilde beni öpmek üzere olduğunu fark ediyorum. Bu sefer arkamı dönüp gitmiyorum.

Ona tokat attım.

Patrick sersemlemiş görünüyor. Aslında ayık görünüyor. Bana bakarken yanağını tutarak geri çekildi, yüzü solgundu.

"Kahretsin Tenley, üzgünüm-"

"Evine git Patrick," diye tükürdüm. "Pislik gibi davranıyorsun!"

Gözleri tehlikeli bir şekilde kısılıyor. Ama benden uzak duruyor. "Neden, böylece burada takılabilir ve İlya Volkov'un küçük grup fahişelerinden biri olabilirsiniz-hey!"

Onun saçmalıklarını dinlemeyeceğim. Söylenmenin ortasında döndüm ve kampüsün diğer ucuna doğru yürümeye başladım. Patrick'in bana "siktir et" dercesine el salladığını görmek için tam zamanında arkama bakıyorum ve partiye geri dönüyorum.

Karanlık Oxford Hills kampüsünde fırtına gibi eserken yavaşça nefes veriyorum. Kalbim kulaklarımda bir davul gibi güm güm atıyor. Başım dönüyor.

Ve İlya'nın dilini üzerimde hissettiğimi hatırlayan bacaklarımda arasında zonklayan sıcaklık gitmeyecek.

Kulübemize girdiğimde televizyon açıktı. Ama oturma odasına girdiğimde, gözlerim kanepeye takılınca sırtıyorum. Charlotte horul horul uyuyor, üzerine yayılmış, Prenses Günlükleri'nin jeneriği onu aydınlatıyor.

Sessizce televizyonu kapattım ve sandalyelerimizden birinden battaniyeyi çektim. Battaniyeyi onun üzerine örtüyorum ve sessizce odadan çıkmadan önce onu yatırıyorum.

Karanlık mutfakta tezgâha yaslanıyorum. Ellerim tezgâhı kavırıyor ve nabzım hâlâ davul gibi atıyor. Muhtemelen hayatımda ilk kez, kendimi gerçekten ama gerçekten önümde bir içki olmasını dilerken buluyorum.

Benim için çok ıslak.

Bu gece bu elbiseyi giydiğinde istediğin bu muydu? Bu külotu seçip giydiğinde?

Vücudum sıcaklıkla titriyor. Kalçalarım birbirine yapışıyor.

Hayatım boyunca iyiydim. Örnek bir öğrenci oldum. Sınıf dışı gönüllü çalışmalarda bulundum. Babam için politika oyunu oynadım. Eğlenmek, çılgınlık yapmak ya da yapmamam gereken bir şeyi yapmak için hiç durmak yerine kendimi Plan'ın içine attım.

Ve birdenbire, tüm bunlar beni kıcımdan ısırmaya başladı.

Ya da iç uyluk, sanırım pis bir ateşle.

İlyâ barajı yonttu ve yavaş yavaş çökmeye başladı.

Beni parça parça kırıyor. Ama en kötüsü, bunun için sabırsızlanıyorum. Sanki bir sonraki parçamı kırmasını görmek için sabırsızlanıyorum. Hangi parçamı alacak.

Karanlık tezgâha yaslanırken yüzüm kızarıyor. Dişlerim dudaklarımın üzerinde sürükleniyor. Gözlerim ön kapıya kayıyor.

Duvardaki saat tik takları.

Kapı arkamdan kapanana kadar hareket ettiğimi bile fark etmiyorum. Kendime sarılıyorum, üzerimde hâlâ az önceki ince, kısa parti elbisesi var. Yalan söyleyip kafamı boşaltmak için amaçsızca yürüdüğümü söyleyebilirim. Ama yürüdüğüm düz çizgide amaçsız hiçbir şey yok.

Tam olarak nereye gittiğimi biliyorum. Sadece pek net değilim.

Neden oraya gittiğimi.

Ama öğrenmek üzereyim.

Elimi kaldırdığımda nabzım atıyor. Yavaşça, Lordluk Malikânesi'nin büyük, heybetli ahşap kapısını çalıyorum. Bekliyorum, hiçbir şey duymuyorum. Karanlık eve bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

Bu kötü bir fikirdi. Birçok nedenden dolayı, ama şu anda, çünkü evde kimsenin olmadığı açık. Kendime gözlerimi deviriyorum. Tabii ki yoklar. Burada yaşayan üç adam da az önce ayrıldığım partideydi.

İnledim ve alnımı kapıya dayadım. Bu aptalcaydı. Tüm bunlar aptalcaydı. Ben ne düşünüyorum ki-

Kaşlarımı çatıyorum. Kulaklarım ayarlanıyor ve aniden, çok sessizce, müzik duyabiliyorum. Özellikle Massive Attack'ın Teardrop'u. Ve malikanenin arkasından geliyor.

Kocaman evin yanından, bakımlı bahçelerin arasından geçip havuzun loş ışıkları üzerime gelene kadar ilerlerken dişlerimi dudağımın üzerinde gezdiriyorum. Gözlerim arka bahçede gezinirken birden kaskatı kesiliyorum.

Ilya gömleksiz, bir havuz sandalyesinde tek bacağını kaldırmış uzanıyor. Karanlık, yıldızlarla dolu gökyüzüne bakıyor ve ince bir duman çıkarıyor. Yüzünü örten bir karanlık var.

-Her zamanki acımasız tavrından çok daha fazlası. Büyüleyici. Gerçekten çok güzel.

Titriyorum, kendime sarılıyorum. O çok güzel. Sadece dövmeli, kötü çocuk gibi seksi değil. Pençelerini içime batıran ve bırakmayı reddeden bu kırık, büyüleyici şekilde güzel.

Ve bu yüzden ondan uzaklaşamadığımı biliyorum. Bu yüzden sürekli geri geliyorum. Öyle ya da böyle, ya onun beni bulmasıyla ya da benim onu bulmamla, kendimi onun yörüngesinde bulmaya devam ediyorum. Tıpkı şu anda olduğu gibi. Ve diğer zamanlarda olduğu gibi, isteyerek, arkama bakmadan gidiyorum.

Yavaşça havuzun kenarındaki gölgelerden çıkıp ona doğru yürüyorum. Ilya yavaşça dönüyor ve gözleri beni içine çekiyor. Ama çenesi kenetlenirken gözleri kısılıyor.

"Burada ne yapıyorsun Kızıl?" diye sessizce homurdanıyor.

Olduğum yerde duruyorum, ondan birkaç adım ötede. Ellerim önümde bükülüyor. Nabzım o kadar hızlı atıyor ki kelimeleri oluşturabileceğimden bile emin değilim.

"Bilmiyorum. Sadece yürümeye başladım ve-"

"Hayır."

Ilya başını sallıyor, dudaklarındaki sigarayı derin derin emiyor. "Artık bunu yapmıyoruz Tenley," diye tıslıyor.

Ne yapıyorsun?"

"Bu," diye hırlıyor ve aniden ayağa kalkıyor. Bana doğru hışımla ilerlerken yüzü asık, tam önümde durduğunda nefesim kesiliyor. Yüzü çizgilerle kaplı, gözleri vahşi ve hiddetli bir şekilde içimi yakıyor.

"Bu! Bu lanet dansı sadece ben yönetiyorum." Kaşlarım çatıldı. "İlyâ, ben-"

"Çünkü seninle sarhoş olana kadar alabilirim, Tenley," diye inliyor. "Ama bu benim susuzluğumu gidermeyecek. Asla da olmayacak."

Gece durgun ve sessiz. Çıplak bacaklarımın üzerinden serin bir rüzgâr geçiyor ve gözlerim onunkilere kayarken ürperiyorum.

"Ne olurdu?" Nefes alıyorum, o kadar sessiz ki beni duyduğundan bile emin değilim.

Ama dudakları kıvrılıyor.

"Sen," diye hırlıyor. "Sen, bunu istiyorsun. Bunun için yalvarıyorsun." Kalın kalın yutkunuyorum, bakışları altında titriyorum.

İlyâ soğuk bir şekilde sırtıyor.

"Ama bunu yapamazsın. Sen sadece iyi, temiz, mükemmel küçük hayatının karanlık tarafında turistçilik oynuyorsun," diye vahşice tıslıyor. Başını sallıyor ve kalbim burkulurken arkasını dönmeye başlıyor.

"İsteyemezsin, bu yüzden bu hiç olmayacak-"

"Beni öpmeni istiyorum."

Kelimeler dudaklarımdan döküldü. Kalbim güm güm atıyor. İlyâ donup kalıyor, yarı dönük bir şekilde bana bakıyor. Elim yavaşça ona doğru uzanıyor. Kaslı ön kolunu kavriyorum ve elimin bileğine doğru kaymasına izin veriyorum.

Ve sonra elini.

"İ-" Nefes alıyorum, her yerim titriyor. "Seni istiyorum-"

"Seni duydum," diye inliyor sıkılmış çenesinin arasından. Yavaşça dönüyor ve o yeşil gözler içimi delip geçtiğinde titriyorum.

"Ama bunu bana bir daha sorarsan Tenley, durmayacağım. Asla durmayacağım. Bu yüzden sormadan önce uzun uzun düşün-"

"Öp beni, İlyâ," diye fısıldıyorum. "Seni istiyorum-"

Beni tutup kollarına çekerken ve ağzını ağzıma yapıştırırken inliyorum.

Ve bu sefer, geri dönüş yok.

Onu kollarıma alıp evin içine taşırken ağzı benimkinden ayrılmıyor. Onu havuz sandalyelerinin üzerine atıp elbisesini oracıkta yırtabilirdim. Ama eve kimsenin gelme riskini göze alamam.

O benim hediyem, tamamen kendim için.

Onu merdivenlerden yukarı taşırken öpücüğümle inliyor. Minicik elbisesi kışına kadar iniyor ve ellerim onun yumuşak, esnek tenini kavrarken hırlıyorum. Yatak odamın kapısını tekmeleyip içeri giriyorum ve yatağa doğru fırlamadan önce kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum.

Onu yere bırakıyorum ve etrafında dönüp onu kendime doğru çekerken inliyor. Ağzım boynuna düşüyor ve ellerim kalçalarının üzerinde kayarken nefesi kesiliyor. Ellerim yanlarına doğru serbestçe hareket ediyor, o sessizce inlerken ellerim göğüslerinin yanlarını okşuyor.

Elim saçlarını kavırıyor, ağzım daha fazla ten ararken boynundan uzaklaştırıyor. Diğer elim fermuarına gidiyor.

ve onun aniden sertleştğini hissediyorum.

"Benden korkuyor musun?"

Hırlıyorum. "Korkmalı mıyım?"

diye nefes alıyor. "Evet."

Titriyor. "Ama ben değilim."

Fermuarı aşağı çekmeye başladım. Siyah elbise omurgasından sıyrılmaya başladığında hızlı hızlı nefes alarak inliyor. Fermuar sırtının alt kısmına geldiğinde ellerimi kollarından yukarı kaydırıp askıları kavırıyorum. Donup kalmadan önce kollarından aşağı sıyırmaya başlıyorum.

"İlyä-"

"Sen bakiresin."

Sertleşiyor.

"Seni burada öylece sikeceğimi mi sanıyorsun?"

Nefesini keskin bir şekilde alıyor. Bana karşı titriyor. Başını çevirip bana bakıyor, yüzünde endişe ve heyecan karışımı bir ifade var.

"Yapar mısın?" diye nefes alıyor.

Homurdanıyorum, onu kollarımın arasında döndürüyorum. Çenesini yukarı kaldırmak için elimi kaldırıyorum. Hem umutlu hem de çok korkmuş görünüyor.

"Evet," diye homurdanıyorum ve onun yumuşak

bir şekilde inlemesini sağlıyorum. "Ama önce

seni yiyip bitireceğim."

Ellerim tekrar omuz askılarına kayıyor. Kollarından aşağı sıyrıyorum ve elbisenin ayaklarının dibine düşmesine izin veriyorum. Gözlerim onu içine çekerken derinden kızarıyor. Kollarını sutyensiz çıplak göğüslerini örtmek istercesine çaprazlamaya başladı. Ama bunu hemen durduruyorum.

Bileklerinden tutup kollarını aşağıya doğru çekiyorum. Gözlerim çıplaklığına ziyafet çekerken kızararak inliyor - ona aldığım dantelli siyah külot dışında çıplak. Ve onlar bile o kadar şeffaf ki, içinden amının parlayan dudaklarını görebiliyorum.

İçine düştüm, saçlarını tuttum ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Onu derinden öpüyorum. Benimmiş gibi öpüyorum. Sonra onu geri itiyorum, yatağa yuvarlanırken nefesi kesiliyor.

Daha önce, bahçede, karanlıktı. Odamda ışıklar kapalı, ama ben onun ardından yatağa sürünürken ay onun tenini aydınlatıyor. Bu sefer, onun her şeyini görüyorum.

Parmaklarım külotunun beline giriyor. Onları aşağı sıyırmaya başlıyorum ve kalçaları bana yardım etmek için kalkıyor. Ay ışığı çıplak küçük amının üzerine vurduğunda inliyorum.

O bir kızıl saçlı.

Bacaklarının arasına girmeden önce külotunu ayaklarından çekip bir kenara fırlatıyorum. Nefes nefese, pembe meme uçları beklentiyle büzülürken göğsü hızla inip kalkıyor. Uyluklarını iyice ayırıp parlayan amını bana açarken inliyorum.

Ve sonra, o benim. Bu gece ikinci kez.

Dilim onun kaygan, nemli dudakları arasında derinlere dalıyor, ıslaklığını klitorisine kadar sürüklüyor. Tenley haykırıyor, kalçalarını ağzıma doğru sallıyor. Homurdanıyorum, dilimi içine daldırıyorum ve tatlılığını tadıyorum. Ellerim onun altına kayıyor, kıcını kavırıyor ve onu ağzıma doğru zorluyor.

"İlyä!" diye haykırıyor, ağzımın altında kıvranıyor ve miyavlıyor.

Acımasızım. Utanmadan kalçalarını benimle buluşmak için yukarı iterken klitorisini dudaklarımın arasına alıp emiyorum. Parmakları yorganı pençeliyor, benim için inlerken onu yumruklarında döndürüyor.

Bir parmağımı içine sokup g-noktasına doğru kıvrarak okşuyorum. Hevesle inlemeye başladığında ikinci bir parmağımı sokuyorum. Benim için kıvranıyor ve bükülüyor, ben onu daha yükseğe iterken nefes nefese kalıyor.

Ağzım klitorisinin üzerinde mırıldanıyor, dilim etrafında daireler çiziyor. Vücudu kamburlaşıyor, nefesi kesiliyor.

"Geliyorum! İlyä, geliyorum!!"

Kaygan, tatlı ıslaklık dilimi sular altında bırakırken inliyorum. Ona karşı homurdanıyorum, ondan zevk alırken açlıkla onu içiyorum.

Klitorisini son bir kez yalıyorum ve geri çekiliyorum. Tenley titriyor, artçı şoklar içinden geçerken yatağında iki büküm oluyor. Yanına kayıyorum, yorganı altımızdan çekiyorum ve sonra ikimizin üzerine çekiyorum.

Bana sokuluyor ve ben donup

kalıyorum. Bu yeni bir şey.

Onu dilimle boşaltmak onun için yeni bir şeydi. Ama yatağımda bana sarılan bir kız?

Bu yatakta birden fazla bakire var.

Tereddütle, kollarım onu çevreliyor. Ama onun küçük bedeninin göğsümdeki sıcaklığı iyi hissettiriyor. Evimdeymişim gibi. Bu yüzden ona daha sıkı sarılıyorum. Dokunmaya ve yakınlaşmaya dair çekingenliğim yavaşça kırılıyor.

Kaşıklaşana kadar onu kendime daha da sıkı çekiyorum. Dudaklarının ellerime yapıştığını hissediyorum. Yüzümde bir gülümseme belirliyor.

Kaşlarımı çatana kadar bir iki dakika böyle yattık. Tamamen sessizleşti. Nefes alış veriş düzenli. Üzerine eğildiğimde kaşlarım çatıldı.

"Tenley..."

Bana sarılmış bir şekilde uyuyor.

Kollarım onu sıkıca sarıyor. Dudaklarım çıplak omzuna bastırıyor. Kendimi onun uyuyan bedenine iyi geceler fısıldarken buluyorum.

Tanrım, benim neyim var böyle?

GÖZLERİM ÇATLAYARAK AÇILIYOR. Güneş ışığı yatak odamın koyu gölgeleri arasından zar zor süzülüyor, kalın meşe döşemelerin, koyu deri koltukların ve siyah-gri yorganın üzerinden geçiyordu

-

Panik içinde dimdik oturdum.

Yatak odamda değilim. İlya'nın odasındayım. Ve çıplağım.

Sağa sola dönerken kalbim boğazımda. Neyse ki yalnızım. Ama yine de...

Yorganın örtüsünü çeneme kadar çekerken yüzüm kızardı. Bir erkeğin yatağında çıplak uyudum. İlk defa. Ve o adam İlya'ydı.

Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Odasındaki banyoya kaçamak bir bakış atıyorum. Ama kapı açıktı ve boştu. Dudağımı ısııyorum, İlya'nın yanımda olmadığını fark ettiğimde hissettiğim ilk duygunun rahatlama olmasından dolayı kendimi kötü hissediyorum.

Yatağına gömülüyorum, nabzım hızla atıyor. Zihnim dün geceyi, dün gecenin tüm bölümlerini yeniden oynatmaya başlıyor. Vücudum

Her şey geri geldiğinde karıncalanıyor. Önce parti ve İlya'nın bahçede ağzı bacaklarımın arasındayken beni nasıl soluk soluğa bırakıp titrettiği ve çılgılık attırdığı. Sonra, kim bilir hangi çılgınca düşüncelerle onun evine geldim.

-Ve sonrasında olan her şey.

İnledim. Dün gece ne düşünüyordum ki?

Bir yandan, dün gece inanılmazdı. Dün gece daha önce hiç yaşamadığım şekilde yanmamı ve acı çekmemi sağladı. Ama dün gece aynı zamanda teslim olmak gibi hissettirdi. Teslimiyet gibi geliyor. Sözlerinin ve dudaklarının anısına tutunmak istiyorum; ben nefes nefese kalıp daha fazlası için yalvarana kadar parmaklarını tenimde gezdirişinin anısına.

Ama aynı zamanda, tüm bunların İlya'nın sinsi akıl oyunlarından birinin parçası olduğunu düşünmemek de imkânsız. Psikopat İlya'nın dün gece beni sırf Patrick'ten bir şeyler koparmak için baştan çıkarmış olma ihtimalini görmezden gelmek imkânsız.

Ya da bana yakınlaşmak için, diye düşünüyorum Patrick'in uyarısına korkunç bir geri dönüşle - İlya'nın beni sadece babam ya da Patrick hakkında benden bir tür bilgi almak için etrafında ve ona yakın tuttuğunu.

Babamın ve amcasının kim olduğunu hatırlayana kadar kulağa Tom Clancy kitaplarından fırlamış gibi geliyor. Bu, dünyanın en güçlü suç ailesi ve dünyanın en güçlü seçilmiş makamının ikinci koltuğu.

Bu politik bir gerilim filmi değil. Bu bizim gerçek hayatlarımız.

Ilya'nın beni bir tür şeytani James Bond'un bilgi için baştan çıkarması gibi yatağına götürdüğü fikri midemi bulandırıyor. Sonra aklıma başka bir düşünce geliyor ve betim benzim atıyor.

Dün gece ağzını üzerime koydu ve boşalırken çığlık attırdı. Sonra uykuya daldım.

Kaskatı kesildim.

Çırlçıplak. Çıplak uyuyakalmışım ve şimdi hiçbir yerde görünmüyor.

Korkunç bir düşünce. Ilya ne kadar şeytan olsa da, benden bu şekilde faydalanacağını hayal etmekte zorlanıyorum. Yine de... Battaniyeyi geri çekip bacaklarımın arasına bakıyorum. Elim peşimden gelirken yüzüm kızarıyor, nazikçe bir şeyler hissediyorum... sanırım.

Yavaşça nefes veriyorum. Aptalca davranıyorum. Ilya pek çok şey olabilir ama o değil. Ve çarşaflarda kan, acı ya da başka bir şey yok. Kendime gözlerimi deviriyorum.

Bekaretimi Kurt'un kendisiyle uykumda kaybetmedim.

Hayır, o sana oral seks yaparken sen uyanıktın. İki kere.

Sıcaktan kızardım. Sanki karanlık bir köşede gizlenen Ilya'yı gözden kaçırmadığımı iki kez kontrol ediyormuşum gibi odaya bir kez daha bakıyorum. Hızla yataktan fırlıyorum, elbisemi ve külotumu yerden alıp banyoya koşuyorum.

Çabucak giyiniyorum. Bir yanım kirli hissediyor, bir metres ya da tek gecelik bir kız gibi. Ama yine de, geceyi tekrar yaşarken içimde zonklayan cızırtılı sıcaklığı görmezden gelemiyorum.

Banyonun kapısını aralayıp odayı tarıyorum. Hâlâ İlya yok. Sürünerek yatak odasının kapısına gidip dışarı bakıyorum. Üst kattaki koridor da ıssız görünüyor. Partide giydiğim topuklu ayakkabılarımın hâlâ İlya'nın havuzunun yanında olduğunu hatırlayarak parmak uçlarımda ilerliyorum. Onları almak için oraya gitmeyi düşünüyorum. Ama sonra onları bir kenara bırakıyorum.

Buradaki amaç, İlya geri gelmeden ve ben dün gece olanlarla yüzleşmeden önce buradan hızlıca çıkmak.

Tamamen sessiz evin zarif merdivenlerinden aşağı süzülüyorum. Ama tam köşeyi dönerken birine çarpıyorum.

Nefes nefese kalıp bir adım geriye atlarken neredeyse çığlık atacaktım. Elim ayağım birbirine dolanıyor, kafamı kaldırdığımda tekinsiz mavi gözlü ve kirli sarı saçlı adamın şaşkınlıkla bana baktığını görüyorum. Ama birden ellerini açık gömleğine götürüyor ve hızla düğmelerini iliklemeye başlıyor. Göğsündeki vahşi yara izleri labirentini görmem uzun sürmedi. Ama yakasına kadar iliklemeyi bitirdiğinde hiçbir şey söylemiyorum.

Burada İlya ile birlikte yaşayan diğer iki Karanlık Prens hakkında pek bir şey bilmiyorum. Parti düşkünü Misha'nın Rusya'daki delicesine zengin bir Oligark'ın oğlu olduğunu biliyorum. Yüz yüze olduğum adam Lukas Komarov, Chicago'dan bir Bratva patronunun oğlu, öyle duydum.

"Çok özür dilerim," diye geveledim.

Kaşlarını çatıyor ama ince bir gülümsemeyle başını sallıyor.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim," diye homurdanıyor genç yaşının ötesinde sertleşmiş gibi görünen sesiyle. Koyu mavi gözleri merakla üzerimde geziniyor.

"Ben-"

"Kim olduğunu biliyorum."

Başımı sallıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum-"

"Kahve ister misin?" Başını mutfağa doğru salladı. "Az önce Fransız presi yaptım."

İnliyorum. Hazır kahve benim ciddi bir zayıflığım. Ama dudağımı ısıırıyorum, tereddüt ediyorum.

"İlyä..." diye kaşlarını çatıyor. "Sabah gitmiş olacak."

S ı r ı t ı y o r , sanki bunun beni kalmaya meylettireceğini biliyormuş gibi. Haklı da.

"I-" Gülümsüyorum. "Kahve harika olur, teşekkürler."

Hiç konuşmadan onu kocaman, muhteşem mutfağa kadar takip ediyorum. Lukas mermer tezgâhı ve tezgâhın karşısında sıralanmış pirinç ve mat siyah bar taburelerini işaret ediyor. French press'i ve iki fincanı aramıza koyup tezgahın karşısına otururken ben de oturuyorum. İkimize de yavaş birer fincan dolduruyor.

"Bunu nasıl

karşılıyorsun?"

"Bugün mü? Siyah işe

yarar."

İnce bir şekilde gülümsüyor ve bardağı bana doğru uzatıyor. Burnuma götürüyorum ve derin derin içime çekerken inliyorum.

"Bunun için teşekkür ederim,"

diye mırıldanıyorum. Başını

sallıyor, sessizce yudumluyor.

"Evinize girip size rastladığım için özür dilerim."

Sırıttıyor. "Sorun değil."

Sessizce kahvelerimizi

yudumluyoruz. "Sen iyi

misin?"

Ona bakarken gülümsüyorum. Sesi sert, ama sorusu samimi ve Ilya'dan alabileceğim gibi herhangi bir gündemi yok.

"Evet..." Omuz silkiyorum, kaşlarımı çatarak kahvemi yudumluyorum. "Sadece, bilirsin işte..."

"Bir fikrim var."

Dudaklarım bükülüyor. "Ben sadece... bazen burada olmak biraz bunaltıcı oluyor, anlıyor musun?"

"Hem de çok."

Kahvemden bir yudum daha alarak başımı sallıyorum. "Sen Viktor Komarov'un oğlusun, değil mi?"

"Evet."

Kupasına bakarken kaşları çatılıyor. "Evlatlık, aslında."

Kaşlarım çatıldı. "Oh?"

Başını sallıyor. "Yani yabancı gibi hissetmenin ne demek olduğunu anlıyorum." Bana bakıyor. "Bu dünyadan olmadığını bilmek sorun değil. Ben değilim." Omuz silkiyor. "Ben değilim."

Birden etrafımdaki duvarların yıkılmaya başladığını hissediyorum.

"Sürekli sahtekârlık sendromu gibi bir şey, değil mi?"

İnliyorum. Lukas yavaşça başını sallıyor. "Bazen, evet."

"Yani tüm bu çocuklar hayal bile edemeyeceğim para ve güçten geliyorlar! Ve Ilya ile bile, sanki... o o, ve ben..." Gözlerimi deviriyorum. "Bunların hiçbirini yapmadım. Pijama partisinden sonra yatakta tek başına uyandığında ne yapman gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok."
_"

Kaskatı kesildim. Dehşet içinde ona bakarken yüzümde sıcaklık patlıyor.

"Aman Tanrım, ben..." Solgunum. Sanki otomatik pilottaymışım gibi. Sanki Ilya'nın arkadaşına değil de Char'a dert yanıyordum.

Yüzümü ellerimin arasına alıp hızla ayağa kalkarken inliyorum. "Özür dilerim, ben-"

"Ne hissedersen hisset, Tenley," diye sessizce homurdanıyor Lukas, beni durdurarak. Uysalca dönüp ona bakıyorum.

"Kaybolmaya izniniz var. Kendi elementinin dışında olmaya izinlisin. Özellikle de Oxford Hills gibi engereklerle dolu bir yerde."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum.

"'Onların' dünyasının bir parçası olmak zorunda değilsiniz." Omuz silkiyor. "Aslında, muhtemelen hiçbir zaman olmayacaksın. Bunu bozguncu olmak için söylemiyorum, bu sadece böyle. İnan bana, dışarıdan olmanın ne demek olduğunu biliyorum."

Dudağımı çiğneyerek başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim."

O da başıyla onaylıyor ve sonra hafifçe kaşlarını çatıyor.

"İlyä..." gözleri kısıldı. "Sana karşı bir pislik miydi?"

Yüzüm kızardı ama başımı salladım. "Hayır, değildi." "En iyi arkadaşı olarak soruyorum. O olabilir..."

"Soğuk mu?"

Lukas sırtıyor. "Ben de öfkeli bir sik kafalı diyecektim." Başımı sallarken kıkırdıyorum.

"Evet, ama hayır. O..." Yüzüm kızardı. "Hayır, değildi." Lukas başını salladı.

"Kahve için teşekkürler."

"Ne zaman istersen. Seninle konuşmak güzeldi, Tenley."

"Sen de Lukas," diye gülümsüyorum ve kapıya yöneliyorum. "Al."

Bana fırlattığı siyah kapüşonlu sweatshirt'ü yakalamak için tam zamanında geri dönüyorum.

"Eve yürürken giymek için," diyerek hâlâ üzerimde olan parti elbiseme kaşlarını kaldırdı.

Derinden kızardım. "Oh, doğru, evet."

Daha önce hiç 'utanç yürüyüşü' yapmamıştım. "Bu Ilya'nın."

Başımdan geçirirken gülümsüyorum. Elbisemin eteklerini örtecek kadar aşağıya iniyor. Aslında spor salonundan yeni gelmişim, koşu şortunun üzerine bol bir sweatshirt falan giymişim gibi görünüyor.

Lukas'a gülümsedim.

"Teşekkür ederim." O da başını sallıyor.

Lordluk Malikânesi'nin dışında titrek bir nefes alıyorum. Güneş ufukta yükseliyor. Ama yavaşça, yüzümden bir gölge geçiyor.

Alışılmışın dışında olmaya izin var. Özellikle de Oxford Hills gibi engereklerle dolu bir yerde.

Kaşlarımı çatıyorum. Benim tarzım değil. Hiç kimsenin evinde yatıya kalmamıştım. Daha önce hiç bir gece önce giydiğim daracık parti elbisesiyle sabah kendi evime dönmek zorunda kalmamıştım. Dudaklarım büzülüyor.

Ve Ilya bunu biliyordu. Yine de dün gece beni yatağına aldı. Orada uyumama izin verdi. Ve bu sabah, o gitmişti.

Kendime gözlerimi deviriyorum.

Bu Ilya'nın suçu değil. Benim suçum. Dün gece buraya geldiğimde onun ne olduğunu çok iyi biliyordum. Ilya... Ilya. Kurt. Oxford Hills'in Karanlık Prensi.

Soğukkanlı bir avcı. Ve dün gece, ben onun avıydım.

Kampüsün diğer ucuna doğru g  le yürümeye başlarken kaşlarımı  atıyorum. Lukas haklıydı. Burada olmanın her yönüyle kendime yabancıyım.

Ben bu dünyaların bir parçası değilim: Patrick'in Altın  ocuk zenginliği ve ayrıcalığı değil. Ve Ilya'nın sinsice baştan çıkaran karanlık dünyasının da.

Ben bu dünyaların hiçbirine ait değilim ve hiçbir zaman da olmayacağım.

Tıpkı bu lanet malikaneye ya da Ilya'ya bir daha asla dönmeyeceğim gibi.

Yüzümden ve göğsümden ter damlıyor. Dişlerimi sıkıyorum, bir kez daha savuruyorum ve yumruğum yüzüne değince homurdanıyorum. Misha hırlıyor, ben ona tekrar yumruk savururken savunmaya geçiyor. Ama sonra aniden saldırıya geçiyor.

Üzerime sert geliyor. Misha zengin bir hayattan gelen zengin bir çocuk olabilir, ama yüzeyin altında hala acı var. Acı ve öfke onu ringde bir şeytan yapmaya yetiyor. Arkadaşım olsun olmasın, üzerime steroid almış bir goril gibi geliyor.

Eldiveni çeneme, sonra da diğerine değince tıslıyorum. Karnıma sertçe vurduğunda homurdanarak sendeliyorum. İçimdeki şalter atmadan önce çeneme bir darbe daha alarak iki büklüm oluyorum.

Bir kükremeyele saldırdım, beklemediği bir hiddetle ona vurdum.

"Hey!" diye kükrüyor, savunma ellerini kaldırırken bana ters ters bakıyor. "Sakin ol, sikik! Sakin ol!"

"Ağlamayı kes ve bana vur, seni küçük sürtük," diye tıslıyorum. Yüzünü bir öfke gölgeliyor. "Dikkat et, Volkov."

"Orospu kıcını tekmelememi izle, seni küçük amcık-"

Kendini kaybediyor. Tam istediğim gibi. Bu sefer bir kamyon gibi üzerime geliyor, tam bana çarpıyor. Savurduğu yumruklar her seferinde isabet ediyor ve ben antrenman ringinin iplerine dayanana kadar beni yumrukluyor. Ellerimi kaldırıyorum, ama Misha şimdi tam Tyson modunda; ben dizlerimin üzerine düşüp yere vurana kadar savuruyor.

Yine de kafasına bir darbe daha alacak. Ama onu bu öfkeye sürüklediğim için bunu hak ediyorum.

İşimiz bittiğinde ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Ben mindere sırt üstü düşüyorum. Misha da aynısını yapıyor. İkimiz de orada uzanmış, Lordship Malikanesi'nin altındaki yeraltı garajında arka planda çalan Nine Inch Nails plağını belli belirsiz dinliyoruz.

"Bu da neydi böyle, dostum?"

Kaşlarımı çattım. "Sadece bir antrenmana ihtiyacım vardı."

Misha yuvarlanıp ayağa kalkarken homurdanıyor. Eldivenlerini çıkarıp bir kenara fırlatıyor ve kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor.

"Antrenman yapmak istemiyordun. Cezalandırılmak istiyordun."

Omuz silkiyorum.

"Bunun dün gece yatağındaki kızıl saçlı kadınla bir ilgisi var mı?"

Onun üzerinde dönme dürtüsüne direniyorum.

"Dün gece evde olup olmadığına bakmak için kafamı içeri soktum." Kıkırdıyor. "Kimdi o?"

"Hiç kimse."

"Şey," diye omuz silkiyor ve su şişesini almak için yana kayıyor. "Seni tekrar at üstünde gördüğüme sevindim dostum. Bekârlığın konusunda endişelenmeye başlamıştım."

Ben de biraz su aldım, başımın hala kışkırttığım saldırıdan dolayı çınladığını hissediyorum. Ama vurma ve vurulma ihtiyacı bir tür ceza değildi. Kafamdaki dişlileri sarsmak ve bittiğinde hala aynı şekilde düşünüp düşünmediğimi görmek içindi.

Ben de öyle yapıyorum. Derin bir nefes alıyorum, kendimi merkeze koymaya çalışıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve zihnimin boşalmasına izin veriyorum.

Çenem gıcırdıyor.

Hiçbir şey değişmedi.

Bir parçam öyle olmasını umuyordu. Bir Misha Tsavakov dayağının beni kim olduğuma geri dönecek kadar sarsacağını umuyordum - gerçek ben, Tenley Chambers ile yatıya kalan ben değil.

Tam kaşıklaşma, onu becermeme, yatıya kalma. Ben kimim lan?

Ama Misha ile üç raunt sonra, hiçbir şey değişmedi. Hiçbir şey rayına oturmadı. Aslında, tek düşündüğüm üst kattaki yatağında uyuyan kız.

"Yukarı çıkıp kahve alacağım. Geliyor musun?"

Misha kanepede arkasına yaslanır. "Kalkıyorum." Bana sırtmak için dönüyor. "Kahve, ha? Adı bu mu?"

Gözlerimi deviriyorum, merdivene doğru yürürken onu görmezden geliyorum. İki kat tırmanarak Malikânenin sinema tarzı eğlence merkezinin bulunduğu normal bodrum katına çıkıyorum. Mutfığa doğru ilerliyorum. Ama kahveyi atlıyorum.

Şu anda ihtiyacım olan şey bu değil. Şortumdaki zonklayan şişkinlik de aynı fikirde.

Odama doğru ilerliyorum: terliyorum, nabzım güm güm atıyor ve onunla yatağa girip dün gece başladığım işi bitirmeye hazırım. Odamın kapısını açtım ve aniden kaşlarımı çattım.

Yatağım boş.

Hışımla tuvalete giderken kaşlarımı çatıyorum. Ama o da orada değildi. Terli gömleğimi çıkarıp sehpanın üzerindeki telefonuma doğru yürürken dişlerim gıcırıyor.

"O gitti."

Döndüğümde Lukas'ın kapımın pervazına yaslandığını görüyorum. "Ne zaman," diye çıkışıyorum.

Cevap vermeyince gözlerim kısıldı.

"Ne zaman-"

"Ne yapıyorsun, İlya?"

Çenem gerildi. "Pardon?"

"Tenley ile. Ne yapıyorsun?"

Ona ters ters baktım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Aranızdaki ve dünyalarınız arasındaki bariz farklılıkları görmezden gelmenizden bahsediyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Lukas'ın sınıf ayrımları üzerine ders verecek havada değilim, tamam mı? Tebrikler, eskiden fakirdiniz ama artık değilsiniz. Çalacak yeni bir şarkı bul."

Bana bakıyor, ağzı incelmış. "Daha iyi hissediyor musun?" "Pek sayılmaz. Hangi cehennemde-"

"Oyun oynuyorsunuz ve o nasıl oynanacağını bilmiyor."

"İlginiz için teşekkür ederim," diye homurdandım. "Şimdi siktir git."

"Onu rahat bırak, İlya."

Gözlerim hâlâ kapıda duran ona dikiliyor. "Küçük bir aşk mı yaşıyorsun, Lukas?" İnce bir sesle söylüyorum.

Gözlerini deviriyor. "Tanrım, sen bir pisliksin."

"Ona karşı küçük bir şeyin mi var? Onu lanet olası inine sürüklemek ve sığır demirleriyle falan zincirlemek ister misin?"

Bana sırtıyor. Bu beni çok kızdırıyor. Ellerimi yumruk yapıp ona doğru ilerliyorum.

"Sana bir kez daha soracağım." "Onu evine gönderdim."

Yumruğumu kaldırıp ona doğru atıldım. Kükreyerek karşılık veriyor, benim vuruşumu engelliyor ama ikincisini engelleyemiyor. Yere devrildik ve yumruğu karnıma çarparken tısladım. Ön kolum burnuna çarpıyor ve beklemediğim bir güçle beni çevirmeden önce kükremesine neden oluyor. Ben çenesine bir kroşe daha indiremeden beni kaldırıp duvara çarpıyor. Lukas irkiliyor ve yere düşmeden önce yan tarafıma bir yumruk indiriyor.

"Ne oluyor lan!?"

Eller beni tutup Lukas'ın üzerinden çekerken kükrüyorum. Misha beni iterek duvara çarpıyor ve dönüp parmağını Lukas'a doğru uzatıyor.

"Yeter!" diye kükrüyor. Gözleri Lukas ve benim aramda gidip gelirken kısıldı.

"Ne oluyor lan?!"

Lukas'a ters ters bakıyorum. O da bana ters ters bakıyor.

"O tüm bunlardan ayrı bir dünya, Ilya," diye tıslıyor.

"Tıpkı senin gibi mi?" Tersliyorum. "Bu aşk nereden geliyor? Oxford'da güven fonları olmayan iki çocuk-"

"Benim bir güvenim var," diye homurdanıyor. "Ve benim lanet bir ona aşık oldum."

Bana ters ters bakıyor.

"Zengin ve fakirden bahsetmiyorum, Bratva ve değilden bahsediyorum. Volkov ve Chambers'ın lanet olası bir Soğuk Savaş'ın karşıt taraflarında yer almalarından bahsediyorum."

Misha kafasını çevirip bana bakıyor. "Tenley Chambers mı? Seninle birlikte olan o muydu-"

"Ona ne dedin lan sen?" diye hırlıyorum Lukas'a doğru.

Bir elini kaldırıp ağzının kenarındaki kanı sildi. "Hiçbir şey, pislik. Tek söylediğim, bu okulda oyunu bilen bir sürü kız var. Risklerin ne olduğunu ve nasıl oynanacağını biliyorlar. Tenley onlardan biri değil ve bunu sen de biliyorsun. O yüzden öyle davran."

Misha'yı omuzlarımdan silkip Lukas'a ters ters bakıyorum.

"Sen benim işime karışma. Beni anlıyor musun?"

Ben hışımlla merdivenlere doğru ilerlerken o iç geçiriyor ve başını sallıyor.

"Misha senin cezan olabilir, Ilya. Ben sadece senin mantığının sesiyim."

Aşağı inip kapıdan çıkarken omzumun üzerinden orta parmağımı kaldırıyorum.

Nereye yürüdüğümü bile bilmiyorum. Ama yolumu kesenlerin vay haline, o kadarını biliyorum. Kırmızı görüyorum, kampüste öfkeyle dolup taşıyorum.

Siktir et Lukas'ı.

Ama bunu kendime söylediğim anda duruyorum.

Lanet olsun. Yanılmıyor bile. En sinir bozucu kısmı da bu. Tenley bu dünyanın bir parçası değil - zengin ve güçlülerin dünyası, ama aynı zamanda Lukas, Misha ve benim geldiğim dünya. Ve bu dünya, buradaki zengin çocukların hiçbirinin tam olarak kavrayamadığı bir dünya.

Biz üçümüz de onlar gibi varlıklı, ayrıcalıklı ve bağlantılı olabiliriz. Ama hayatlarımızı gölgeler içinde yaşayacağız. Bizim dünyamız madalyonun ve yasaların diğer yüzünde, bu diğer insanlardan farklı.

Oxford Hill'deki diğer öğrenciler de bizim gibi en iyi üniversitelere, en iyi yüksek lisans programlarına ve belki de daha ötesine gidecekler. Ama sonra şirket CEO'su, serbest yatırım fonu yöneticisi ya da dünya lideri olacaklar.

Ama bizim dünyamız bratva. Bizim dünyamız güç, iktidar ve şiddettir.

Tenley ile aramızdaki temel ayrım bu. O hayatına devam edecek ve kanunları yargılayacak. Bense buna burun kıvracağım.

Peki onunla ne işim var? İnliyorum. Ve neden en iyi arkadaşımınla bunun için kavga ediyorum?

Cebimdeki telefonum çalıyor. ekip çıkartıyorum, cevap verirken h    kaşlarımı atıyorum.

"Ne?" diye ıkıştım.

"Seni k    bir zamanda mı yakaladım?" Amcamın sesi kalın bir şekilde g   yor. Y   m buruşuyor. "Kahretsin,    r dilerim."

Kıkırdıyor. "Sorun yok. Her Şey yolunda mı?"

"Evet, sadece..." Başımlı salladım. " nemli bir Şey değil. Sen nasılsın? Chicago nasıl geçti?"

"Aslında h    buradayım."

Sesinde beni duraksatan keskin bir ton var. "Her Şey yolunda mı?"

  ekiyor. "Sayılır. Chicago'da biraz daha kalacağız, b   ce Viktor'un hukuk ekibi Volkov'un çıkarlarını bir kez daha g   den geçirip her Şeyin kalkanlı ve g   venlik duvarlı olduğundan emin olabilir, ne olur ne olmaz."

Kaşlarım atıldı. "Ne olursa diye?"

Homurdanıyor. " zg   m, erken olduğunu unutmuşum. Muhtemelen haberleri hen    g   memişsinizdir."

"Siktir, ne oldu?"

"Belirli bir Şey yok. Ancak George North d   n gece Delaware'de, yani Amerika'daki t   m b      bankaların merkezlerinin bulunduğu yerde bir belediye binası toplantısı d   zenledi. Kalabalığa bankacılık sekt   r    Rus suç m   dahalesinden korumakla ilgili    t    kapalı bir yorumda bulundu."

İnledim. "Kahretsin."

"Evet, aynen öyle. Hazırlıksız bir yorumdu ama bize yönelik olduğunu biliyorum. Bu çok sert bir çıkıştı ve bunu görmezden gelmeyeceğim."

Amcam derin bir iç çekiyor. Hâlâ genç; kırklı yaşlarında. Ama bazen Volkov ailesinin kralı olmak giyilmesi ağır bir taç olabiliyor. Bunu açıkça görebiliyorum.

"Tenley Chambers ile yakınlaşmanın bir sonuç verdiğini sanmıyorum."

Başımı sallıyorum, yüzüm buruşuyor. "Üzgünüm. Henüz bir şey yok. Kuzey'de de yok."

Homurdanıyor. "Tamam, devam et. Devam et ve yaklaşmak için ne yapman gerekiyorsa yap. Bunu yapabilir misin?"

Başımı salladım. "Evet, tabii ki."

"Teşekkürler, Ilya. Dinle, Rusya'ya dönmeden önce yakında temas kuracağım."

Telefonu kapattığımızda, bunun yaptığını fark ettim. Misha'yla ya da Lukas'la boks yapmak değil, bu yaptı.

Şimdi, kafamdaki dişliler tekrar düzleşti. Başından beri olması gerektiği gibi her şeyi net bir şekilde görebiliyorum.

Benim görevim her şeyin ötesinde -Tenley'le birlikte bu tehlikeli çizgide yürümek de dahil- bratva'ya karşı. Görevim, düşmanlarımızı yenmek ve zirvede kalmak için kardeşliğimin ihtiyaç duyduğu şeyi elde etmektir.

Tenley'le olan bu şey, her ne ise ya da olacaksa? Dişlerimi sıkıyorum. Her neyse, bitti. Bitti. Bitti.

Ve kendimi o kızıl saçlı baştan çıkarıcıdan ve başımın belasından ne kadar çabuk kurtarabilirsem, diğer her şeyi o kadar çabuk halledebilirim.

Kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum. Ama ben daha parmak uçlarımı tahtaya değdiremeden kulübenin kapısı aniden açılıyor. Artık üzerinde koşu şortu ve tişört olan Tenley'nin nefesi kesiliyor ve biraz geri sıçırıyor. Ama odaklanıp kim olduğumu anladığında kaşlarını çatıyor.

"Komik," diye ince ince gülümsüyor. "Ben de tam senin evine geliyordum."

Kaşlarımı çattım. "Muhtemelen yapmasan daha iyi olur. Bak, oyunlar bitti." Yüzüne bakıyorum, gözlerimin onunkileri delip geçmesine izin veriyorum.

"Artık saçmalık yok. Artık seni bu lanet özel ders olayına bağlamak yok. İşimiz bitti. Ben-"

"Tamam, harika!" Bana gülümsüyor. Gerçekten gülümsüyor. Ne oluyor lan, rahatlamış mı görünüyor?

"Bu harika, Ilya. Beni o saçma malikanene gitmekten kurtardın."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben de tam sana gidip dün gecenin iyi ve eğlenceli olduğunu söyleyecektim ama-"

"Eğlenceli mi?" Homurdanıyorum.

Omuz silkiyor. "Yani, kötü bir zaman geçirmedim mi?" Çenem geriliyor. "Benimle kafa bulmaya çalışıyorsun."

Tekrar omuz silkiyor, başını sallarken merakla gülümsüyor. "Hayır, ben sadece..." diye iç geçiriyor. "Aslında nazik olmaya çalışıyorum. Bak, İlya, eminim dışarıda seninle bu çocukça oyunları oynamak isteyen bir kız vardır, ama ben iyiyim, tamam mı? Yani, tekrar söylüyorum, ne istersen yapabilirsin. Eğer gerçekten beni özel ders işinden kovma ihtiyacı hissediyorsan? Şey..." diye omuz silkiyor. "Sanırım bu senin ayrıcalığın. Ama bence en iyisi artık takılmamamız. Şu anda çok fazla topum var."

Ona bakıyorum. Ne oluyor lan? "Beni kandırmaya mı çalışıyorsun?"

"Seni rahat bırakmaya çalışıyorum aslında." Gözlerim kısılıyor. "Dikkatli ol," diye homurdanıyorum.

Tenley ince ince gülümsüyor. "Sanırım senin bana ne yapacağımı söylemenle her şey yoluna girecek, İlya."

Dudaklarım kıvrıldı. "Hayır, sanırım sana ne yapacağını söylemem seni ıslatıyor."

Yüzü kızarıyor. Dudakları büzülür.

"I..." Yutkunuyor. "Benimle bu şekilde konuşmazsan ve benden uzak durursan memnun olurum." Nefes alıyor. "Benim bir erkek arkadaşım var, İlya."

Tanrım, bu kız ciddi mi?

"Oh?" İnce ince gülümsüyorum. "Şimdi dün gece açgözlü bir küçük gibi kimin dilini sürdüğünü biliyor mu-"

Avuç içi yüzüme bir sopa gibi çarpıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, aslında gözlerim ona daralmadan önce bunun gücüyle sersemlemiştim. Dudaklarımı kısırarak hırlıyorum.

Ama Tenley dişlerini göstererek bana ters ters bakıyor.

"Benimle bir daha asla konuşma," diye tıslıyor. "Asla." Kapı yüzüme çarptı.

Ne oluyor lan?

Merdivenlerden odama çıktığımda Charlotte'un hâlâ uyuyor olması için yeterince erken. Öfkeli, kafası karışık ve dün gecedan kalma karıncalanmalarla Ilya'nın kapüşonunu, parti elbisesini ve sonra bana aldığı saçma iç çamaşırını çekip çıkarıyorum.

Bir duş harika olurdu. Ama her ihtimale karşı Charlotte'u uyandırmak istemiyorum. Ayrıca, gerçekten yapmak istediğim şey kendimi bir şekilde zorlamak - çılgılık atmak, bir şeye vurmak ya da koşmak.

Koşu kazandı. Koşu pistine gitmek için egzersiz kıyafetlerimi giyiyorum. Ama önce masa sandalyeme geçip e-postalarımı kontrol etmek için dizüstü bilgisayarımı açıyorum.

Bakıyorum, yüzümde bir gülümseme belirliyor. İlki, buraya geldiğimden beri neredeyse iki kelime bile konuşmadığım babamdan.

Hey, ufaklık!

Sadece kontrol etmek istedim! Biliyorum, son zamanlarda pek ortalıkta görünmüyorum. Bu lanet kampanya yüzünden

ve bu halkla iliskilercilerin gece gündüz beni atlattıkları çemberler. Bu hafta aramak için bir zaman ayarlayabilir miyiz? Orada işlerin nasıl gittiğini duymak için sabırsızlanıyorum. Seninle gurur duyuyorum, takım arkadaşım.

Her zaman

sevgiler,

baba

Üç kez tekrar okudum. Her seferinde ağlıyorum. Bunu yapan da o bayat, aptal "takım arkadaşı" olayı.

Ben on bir yaşındayken, zaten yıllar önce babamı ve beni terk etmiş olan annem bir araba kazasında öldü. O bir yolcuydu ve o sırada sarhoş olan arabayı kullanan adam, annemin üç yıldan uzun bir süredir gizlice ilişki yaşadığı adamdı.

Bu ortaya çıktığında, birden bir sürü yalan çözülmeye başladı. Yavaş yavaş, babamın ve benim ne kadar gazlandığımızı, yalan söylediğimizi ve yıllarca oyalandığımızı fark etmeye başladım. Ve bu onun en iyi yaptığı şeydi: akıl oyunları.

Bu olaydan sonra, ölümü babama sadakatsizliğini göstermiş olsa bile, babam yıkılmıştı. Ama bir gün babam - vücudunda tek bir sanat ve zanaat kemiği olmayan donanma avukatı - bana bir beyzbol şapkası yaptı.

Şu plastik boya saçmalığıyla boyadığınız ve sonra sızdırmaz hale getirmek için düşük ısıda ya da başka bir şeyde pişirdiğiniz kitlerden biriydi. Bir gece ben uyurken, babam her birimiz için ön tarafında büyük bir "C" logosu olan eşleştirmeler yapmıştı.

"Chambers takımı için," diye sırtıtmıştı ertesi gün bana verirken. "Takım arkadaşı olduğumuz için uyumlu şapkalar."

Kazadan bu yana onu ilk kez gülümserken görüyordum.

Banyoya girip telefonu kulağıma götürdüğümde gözyaşlarımı siliyorum.

"Tatlım, her şey yolunda mı?"

Yüzümü buruşturuyorum. Kahretsin. DC'de saat sabahın ikisi gibi.

"Özür dilerim!" Yüzümü buruşturdum. "Zamanı tamamen unutmuşum-"

"Hayır," diye homurdanıyor. Boğazını temizlediğini ve örtülerin hışırdadığını duyuyorum. "Hayır, dert etme. Ben kalktım."

"Hayır baba, yatağına dön, saat sabahın ikisi."

"Ve en sevdiğim kızım la hasret gidermek için daha iyi bir zaman düşünemiyorum."

En sevdiği kızı olmamla ilgili diğer aptal şakamıza sırtıyordum. Ben tek çocuğum.

"Baba, uyumalısın. Şu anda programın çok yoğun olmalı."

"Aynen öyle," diye kıkırdıyor. "Yani şimdi stajyerlerim ya da şu halkla ilişkiler dallamalarından biri beni bir sonraki randevuma yetiştirme telaşına düşmeden sohbet etmek için mükemmel bir zaman."

Küvetin kenarına otururken sırtıyordum.

"Peki ne zaman açıklayacaklarını söylediler mi?"

"Eh, sayılır. İstatistik uzmanlarının ve medya analizcilerinin bunu daraltacakları bir pencereleri var."

"Heyecanlı mısın?"

"Şey, evet..." diye kıkırdıyor. "Evet, aslında öyleyim." Babam alçak sesle ıslık çalıyor. "Yani, kim benim tüm gösteriyi yönetmekten bir kalp atışı uzakta olduğumu hayal edebilirdi ki?"

"Ben."

Gülüyor. "Bence sen tek kişilik bir partisin."

Gözlerimi deviriyorum. "Lütfen. Baba, sanki bu konuda emin olmasalar sana sorarlardı."

"Evet, evet, evet," diye iç geçiriyor. "Bu kadar sıkıcı şey yeter."

"Bunun neresi sıkıcı?" Gülüyorum.

"Çünkü senin hakkında bir şeyler duymayı tercih ederim! Hogwarts nasıl?" Kıkırdıyorum. "Hogwarts iyi.

Karanlık Sanatlar'da çok iyiyim." "Güzel. Bastır

Ravenclaw."

Sırıtiyorum. "Karanlık Sanatlar daha çok

Slytherin'e özgü bir şey." "Doğru ya. O zaman gidin."

"Onlar kötü adamlar."

"Bir ara Harry Potter okusam iyi olacak, değil mi?"

Gülüyorum. "Belki."

"Dürüst olmak gerekirse, her şey nasıl gidiyor?"

"İyi. Aslında burayı seviyorum."

"Gördün mü!" Gülüyor. "Sana söylemiştim."

Gülümsüyorum. Halkla ilişkiler ekibi tarafından son senem için İngiltere'deki ünlü, züppe ve zengin bir özel okula taşınacağım ilk duyurulduğunda çok kızmışım. Ve babama gideceğime söz verdim, muhtemelen orada olmaktan nefret edecek olsam bile.

"Buradaki profesörlerin sahip olduğu deneyim düzeyi inanılmaz. Girmedğim dersler için bile konferanslara ve tartışmalara katılıyorum, çünkü çok etkileyici."

"İnek."

Gülüyo

rum.

"Prenses Charlotte iyi mi?"

İnledim. "Evet, ama ona Prenses Charlotte deme."

Kıkırdıyor. "Özel ders olayı nasıl gidiyor?"

Kalbim küt küt atıyor, kaskatı kesiliyorum.

"İyi," diyorum çabucak. "Evet, her şey yolunda." İç geçiriyor. "Tamam, bunun ne hakkında olduğunu biliyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Burayı öve öve bitirememenize rağmen ses tonunuz çok asık."

"Baba, sen ne-"

"Bu onunla ilgili, değil mi?"

Donup kaldım. Babamın İlya'yı nereden bildiğini merak etmeye başladığımda yüzümdeki renk soluyor.

"Bak, Patrick'in..." Nefes

veriyorum.

"Yani, o iyi b i r çocuk, ama anladığım kadarıyla biraz dallama."

Gölüyorum. "Baba! Dikkat et! Şu anda telefonlarınızın güvenlik nedeniyle dinlenmiyor olmasına imkân yok."

"Ee? Selam, FBI," diye kıkırdıyor.

"O zaman müstakbel patronunun oğluna dangalak deme?"

"Eğer George oğlunun dallama oldu ğu nun farkında değilse, onunla birlikte koşabileceğimden emin değilim."

Charlotte'u uyandıracak kadar yüksek sesle gülmemek için yüzümü koluma gömüyorum.

"Bak Tenley," diye iç geçirdi. "Anlıyorum. Sahte bir ilişki ve beraberinde gelen tüm o saçmalıklar için imza atmadığını biliyorum."

Omuz silkiyorum. "Sorun değil."

"Öyle değil. Tüm bu ilginç insanlarla birlikte bu harika okulda son sınıf öğrencisisin. Gerçekten organik olarak uyum sağlayacağın biriyle tanışmalısın. Kaptan Amerika ile kameralara el ele tutuşup etrafta dolaşmak değil."

Gölümsüyorum, aşağı bakıyorum.

Merak etme, yaptım.

Tek sorun, sizin ve aday arkadaşınızın savaş ilan etmek üzere olduğunuz bir suç imparatorluğunun varisi olması.

"Baba, sorun yok," diyorum sessizce. "Hayır, gerçekten öyle." "Tenley-"

"Buraya bunun için gelmedim baba. Plan için buradayım ve burada yolumu bulmak için, sonra da-"

"Columbia'ya ve Yüksek Mahkeme'ye. Evet," diye kıkırdıyor. "Biliyorum."

"Orada fazladan birkaç adım daha var," diye mırıldandım.

Gülüyor. "Evet, ama bunların hiçbiri zamanını ya da hayatını birlikte geçirmek isteyeceğin biriyle tanışmanı içermiyor. Ya da Tenley, sadece biraz eğlenmek isteyeceğin biriyle."

Yüzüm kıpkırmızı yanıyor. "Baba!"

Kıkırdıyor. "Hepimiz insanız, evlat. Yargıç kürsüsüne doğru yürürken bu kısmı unutma." İç çekiyor. "Hadi, bana karşı dürüst ol. Orada senin için tek bir eğlenceli şey yok mu?"

Artık değil.

"Hayır," diye başımı sallıyorum. "Dikkat dağıtmak yok baba. Onlar planda yok."

İyi davranmaya çalıştığını biliyorum ve beni bazen gerçek dünyada tutmaya çalışmasını seviyorum.

Kendimi çok zorlamadığımdan emin olmak için. Ama o yanılıyor.

Dikkatimi dağıtacak şeylere ihtiyacım yok. Beni planladığım rotadan saptıracak hiçbir şeye ihtiyacım yok. Ve kesinlikle Ilya Volkov'un suları bulandırmasına ihtiyacım yok.

"Tamam, tamam.

Tamam." O esnediğinde

gölümsüyorum. "Hadi

uyu baba." "Hayır, ben-"

"Gerçekten. Buna ihtiyacın olacak."

İç geçirdi. "Evet, haklı olabilirsin."

"Yine de yakında konuşabilir miyiz?"

"Emin olabilirsin. Seninle konuşmak harika,

tatlım." "Seni seviyorum, baba."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattığında yüzümü ellerimin arasına alıyorum. Ayağa kalkıp gözyaşlarımı silmeden önce kendime bir dakika gözyaşı dökme izni veriyorum.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Odaklanmam gerek. Dikkatimi dağıtan şeylere bir son vermeliyim. Ve Ilya'yı hayatımdan tamamen çıkarmalıyım.

Aşaağıya indim, nefes aldım, gözlerimi kısıtım ve kapıyı açtım...

Sadece Ilya ile yüz yüze gelmek için.

KAPATTIKTAN SONRA, gözlerim kapalı, nefes nefese ve titreyerek kapalı kapıya yapışıyorum. Bir an için, kapının diğer tarafından vurduğunu düşünüyorum. Ama sonra bunun sadece kalbimin göğsüme çarpması olduğunu fark ediyorum.

Ona karşı koyduğuma inanamıyorum. Ve dahası, gecenin "iyi" ya da "korkunç olmadığı" yalanlarıyla onu kışkırttığımı. Bunu poker suratıyla başardığımı da inanamıyorum.

Yavaşça dönüp kapıdaki gözetleme deliğinden dikkatle bakmadan önce otuza kadar sayıyorum. Neredeyse bana bakmayı bekleyen çatık kaşlı yeşil bir göz görmeyi bekliyordum. Ama ortalık temiz.

Gitmiş.

Rahatlayarak yavaşça nefes veriyorum. Artık akıl oyunları yok. Annem yüzünden bu işlere bulaşmayacağıma yemin etmiştim. Ama işte belime kadar batmış durumdayım ve hepsi onun yüzünden.

Ama şimdi, o gitti.

Kaşlarım çatıldı. Ama Charlotte'u uyandırmamaya dikkat ederek parmak uçlarımla merdivenleri çıkarken bu düşünceyi üzerimden atıyorum. Boş ver koşmayı. Şimdi sadece yatağa tırmanmak istiyorum ve-

Odamı açtığımda Charlotte'u yatağımın kenarına tünemiş, kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını sertçe kaldırmış bir halde buluyorum.

"Uh, nesin sen-"

"İlya ve lanet olası Volkov arasında neler döndüğünü bana anlatmadan bir saniye daha geçirebileceğini sanıyorsan, aklını kaçırmışsın demektir."

İçimi çekiyorum, başımı sallarken yere

bakıyorum. "Bugün bir planın var mı?"

"Artık değil."

"Güzel," diye inliyorum yanına çökerken. "Bu bir saniye sürebilir."

CHARLOTTE ve ben bir gün geçirdik. Perdeleri kapatıyoruz, yemek sipariş ediyoruz ve uzanıyoruz. Ve cennet gibi. İlya'ya deliliğimi anlatıyorum, ki bu tamamen utanç verici, ama o harika, bu yüzden sorun değil. Sonra da bütün gün dünyadan kaçıyoruz.

Kamera yok. Yalan söylemek yok.

Patrick yok. Ve lanet İlya yok.

Ve yine de, daha sonra, gece uykusuna dalmak için gözlerimi kapattığımda, Rus dövmelerini, uluyan kurtları ve İlya'nın ellerinin ve ağzının her bir santimimde dolaşmasının nabız attıran coşkusunu hayal ediyorum...

Hayatımda tek bir Ilya örneği olmadan bir hafta geçirdim. Neredeyse.

Gündüzleri onunla hiçbir işim olmuyor. Onunla dersim yok, Lordship Malikanesi'ndeki bir partiye gitmeye niyetim yok ve belli ki ona ders vermeyi bıraktım. Bunlar gündüz saatleri. Bunlar kolay olanlar.

Gece ise çok daha zor. Ya da tamamen imkansız. Çünkü geceleri tek bildiğim o oluyor.

Her lanet gece, rüyalarım onun ellerinin ve ağzının üzerimdeki sonsuz tekrarlarından başka bir şey değil. Bozuk bir plağın tekrar tekrar çalması gibi. Her sabah, bazen de gecenin bir yarısı, nefes nefese ve ıslak bir şekilde uyanıyorum.

Ama bunların üzerinde durmayı ya da fazla düşünmeyi reddediyorum. Ilya'yı uyanık hayatımdan ne kadar uzun süre uzak tutarsam, kendimi rüyalardan bile o kadar çabuk kurtarabilirim.

Yazlık oturma odamdaki çalışma seansımın ortasında airpods'um Nathaniel Rateliff'ten telefonumun çalma sesine geçtiğinde irkiliyorum. Kaşlarımı çatarak podları kulağımdan çıkarıyorum ve tanımadığım yerel bir numaradan gelen telefona cevap veriyorum.

"Alo?"

"Bayan Chambers?" Keskin bir İngiliz, biraz tanıdık bir erkek sesi söylüyor.

"Konuşmak mı?"

"Bayan Chambers, bu Dekan Farnworth mu?"

Yüzüm soluyor. Dekan Farnworth, Oxford Hills Akademisi Dekanı Farnworth gibi.

"Sanırım tanıştık."

"Evet!" Pat diye söyledim. "Evet, efendim, elbette. Sizin

için ne yapabilirim?" "Dönem sizin için iyi geçiyor mu

Bayan Chambers?"

"Evet, öyle, teşekkür ederim. Burayı gerçekten çok seviyorum."

"Ahh, sizin gibi prestijli öğrencilerden bunu duymak her zaman hoşumuza gider."

"Sizinki gibi babalarla" kısmını neredeyse

duyabiliyorum. "Dinleyin Bayan Chambers, bu şekilde

aradığım için üzgünüm-" "Hayır, lütfen," diye sinirli bir

şekilde gülüyorum. "Hiç sorun değil."

"Bu, kayıtlı olduğunuz özel ders programıyla ilgili."

Sertleşiyorum. Dudaklarım büzülüyor.

Şerefsiz herif.

Başımı sallıyorum, öfkem kabarmaya başlıyor. İly'a'nın artık özel ders vermediğimiz için beni şikâyet edecek kadar aşağılık biri olmadığını varsaymışım. Görünüşe göre, çok fazla varsaymışım.

"Efendim-"

"Peki, son özel ders randevunuzu kaçırdığınız ofisimize bildirildi mi?"

Ders notlarıma bakıyorum.

"Evet efendim," diyorum kaşlarımı çatarak. "Kendi işimle, babamla ve Patrick'in babasıyla ilgili her şeyle o kadar meşguldüm ki-"

"Ahh evet!" Kıkırdıyor. "Beyaz Saray çiftimiz!"

Gözlerimi deviriyorum. "Şey, sadece... Çok fazla oldu."

"Elbette, elbette, Bayan Chambers." Boğazını temizliyor. "Yine de öğrencilerimizin çoğunun evlerinde büyük, dünya çapında şeyler olduğunun farkında olmalısınız. Ailelerinin kim olduğu göz önüne alındığında."

"Evet, elbette efendim," diye mırıldandım. "Anlıyorum." Nefes alıyorum. "Artık yapamadığım için, program için düşürülen ders notunu almayı düşünüyordum-"

"Bayan Chambers, başka bir şey söylemeden önce, size yönergelerimizde yakın zamanda yapılan bir değişiklikten bahsetmem gerektiğini hissediyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Pardon, ne değışti?"

"Aslında iki gün önce bir yönetim kurulu toplantısı yaptık ve burada öğrenci hizmetleri programlarının kaldırılması konusu ilgili bir tarafça masaya yatırıldı. Korkarım ki yönetim kurulu ve ben, özel ders ya da herhangi bir öğrenci hizmetleri programını bırakmanın sonuçlarına ilişkin ifadeleri değıştirmeye karar verdik."

İçimi soğuk bir his kaplarken kalbim sıkışıyor.

"Anladığımdan emin değilim," diyorum sessizce.

"Evet, korkarım ki belirli bir süre geçtikten sonra bir öğrenci hizmetleri programına bağlılıktan ayrılmak artık 'düştü' notuyla sonuçlanmayacak. Artık başarısız olarak yansıtılacak."

Çenem düştü.

Vay anasını.

"Ve bu bitiş zamanı-" "Geçen hafta."

Yüzüm uyuştı.

"Efendim-"

"Şimdi, kurulun her dönem için bir 'atlama' tahsis etmeye karar verdiğini de eklemeliyim." Kıkırdıyor. "Yani, temize çıktınız, Bayan Chambers!"

"Ben... doğru, evet," diye mırıldanıyorum. Başım dönüyormuş gibi hissediyorum.

"Kayıt yaptırdığınız özel derslere katılmaya devam ettiğiniz sürece, sicilinizde başarısız ders olmadan sorun yaşamazsınız."

Başımı salladım, sersemlemiştim. "Doğru... tamam..."

"Görünüşe göre bir sonraki özel ders seansınız-"

Bugün.

"Bugün," diyorum buz gibi.

"Kesinlikle, Bayan Chambers. Gerçekten." İç geçirdi. "Bu nezaket ziyaretinden sonra programdan ayrılmayacağınızı varsayabilir miyim?"

Son senemde Oxford Hills'te başarısız bir dersle geleceğimi tehlikeye atmak istemiyorsam hayır.

"Hayır efendim, programa devam etmekten çok mutlu olurum."

"Mükemmel!" O chuckles iyi huylu bir şekilde.

"Pekala, Sizinle konuşmak çok güzeldi hanımefendi-"

"İlgili taraf kimdi?" Buz gibi söylüyorum.

"Pardon?"

"Özür dilerim efendim. Öğrenci hizmetleri kurslarıyla ilgili bu konunun ilgili bir tarafça kurula getirildiğini söylemiştiniz?"

Dekan Farnworth garip bir şekilde boğazını temizliyor.

Onu öldüreceğim.

Kampüsü bir kasırga gibi geçiyorum. Dişlerimi sıkıyorum, Lordluk Malikanesi'nin ön kapısına kadar yürüyüp kapıyı yumruklarken gözlerim kıpkırmızı oluyor. Cevap gelmeyince içeri dalıp merdivenlerden Ilya'nın odasına doğru tepinmeye başlıyorum.

Yol boyunca onun adına küfredip durdum. Ama onu parçalamak üzereyim.

Bu ne cüret?

Kapıyı çalmıyorum. Dudaklarımda bir hırıltıyla omuzlarımla odasına girdim.

"Seni lanet sosyopat göt-"

Kekeleyerek duruyorum. Kalbim teklerken ve sonra düşerken yüzüme kan hücum ediyor.

Ilya yalnız değil.

Üstü çıplak, koltuklarından birine uzanmış, dudaklarının arasında bir esrar var. Ama gözlerim hemen karşısındaki kanepede oturan kıza kayıyor - kısa etekli ve yerçekimine meydan okuyan göğüslerini saran bluzlu sarışın. Daha önce tanıştığımızı fark ettiğimde çenem gıcırıyor.

Ilya'ya ders vermeye geldiğim ilk gün onu becermek istediğimi söyleyen sürtük.

"Kapı çalmak diye bir şey mi var?" Benimle alay ediyor. Onu görmezden geliyorum ve bakışlarımı tekrar Ilya'ya çeviriyorum.

Mükemmel dudaklarında ince bir gülümsemeyle

omuz silkiyor. "Kapıyı çalmak bir-"

"Sen psikopat mısın?!" Tersledim. "Ne yaptın, bütün kurula rüşvet mi verdin?!"

Sarışın ona bakar. "Vay canına," diyor sıkılmış bir ses tonuyla.

Evet, bugün olmaz, sürtük.

"Çık dışarı," diye çıkıştım ona.

"Şimdi." Kaşları çatıldı.

"Affedersiniz?"

"Siktir git. İlya ve benim özel ders seansımız için çok özel olarak planlanmış bir zamanımız var." İnce ince gülümsüyorum. "Geç başlamak istemezdim, biliyorsun." Öfkeli bakışlarımı ona çeviriyorum. "Tüm geleceğimi mahvedebileceğinden," diyorum buz gibi bir sesle.

Bana o ince kurt gülümsemesiyle

sırıttıyor. "Um, İlya..."

"Gitmelisin."

Kız kaşlarını çatıyor. "Tamam, peki, daha sonra takılacak mıyız?"

."

"Muhtemelen hayır," diyor, hâlâ bana sert ve ateşli bir bakışla bakıyor.

Kız dudaklarını büzdü. Ayağa kalkıp çantasını alırken ve omuzlarını kaldırıp yanımdan geçerken bana bakıp alay ediyor.

"İnanılır gibi değilsin," diye tıslıyorum tehlikeli bir şekilde.

"Hayır, ben sadece akademisyenlikte zorlananların düşmesine izin veren herhangi bir boşluk olmadığından emin olmak isteyen endişeli bir öğrenci üyesiyim-"

"Hayatımla oynuyorsun!" Çığlık atıyorum. "Bu benim geleceğim, İlya!"

"Haklısın, öyle," diyor işaret ederek. Dudakları kıvrılır. "Başlayalım mı?"

Ona ters ters baktım. "Tamam."

Hışımla gidip karşıdaki kanepeye oturdum. Kitaplarımı çıkardım ve ona ters ters baktım. "Eee?"

"Peki, ne?"

Gözlerimi devirirken dişlerimi sıkıyorum. "Çıkar şu saçmalığı, İlya. Sana ders vermemi mi istiyorsun? Hasta bir psikopat olduğun için burada senin eğlenmen için zamanımı harcamamı mı istiyorsun? Tamam, buradayım. Hadi yapalım şu işi."

Arkasına yaslanıp ellerini başının arkasında birleştirirken bana yavaşça başını sallıyor.

"Gecemi merak mı ediyorsun?" Gülümsüyor. "Yoksa misafirimi mi?"

"Hayır," diye tıslıyorum, damarlarımda sıcaklık yükseliyor. Zar zor dayanıyorum. Kendimi patlamamak için zor tutuyorum, çünkü İlya'nın o kızı bir gecede buraya getirmiş olması fikri sesim kesilene kadar çığlık atmak istememe neden oluyor.

"Ayrıntıları istemezsin-"

"Siktir git, Ilya," diye tısladım.

Omuz silkiyor. İçimde bir şeyler kopuyor.

"Sırf beni buraya geri getirebilmek için, sırf önümde o lanet olası kızla geçit töreni yapabilmek için, tüm okul yönetim kuruluna özel ders kurallarını değiştirmeleri için rüşvet mi verdin?"

"Peki ya yapsaydım?" Soğuk

bir şekilde söylüyor. Kırmızı

görüyorum.

"Akıl oyunları mı?!" Kükredim. "Bütün bunları lanet olası akıl oyunları için mi yaptın?!"

Aniden ayağa kalkıyorum, kitapları sehpaye çarpıyorum. Öfke, siyah bir fırtına cephesi gibi etrafımda dönüyor.

"Ben lanet olası akıl oyunları oynamam!"

Çığlık atıyorum. Oda sessizleşirken Ilya

kaşlarını çatıyor.

"Ne var biliyor musun?" Başımı ona doğru sallayarak öfkeleniyorum. "Sikerim böyle işi. Benden bu kadar."

"Hayır, sen-"

"Benden bu kadar, Ilya!" Kükrüyorum. "İstediğin kadar sınıfta kal."

Gözleri tehlikeli bir şekilde kısılr. "Üzerinde başarısızlık işareti olan ben olmayacağım-"

"Ilya?"

Gözlerim ona dikili, çenem gergin.

"Cehenneme git ve hayatımdan uzak dur."

Dönüyorum ve kapıyı arkamdan çarparak uzaklaşıyorum.

Etrafımda, Lordship Malikanesi'ndeki parti bir Roma seks partisi gibi devam ediyor. Ve orada, tahtımda -neredeyse gerçek bir taht: birinin oturma odamızdaki sehpanın üzerine yerleştirdiği kocaman deri bir koltukta- çılgın bir Sezar gibi oturmuş katliamı izliyorum.

Kaç tane viski içtiğimin sayısını unuttum. Ama şu anda elimde olan bana yetiyor, tıpkı dudaklarımdaki esrar gibi. Burnumdan dumanı çekiyorum, arkama yaslanıyorum ve ses sisteminden The Killers bangır bangır çalarken gözlerimi kapatıyorum.

"Misha senin cezan olabilir, Ilya. Ben sadece senin mantığının sesiyim."

Üç gündür konuşmadığımızı düşünürsek, Lukas'ın bu ifadesinde ne kadar haklı olduğundan nefret ediyorum. Ama bu doğru. Misha bazen ihtiyacım olan acıyı vermek için orada. Lukas mantıklı konuşmak için orada.

Ama gerçeklikten kopmak ve lanet bir meşale gibi yanmak konusunda benden iyisi yok.

Dudaklarımdan koparılan esrarı hissettiğimde kaşlarımı çatıyorum. Gözlerimi açtığımda tanımadığım bir kız sırtarak sigarayı kendi dudaklarına götürüp içine çekiyor. Dönüyor ve adını bile bilmediğim başka bir kızı da yanına çekerek vurmaya başlıyor. İki kız öpüşürken etrafımdaki birkaç erkek tezahürat yapmaya başlıyor.

Tahtımdan aniden kalkmadan önce viskimi boşaltmak için dönüyorum. Etrafımdaki erkek öğrencileri dehşete düşürmek için iki ortak hırsız iterek aralarından geçip aşağıya iniyorum.

"Hey, neredesin-"

Beni durdurmaya çalışan ilk kızıdan kolumu kurtarıyorum. Partide ilerlerken onun sinir bozucu surat ifadesini görmezden geliyorum. Yüzümde bir çılgınlık hissediyorum; dudaklarımda vahşi bir sırıtış ve gözlerim ava çıkmışım gibi kısılmış.

Bazı insanlar beni durdurmaya çalışıyor - beşlik çakmak, içki ya da sigara vermek için. Ama en bitkin olanları bile bana bir kez bakıp geri çekiliyor.

Muhtemelen akıllıca bir hareket.

İyi günümde huysuz, karamsar bir herifim. Ve bugün iyi bir gün değil. Son birkaç günün hiçbiri iyiye yakın değildi. Ama bu gece, derin uçtan gittiğimi biliyorum.

Kendime umurumda olmadığını söyleyebilirim. Yalan söyleyip dünyada Tenley'den başka milyonlarca kız olduğunu ve bir tanesine kafayı takarak kendimi kaybettığımı söyleyebilirim. Ama bu da en az kendime Tenley'e takıldığımı söylemek kadar işe yarıyor.

Patrick ile el ele tutuşup gülümserken çekilmiş fotoğraflarını gördüğümde "sadece medya için" diyorum.

Alkolün körelttiği beynim, dizüstü bilgisayarımı açtığımda bugün erken saatlerde gördüğüm manşete geri döndü.

Kayınpederin mi?

Görünüşe göre Patrick North Manchester'da nişan yüzüklerine bakarken fotoğraflandı.

Partiye doğru ilerlerken çenem gıcırıyor. Öfke içimde bir fırtına gibi kabarıyor ve her yeri sular altında bırakmaya hazırlanıyor.

Umurumda değil. Hiç umursamadım. Umursamayacağım.

Ama bunu kendime kaç kez söylediğimin ya da kendimi buna inanmaya zorladığımın bir önemi yok. İçimdeki yakıcı, kemirici his, bütün gece onu alkol ve hedonizmle ne kadar boğmaya çalışsam da, sadece daha sıcak ve keskin bir şekilde büyüyor.

Tökezleyerek ve ite kaka oturma odasının yanındaki çalışma odasına giriyorum. Burası da öğrencilerle dolu; insanlar içiyor, gülüyor, yiyiştir. Ama gözlerim iki kız ve iki erkeğin etrafında toplandığı, beyaz çizgilerle çizilmiş bir masaya takılıyor.

"Oy, bruv!? Ne oluyor lan Volkov!" Futbol takımından Patterson adında bir adam, partiye kimin girdiğini fark ettiğinde o manik kokain gülümsemesiyle bana sırtıyor.

"İlyä, kardeşim, binin."

Elindeki rulo halindeki bir sterlinlik banknotu tek kelime etmeden çekip alıyorum ve başımı masaya eğiyorum. İlk satır yanıyor. İkincisi uyuşturuyor. Üçüncüsü beni yörüngeme sokuyor ve dördüncüsü de açgözlü bir pislik olduğum için.

Tavana doğru kükrüyorum, iki kızın gergin kahkahalarla irkilmesine ve iki erkeğin birbirlerine ihtiyatla bakmasına neden oluyorum. Hırlıyorum, dişlerimi göstererek kollarımı kaldırıyorum ve rulo halindeki banknotu artık kolasız olan aynanın üzerine bırakıyorum.

"Sezar'ın hakkını Sezar'a verin," diye manik bir sırıtışla bana rulo notu uzatan adama bakıyorum. Parmağımı göğsüne sokuyorum, adam soluklaşırken ona bir manyak gibi bakıyorum.

Bir el omzuma sertçe çarpıyor. Kıvrılmış bir dudakla dönüyorum, gözlerim önümde duran Misha'ya odaklanana kadar sallanmaya hazırım.

"Eğleniyor musun?"

"Ben lanet olası şarap tanrısıyım," diye sırıtıyorum. Kokain damarlarımda bir şeytan gibi kükrüyor, manşetleri ve ona söylediğim için pişman olmadığımı kendime söyleyip durduğum sözleri bastırmaya çalışmak için çığlık atıyor.

Misha kaşlarını kaldırıyor. "Evet, hadi biraz yürüyelim, şarap tanrısı."

Beni çalışma odasından tökezleyerek çıkarıyor ve oturma odasındaki müzik gümbürtüsünün arasından geçiriyor. Beni arka bahçeye götürdüğünde başımı arkaya atıp uluyorum.

"İlyä."

Tekrar ö n ü m d e duran ve yüzüme kaşlarını çatan Misha'ya odaklanıyorum.

"Ne?" Şak diye

söyledim. "Yavaşla

biraz."

Ona ters ters baktım. "Ne?"

"Kendini kaybediyorsun dostum. Her zamankinden daha fazla gözyaşı döküyorsun. Ve bu beni sinirlendiriyor."

"O zaman daha az korkak olmayı deneyin ve bunun işe yarayıp yaramadığını görün.

Amcık."

Çenesi gıcırıyor. "Ne yaptığını biliyorum."

"Oh?" İnce ince gülümsüyorum. "Lütfen, meraktan ölüyorum."

"Git yüzüne yumruk atacak başka birini bul, Ilya. O ben olmayacağım."

Arkadaşıma ters ters bakıyorum. O da bana ters ters bakıyor.

"Ne yapıyorsun dostum?" Misha kollarını göğsünde kavuşturarak iç geçiriyor.

"Yaşamak."

Gözlerini deviriyor ve sonra yanımdan geçip gidiyor. Çenesiyle başını sallıyor ve ben de bakışlarını takip ederek Lukas'ın verandanın karşısındaki havuz sandalyesinde oturduğunu görüyorum. Bana ters ters bakıyor. Ben de ona ters ters bakıyorum.

"Bu saçmalığa daha ne kadar devam

edeceksin?" Omuz silkiyorum.

"O zamandan beri birkaç kez gelip seninle konuşmaya çalıştığını biliyorum-"

"O Yahuda'ya söyleyecek bir şeyim yok."

Misha derin bir iç çeker "Biliyor musun, kendini cezalandırmak için içip içip kendini öldürmek yerine, her zaman bir pislik olmamayı deneyebilirsin."

"Kulağa korkunç geliyor."

Sırıtır ve başını sallıyor. "Seni seviyorum, Ilya. Ama belli bir noktadan sonra, kendinin en büyük düşmanın olduğunu anlamaman gerekiyor."

Viski bardağını dudaklarıma götürüyorum. "Git konuş onunla, danganak."

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Ya da en azından gidip onunla konuş," diyerek Lukas'a başını sallıyor. "Hepimiz kardeşiz, Ilya."

"Kardeşler birbirini sırtından bıçaklamaz. Siktir et onu."

Gözlerini deviriyor. Omuz silkiyorum ve bir içki almaya gidiyorum. Ama Misha elimden kapıyor, geri deviriyor ve bardağı yanımızdaki veranda masasına bırakıyor.

"Eğer senin müdahale anlayışın buysa, bok gibiydi."

Kaşlarını çatıyor. "Yavaşla, Ilya. Lütfen."

Gülümsüyorum ve ona yaklaşırken omzuna vuruyorum. "Partinin tadını çıkarmaya çalış, Misha."

"Ilya!"

Yanından geçerken onu görmezden geliyorum, tökezleyerek partinin sancılarına geri dönüyorum. Müzik kafamın içinde yankılanıyor. Terleyen bedenler etrafımda dalgalanıyor ve nabız gibi atıyor. Elimde yine bir içki var ve kalabalığın arasından ilerlerken dudaklarımın arasında bir esrar.

Yumuşak bir el beni kavıyor. ılgınlığım ve bulanık görüşüm sayesinde, askılı bir elbisenin altında kıvıll saçların ve illi omuzların parladığını görüyorum.

Müzik kulaklarımda snkleşiyor. Beni kalabalıktan uzaklaştıran bulanık görüntüye bakarken nabzım hızla atıyor.

Tenley.

Beni merdivenlerden yukarı çekerken gerçekten glmsediğimi fark ediyorum, kulaktan kulağa. Umutsuzca elini tutuyorum, sahiplenici bir şekilde kavıyorum, bu da onun kıkırdamasına neden oluyor. Beni koridora çekiyor ve yatak odamın kapısını açıyor.

Şaşkınlıkla göz kırıyorum. İki de çıplak olan iki kız daha yatağımda pşüyordu. Tenley beni içeri götürürken sırtarak bana bakıyorlar.

Kaşlarımı atıyorum. Bu doğru değil. Diğer ikisini istemiyorum. Başıka kimseyi istemiyorum. Sadece istiyorum-

Tenley tişörtünü çıkarmaya başılarken bana dönüyor. Koyu kahverengi gözleri bana bakıyor ve ben aniden elimi onunkinden çekip geri çekiyorum.

Bu Tenley değil.

"Eee?" Not-Tenley sırtıyor. "Hepimiz senin için hazırđık-"

Beni yukarı çağırın üç sesi duymazdan gelerek merdivenlerden aşağı tökezlediğimin sadece belli belirsiz farkındayım. Yüzüme bir içki fırlatılıyor, ama o kişiyi hırdayarak geri itiyorum. Sendeleyerek mutfağı giriyorum ve tezgahdan bir şişe kim bilir ne alıyorum, sonra da sendelemeye devam ediyorum. Sanki momentumun kendisi beni yan kapıdan dışarı taşıyor, ta ki neredeyse bir gül fidanına takılıp düşene kadar.

Ve sonra gece beni bütünyle yutuyor.

BELLİ BİR NOKTADA, duyularım bana geri döndü. Karanlıkta duruyorum; gömleğim açık, dudaklarımda yanmayan bir sigara ve elimde bir şişe bir şey. Ve bir kulübenin karanlık ikinci kat penceresine bakıyorum.

Boğazımdaki yanma çok fazla sigara içtiğim için. Bulanık görüş çok fazla içki içtiğimdendir. Sinüslerimi uyuşturan kireçli kum, ilaçlar yüzünden.

Bunların hepsi bana tanıdık geliyor. Ama göğsümdeki bıçak saplanması yeni. İçki içememek, sigara içememek ya da bu duyguyu öfkeyle uzaklaştıramamak yabancı.

Sigarayı dudaklarımdan çekiyorum ve bir yudum almak için şişeyi yukarı kaldırıyorum. Votka boğazımdan aşağı süzölürken gözlerimi kırptıştırıyorum. Gözlerim Tenley'nin yatak odasının penceresinde daralıyor ve bıçak daha da derine saplanıyor.

Bana ne yaptı böyle?

"BACAKLARINI AÇ."

Elleri kalçalarımın yukarı kayıyor, elbisemi de onlarla birlikte yukarı itiyor. Külotuma ulaştığında sıkıca kavıyor. Kasları şişerken ve ince külotum benden ayrılırken boynuna doğru nefes alıyorum.

Eli beni kavradığında inliyorum, ben onun için titrerken parmağı ipeksi ıslaklığında kayıyor. Fermuarının çekilme ve kemerinin açılma sesini duyduğumda klitorisimi parmak ucunun altında yuvarlıyorum.

Ona sarılırken inliyorum.

"Beni istiyor musun?" Kurt hırıltısı kulağımın dibinde gürlüyor. Başımı sallayarak inliyorum.

"Beni istiyor musun?" diye tekrar hırılıyor. "Evet!" Boğuluyorum. "Evet, ben-oh Tanrım..."

Onun şişmiş kalınlığının içime doğru bastırdığını hissediyorum. Dudaklarım ayrılıyor, aletini içime sokarken onu yutuyorum.

kabzası. Dövmeli, kaslı kollarına yapıştığım da zevk içimde patlıyor.

"Evet," diye inliyorum, tekrar tekrar. "Evet..."

"Artık benimsin," diye tıslıyor İlya kulağıma, dişli dişleri bir ulumayla boynuma batmadan hemen önce.

Bir sarsıntıyla uyandım, terliyor ve titriyordum. Ve ıslak.

Bir nefes çekiyorum ve genellikle başucumda duran bir bardak suyu almak için dönüyorum. Derin derin içiyorum, rüya zihnime yerleşirken hâlâ titriyorum.

Günlerdir bu rüyayı görüyorum. Her seferinde aynı şey - kaba, hırçın İlya benden soyunmamı istiyor ya da kıyafetlerimi yırtıyor. Sonra beni beceriyor, ya da en azından seksin nasıl hissettirdiğini hayal ettiğim gibi hissettiriyor.

Ama sonra tam başlarken bir canavara dönüşmeye başlıyor - bir kurda ya da başka bir dişli, pençeli, vahşi hayvana. Ve sonra bu şekilde uyanıyorum.

Derin bir nefes alıyorum, rüyadan dolayı tenimin karıncalandığını hissediyorum. Ama bir şey devam ediyor, izlendiğinizi fark ettiğinizde hissettiğiniz duygu gibi.

Kaskatı kesiliyorum, gözlerim karanlık odada geziniyor. El yordamıyla yatağın başucundaki ışığı bulup bir solukta yakıyorum. Ama korku ne kadar çabuk geldiyse o kadar çabuk kayboluyor. Burada kimse yok. Yalnızdım. Sadece ben ve zonklayan, yasaklanmış İlya rüyalarım.

Işığı tekrar kapattığımda yastıklara yaslanıyorum. Ama o his hâlâ orada. Sanki tam olarak tekmeleyemiyorum

Rüya ya da izlenme hissi. Tekrar doğrulup bacaklarımı yataktan dışarı sallarken dudağımı çiğniyorum.

Ayağa kalktım ve sessizce yatak odamın penceresine doğru yürüdüm. Duraklıyorum ve perdeleri çekip beni neyin beklediğini görmek için dışarı bakıyorum.

Ama hiçbir şey yok. Omuzlarımın çöktüğünü ve çenemin açıldığını hissediyorum.

Dışarıda hiçbir şey ve hiç kimse yok.

Yatağa doğru dönmeye başlarken nefes alıyorum. Ama birden ay ışığının bir şeyden yansıyan parıltısı gözüme çarpıyor. Ay ışığının aydınlattığı bahçeye bakmak için geri dönerken kaşlarımı çatıyorum. Birden kalbim sıkışıyor ve gözlerim odaklanıyor...

Yatak odamın penceresinin dışındaki çimenlerde duran Rus votkası şişesinin üzerinde.

"TANRIM, ÖZÜR DILERİM!"

Siyaset bilimi dersimin köşesinden koşarak geçerken birine çarpınca nefesim kesildi. Ben irkilirken kolum dolusu kitap ve onunki birlikte yere saçıldı.

"Kahretsin, ben çok-"

Başımı kaldırıyorum ve birden gözlerimi Julianna McCreed'e dikiyorum. Uzun boylu, güzel, söğüt gibi sarışın kız bana bakıyor, dudakları ince.

"Affedersiniz," diye mırıldanıyorum, kitaplarımı kapıp kaçmak için dönüyorum.

"Tenley?"

Durup ona bakarken dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ne?"

"Sana bir özür borçluyum."

Kaşlarım havaya kalktı. Bekle, ne? Yüzümde şaşkın bir ifadeyle ona tamamen bakmak için dönüyorum.

"Affedersiniz?"

Aşağıya bakarken mükemmel kaşları düğümleniyor. "Ben-" diye nefes alıyor. "Ben bir sürtük değilim. Yani, sana karşı öyle davrandım, ama yemin ederim gerçekten öyle değilim, sadece..." Bana bakarken ağzı buruşuyor. "Bunun için özür dilerim. Bunu asla hak etmedin."

Bir an için dudağımı çiğnedim. "Teşekkürler," diyorum sessizce.

Alaycı bir şekilde gülümsüyor. Ne diyeceğimi bilemediğimden tekrar gitmek için dönmeye başladım.

"O gerçek bir pislik, değil mi?"

Sırıtıyorum. Elimde değil.

"İly, yani."

Yavaşça ona gülümsemek için

dönüyorum. "Öyle."

Ağzı tekrar düşmeden önce sırtıyor.

"Seninle ilgilendiği gibi benimle de ilgilenirse çok mutlu olacağımı düşnmüşmdür hep."

"Julianna-"

"Bekle, şunu söylememe izin ver. Lütfen." Yere bakarak bir çivi çakıyor.

Kaşlarımı atıyorum. Julianna her şeye sahip. Muhteşem, uzun boylu, sarışın, varlıklı ve iyi bağlantıları olan biri ve burada olduğuna göre aptal olmadığı da ortada. Ama yine de önümde kambur, ufak tefek ve çelimsiz bir şekilde duruyor; hepimizle aynı şüpheler ve güvensizliklerle dolu.

"Aramızda hiçbir zaman bir şey olmadı, biliyorsun," diye mırıldanıyor. "İlya ve ben. Yani, denedim," diye kırılgan bir şekilde gülüyor. "Denedim. O meşaleyi çok uzun süre taşıdım ve sanırım bu beni... ona yaklaştan her kız için bu şirret orospuya dönüştürdü."

Başımı salladım. "Julianna, ben-"

"Biliyorum," diye mırıldanıyor. "Ve senin için tek şeyin onun bitmek bilmeyen akıl oyunları olduğunu da biliyorum." Başını sallıyor ve dönüp başka tarafa bakıyor. "Benimle bu akıl oyunlarını oynarsa çok mutlu olacağımı hayal ederdim hep, ama sana bakıyorum ve..."

Bana hüznle gülümsemek için geri dönüyor. Ben de ona alaycı bir bakışla karşılık veriyorum.

"Takas etmek ister misin?"

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Aslında artık bildiğimi sanmıyorum." Kaşları atılır. "Ama sanırım sana teşekkür etmeliyim."

"Ne için?"

"Beni Ilya atlıkarıncasından kurtarmak. Bu sefer temelli."

Dudaklarım bükölüyor.

"Bak Tenley, oyun oynuyor. Ama onlardan çabuk sıkılır. Onu yıllardır tanırım ve senin peşinden koştığı kadar uzun süre beşte biriyle bile ilgilendiğini görmedim."

"Bunu hiç istemedim, biliyorsun."

Gölümsüyor. "Biliyorum." Gözlerini deviriyor. "Oyun parkında at kuyruğunu çekıştirmekten hiç vazgeçmiyorlar, değil mi?"

Başımı sallarken sırtıyorum. "Görünüşe göre değil."

"Bak, aranızda ne olduğunu ya da bir şey olup olmadığını bile bilmiyorum ama tüm bunları söylemem gerekiyordu. Umarım beni affedebilirsiniz."

Ona dönüp bakıyorum. Bir nefes alıyorum ve gülümsüyorum. "Affedilecek bir şey yok."

Sırtıyor. "Bana bir iyilik yapar mısın?" "Olur mu?"

İç çekiyor. "Bunu söylediğime inanamıyorum bile. Ama ona bir şans vermek mi? Şu anda berbat durumda ve sanırım bunun seninle bir ilgisi var."

Kaşlarımı çattım.

"Bakın, bazen biraz huysuz bir hıyar olduğu için onunla hiçbir şey yapmak istemiyorsanız-"

"Bazen mi?"

Sırıtır. "Eğer sorun buysa, sen bilirsin. Ama mesafeni korumanın bir nedeni benim yüzümden mi, yoksa onun her kızla ya da başka bir kızla bu oyunları oynadığını düşündüğün için mi?"

Omuz silkiyor.

"Eğer öyleyse, belki ona bir şans daha verirsin? Ve eğer bir kahve ya da başka bir şey içmek istersen, ben buralardayım."

Ben de ona gülümsüyorum. "Sanırım bu hoşuma giderdi.

Ve teşekkür ederim." Dönmeye başlarken sırttır.

"Julianna?"

Kaşlarını kaldırarak geri döner.

"Bunu neden yapıyorsun? Bana yardım etmek şöyle dursun, neden benden özür diliyorsun?"

Kaşlarını çatarak bir an dudağını çiğniyor.

"Çünkü kör karasevda bize aptalca, aptalca şeyler yaptırır," diyor sessizce. "Ve ben bundan daha iyi olduğumu düşünmek istiyorum." Bana tekrar gülümsüyor. "Birbirimize rastladığımıza sevindim Tenley."

Sırttır. "Ben de."

"BU BİR POPO KADRANI MI?"

Sırıtiyorum.

"Yesh, huwow lwy-ah," diye mırıldanıyorum karikatürize, peltek bir sesle. Anında kendimden utanıyorum.

"O benim kıcımdı."

"Kıcımda konuşma bozukluğu var."

Sırıtiyorum.

"Ne istiyorsun Kızıl?" diye homurdanıyor Ilya.

Dolap kapımın arkasındaki aynaya bakmak için döndüğümde yutkunuyorum. İşte milyon dolarlık soru bu. Şu anda Ilya'yı arayarak tam olarak ne istiyorum?

"Ben... öğrenci hizmetleri ofisi hakkında konuşabilir miyiz diye soracaktım."

Dudağımı ısırdım. Doğru, çünkü onu bu yüzden

aramıştım. "Bu yüzden mi aradın?" diye

homurdandı. "Özel ders mi?"

Sesinin biraz bulanık olduğunu fark edince

kaşlarımı çatıyorum. "İçki mi içiyorsun?"

Soğuk soğuk gülüyor. "Bugün cuma gecesi

Tenley." Dudaklarım büküldü.

"Başka bir şey var mı?" diye sorar.

"Duyduğuma göre yine çok eğleniyormuşsun."

"Öyle mi?" diye mırıldandı. "Bunu sana kim söyledi, sevgili dostum Lukas?"

Arkadaşıyla ilgili alaycı tonu kaşlarını çatmama neden oluyor. "Lukas'la aranız açık mı?"

"Umurunda mı lan?"

Kaşlarım çatıldı. "Bekle, bu şeyle ilgili değil..." Yüzüm kızardı. "Geçen gün, değil mi?"

"Hangi diğer gün?"

"Ben... biz..."

"Pijama partimiz," diye homurdanıyor sesinde ince bir tonla.

Başımı sallarken yüzüm yanıyor. "Evet. Lukas'a kızgın olmanı kastediyorum."

"Bunun Lukas'la ne alakası var?" Kaşlarımı

çattım. "Onu o sabah gördüm. Konuştuk-" "Evet, duydum," diye tehlikeli bir şekilde tıslıyor.

Evet. İşte böyle. Sorun da bu.

"Bekle, ona bu yüzden mi kızgınsın?"

"Bırak onu," diye homurdanıyor.

"İly, birlikte kahve içtik. Sonra da kaçtım çünkü geceyi senin evinde geçirdiğim için aklımı kaçırdığımı fark ettim!" Şak diye söyledim.

"Ve bu sonuca varmanıza kimin yardım ettiğini merak ediyorum-"

"Hiç kimse," diye tıslıyorum. "Sanki geceyi Ilya Volkov'un yatağında geçirmenin korkunç bir fikir olduğunu anlamak için yardıma ihtiyacım varmış gibi?"

Sessiz.

"Neden aradın Tenley?"

Sertçe nefes veriyorum. "Sadece... Kuruldan özel ders konusunda bir haber alamadım-"

"Seni otobüsün altına atmayacağım, tamam mı? İşimiz bitti," diye tersliyor. "Artık oyun yok, saçmalık yok."

Öksürüyor ve ben kaşlarımı çatıyorum.

"Çok fazla sigara içiyorsun,

biliyorsun." "Teşekkürler anne," diye

mırıldanıyor.

"Ilya-"

"Ne?"

Dudağımı ısırdım. "Bu... yani parti ve içki... bu şey yüzünden mi..." Omuz silkiyorum. "Bilirsin işte."

Soğuk soğuk gülüyor. "Sen

mi?" "Evet mi?"

"Kendini övme."

Dudaklarım kıvrıldı. "Biliyor musun, neden aradığım hakkında hiçbir fikrim yok. Git kendini becer Ilya-"

"Senin yüzünden içmiyorum Red," diye mırıldanıyor sessizce. "Bu bir Amerikan country şarkısı değil. İçiyorum çünkü

Annemle babamın ölüm yıldönümü."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, sözleri beni

çok şaşırtıyor. "Kahretsin, İlya, ben çok-"

"Üzülme. Çok uzun zaman önceydi," diye iç geçiriyor.

"Yuvarlanıp gitmiyorum, Red. Bu sadece her yıl yaptığım bir şey."

Kaşlarımı çattım. "Sen-

Yani..." "Ne yapacağım?"

Gözlerimi kapatıyorum. "Arkadaş ister misin?"

"Bunu sana sempati duymak için söylemedim,"

diye homurdanıyor. "Daha önce hiç bu kadar

inandığım bir şey söylememiştin."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve

sonra öksürüyor. "Yalnız

kalmamalısın."

"Belki de

değilimdir."

Kaşlarımı

çatıyorum.

"Öyle demek istemedim," diye homurdanıyor İlya.

"Peki, sana telefonda eşlik edebilir miyim?" "Sanki

ben oradaymışım gibi, ha?"

Yüzüm kızardı. Ama geçen gece olduğu gibi ensemdeki

tüylerin diken diken olduğunu hissettiğimde ürperiyorum. Yutkunuyorum ve odaya göz gezdiriyorum. Ama tabii ki bu aptalca. Burada kimse yok. İlyâ bir şekilde kendini arkamdan nasıl ışınlayacağını öğrenmemiş.

"Ya sen Red?" diye homurdanıyor. "Neyin peşindesin?"

Kot pantolonumu çıkarıyorum ve bulabildiğim en rahat pijamayı bulmak için dolabımı karıştırmaya başlıyorum.

"Dışarı çıkmak için giyiniyorum."

Kalın kalın kıkırdıyor. "Sen kötü bir yalancısın, Tenley." "Yalan söylemiyorum," diye yalan söyledim.

"Dur tahmin edeyim, Prenses Günlükleri'yle Netflix izlemeye gitmeden önce giymek için pijama arıyorsun."

Gözlerim açıldı. Ne oluyor lan?

"Haklıyım, değil mi?"

Yutkunuyorum. "Hayır."

Bir çift pembe tüylü pijama çıkarıyorum. Ama sonra onları geri koyuyorum ve üzerinde kar taneleri olan beyaz olanlara uzanıyorum.

"Pembeyi seç."

Neredeyse çığlık atacaktım. Yüzüm soluklaşırken dönüp odayı tarıyorum.

"İly ne oluyor!"

"Ben senin kafanın içinde değilim, Red," diye mırıldanıyor. "O zaman nerede-"

"Tak. Tak."

Soluk soluğa döndüm. Tam o sözleri söylerken, pencere camıma vurma sesi geldi. Ve orada, elinde

İkinci katın pervazına dayanmış, omzuna telefonunu dayamış olan İlya, camın ardından bana bakıyor.

"Ne halt ediyorsun sen!?" Pencereyi çekip açarken tısladım.
"Sen nasıl kalktın..." Onun yanından geçip kulübenin kenarından aşağı uzanan kafese bakıyorum.

"Sen delisin."

"Boynumu kırmadan önce içeri girebilir miyim?"

Sırıtiyorum. "Evet, tabii. Al."

Geri çekilip odama düşmesine izin veriyorum. Kendini yukarı çekiyor ve dağınık saçlarını, donuk gözlerini ve yüzündeki bitkin ifadeyi gördüğümde kaşlarımı çatıyorum.

"İlya, Tanrım, sen-"

Gözleri düşüyor. Benimkiler de öyle ve
kızarıyorum. Ben hiç pantolon giymem.

"Sadece benim için mi giyiniyorsun, Red?"

Dudağımı çiğnerken yüzüm yanıyor. Ama giyinmek ya da banyoya saklanmak için çırpınmıyorum. Bakmaması için çığlık atmıyorum.

Sadece yukarı bakıyorum. Ve bu sefer, o mıknatıs gibi yeşil gözler bana dikildiğinde, gözümü kırpmadan karşılık veriyorum.

Çenesi gıcırdıyor. Yavaşça bana doğru ilerlemeye başladı. Titriyorum ama kaçmıyorum. Yerimde duruyorum, o yaklaştıkça nabzım güm güm atıyor.

"Belki de arkadaş istemişimdir," diye homurdanıyor.

"Ben senin mutsuzluğun için bir yara bandı değilim, Ilya," diye fısıldıyorum.

"İyi," diye homurdanıyor. "Çünkü bu çok üzücü olurdu."

Tam önümde durdu. Titriyorum, tenim onun yakınlığıyla karıncalanıyor ve zonkluyor; uzanıp bana dokunması için duyduğum acıyla.

Ya da beni yakala ve asla bırakma.

Yorgun bir karanlıkla çevrelenmiş gözlerine bakıyorum. Harap saçlarına, yüzündeki çizgilere.

"Ilya," diye fısıldıyorum, yüzüm düşüyor. "Berbat durumdasın."

Elleri kalçalarımın indiğinde nefesim kesiliyor. Sahiplenici bir şekilde sıkıyorlar. Beni kendine doğru çekiyor ve dudaklarını benimkilere bir santim kalana kadar indirdiğinde inliyorum.

"Beni mahvediyorsun Tenley," diye tıslıyor. "Her şeyimi mahvediyorsun."

Ağzı benimkine çarpıyor, inlemelerimi yutuyor. Beni bütünüyle yutuyor.

Elleri tişörtümü çekiyor, ben de kendi isteğimle kollarımı kaldırıyorum. Tişörtünü sıyırırken parmaklarım titriyor, ellerim kaslı, dövmeli göğsünün üzerinden aşağı kayıyor.

"Artık oyun yok," diye homurdanıyor. "Artık saçmalık yok." "Ilya-"

"Bana gitmemi söyle Tenley," diye inliyor ve beni yakalayıp ağzını ağzıma yapıştırırken ürpermeme neden oluyor.

Dili benimkini buluyor ve ona yapışırken inliyorum. Elleri kıcımın üzerinde kayıyor, külotumu indiriyor. Ellerim kemerini karıştırıyor, kotunu aşağı itmeden önce çekerek açıyorum.

"Bana gitmemi söyle," diye tıslıyor. "Her bir lokmanı yiyip bitirmeden gitmeyeceğim."

"Bunu yapamam, Ilya," diye soluyorum ağzına karşı. "Çünkü bunu yapmanı istemiyorum, lanet olsun!"

Eli çıplak kalçalarımın arasından geçerken inliyorum. "O zaman benimsin."

Teninin benimkine değen sıcaklığı bir merhem gibi, her zaman içimde kaynayan acıyı ve öfkeyi yatıştırıyor. Vücudunun yumuşaklığı benimkiyle birleştğinde beni sersemletiyor ve nabzımın kulaklarımda çekiç gibi atmasına neden oluyor.

Ellerim onun üzerinde kayıyor, açlıkla dolaşıyor, sanki teninin her santimini yutmak istiyorlarmış gibi. Dili benimkiyle dans ederken erimiş küçük amını okşuyorum. Diğer elim kalçasının üzerinden kayıyor, omurgasını okşamadan önce kıcını avuçluyor. Parmaklarım saçlarına dolanıyor ve dudaklarından bir nefes çıkmasına neden olacak kadar sertçe çekiştiriyor.

Ağzım boynuna indiğinde inliyor, dişlerim teninde geziniyor. Elleri külotumun içine kayıyor ve aşağı doğru itiyor. Kalın sikimin karnına doğru serbest kaldığını hissettiğimde inliyorum. Sarsılıyor, gözlerini indirip bakarken keskin bir şekilde nefes alıyor.

"Siktir, Ilya..."

Küçük elleri etrafımda kıvrılıyor. Şaftımı nazikçe sıkıyor ve ben inliyorum.

"Göster bana," diye inliyor gözlerimin içine bakarken. "Nasıl sevdiğini göster bana."

Beni daha hızlı okşamaya başlıyor ve gözlerim geri dönüyor. O inlerken parmağım amına batıyor.

"Böyle mi?" diye soluyor, kalçalarını elime doğru sallayarak. "Evet," diye tıslıyorum.

Ağzı omzuma düşüyor, beni usulca öpüyor. Dudakları göğsümden meme ucuma kadar iniyor.

"Bunun gibi mi?" diye fısıldıyor. "Siktir, Tenley..."

Daha aşağıdan öpmeye başlıyor. Bacakları bükülürken elim kalçalarının arasından kayıyor. Dizlerinin üzerine çöküyor ve ben tıslıyorum. Küçük elinde koca sikimle bana bakarken ve saçları hala yumruğuma dolanmışken ona bakarken inliyorum.

Rüya gibi görünüyor.

Gözlerini benden ayırmıyor, ucumu öpmek için eğildiğinde yüzü kızarıyor.

"Bunun gibi mi?"

Dudağını ısırarak ve sırtarak geri çekiliyor. Masum, deneyimsiz, bakire Tenley Chambers'ın benimle alay ettiğini fark ediyorum.

"Yaklaştın," diye homurdandım.

Gözlerinden şehvet fışkırıyor.

"Göster bana," diye mırıldanıyor.

Saçlarını sıkıca kavrarken homurdanıyorum. Onu geriye doğru yönlendirirken inliyor ve sonra dudaklarını şişmiş aletime yaklaştırıyor. Onları ıslatırken inliyor, öne eğiliyor ve tepemi usulca öpüyor.

Vay anasını.

Beni tekrar öpüyor, sonra birden ağzı üzerimde kayıyor. Zevkle inliyorum, o etrafımda hevesle inlerken başımı geriye atıyorum. Dili başımın etrafında dönüyor ve nazikçe emerken yanakları çukurlaşıyor. Mavi gözlerine bakıyorum, ağzının tatlı cenneti beni içine alırken çenemi sıkıyorum.

Tenley inliyor, ben gerildiğimi hissetmeden önce derin ve ıslak bir şekilde emiyor. Onu nazikçe çekiyorum ve yüzü düşüyor.

"Bu..."

Onu kaldırıp ağzımı onunkine yapıştırdığımda nefesi kesiliyor.

"Mükemmellik," diye homurdanıyorum. "Kahrolası mükemmellik. Ama şimdi benim sıram."

Onu yatağına geri itiyorum, yatağa yayılma şeklinden dolayı inliyorum. Külotumu tekmeleyerek çıkardım ve peşinden yatağa girdim. Ben üzerine doğru ilerlerken inliyor, kollarını örtüye sıkıştırıyor ve eğilip ağzımla boynunu okşuyorum. Çenesini öpüyorum ve aşağı inmeden önce açlıkla dudaklarının tadına bakıyorum.

Ağzım köprücük kemiğinin üzerinde dans ediyor ve sonra göğüslerinin eğiminde aşağı iniyor. Pembe bir tanesini emdiğimde usulca mırıldanıyor,

çakıllı meme ucunu ağzıma alıp dilimi etrafında döndürdüm.

Ben aşağı doğru öpüşürken yumuşak karnı çöküyor. Dilim dudaklarının arasından kayana kadar amına sokuluyorum. Yüksek sesle inliyor, ben amına doğru hırlarken elleri saçlarıma kayıyor.

Dilimi derinlere itiyorum, klitorisine geri dönmeden önce onu onunla beceriyorum. Küçük yumrusunu sertçe emiyorum, o yatakta çırpınırken ve titrerken dilimi etrafında döndürüyorum.

"İlyä!" Nefes nefese kalıyor. Ellerim kalçalarını ve karnını yukarı itiyor, göğüslerini avuçluyor ve amından orgazmı talep ederken meme uçlarıyla alay ediyor. Altımda titrediğini ve sarsıldığını hissedene kadar klitorisine karşı acımasızım.

Dilim zonklayan klitorisinin etrafında dönüyor ve kendini kaybediyor. Boşalırken zevk çığlıklarını bastırmak için ellerinden birini ısıırıyor, kalçaları yüzüme sürtünürken dilimi taşıyor.

Kalçasını öpmek için başımı çevirdiğimde zonkluyorum. Karnını öperken titriyor ve sonra yanına yuvarlanmak için hareket ediyor.

Beni durdurdu.

Eli kalçamı kavırıyor ve diğeri göğsümden yukarı kayarak saçlarımin arasına giriyor. Beni aşağı çekiyor, beni öperken usulca inliyor. Pürüzsüz, yumuşak bacağı benimkinin etrafında kayıyor, beni kancalıyor ve beni içine çekiyor. Şişmiş sikim onun kaygan dudaklarına değiyor ve hevesle inliyor.

Elleri aramıza girdi. Parmaklarını etrafımda kıvırıyor ve başımı açıklığına doğru çekmeye başlıyor.

İnlerken gözlerim geri
yuvarlanıyor. "Ne yapıyorsun
sen?" Homurdanıyorum.

"Sanırım biliyorsun..."

"Tenley..." Geri çekiliyorum, yüzüne bakıyorum ve gözlerini arıyorum.

Ama dişleri dudağının üzerinde gezinirken sadece
kızarıyor. "Eminim," diye fısıldıyor.

"Bunu benimle yapmak istemezsin."

Başını sallıyor. "Evet, biliyorum."

"Tenley-"

"İlyä?" Eğilip beni usulca öperken sözümü kesiyor. Ama yavaş yavaş öpücük derinleşiyor, ta ki dişlerinin dudağımı ısırdığını hissedince inleyene kadar.

"Çeneni kapatıp beni sikecek misin artık?"

Zaman bir anlığına donuyor. Ve sonra, ağzımı onunkine yapıştırıyorum. Kalçasını kavıyorum, başımı onun daracık amcığına dayarken bacaklarını aralıyorum. İtiyorum ve içine girmeye başladığımda nefesi kesiliyor.

"İlyä," diye inliyor.

Bana yapışıyor, ben onun güzel pembe yarığının derinliklerine doğru ilerlerken beni hararetle öpüyor. Kalınlığım yavaşça içeri giriyor ve

daha derinlere, daha derinlere, onun inanılmaz derecede sıkı sıcaklığına.

O gibi hiçbir şey Ben de hiç Hayal
edilmiş. O lanet olsun
Mükemmel.

Kalçalarımı sallarken inliyorum, uzunluğumun geri kalanını derin bir vuruşla ona doğru sürüyorum. Tenley titriyor ve inlerken ağzı omzumu ısıyor. Bacakları etrafımı sarıyor, bana yapışırken beni içimde sabitliyor.

Kalçalarının yumuşakça dönmeye başladığını hissediyorum. Yavaşça dışarı çıkıyorum, tekrar içeri dalarken gözlerinin içine bakıyorum. Gözleri benimkileri tutuyor. Ayak bilekleri sırtımda kilitleniyor. Tırnakları üzerimde sürükleniyor, omuzlarıma ve pazularıma batıyor.

"İlyä," diye mırıldanıyor usulca.

Onu ilk gördüğüm andan beri sikmek istediğim gibi sikmeye başladığımda gözleri geri yuvarlanıyor ve ağzı zevkle açılıyor.

Daha sert itmeye başladığımda hırlıyorum. Beni öpmek için yüzümü aşağı çekerek inliyor. Sikimi ona daha sert soktukça bacakları daha da geriliyor. Ağzını yutarken ağır toplarım kıcına tokat atıyor.

Vücudu esniyor ve bana karşı kabarıyor. Bir an için beni itmeye çalıştığını düşünüyorum ama aniden yatakta yuvarlanıyoruz ve o benim üzerime tünüyor. Beni derinden öpmek için eğildiğinde gözlerinde şehvet bulutları beliriyor. Kalçaları sikimin üzerinde yuvarlanmaya başlarken tırnakları göğsüme batıyor.

Çenem gıcırdarken içimde bir ateş yükseliyor.

Bunca zaman kendimi kurt, onu da avım olarak düşündüm. Ama şimdi anlıyorum ki yanılmışım.

O av değil, sadece başka bir kurt.

Elim kıcını kavrarken hırlıyorum, diğeri saçlarına kayarak onu ağzıma doğru sertçe çekiyor. Onu derinden öpüyorum, sikimi içine sokarken homurdanıyorum. Çığlık atıyor, beni itiş kakışla karşılarken bana yapıyor.

Onun kaygan uyarılmışlığı taşaklarımdan aşağı damlıyor. Dilim onunkıyla iç içe geçerken sesimiz odayı dolduruyor.

"İlyä," diye inliyor. "Oh sikeyim... oh sikeyim... oh

sikeyim-" "Gel," diye hırlıyorum. "Benim için gel, Tenley."

Tetiğı çekmek gibi bir şey. Dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor ve vücudu titreyip etrafımda dönerken ağzımın içine doğru çığlık atıyor.

Onu sırtüstü yatırdım, kontrolü ele alırken hırladım. Bacaklarını ayırdım ve onu sikmeye başladım. Deli gibi inlerken ağzım boynunda ve göğüslerinde izler bırakarak ona vuruyorum. Gerginleştğini ve aniden tekrar etrafımda sıkıca kenetlendiğini hissediyorum. Bu dayanabileceğim son şeydi.

Bir parça sağduyu ve mantık beni tırmalıyor. Son saniyede, onun tatlı, sıkışık amcığından kurtulmayı başardım. Döllerim kalın ipler halinde karnına fişkırırken sikim elimde dalgalanıyor.

Bu Dünya gider Hala. Biz her ikisi de nefes nefese için hava ve titriyor.

Bir an için bunu bozduğumdan, bunun ilk ve son olduğundan endişeleniyorum. Ama sonra gözlerine bakıyorum, her zaman istediğim gibi bana bakıyor.

Bu bir ilk. Ama finalin yakınında bile değil.

"Bil diye söylüyorum," diye fısıldıyor, derin derin kızararak. "Doğum kontrol hapi kullanıyorum." Yüzü kızarıyor. "Yani, sadece-"

Dudaklarını dudaklarımla yakalamak için eğildiğimde homurdanıyorum. Bu bir ilk.

Ama asla bir final olmayacak.

SICAKLIĞA, kalçamda sahiplenici bir tutuşa ve yanağımın altındaki dövmeli tene uyandım.

Hayatımda ikinci kez, Ilya Volkov ile paylaştığım bir yatakta uyandım. Ama bu sefer, gözlerim açıldığında o hâlâ benimle aynı yataktaydı. Dudağımı ısırıyorum, uyuyan yüzüne bakarken sıırtmama engel olamıyorum.

Evet, öyle oldu.

Zihnim dün geceki olayları tekrar tekrar yaşarken ben de kaynamaya başlıyorum. Planlı olan yanım, Ilya'yla yatağa girmemin ne kadar çılgınca olduğunu haykırmak istiyor; özellikle de bekâretimi ona vermem söz konusuysa.

O anın içgüdüsel anısı aklıma geldikçe yanaklarım ateş gibi yanıyor. Ama bununla birlikte gelen bir utanç yok. Pişmanlık yok. Sadece daha fazlası için ağrıyan, zonklayan bir ihtiyaç var. Sanki Ilya'nın tadına bakmışım ve şimdi aşırı dozda almak istiyorum.

Kendi kendime sırtıyorum. Tamam, belki bir gecede üç kez tatmak "tاتمaktan" daha fazlasıdır. Bütün yemek, artı tatlı.

Aklımdan geçenler ateşli rüyalar gibi kaynarken bedenim sıcaklıkla dolup taşıyor: Bacaklarım ona sıkıca sarılmış halde boşalırken İlya beni yatağa yapıştırıyor. Kalçalarımı sıkıca kavrarken yastığıma doğru inliyordum ve açıkçası kocaman aleti beni arkamdan dövüyordu.

Yüzüm sıcaktan yanıyor. Ve tabii ki, banyomdaki makyaj masasının üzerine tünemişken kalçalarımı yavaşça onun kalçalarına doluyorum.

Tüm bunların bir tattan çok daha fazlası olduğunu söyleyebilirim.

Ona yaklaşıyorum, göğsüne uzanırken kokusunu içime çekiyorum. Gözlerimin onun mükemmel, kaslı vücudunda kaymasına izin verirken dudağımı ısıyorum. Çarşaf beline kadar iniyor. Karın kaslarından aşağıya doğru inen koyu renkli saçları izlerken kalçalarımın arasında ısı birikiyor.

Elim yavaşça hareket ediyor, yüzüm yanarken çarşafı aşağı itiyor. İzler daha derine gidiyor, gözlerim kalçalarının oluklarını ve sonra kalın tabanını-

"Hâlâ bağlı mı?"

İlya'nın bana sırttığını görmek için başımı kaldırmadan önce irkilerek nefes alıyorum. Dudağımı ısırarak kızardım.

"Hâlâ bağlı," diye mırıldandım. "Sıkıca, öyle görünüyor."

Kollarıyla beni sarıp kendine doğru çekerken inliyor.

"Dün gece birinin onu kırabileceğini düşündüm."

Yüzüm kızardı. "Kim, ben mi?"

"Açgözlü küçük şey, değil mi?" diye homurdanarak beni ateşle kızartıyor.

Sırıttıyorum ve yanağımı onun göğsüne

bırakıyorum. "Dün gece eğlendin mi?"

Yüzüm kızardı. "Yani, biraz, sanırım."

Kolları beni daha sıkı çekmek için etrafımda kayarken kıkırdıyor. Ama sonra aniden yüzümde bir gölge belirliyor.

Eğlenceli.

Gerginim. Şüphe çirkin başını kaldırmaya başlıyor. Ve aniden zihnim vites değiştiriyor. Dün gecenin coşkusu tekrarlamak yerine, öncesini tekrarlıyorum. İlya'nın biraz sarhoş gelmesi gibi kısımlar. O buraya tırmandığında üzerimde pantolon olmaması gibi kısımlar.

Benim bakire olmam, onunsa olmaması gibi.

Ama bu çirkin yolda daha fazla ilerleyemeden, yatak odamın kapısı çalındı ve nefesim kesilerek ayağa fırladım.

"Hey, Tenley?"

Charlotte'un sesi kapıdan içeri giriyor. "Ah...

evet?"

"Bir misafiriniz var."

Yüzüm ateş gibi

yanıyor.

"Hayır, istemiyorum!" Aceleyle ağzımdan kaçırdım.

Charlotte boğazını temizler. "Alt katta mı? Ön kapıda mı?" Gözlerimi devirirken inliyorum. "Evet, bir saniye." Ilya'nın ince bir gülümsemeye bana baktığını görmek için dönüyorum. "Bu kulağa korkunç gelecek ama... uh..." "Ben burada kalacağım."

Yüzüm kızardı. "Sadece-"

Eli saçlarıma dolanıyor ve beni derin ve yavaş bir şekilde öpmek için kendine çekerken inliyorum. Ayak parmaklarım kıvrılana ve nabzım kulaklarımda çınlayana kadar beni öpüyor.

"Açıklığa kavuşturalım diye söylüyorum," diye sessizce homurdanıyor. "Dün gece içiyordum ama sarhoş değildim."

Elimden geldiğince rahat bir şekilde omuz silkiyorum. "Oh, ben-"

"Buraya bir hevesle gelmedim Tenley. Buraya sevişmek için gelmedim," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Buraya senin için geldim."

Yutkunuyorum. Yanaklarım yanarken gözlerim onunkilere kilitleniyor. "Bunu yaptığına sevindim."

Beni tekrar öpmek için eğildiğinde gözleri parlıyor.

"Kapıdaki her kimse ona siktirip gitmesini söyle," diye kalın kalın homurdanıyor. Eli yorganın altından kayarak kıcıma uzandığında nefesim kesiliyor ve hemen tokatlıyor.

"Ve sonra bu kıcı bu yatağa geri getir."

Pişmanlıkla yataktan kayarken her yerim karıncalanıyor. Şifonyere gidip üzerime bir tişört ve pijama çekerken gözlerinin üzerimde dolaştığını hissederek kızarıyorum.

Yatak odasının kapısını aralayıp dışarı bakıyorum. Charlotte'un odalarımızın arasındaki sahanlıkta durup beni süzdüğünü fark edince yüzüm kızarıyor.

"Merhaba," diye mırıldanıyorum.

Kendimi olabildiğince küçültmeye çalışıyorum, mümkün olduğunca küçük bir çatlak kapıdan sıvışmak için. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve ona gülümsemek için kapıya yaslanıyorum. Ama kaşlarını bana doğru kaldırdığında ona ne kadar suçlu grndğm acı verici bir şekilde belli oluyor.

"Yani, sorularım var," diye mırıldanıyor sinsi bir sırıtışla. "Aslında birkaç tane."

"Ne hakkında?" abucak söyledim.

"Gerçekten mi?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Gerçekten bu şekilde mi oynayacaksın?"

Yüzümün yandığını hissedebiliyorum. "Neden bahsettiğimizi bilmiyorum-"

"İyi," diyor ince bir ifadeyle, bana sırtarak. "İyi, bu şekilde yaparız."

Kulağıma yaklaşıyor.

"Ama bir an bile dün gece yatağında kimin yattığını daha sonra konuşmayacağımızı düşünme."

Yüzüm şiddetle yanıyor.

"Yine de küçük bir öneride bulunabilir miyim?" Tek yapabildiğim başımı sallamak.

"Belki de ona bundan bahsetmemelisin," diye mırıldanıyor ve parmağıyla merdivenleri işaret ediyor.

Kaşlarım çatıldı. "Kim?"

Charlotte'un ağzı inceliyor.

"Patrick."

"HEY," diye gülümsüyorum, kulübenin ön kapısından çıkarken yüzümün hâlâ kırmızı ve suçlu olmamasını umuyorum. Ama Patrick'in sırtı bana dönük. Hiçbir şey söylemiyor, bu da kaşlarımın çatılmasına neden oluyor.

"Vay canına," diyorum şakayla karışık. "Lain'in değil de senin mesaj taşıdığına inanamıyorum-"

"Bunu olabildiğince açık bir şekilde anlatacağım Tenley," diye tersliyor Patrick, bana doğru dönerek. Yüzündeki vahşi hırıltıyla ürperiyorum. Normalde pırıl pırıl olan mavi gözleri öfkeyle kararmış, beni arkamdaki kapıya yapıştırırken bana dikilmişti.

"Patrick-"

"Aptal yerine konmayacağım," diye homurdanıyor. Kaşlarımı çatıyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Senden bahsediyorum!" Tersledi. "Sen ve senin ısrarın yapmak Bu DÜZENLEME olarak zor olarak

lanet olsun

mümkün!"

Sesinin fkeli tonu karşısında gerildim.

"Patrick, ne dediğinden emin değilim-"

"Yemeklere benimle gelmeyeceksin," diye tersliyor. "Okul etkinliklerine benim kolumda katılmayacaksın. Ve beni öpmeyi reddediyorsun!"

Ona bakıyorum. "Ne?"

"Bu senin kabul ettiğin bir anlaşma Tenley," diye tersledi. "Babamın kampanyası için ve kendi babanındaki için. Ve tabii ki daha sonra benimki için de."

Gözlerim ona dikildi. "zr dilerim, neden bahsediyoruz ki Patrick? Bu 'sen ve ben' meselesi mi?" fkeyle tersliyorum. "Bu bir medya oyunu! Bunu ikimiz de biliyoruz!"

Yüzü kararıyor. "Artık bundan daha büyük bir şey var ve sen de bunu biliyorsun."

Başımı salladım. "Hayır, bilmiyorum."

"Sana karşı hislerim ve niyetlerim konusunda oldukça açık oldum Tenley."

Ona dik dik bakıyorum. "Evet ama Patrick, bu bağlayıcı bir sözleşme şartı değil!" Başımı sallıyorum. "Bak, seni senin beni gördüğün gibi grmyorsam özür dilerim-"

"Belki bir suçlu olsaydım işe yarardı," diye alay ediyor. "Bu işe yarar mıydı? Etrafta fahişelik yapsam, uyulşturucu kullansam ve Rusça konuşsam?" Kükrer. "Seni becermek için bu mu gerekiyor Tenley?"

Ona ters ters bakarken yüzüm kızarıyor. "Haddini aşıyorsun Patrick." Başımı salladım. "Burada işimiz bitti."

Dönüyorum. Ama sonra eli bileğimi sıkıca kavrayıp beni geri çekince nefesim kesiliyor.

"Cehennemdeyiz," diye hırlıyor. "İstediğimi istiyorum Tenley," diye tısladı. "Ve onu alacağım."

Ona dik dik bakıyorum. "Ben senin güven fonun değilim, Patrick! Ben bir seçim değilim! Beni öylece kazanamazsın!"

"Hayır mı?" İnce ince gülümsüyor. "O zaman şöyle yapalım. Senin için açıklayayım: Sen ve ben birlikte kampanya için harika şeyler yapıyoruz. Ama aynı zamanda benim gelecek planlarımı da test ediyor." Sırıttıyor. "Amerika bizi seviyor, Tenley. Ya da özellikle, sen kolumdayken beni seviyorlar."

Soğukça gülüyorum. "Ben senin destekçin değilim, Patrick." "Değil misin?"

"Hayır." İçeri girmek için döndüm. "Bu konuşma bitmiştir-"

"O zaman babanın kariyeri de bitmiştir."

Donup kaldım.

"Bitti, Tenley. Sadece Başkan Yardımcılığı şansını kastetmiyorum. Politikadan bahsediyorum. Washington'da."

Yüzündeki zalim gülümsemeye dehşet içinde bakmak için dönüyorum.

"Seni mahvedebileceğimi anlamıyor musun?" İnce bir sesle söylüyor. "Babam aracılığıyla, Martin Chambers'ı madalyalı bir donanma avukatı ve müstakbel Başkan Yardımcısı

Çöpe. Onu istediğim skandala bağlayabilirim. Peki ya battığında?"

İnce ince gülümsüyor.

"Aşağı iniyorsun. Burada gerçek bir liyakat ya da aile etkisiyle bulunmuyorsun. Ailemin etkisi yüzünden buradasın."

Ona dik dik bakıyorum. "Patrick, babam lanet olası Dışişleri Bakanı-"

"Ve soylu bir aileden gelmiyor. Ve sadece babam ve onunla birlikte liderlik edenler onu bu kampanyaya katılacak özgeçmişe sahip olması için oraya koydukları için o pozisyonda."

Yanaklarımdaki renk solarken alay ediyor.

"Devam et Tenley. Suratıma bok atmaya devam et ve gör bakalım gülümsemeye devam edecek miyim? Beni azarlamaya ve inkâr etmeye devam et ve seni Oxford Hills'ten ne kadar çabuk attıracağımı gör. O zaman hangi üniversitenin seni isteyebileceğini görebiliriz."

Üzerime doğru gelirken titriyorum.

"Liseden atılarak Yüce Divan'a çıkamazsın Tenley."

Göğsüm sıkışıyor. Sanki boğazım kendi içine sıkışıyor. Dehşet içinde Patrick'e bakarken nefes nefese kalıyorum.

"Kendini topla, Tenley. Ve sonra lanet çizgiyi takip etsen iyi olur. Benimle yemeğe geleceksin. Ne zaman

Kolumda sen varken kameralar için bir okul etkinliğine gitmek ister misin? Orada olacaksın. Seni öpmek istediğimde mi?"

Başparmağını dudaklarıma sürmek için uzandığında ürperiyorum. Daha yakına eğiliyor ama sonuna kadar değil.

"Yapacağım. Ya bundan daha fazlasını istersem?" Tehlikeli bir şekilde hırlıyor. Kulağıma yaklaştığında mide bulantısı üzerime çöküyor. "O zaman alacağıma inansan iyi edersin. Öyle ya da böyle."

Beni titrer ve kusacakmışım gibi hissederken bırakıp uzaklaşıyor.

"Peki ya Volkov'un yanına gittiğini duyarsam?" Bana gülümsüyor.

"Seni bitireceğim."

Arkasını döner ve öylece gitmeye başlar.

"Sana ihtiyacım olduğunda Lain'i göndereceğim."

Orada titreyerek duruyorum ve gözden kaybolana kadar uzaklaşmasını izliyorum. Kapıya doğru el yordamıyla dönerken titriyorum. Sersemlemiş bir haldeyim, tökezleyerek eve geri dönerken zar zor dayanıyorum. Charlotte tam orada, sanki her şeyi duymuş gibi yüzü kül rengi.

"Tenley..."

"Ben iyiyim," diye geveliyorum. Dönüyorum ve körmüşüm gibi tökezleyerek merdivenleri çıkıyorum. İçeri girene kadar yatak odamın kapısını kurcalıyorum. İlya yatağında

yatıyor ve her zamanki gibi düşünceli görünüyor. Ama beni görünce yüzü kararıyor.

"Kahretsin, ne-"

Kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatırken hıçkırmaya başlıyorum. Yataktan fırlıyor ve düştüğümde Kurt beni yakalamak için orada oluyor.

Göğsüne doğru ağlıyorum. Ona sarılıyorum. Beni yatağa geri götürmesine ve her şey kaybolana kadar bana sarılmasına izin verdim.

Uyandığımda, öğleden sonra geç bir saatti. Ve yalnızdım. Yutkunuyorum, kendime sarılıyorum ve yüzümü yastığa gömüyorum ama yavaşça kendimi toparlıyorum.

Charlotte'u mutfakta bulmak için aşağıya iniyorum. Hemen koşup bana sıkıca sarılıyor ve sırtımı okşuyor.

"Tüm bunları duydun demek?"

Geri çekilirken başını sallıyor, yüzü asık. "Ne lanet bir pislik."

Başımı sallıyorum, gözlerim kısılıyor. "Evet."

Dişlerimi dudağımın üzerinde gezdirerek alt kattaki alana göz gezdiriyorum.

"Kısa bir süre önce ayrıldı."

Yüzüm kızararak başımı çevirdim. "Uh, kim-"

Gözlerini deviriyor. "İlyä." Bana sırtıyor. "O kadar da kötü bir adam değil, itiraf etmeliyim."

Aşağı bakıyorum. "Kendine has anları var."

"Söyleyeceğim. Patrick olayını duyunca pek mutlu olmadı."

Dehşet içinde ona bakarken yüzüm soluyor. Ama o başını sallıyor.

"Patrick'i öldürmüyor, sakın ol."

"Charlotte!" **Mırıldanıyorum**, midem bulanıyor. "O lanet olası Bratva! O-"

"Sakin ol," diye gülüyor, garip bir şekilde sakın. "İlya kimseyi öldürmeyecek."

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü bunu o bıraktı ve uyandığında onunla Lordship'te buluşmanı söylememi istedi."

Başıyla beni selamlıyor. Döndüğümde zarif bir deri çanta görüyorum, uçuş için el bagajı olarak alabileceğiniz türden.

"Bir şey için hazırlanmam mı gerekiyor?"

Charlotte kaşlarını kaldırır. "Hayır."

Kaşlarım çatıldı. "Emin değilim-"

"Senin için çoktan hazırlandı."

Masaya doğru yürürken yüzüm donuklaşıyor. Bavulun fermuarını açıyorum ve şok içinde göz kırpyorum. Düzgünce katlanmış giysilerle dolu -hem de her türden. Muhteşem siyah bir gece elbisesi, bir bikini, kot pantolon ve uzun kollu yürüyüş tipi bir gömlek, gündelik kıyafetler...

Yüzüm yanıyor.

Ve bana daha önce aldığı şeyler kadar seksi ve müstehcen bir sürü iç çamaşırı.

Charlotte'a bakmak için döndüğümde yutkunuyorum. "Neler oluyor lan?"

Gülümsüyor ve çayını yudumlarken kaşlarını çatıyor.

"Olan biten şu ki, Kurt'un dikkatini çekmiş görünüyorsun. Ve o seni bekliyor."

YİRMİ DAKİKA SONRA, Lordluk Malikânesi'nin ön kapısından içeri girdiğimde Ilya'yı ön basamakta beklerken buluyorum. Önünde duruyorum ve elimdeki deri çantayı ayaklarımın dibine bırakıyorum.

"Ülkeden kaçıyor muyuz?"

Gözleri gülümsüyor. "Belki."

Yüzüm geriliyor. "Ben ciddiylim. Patrick'i falan mı öldürdün?"

Ilya'nın yüzünde bir gölge belirir.

"Benim yapmamı ister misin?"

Titriyorum. "Pek sayılmaz."

Ilya tam önüme gelene kadar bana doğru süzülüyor, o delici yeşil gözleri benimkileri yakıyor.

"Hiç gitmediğiniz bir yer söyleyin."

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece bir yer seç."

"Antarktika mı?"

İç çekiyor. "Gerçekten yaşanabilir bir yer. Her zaman gitmek istediğin bir yer."

Düşündükçe ağzım sulanıyor. Ama hemen geliyor.

"Paris mi?"

"Mükemmel." Uzanır ve çantayı alır. "Hadi gidelim."

Gözlerimi kırptırdım. "Nereye, Paris'e mi?"

"Tabii Antarktika'ya gerçekten gönül vermediysen," diye homurdanarak dönüyor ve malikânenin yanından yürümeye başlıyor.

Peşinden fırladım.

"Dur bakalım, Ilya, gerçekten Paris-Paris mi demek istiyorsun?"

"Hayır, New Jersey-Paris demek istedim." Bana sırtıyor.

"Evet, Paris-Paris demek istedim."

Ona dik dik bakıyorum. "Nasıl? Yani, Ilya, kampüsten bile çıkamıyoruz-"

"Peki şu ana kadar hangi özelliğim size kurallara uyduğum izlenimini verdi?"

"Peki ya okul-" "Tenley,"

diye hırılıyor.

Çenemi kavrayıp eğildiğinde titriyorum. Dudakları dudaklarıma yapışıyor, geri çekilmeden önce nefesimi kesiyor. Nabzım küt küt atarken o yeşil gözler bana doğru parıldıyor.

"Bir kez olsun düşünmeyi bırak."

Dişlerimi dudaklarımin üzerinde
gezdiriyorum.

"Peki ne olacak Red? İçeri mi dışarı mı?"

Bunun üzerinde duruyormuş gibi yapabilir ya da kurallara uyan benliğimle güreşiyormuş gibi yapabilirdim. Ama yine de bunu anlayacağını biliyorum. Ve ayrıca, cevabı ağzımdan kaçırmak yeterince kolay.

"İçeri."

ILYA'NIN JETİ VAR. Yani, tabii ki var. Ama lüks bir özel uçağa sahip olmak milyarder bir suç lordunun varisi için olağan görünse de, bu benim gerçekliğimin biraz dışında.

Gece boyunca Fransa'ya doğru yol alırken kendimi Bond kızı gibi hissediyorum. Rotamızın tamamen gizlilik ve hançerden oluşması canımı yakmıyor değil.

Önce Ilya, Lordship Malikanesi'nin bodrumundaki sinema salonu tarzı eğlence odasında gözlerimi bağladı. Sonra başka bir bodrum olduğunu öğrendim - spor salonu gibi kokan ama aynı zamanda araba garajı gibi olan bir bodrum. Ve aynı zamanda eski deri mobilyalarla dolu bir ofis gibi.

Ben de bir arabanın yolcu koltuğunda oturmayı beklemiyordum. Okuldayken bir ay boyunca arabaya binmedikten sonra hızlanmanın heyecanını beklemiyordum. İlk başta, sanki bir otoparktaymışız gibi sıkıcı bir yankı vardı.

Ancak ses değiştiğinde gözlerimdeki bağ çözüldü ve kendimi karanlık İngiliz topraklarında sürüklenirken buldum.

Ilya'nın direksiyonda olduğu şık siyah bir Maserati'nin içinde.

"Şimdilik soruları geçelim," diye homurdandı.

Ondan sonra, gece boyunca camlar açık, Kurt'un kendisiyle birlikte Manchester'a, özel havaalanına ve şimdi de bu jete doğru sürmenin gerçeküstü sessizliğı vardı.

"Bekle, nereye gidiyoruz?!"

Ağladığımın farkındayım. Ama elimde değil. Para gibi hissettiren özel bir jetteyim. Daha önce bir uçakta oturduğumdan çok daha fazla bir spa koltuğuna yarı uzanmış durumdayım, süslemeler şık ve modern bir otel odasındaymışız gibi gösteriyor ve şampanya yudumluyorum.

"Normal kişiliğın ortaya çıkıyor, Red."

"Hah hah hah," diyerek gözlerimi deviriyorum ve flütü tekrar dudaklarıma götürüyorum.

"Farkında değilseniz diye söylüyorum, dünyanın geri kalanı bu şekilde seyahat etmiyor."

"Oh," diye ince ince gülümsüyor. "Farkındayım."

"Benim gibi piyonlara hükmetmek hoşuna mı gidiyor?" "Son derece."

"Şey, eğer sakıncası yoksa, sürdüğü sürece tadını çıkaracağım."

Kabin sessizleşiyor. Sanki ikimiz de bunu düşünüyoruz: aramızdaki bu... şeyin bir son kullanma tarihi var.

Öyle olmalı. Yani, ben benim ve o da... o. TV dizileri bile bir Yüksek Mahkeme yargıcı ve bir mafya kralı yazmaya cesaret edemez.

Ama bu kaçınılmaz olarak patlayana kadar mı? O bir kaçış. Hem de fantastik bir kaçış.

"Yani," diyorum hızlıca, havayı temizleyerek. "Tekrar soruyorum. Nereye gidiyoruz?"

"Paris, dikkatini ver."

Gözlerimi

deviriyorum.

"Paris'in neresinde. Yani o çantaya bir sürü şey koymuşsun, sadece ne yapmam gerektiğini bilmek istiyorum-"

"Dantel bir tanga ve başka bir şey yok,"

diye homurdanıyor. Yüzüm kızarıyor. İly

bana aç gözlerle bakıyor.

"Giyin. Yemeğe çıkıyoruz." "Çok şık, Bay

Volkov."

Şampanyamdan bir yudum

alıyorum. "Ve operaya."

Neredeyse şampanyamı

tükürecektim. "Bekle,

gerçekten mi?"

Pencereden dışarı bakmak için dönerken

sırıttıyor. "Her zamanki kişiliğin yine ortaya

çıkıyor."

Sırıtiyorum.

"Üstünü değiştirmelisin. İndiğimizde doğruca tiyatroya gideceğiz."

"Ne zaman iniyoruz?"

Omuz silkiyor. "Yarım saat mi?" Gözlerim açılıyor.

"Ciddi misin?"

"Sadece Manchester'dan Paris'e, o kadar da büyük bir uçuş değil. Bilirsiniz, en tepedeki bizler için."

Gözlerimi deviriyorum. Bana sırtıyor. "Yetiş, Red."

Özel soyunma alanından -banyo bile değil, cidden jetteki bir soyunma odası gibi- yüzüm kızararak çıktım.

Elbise üzerime ikinci bir deri gibi oturdu. Kendimi seksi ve kültürlü; zarif ve skandalcı hissediyorum. Ve ben ana kabine doğru geri yürürken İlya başını kaldırıp baktığında, onun da aynı şekilde hissettiği izlenimine kapılıyorum.

Gözleri içimi delip geçiyor, sanki bıçaklar içimi kesiyor. Sanki bir bakışıyla üzerimdeki elbiseyi sıyrıp atıyor.

"Beğendin mi?"

Hırlıyor; duyulabilir bir şekilde. Oturuyorum, sırtırken kızarıyorum ve şampanyama uzanıyorum.

Ilya emniyet kemerini çözdü. Bana doğru eğildiğinde sessizce nefes alıyorum. Elleri dizlerimin üzerine iniyor ve ben onu durdurmadan önce elbiseyi yukarı itmeye başlıyor.

"Uh-uh," diye takılıyorum.

Bu sefer hırıltısında bir keskinlik var.

"Pardon?" Homurdanıyor.

"Ben senin oyuncağın değilim, Ilya," diye sırtıyorum. "Senin emrine amade değilim ve-"

"Evet, öylesin," diye mırıldanıyor kalın kalın. "Ve evet, öylesin."

Daha yakına eğiliyor ve dudakları kulağıma değdiğinde nefesim kesiliyor.

"Ve benim oyuncağım olmayı sevdiğini biliyorum."

Titriyorum. Eli elbisemi çekiştirmeye başladı. Ben de ona izin verdim. Elbiseyi kalçalarımın yukarı itiyor ve altına giydiğim dantelli ince külotun üzerinden geçiriyor. Gözleri açlıkla bacaklarımın arasına düşmeden önce dudaklarının çenemin çizgisini okşamasına izin vererek geri çekiliyor.

"Külotunu çıkar."

Yüzüm kızarıyor ve ona bakıyorum. Ama gözleri içimi yakıyor ve başımı salladığımı hissediyorum. Onları aşağıya doğru kaydırmak için uzandım.

"Bacaklarını aç."

Titriyorum. Haksız değil. Talepleri ve hırıltılı sesi beni bir su birikintisine dönüştürüyor. Tenim karıncalanıyor, dediklerini yaparken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Ilya önümde dizlerinin üzerine çökerek bacaklarımı daha da açıyor. Onları kaldırdığında inliyorum, her bir kol dayanağının üzerine bir diz takıyor ve ben onun için ahlaksızca açılıyorum. Sıcaktan kızarıyorum ve tam bir şey söylemek üzereyken aralarına eğiliyor.

"Ilya..."

Dili dudaklarımın arasından geçerek ıslaklığımın derinliklerine iniyor. Amımı dillerken bacaklarım titriyor, dilini klitorisimin etrafında kıvrırmak için daha yüksek alay ediyor.

"Oh lanet olsun..."

Elleri kalçalarımın arkasını kavırıyor, dilini amımın üzerinde gezdirirken bacaklarımı açıp yukarı itiyor. Klitorisimi emiyor, dilini içime sokmak için aşağı kaymadan önce beni ciyaklatıyor ve titretiyor.

Ilya'nın eli daha yukarı kayıyor ve başparmağı klitorisimi yuvarlamaya başlıyor. Ağzı tehlikeli bir şekilde aşağıya doğru dans ediyor ve ben sertleşiyorum.

"Ilya, bekle, ben-"

Beynim uyuşuyor ve ağzım açık kalıyor. Dili kıcımın etrafında dönerken içimde iğrenç bir zevk uğulduyor. Ve bunu yaparken klitorisimi ovmaya başladığında, yıldızları görüyorum.

"Aman Tanrım."

İnliyorum, şehvetle. Hevesle. Çaresizce. Klitorisimi ovarken ve bir parmağını içime sokarken dili dar deliğimin üzerinde geziniyor. Saçlarını pençeliyorum, kıvraniyorum ve nefes almak için boğuluyorum, ta ki aniden bomba patlayana kadar.

Başımı arkaya atıp inliyorum, İlya'nın pis ağız beni zevkten patlatırken haykırıyorum. Orgazm beni sıkıyor, onun için boşalırken beni boğuyor.

Ayağa kalkıyor ve beni orada yayılmış, nefes nefese, bacaklarım açık ve elbisem belimde bırakıyor.

"Üstümü değiştireceğim," diye muzaffer bir edayla sırtıırken gözleri beni delip geçiyor. Çenesini yerde duran külotuma doğru sallıyor.

"Onlar kapalı kalsın. Ben de kontrol edeceğim."

Bir MAYBACH LIMO bizi özel havaalanından alıyor. Ve burada ne halt ettiğime dair olası tüm endişelerim pencereden uçup gidiyor.

Sonuna kadar girdim; derinlere daldım. Ve arkama bakmak istemiyorum.

İlya beni Palais Garnier Opera Binası'nın önündeki limuzinden çıkarıyor; o smokin giymiş, bense daracık siyah bir elbise giymişim, arabada üzerime geçirdiği pırlantalar parıltıyor ve içimde külot yok.

İstendiği gibi. Ve kontrol etti.

La Bohème inanılmaz. Ama İlya'nın elbisemden yukarı doğru sürünerek klitorisimi yavaşça ve çıldırtıcı bir şekilde ovuşturan eli - sonunda boşalmama izin vermeden önce beni bir saat boyunca sınırdan tutuyor - gösteriyi çalıyor. Sonrasında, hayattan ve tüm bunlardan o kadar keyif alıyorum ki L'Astrance'daki yemeklerin tadını bile zor alıyorum.

Dünyanın en iyi restoranlarından biri olarak gösterilen Michelin yıldızlı bir yer.

Ama Ilya beni otel odasına -hayır, otel odası değil, lüks çatı katına- götürdüğünde bakakalmak için duraklatma düğmesine basıyorum. Hayal edebileceğim herhangi bir lüks çatı katından bile daha abartılı ve zenginlik içinde.

Ve Ilya beni içeri çekmek için büyük çift kapıyı açtığında. Büyük Fransız pencerelerinden manzaraya baktım.

Eyfel Kulesi, ışıklandırılmış.

Arkamdan geldiğini hissetmeden önce büyük pencerelerin yanında durup öylece bakıyorum. Kalbim küt küt atarken dönüp karanlık yüzüne bakıyorum.

"Neden sen-"

"Soru sormak yok demiştik," diye

homurdanıyor. "Şartları değiştiriyorum."

Kaşları çatılırken ve çenesi gerilirken dudaklarımı

ısııyorum. "Bunu neden yapıyorsun?"

Kaşlarını çatıyor.

"Ben asla diz çökmedim, Ilya. Eğmeyeceğim de. Oradaki diğer herkesin senden korktuğunu ya da seni memnun etmek için boyun eğdiğini biliyorum ama ben..."

Başımı sallıyorum.

"Neden? Yani benden nefret ediyordun-"

"İşte burada yanıyorsun Red," diye homurdanıyor.

Elleri kalçalarımın üzerinde kayıyor ve beni cama doğru itiyor.

"Senden hiç nefret etmedim."

Çenesi sıkılıyor ve bir an için her zaman taktığı maske düşüyor. Birden kendimi gerçek İlya'ya bakarken buluyorum: karşımda maskesi düşmüş gerçek İlya.

"Bana meydan okumanı seviyorum. Bokumu yüzüme vurman hoşuma gidiyor," diye tıslıyor. "Beni kızdırmanı ve şaşırtmanı seviyorum."

Kıkırdıyorum. "Ah, sizi şaşırtıyor muyum

Bay Volk-" Dudakları sertçe dudaklarıma yapışırken inliyorum.

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor. "Diğerleri gibi olmaman hoşuma gidiyor. Benim olduğum dünyadan olmaman hoşuma gidiyor; bu dünya seni bozmamış ve yozlaştırmamış.

Gözleri dışarıdan gelen ışıktaki parlarken eli yukarı kayıyor, saçlarımı karıştırıyor.

"Senden nefret etmiyorum Tenley. Aslında bu tam tersi bir sorun olabilir."

Ağzı benimkini buluyor ve ben içine gömülüyorum. Son kullanma tarihini unutuyorum.

Çatışmaları unuttum.

Onun fırtınasında boğulurken her şeyi unutuyorum.

Elim sırtının alt kısmına doğru kayarken smokinimi yırtıyor. O kravatımı, ardından gömleğimin düğmelerini çözerken parmaklarım daha yukarılarda geziniyor. Parmaklarım elbisesinin arkasındaki gizli fermuarı bulurken ceketini omuz silkerek çıkarıyorum.

Bir vuruşta her şey ayaklarının dibine düşüyor. Ve sonra, önümde, kollarımda, topuklu ayakkabılar ve elmaslardan başka bir şey giymiyor.

Tam olarak onu istediğim gibi, her zaman.

Pantolonum düşüyor ve eli aşağı kayarak sikimin etrafını sararken homurdanıyorum. Ben onu şiddetle öperken o beni karnına doğru okşuyor, ellerim kıcını kavırıyor.

Şimdi bile, tüm bunlara rağmen -elmaslar, Paris'e özel jet, lanet olası Opera- o hala kendine ait. Bana boyun eğmiyor. Bana teslim olmuyor. Kollarımda çıplak olabilir ama benim değil.

Bu da beni hem çileden çıkarıyor hem de başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde içine çekiyor.

O fethedemediğim bir fetih. Tam olarak sahiplenemediğim bir zafer. Ve başımı daha önce hiç bilmediğim kadar döndürüyor.

Elim bacaklarının arasına kayıyor, kaygan amını okşuyor. Ağzımın içine doğru inliyor ve zonklayan sikimi daha hızlı okşuyor. Kalçalarımı hareket ettiriyorum, uyluğunu kavrarırken başımı aşağıya doğru yönlendiriyorum. Bacağını kaldırıp iterek şişmiş ucu daracık amına soktuğumda inliyor.

"İlyä-!"

"Aynen böyle," diye inleyerek yavaşça içine giriyorum. Daha fazla içime girebilmek için kalçalarımı tırmalayana kadar santim santim içine giriyorum.

Yavaş yavaş roller değişiyor. Aramızdaki ayrım ortadan kalkıyor. Ben canavar değilim. O benim yanımdaki meydan okuyan diken değil. Ben kötü kalpli Bratva prensi değilim, o da kanunun dokunulmaz kızı değil.

Biz sadece İlyä ve Tenley'iz. Kasırgalar ve kaoslarla dolu bir dünyada birbirini bulmuş ve geçici bir andan daha uzun süre tutunmaya karar vermiş iki insanız.

Ağzımı onunkine bastırıyorum, sikim ona doğru batarken içine doğru inliyorum. İnlemeleri kulaklarımda yankılanıyor, dünyanın geri kalanını boğuyor. Öfkeyi ve kafamın içinde sürekli var olan uğultuyu bastırıyor.

Bana sahip olmak. Beni kabul etmek. Beni evcilleştirmek.

İçine girip onu derinden becerirken tıslıyorum. Bacağı etrafımı sıkıca sarıyor, topuğu sırtımın küçük kısmına giriyor

o da bana yumurta atıyor. Ellerim mükemmel teninde aşığı doğru kayıyor, göğüslerini okşuyor ve meme uçlarıyla alay ediyor. Kıcını tutuyorum ve diğler bacağını kalçamın etrafından kaldırıp arkasındaki pencereye sabitlediğimde nefesi kesiliyor.

"İly..."

Ama şu anda ihtiyacımız olan kelimeler yok. Hiçbiri bedenlerimizin şu anda açıkça söylediğı şeyi söyleyemez. Eğer konuşursam, bu anı paramparça edeceğimi biliyorum.

Ben de onu öpücüğümle etkiledim. Kendimi bacaklarının arasına gömüyorum ve sanki dünya başımıza yıkılıyormuş gibi onu beceriyorum. Boşaldığında adımı haykırıyor, sırtımı tırmalıyor. Ama ben durmuyorum. Yavaşlamıyorum.

Boynuna doğru hırlıyorum, parmaklarım derisine gömülürken sikimi onun derinliklerine sokuyorum, sanki hatıramın sonsuza dek onun ruhuna kazınmasını istiyormuşum gibi.

"Sürdüğü sürece tadını çıkaracağım."

Kesinliğinden nefret ediyorum. Bu süreyi koymasından nefret ediyorum. Bunun bitmesini istemiyorum. "Sürdüğü sürece" istemiyorum.

Her zaman istiyorum.

Ama eğer bu iş bitecekse, salıncak gibi ineceğim. Paris arkamızdayken onu cama karşı becerdiğimde, bu kendimi onun üzerine kazımak içindir. Kendimi sonsuza dek kalbine bir dövme gibi kazımak için.

Bana yapışıyor, ben tekrar tekrar içine girerken bacakları arkamda kilitleniyor. Adımı bir dua gibi inliyor ya da

Bir lanet. Ağzına doğru ısırmadan ve kısıtırmadan önce ağzımı boynuna gömüyorum.

Dudakları dudaklarıma yapışıyor, tırnakları tenime batıyor ve kendimi onun asla unutamayacağı kadar derinliklerine itiyorum.

Boşaldığında, ikimiz birlikte boşalıyoruz. Adını ağzına doğru inliyorum ve ben zonklayıp döllerimi onun derinliklerine pompalarken duvarları dalgalanıyor ve etrafımda sıkılıyor.

Yarın ne olursa olsun. Bu gece bizim.

"AILEN NASIL ÖLDÜ?"

Odanın loşluğunda, ipek çarşaflar üzerimizdeyken ona bakıyorum. Tenley kaşlarını çattı.

"Özür dilerim, kafamın içindeydi ve ağzım..." Bana bakarken yüzünde çizgiler beliriyor. "Lütfen beni unut-"

"Araba kazası," diyorum ince bir sesle. "Sarhoş bir sürücü onlara çarptı." Yüzü düştü. "Tanrım, çok üzıldüm. Kaç yaşındaydın?"

"Bunu alacak kadar yaşlı." Saçımı şakağımdan geriye doğru itiyorum ve oradaki ince, sivri çizgiyi ortaya çıkarıyorum.

Tenley'nin eli ağzına gider.

"Sen..."

Başımı salladım. "Araba takla attı ve ben arka koltukta, yükseltici koltuğumda sıkışıp **k a l d ı m** . Beş

yaşındaydım."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor, bana sıkıca sarılıyor.

Bunu ona neden söylediğimi bilmiyorum. Aslında okulda Lukas ve Misha dışında bunu bilen tek kişi o.

"Bu konu hakkında pek konuşmam," diye homurdandım.
"Ondan sonra beni amcam Yuri büyüttü."

"Yuri Volkov."

Ona sııttım. "Evet, şu Yuri Volkov. Beni yetiştiren, bana erkek olmayı öğreten ve beni Bratva'nın yollarına sokan kişi."

"Yani seni bir çeteye soktu."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyorum. "Hayır, yok. Dışarı çıkıp insanları soymak zorunda değilim. Öyle bir şey değil. Bu bir kardeşlik. Bu bir aile." Omuz silkiyorum. "Bildiğim tek şey bu ve bundan gurur duyuyorum."

Hiçbir şey söylemiyor. Ama göğsüme gülümsüyor ve birkaç dakika sessiz kalıyoruz.

"Annen de bir araba kazası geçirdi, değil mi?"

Başını salladı. "Evet. Sadece babamı yıllardır aldattığı bir adamla birlikteydi. Ve bu konuda ikimize de hep yalan söyledi."

Bunu yaptığında kaşlarımı çatıyorum. Onun hissettiği öfkeyi hissediyorum. "Bu yüzden akıl oyunları oynuyorum." Başının üstünü öpmek için eğildim.

"Her zamanki otellerine gitmek için bir restorandan çıkıyorlardı. Adam, Jeff. Sarhoştı." Omuz silkiyor. "Hepsi bu kadar."

"Siktir, özür dilerim."

"Eh," diye omuz silkiyor Tenley yine. "Bizi terk etti. Bunu o yaptı. Babam ve benim yerime Jeff'le aptalca bir ilişki yaşamayı seçti. Onun kaybı, değil mi?"

Sırıtıyorum. Bu kızdaki gücü seviyorum. Acımasız kararlılığını ve dünyaya karşı meydan okumasını seviyorum.

"Bekle," diye homurdandım. "Sarhoş olduğunu ve bir otele gittiklerini mi söyledin?"

Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor. "Evet?"

"Annemle babama çarpan sarhoş adam, bir restorandan çıktıktan sonra metresiyle, bir donanma avukatının eşiyle birlikte otele gidiyordu."

Tenley dondu kaldı, bana bakmaya başladı.

"Ya..." Boğuluyorum ve gözleri açılıyor.

"İly! Aman Tanrım-"

Sırıtmaya başladığımda, bana bir yumruk atmadan önce ağzı açık kalıyor.

"Aman Tanrım, sen psikopatsın!" diye geveliyor ve ben sırtırken beni tokatlıyor.

"Tanrım, İly," diye inliyor ve alnını göğsüme koyuyor. "Bu senin için bile karanlıktı."

Sırtarak başını kaldırdığında ben de sırtıyorum. Yakınıma eğiliyor ve dudakları dudaklarıma yapışıyor.

"Karanlığını seviyorum,
biliyorsun." "Normalliğini
seviyorum."

Kızardı.

"Ben de senden hoşlanıyorum," diye homurdanıyorum onu kendime çekip dudaklarımı dudaklarına yapıştırırken.

SAATLER SONRA, kocaman yatakta bana yaslanmış uyuyor. O bana yaslanmış uyurken ben de sigaramın dumanını yavaşça tavana doğru üflüyorum.

Uyuyan yüzüne bakıyorum ve gülümsüyorum - gerçek bir gülümseme, normal bir insan gibi.

Bütün gece bunu düşünerek uyanık kalabilirim. Kendi kendimle tartışabilir ve bunun sonunun gelmeyeceği ya da ikimizin de yüzünde patlayacağı konusunda morarana kadar kendime yalan söyleyebilirim.

Ama onun yerine, sadece gülümsüyorum.

Dediğim gibi, yarın ne olursa olsun, bu gece bizim. Bu anın sahibiyiz. İkimiz.

Uzanıp dumanı söndürüyorum. Sonra yorganın içine girip onu yavaşça kollarıma çekiyorum.

Aslında bir kadınla hiç yatmadığımı fark ettim. Geçen gece onun odasında bile uyuyamadım. Bütün gece uyanık kalıp onu izledim, çizgiyi aşp aşmadığımı merak ettim.

Onu yok etmeden önce gitmesine izin vermeli miyim diye merak ediyordum.

Ama bu gece, bunların hiçbirisi yok. Bu gece, onu yakınırna çekerken gözlerimi kapatıyorum.

Kafamın içindeki çığlıklar sustu. Kükreme sustu. Ve ben uyuyorum.

Dönüş yolunun tamamını uyanmayı bekleyerek geçirdim. Sanki her an patlayacak bir rüyadaymışım gibi. Ve patladığında, kendi gerçekliğime geri döneceğim. İlya'nın eli, parmakları benimkilere dolanmış, sahiplenici bir şekilde benimkini tutmuyor olacak.

Parmaklarının tenimde bıraktığı tatlı morluklar, dün gecenin mükemmel küçük anıları gibi solacak.

Ama uyanmak yok. Sadece gerçekliğim bir rüyaya dönüştü.

Manchester'daki havaalanına giderken, İlya'nın araba kullanırken gösterdiği hız ve vahşet doğal bir şeymiş gibi geliyordu; sanki arabasının lastikleriyle yola saldırmak istiyormuş gibi bir hali vardı.

Ama okula dönerken araba yavaş gidiyor; sanki acele etmiyor.

Bu sefer göz bağı yok. Eski bir ahıra girdiğimizde merakla gülümsüyorum. Ama göstergesindeki bir düğme

Garaj kapısı açacağı gizli bir duvarı açıyor ve arkasındaki tünel toprağın içine doğru iniyor, çenem düşüyor.

Artık resmileşti: Bu aslında bir James Bond filmi.

Uzun tünelin sonundaki kulüp binası -daha iyi bir terim bulamadım- daha da dudak uuklatıcı. Lordluk Malikanesi'ne çıkıyormuş gibi görünen metal merdivenlere doğru ilerlerken Ilya aniden beni yakalıyor ve duvara doğru itiyor.

Sundress'imi yukarı çekerken, külotumu kenara iterken ve şişmiş horozunu kabaca arkamdan bana iterken inliyorum.

"Ilya," diye inliyorum.

"Bir kez daha," diye kulağıma hırılıyor.

Elleri belimi kavırıyor, vahşice itiyor, ben daha fazlası için inlerken beni merdivenin yanındaki duvara yaslıyor.

"Doyamıyorum," diyor dudakları kulağıma. "Asla yetmeyeceğim."

Eli önümden aşığı kayıyor, içime girerken klitorisimi yuvarlıyor. Uzun sürmüyor ve sadece ikimizin de birbirimize sahip olması için vahşi, ilkel bir ihtiyaç.

Çok geçmeden orgazmın etkisiyle haykırmaya başıyorum. Ayak parmaklarım sandaletlerimin içinde kıvrılıyor ve parmaklarımı kalçasına batırmak için geriye uzanıyorum. Ilya boynumu ısıyor, kendini amıma gömerken zevkten nefes nefese kalıyorum. Aleti zonkluyor, sıcak döllerini içime pompalıyor.

"Asla yetmeyecek," diye inliyor. "Asla."

Lordship Malikanesi ile kulübem arasındaki yolu yarılдық. İkimiz de nedenlerini yüksek sesle söylemek zorunda değiliz. Sadece ikimiz de onun benimle ön kapıya kadar yürümemesinin muhtemelen iyi bir şey olduğunu kabul ediyoruz.

İtibarımdan geriye kalanların bu skandaldan sağ çıkabileceğinden bile emin değilim.

Ama eve bulutların üzerinde yürüyorum. Sallanarak ve sanki bir peri prensesi gibi kuşlarla ve orman yaratıklarıyla dans etmem gerekiyormuş gibi hissederek eve yürüyorum.

Gözlerimi kendime çevirmek için bir ya da iki kez duraklıyorum. Ama bu kalbimi yavaşlatmıyor. Yanaklarımdaki ısıltıyı yok etmiyor.

Bunu hiçbir şey yapamaz.

Ta ki kulübeme adım atana kadar.

Ön kapının solundaki mutfakta duran Charlotte'un yüzündeki solgun ve korkmuş ifadeyi görünce kaşlarımı çatıyorum.

"Char?"

Kaşlarımı çatıyorum, çantamı bırakıp ona doğru gidiyorum. "Tanrım, Charlotte, sorun ne-"

"Beni iğrendiriyorsun."

Nefesim kesiliyor, dönüp kalbimi tutuyorum ve Patrick'in salonda arkamda durduğunu görüyorum. Yutkunuyorum, gözlerimi ona dikiyorum.

"Patrick, sen ne halt ediyorsun ki-" "Bunu tamir ediyor."

Koyu renk takım elbiseli, gümüş saçlı ve tıpkı bok kafalı oğlu gibi çiftlik çocuğu çeneli yaşlı adam görüş alanıma girdiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Senatör North," diye yutkunuyorum, gözlerim Patrick'in babasına, yani bir sonraki Başkan olacağına neredeyse kesin gözüyle bakılan adama odaklanınca soluk soluğa kalıyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor Charlotte arkamdan. "Daha yeni geldiler ve aramama izin vermediler-"

"Bayan Chambers," diyor Senatör North kırpılmış bir ses tonuyla. Çelik gibi gözlerini bana dikti. "Bu saçma geçit töreniniz sona erdi. Şimdi. Bugün."

Ellerimi iki yanımda kenetledim.

"Senatör-"

"Bunu duymak istemiyorum ya da buna ihtiyacım yok Tenley," diye homurdanıyor. "Oğlum bunu dizginleyebilecek gibi görünmüyor, o yüzden ben dizginliyorum."

Önce Patrick'e, sonra da bana bakarken kaşları derinleşiyor.

"Yuri Volkov'un yeğeniyle olan bu cilveleşmen sona erdi. Bulduğum yere gelmek için çok çalıştım ve çok fedakârlık yaptım ve bu bokun kariyerimi mahvetmesine izin vermeyeceğim."

"Efendim, mümkünse-"

"Yapamazsın Tenley," diye hırlıyor. "Bu iş şimdi bitecek," diye hırlarken parmağını yere vuruyor. "Yoksa babanı serbest bırakırım. Bu konuda ciddiym. Ve bu sessiz olmayacak. Kirli politika oynamaktan hoşlanmam ama bir an bile yapmayacağımı düşünme. Eğer onu kampanyamdan çıkarırsam babanın kariyeri biter. Buna söz veriyorum."

Oda hissizleşiyor. Ya da bıçak kalbime saplanırken belki de sadece ben öyle hissediyordum.

"Kendimi yeterince açık ifade edebildim mi?"

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlarken başımı sallıyorum.

Senatör North'un kaşları çatılıyor, sanki çelik gibi bir politikacının arkasından bir insanlık kırıntısı çıkıyor.

"Ben..." diye başını sallar. "Özür dilerim, Tenley. Gerçekten üzgünüm. Ama siyaset bir oyundur ve biz de Super Bowl'dayız. Artık dalga geçmeye yer yok."

Gözlerini bana dikti.

"Oğlumla aranızda ne olup olmadığı zerre kadar umurumda değil. Sahte olması umurumda değil. Çatıda oy topluyor, sen de bunu yapmaya devam edeceksin."

Senatör North derin bir nefes alır.

"Volkov'u serbest bırak ve bir daha asla yanına yaklaşma, yoksa babanı ve tüm mirasını gömerim. Ve eğer bu seni yeterince altına sıçtırmıyorsa, lanet olsun ki

O öldüğünde, bana hep anlattığı planının da suya düşeceğinden eminim."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken tek yapabildiğim sessizce başımı sallamak. Senatör North oğluna baktı.

"Gidelim Patrick."

Yanımdan geçip gidiyor, kapıdan çıkmadan önce bir elini omzuma koymak için kısa bir süre duruyor. Patrick arkasından fırtına gibi koşuyor, bana bakmıyor bile.

Kapıyı arkasından çarparak kapatırken "Sürtük," diye mırıldanıyor.

Ama Charlotte'un ellerine kapanıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamadan önce sesi daha yeni kaybolmuştu.

Bütün günü bekleyerek geçirdim ve işte geldi.

Uyanma vakti geldi.

"HEY, UFAKLİK."

Babamın ses tonu bana az önce olanları anlamasına gerek olmadığını söylüyor.

"Merhaba," diye mırıldanıyorum.

"Tanrım, çok üzgünüm..." sesi takılır ve duygusallıkla durur.

"Tanrım, çok üzgünüm tatlım."

"Hayır baba," diye yatağıma çöküyorum. Hâlâ titriyorum ve yüzüm hâlâ gözyaşlarıyla lekeli. Ama Charlotte'tan sonra

Kim bilir ne kadar zamandır beni tutuyor ve sallıyordu, odamda durmuş aynaya bakıyordum.

Bir yol bulmaya çalışıyorum. Bunun nasıl biteceğini görmeye çalışıyorum.

Ama cevabı zaten biliyorum ve bu en çok canımı yakan şey. "Hayır, üzgünüm baba," diye fısıldıyorum.

"Patrick North ile bu saçmalığı asla kabul etmemeliydim, tatlım," diye iç geçirdi. "Bu lanet anket rakamlarına, halkla ilişkilere ve 'markaya' o kadar kapıldım ki..."

"Neye i m z a attığımı biliyordum," diye mırıldanıyorum, yere bakarak.

İç çekiyor. "Bu çocuk-"

"Bitti baba."

Bunu yüksek sesle söylerken sanki içime bir bıçak saplanmış gibi irkiliyorum. Kalbimi tutarken yüzüm parçalanıyor. Ama babam için gözyaşlarımı tutuyorum.

Çünkü aynada bir saat boyunca kendime baktıktan sonra vardığım yer burası. Siyaset zor seçimler yapmaktır. Plana sadık kalmak hiçbir zaman kolay olmayacaktı.

Sadece bugün gerçekten çok zor olacak. Babamı seçiyorum.

Tüm bunlar göz önüne alındığında, seçimimiz bu: bencil olmak ve Ilya'yı takip etmek, ki bu babamı ve muhtemelen beni de yok edecek.

kendi geleceğimi de. Ya da bunu yapmayabilir ve küçüklüğümden beri yürüdüğüm yolda acı çekerek ilerleyebilirim.

Bu acıtmayacağı anlamına gelmez. Beni öldürmeyeceği anlamına da gelmez.

Ama hayat böyle.

"Bitti baba," diye fısıldıyorum.

"Tatlım, benim derdim başkan yardımcılığı adaylığım değil. Hadi ama Tenley, umurumda bile değil-"

"Baba, bu senin tüm kariyerin. Tabii ki biliyorsun. Benim gibi."

Homurdanıyor. "Seni ve mutluluğunu her gün seçerdim evlat."

Gözyaşlarım yeniden akmaya başlayınca irkildim.

"Ama benim endişem bu adamın kim olduğuyla ilgili."

"O..." Başımı sallıyorum. "O düşündüğün kişi değil," diye fısıldıyorum.

"O Yuri lanet Volkov'un yeğeni ve veliahtı Tenley. O tam olarak kim-"

"Fark etmez," diye mırıldanıyorum. Gözlerim kapanıyor. "Önemli değil baba. Her şey bitti."

Derin bir iç çekmeden önce bir dakika sessiz kalıyor. "Çok üzgünüm Tenley. Çok üzgünüm."

Gözyaşları ağır ağır dökülür ama seçim yapılmıştır.

Olan oldu ve içten içe bunun asla uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Kırmızı Başlıklı Kız'ın Büyük Kötü Kurt'la birlikte olduğunu kim duymuş ki?

Giyinme odamdaki aynada yansımamı gördüğümde eşyalarımı yerleştirmenin yarısındaydım.

Kaşlarımı çatıyorum.

Kaşlarımı çatıyorum çünkü kafamı kaldırdığımda bir pislik gibi gülümsüyorum. Gözlerimi kendime çeviriyorum ve yatak odasına doğru fırlamak için dönüyorum. Pencerenin yanındaki deri Eames koltuğa gömülüyorum ve preroll kutuma uzanıyorum. Bir tanesini dudaklarımın arasından geçiriyorum ve çakmağın ucu çıtırdarken çakıyor.

İçimdeki ben -hayatının büyük çoğunluğunu dünyaya parmak sallayarak geçiren karanlık, huysuz, karamsar küçük pislik- "bu asla planın bir parçası değildi" gibi saçma bir şey söylemek istiyor.

Ama siktir et. Tenley ile asla bir planımız olmadı. O sadece heyelanı başlatan bir çakıl taşıydı. Fitili ateşleyen kibrit.

Kurdun dişlerine tekme atan küçük kızıl.

İnce bir dumanı tavana doğru üflediğimde, tekrar sırttığımı fark ediyorum.

Tanrım. Lanet olsun. Lanet olsun.

Başımı arkaya atıp sessizce sigara içerken inliyorum. Ama hala içiyorum. Yüzüm hala garip bir şekilde gergin. Kalbim hala güm güm atıyor.

Onu hala özlüyorum.

Bir ilk daha var. Daha önce de kızlarla birlikte oldum ama hiç biriyle yatmadım. Birçoğunu da terk ettim ama hiç birini özlemedim.

Üç saattir ondan uzaktayım ve burada olmamasından nefret ediyorum.

Doğrulup pencereden dışarı bakarken nefes alıyorum. Malikânenin ön kapısına doğru hızlı adımlarla yürüyen tanıdık kırmızı at kuyruğunu gördüğümde anında sırtıyorum. Ayağa kalkıp tam zamanında aşağı bakarak içeri girdiğini görüyorum.

Spliff'i söndürüyorum. Haklı, çok fazla sigara içiyorum. Saçımı düzeltmek için aynaya bakıyorum, ne kadar salak gibi hissettiğimi görmezden geliyorum. Kapı açılmadan önce kısa bir vuruş oldu. Ona sırtmak için dönüyorum.

"Bir bütün olarak yapamadım..."

Tek kelime etmesine gerek yok. Yüzü her şeyi anlatıyor. İçime aldığım birini daha kaybetmek üzere olduğumu haykırıyor. Aptal olduğum için benimle alay etmek üzere.

Ama gerçekten, sadece iki kelime konuşuyor.

Son.

"Siktir git," diye

hırladım. "Ilya,

lütfen.."

"Siktir. Sen," diye tıslıyorum, gözlerim onunkileri yakarken başımı sallıyorum.

Ağlıyor ve bu beni öldürüyor. Ama olan bitenin gerçekliği de öyle.

"Lütfen, sadece dinle-"

"Defol," diye homurdanıyorum soğuk bir şekilde. Etrafımdaki duvarlar yeniden yükselirken çenem dikleşiyor. "Sadece defol git."

"Açıklamama izin verecek misin-"

"Çık dışarı!" Yüzündeki rengi silen ve lanet olası duvarları sarsan bir öfkeyle kükrüyorum.

Başını sallayarak ve ağlayarak geri çekiliyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor.

"Olma," diyorum soğuk bir şekilde. "Patrick'in sana söylediği her şey doğrudu. Ben sadece babanla ilgili siyasi kirli çamaşırları ortaya dökmek için sana yakınlaşmaya çalışıyordum."

Bana ters ters baktı. "Yapma

bunu." "Senden gitmeni istedim."

Başını sallıyor ve elinin tersiyle gözyaşlarını siliyor.

"Ilya-"

"Sana söz veriyorum, bunu bir daha söylememi istemeyeceksin."

Dönüp tökezleyerek yatak odamdan çıkarken boğazından bir hıçkırık dökülüyor. Kapı arkasından kapandı.

Fokurduyorum.

Gözlerimin ardında kaos, öfke ve cinayet görüyorum. Odanın köşesindeki bar arabasına fırlıyorum ve kocaman bir bardak viski dolduruyorum. Ama bir saniye içinde, kör bir öfkeyle kükrerken dönüp kapıya fırlatıyorum.

Pencereden onun koşarak ve ağlayarak araziye geri döndüğünü görebiliyorum.

Öfkem karanlığa karışırken elim şişenin etrafını sarıyor. Şişeyi dudaklarıma götürürken dudağım acımasızca kıvrılıyor.

Kurdun tavşanla birlikte olduğunu kim duymuş ki zaten?

Bir gümbürtüyle değil, bir iniltiyle. Bu dünya böyle sona erecek.

Belli belirsiz farkındayım... aslında bilmiyorum. Tenley kendini benden çekeli ya bir gün ya da bir hafta oldu. Ama o zamandan beri zamanımın neredeyse tamamını odamda tek başıma, olabildiğince berbat bir şekilde geçirdiğimi biliyorum.

Kanepelerimden birine gömleksiz bir şekilde yığıldığımda saat öğlenin ortasıydı. Akşamdan kalmayım ve bunu olabildiğince çabuk "sarhoşluğa" çevirmeyi planlıyorum.

Çoğunlukla boş olan Who Cares şişesine uzanırken birden önümdeki sehpaye bir dosya çarpıyor. Yarı sarsılmış yarı sinirli bir şekilde gözlerimi kırptırıyorum ve sonra yavaşça gözlerimi az önce beni korkutan kişiye doğru kaldırıyorum.

"Sen bir pisliksin," diye
homurdanıyor Lukas. Ona ters
ters bakıyorum.

"Hepsi bu mu?"

Gözlerini deviriyor. "Tanrım, sen tam bir pislüksin."

Gözleri kısılırken ağzı inceliyor.

"Ama aynı zamanda benim en iyi arkadaşım sayılırsın."

Göz kırpıyorum. Çenem titriyor. Ona ters ters

bakmaya devam ediyorum. "Sayılır, ha?"

"Gerçekten yumruk atabilseydin yardımı olurdu."

Sırıtiyorum. "Amcık."

"Kaltak."

Dosyaya başıyla işaret ediyor. "Bu senin

için." "Nedir bu, barış teklifi mi?"

"Hayır," diye başını sallıyor ve onu işaret ediyor. "Hayır, o senin Hiroşima'n."

Kaşlarım çatıldı. "Ha?"

"Onu geri mi

istiyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Misha geçen haftadan beri bu ağaca havlıyor-"

"Aslında iki hafta oldu." Kahretsin.

Odama göz gezdiriyorum, ilk kez Lukas'ın muhtemelen gördüğü gibi görüyorum. Kaşlarımı çatıyorum. Tanrım, Rolling Stones burada istifçi olmaya karar vermiş gibi görünüyor.

Çöpler, yemekhaneden getirilen yiyecekler, boş içki şişeleri, kokain izleri ve iğrenç kül tablalarından oluşan yığınlar odayı kirletiyor. Duman sisli bir sis gibi asılı duruyor.

"Götün teki olduğun için tavsiyelerime direndiğin kısmı keselim de sana biraz akıl verdiğim kısma gelelim."

Gözlerini bana diken Lukas'a ters ters bakıyorum.

"Onu geri istiyorsun." Dosyaya başını sallıyor. "Bu işe yarayacak."

"O değil-"

"Sadece okuyacak mısın?"

Yere bakıp dosyayı açarken homurdanıyorum. Ama birdenbire çok ama çok ilgimi çekti.

Vay anasını.

Bir dosya dolusu Patrick var. Ama Oxford Hills'in altın çocuğu Patrick değil. Bu, çenemi sıkmama neden olan bir Patrick.

Manchester'a benzeyen köhne yerlere girerken çekilmiş fotoğraflarına göz atarken nabzım güm güm atıyor. Barlarda kolunun altında korkmuş görünen kızlarla - açıkça çalışan kızlarla - sırtırken çekilmiş fotoğrafları.

Polis raporlarından fotoğraflar var - kararmış gözlerin, patlamış dudakların ve çürüklerle kaplı vücutların yakın çekimleri.

Bir de elle yazılmış, imzalanmış, tarih atılmış ve yasal temsilci tarafından imzalanmış hesaplar var.

"Bu ne lan..."

"Rahibe Theresa'yı oynamak için her zaman Manchester'a giderek büyük bir gösteri yapıyor," diye homurdanıyor Lukas. "Aşevleri, kızlar için rehabilitasyon evleri."

Lukas'ın yüzünde karanlık, manik görünümlü bir öfke belirmeye başladı. Her zaman onun içindeki karanlığı birçok kez gördüğümü düşünmüşümdür. Ama ilk defa, bu beni korkutuyor.

"Seks işçilerini tercih ediyor. Ama onları yeterince hastanelik ettikten sonra hepsi onu kara listeye aldı. Bu yüzden rehabilitasyon merkezlerindeki kızlara, bağımlılıktan, istismardan, seks kaçakçılığından kurtulmaya çalışanlara saldırmaya başladı..."

Lukas'ın gözleri şeytani görünüyor.

Oraya geliyorum, hızlıca.

"Nasıl..."

Başka tarafa bakıyor. "İşaretleri az çok biliyorum, bu yüzden Manchester'da dolaşmaya, sorular sormaya başladım."

"Lukas-"

"Bak, bu o orospu çocuğunu bombalayacak. Bunu kullanmalısın. Eğer kullanmazsan..."

Gözleri yine o saf karanlığa bürünüyor ve omurgamda soğuk bir his uyandırıyor.

"Tüm bunları elde etmek için her ne yaptıysan-" "Endişelenme."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Omuz silkiyor. "Pisliğin teki olabilirsin ama en sevdiğim pislik sensin."

Ayağa kalkarken sırtıyorum. Ona sarılmak istiyorum ama yüzünü buruşturuyor. "İlyâ, iki hafta oldu. Bir duş al."

Karanlığa yakın bir yerde durmuş, masamın üzerindeki dosyalara bakıyorum. Lukas haksız değil elbette. Bu Patrick'i mahveder. Ve bunu yaparken, evet, o ve Tenley ile ilgili sahte medya saçmalığını da yerle bir eder. Ayrıca babasının başkanlık adaylığını da mahveder.

Benden uzak durmasının kökeninin bu olduğunu biliyorum. Duvara yazılan politikayı okuyabiliyorum. Beni dışladı, çünkü babasını ve kariyerini -ve muhtemelen kendisinininkini de- koz olarak kullanıyorlar. George North'un Beyaz Saray adaylığını yok etmek bu kozu ortadan kaldıracaktır.

Gözlerimi kapatıyorum.

Ancak, bu klasör aynı zamanda başka bir şey. Bu bir kaldıraç.

Bir şeyi havaya uçurmak bir mesaj gönderir. Ama eğer onu havaya uçurmaz ve parmağınızı sonsuza dek o düşmanın üzerinde tutarsanız, o şeyin ya da o kişinin Tanrısı olursunuz.

Bu düğmeye basıp Patrick'in sonunu getirebilirim. Ya da bunu amcama verebilirim ve Volkov Bratva bir sonraki ABD Başkanı'nın gerçek anlamda sahibi olur.

Gözlerim köşedeki arabanın üzerinde duran alkol şişelerine kayıyor. Ama inliyorum. Bu benim için bir çözüm değil.

Bu bana cevabı söylemez.

Her şeyi masaya koymayı bitirdiğimde AMCAM AĞIR BİR ŞEKİLDE İÇ ÇEKİYOR.

"Bir kadının aşkı için..." diye telefona nefes veriyor. "Bratva'nın yollarını öğrenirken öğretilmediğimiz bir ders de bu, değil mi?"

Başımı sallıyorum, odamın karanlığında sandalyeme geri oturuyorum. "Sanırım değil."

"Aptalca, değil mi? Çünkü güç, kuvvet, kardeşlik... hepsi yumuşak bir bakışın altında ufalanır. Bir çift dudak."

Yuri sessizce kıkırdar.

"Her gün birilerinin hayatında binlerce gemiyi denize indir en bir Truvalı Helen var, değil mi?"

Tekrar iç

geçirir. "Bu

dosya..."

"Kullan onu. Onu yok et."

Otururken göz kırpmıyorum. "Ben... Yuri, eğer

bunu yaparsak-" "Ne için?"

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Cidden bana bir sonraki Birleşik Devletler Başkanı'nın taşaklarını tutmamamı ve bunu şimdi kullanmamı mı söylüyorsun?"

"Ilya, Ilya..." Yuri nazikçe şöyle der. "Bir gün dünyadaki tüm güce ve paraya sahip olacaksın. Bu tacı takacaksın ve şimdi olduğundan daha büyük ve daha güçlü hale getireceğin bir imparatorluğa hükmedeceksin. Sana bunun sözünü verebilirim. Ama..."

İç çekiyor.

"Ama bunların hiçbirisi size aşkı ya da mutluluğu satın alamaz. Bu çok nadirdir, inanın bana. Peki bunları başka neden yapıyoruz?"

Yavaşça başımı

sallıyorum. "Tetiği çek,

Ilya."

Telefonu kapattığımda, karanlıkta tenim zonkluyordu. İçimde bir açlık ve öfke dalgası yükseliyor.

Kurt avlanır. Ama artık av için avlanmıyorum. Çünkü o hiçbir zaman benim avım olmadı. Sorun da bu zaten.

Bunca zamandır o da bir kurttu.

Avlamak üzere olduğum şey bu: av değil.

Eşim.

"ÇOK HEYECANLI OLMALISINIZ."

Çoban turtamı amaçsızca bıçaklıyorum. Midemin çukurunda iki haftadır devam eden kemirici bir ağrı var. Söylemeye gerek yok, iştahım yok denecek kadar az.

Ancak son iki haftadır yemek yemek, diğer her şey gibi aynı akılsızca, senaryolaştırılmış rutine dönüştü. Babanız bir sonraki Başkan Yardımcısı olacakken İngiltere'den ayrılıp Fransa'ya uçmak bazı soru işaretlerini beraberinde getiriyor. Patrick ve babası tüm bunları böyle öğrendi ve bu yüzden hayatım şu anda yürüyen bir hapishane.

Tüm hayatım artık kontrolümün dışında; Patrick'in yanında kameralar için geleceğime bir bakış. Planım mı? Kim bilir. Şimdilik gelecek yıl Columbia'ya gideceğim gibi görünüyor. Ama ondan sonrası korkunç görünüyor.

Skype üzerinden basın röportajları yapmak için erken kalkıyorum. Okul üniformamı giyiyorum ama üniformamda artık bir Amerika bayrağı rozeti ve Senatör North'un kampanyasının kırmızı, beyaz ve mavi logosu var. Siyasi düğmelerin, okul üniformamın bir parçası olmasına imkan yok.

buradaki kıyafet yönetmeliği. Ancak geleceğin ABD Başkanı atlayın dediğinde, Oxford Hills yönetimi bile "ne kadar yüksek" diyor.

Derslere gidiyorum ama artık sahneleniyorlar. Beni yakalamak için kameralar var -tabii ki ön sırada oturuyorum- sorulara cevap veriyormuş ya da problem çözüyormuş gibi poz veriyorum.

Göz deviriyor.

Bu yeni programda hiç esneklik yok. Ve izin de yok. Son iki haftadır Charlotte'u neredeyse hiç görmedim. Ve eminim ki ders aralarında bile Ilya'yı bir an bile görememem tesadüf değil.

"Tenley?"

Kaşlarımı çatıyorum ve yavaşça başımı hayallerimden kaldırıyorum. Malik yemek salonundaki seçkin masanın karşısından merakla bana gülümsüyor.

"Pardon, ne dedin?"

"Çok heyecanlı olmalısın dedim; seyahatin için yani."

Ağzım açık kaldı.

"Evet, çok heyecanlıyım," diye robot gibi tekrarlıyorum. Yanımda Patrick nefesinin altında hırlıyor. Topuklarıyla sandalyemin ayağına vurarak beni sarsıyor.

"Yani, evet, Malik," diye mırıldandım. "Çok heyecanlandım."

"Yolculuk" Patrick ve benim için iki hafta sonra eve dönüş yolculuğu. Washington'da ve çeşitli haber kanallarında JFK ve Jackie'den bu yana en ateşli siyasi çift olarak gösterileceğiz.

Züppe güruhunun diğer seçkin üyeleri için bu, Yoon'un deyimiyle "markam" için harikalar yaratacak. Ainsley beni çok kıskanıyor ve bu konuda çok acımasız.

Kafamı bir ateş karıncası kolonisine sokmayı tercih ederim.

Ainsley, "Sen kesinlikle Vogue'a çıkacaksın," diyor. Ama gülümsemesi, yerimi almak için beni uykumda öldürmek istediğini söylüyor. Ona yerimi alabileceğini haykırmak geliyor içimden. Ama bunu düşünmek bile artık hep yanımda olan Patrick'in öfkesini çekiyor sanki.

"Ne kadar eğlenceli olacak," diyorum kuru bir sesle.

Patrick boğazını temizliyor ve masaya gülümsemeden önce bana ters ters bakıyor.

"Aslında turun ikinci gününde Vogue'a çıkacağız."

Ainsley sıkılmış dişlerinin arasından bunun ne kadar heyecan verici olduğunu söylüyor. Carl Yoon Patrick'e beşlik çakıyor. Masadakiler aptal gezimiz hakkında konuşurken Patrick dönüyor, hâlâ sırtıyor. Ama gözleri kararmış ve ağzının kenarlarında küçük bir hırıltı var.

"Hizada kal Tenley," diye sessizce tersledi. "Ciddiyim. Baban kariyerine devam eder, sen de lanet planına-"

"Oh, öyle mi?" Tıslayarak karşılık veriyorum.

Gözleri kısılır. "Dikkat et," diye homurdanıyor. "Planının yeni bir versiyonunu saklıyorsun."

Gözlerimi deviriyorum.

"Bunu kabul ettin Tenley. Ve bir saniye bile seni bundan vazgeçireceğimi düşünme." Sırıtarak yaklaşıyor. "Artık benimsin. Babamın iki dönemi olacak. Bunu biliyorsun. Ve ondan sonra, Senato yarışına bakıyorum. Her ikisi için de çok iyi anketler yapıyorsun."

Gerginleşiyorum, yüzümden renk akıyor.

"Ne yani, beni on yıl boyunca sahte kız arkadaşın olarak mı tutacaksın, Patrick?" Sessizce tersliyorum.

"Hayır."

Gözlerimi deviriyorum.

"Önce nişanlım, sonra da karım olacaksın."

Ona bakıyorum. "Böyle bir şey olmayacak." "Oh, evet oluyor."

İnce ince gülümsüyor. "Babamın şu anda sahip olduğu siyasi güç çok büyük. Başkan olduğunda ve sonrasında?" Sırıtıyor. "Yapamayacağı hiçbir şey yok."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Sen lanet olası bir delisin."

"Beni becereceğini söyleme şeklin bu mu?" Bana bakıyor. "Zihinsel olarak berbat psikopatlar seni ıslatan şey gibi görüldüğünden beri-"

Yüzünün tam ortasına sert bir tokat attım. Ve içinde bir şeyler koptu.

Patrick bana doğru hamle yaptı. Eli bluzumun önünü kavrayıp dudakları hırıltıya dönüştüğünde yüzüm soluyor.

Ve tam o sırada yemekhanenin kapıları açılır. Oxford Hills'i koruyan özel güvenlik şirketinden dört adam içeri giriyor. Onlara yerel polis üniforması giyen yaklaşık on kişi eşlik ediyor. Ve bize doğru yürüyorlar.

"Patrick North!" diye bağılıyor trençkotlu, rozetli bir adam, polisler üzerimize çullanırken.

Patrick ona bakıyor. "Affedersiniz?"

Üniformalı iki adam kollarından tutarken adam "Patrick North," diye mırıldanıyor. "Şu andan itibaren tutuklusunuz. Bir şey söylemek zorunda değilsiniz, ancak bahsetmezseniz savunmanıza zarar verebilir-"

"Benim kim olduğum hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

"-Daha sonra size bir şey sorulduğunda-"

"Hey!" Patrick kükrer. "Sen benim babamın kim olduğunu biliyor musun?"

Polis gülümser. "Evet, evlat, biliyorum. Hadi gidelim."

Patrick gülüyor. "Senin kariyerini bitireceğim. Anladın mı beni? Ben-"

"Bana vuracak mısın, evlat?" Polis acımasızca homurdanıyor. Gözleri kısılır. "Manchester'daki bütün kızlara yaptığın gibi mi?"

Midem bulanıyor. Dehşet içinde yüzü kül rengi olan Patrick'e bakıyorum.

"Kız kardeşim Manchester'da yaşıyor," diye hırlıyor polis Patrick'in yüzüne. "Ve benim annem, ve kardeşimin iki kızı, seni ibne."

Patrick'i tutan polisler başını sallıyor ve onlar da onu dışarı çıkarmaya başlıyorlar. Ama aniden bana doğru döndü.

"Sen!" diye bağıyor. "Sen ve Volkov sikişmeye çalışıyorsunuz, defolun!!!"

Patrick bir kükremeye kollarını serbest bırakıyor ve aniden bana doğru hamle yapıyor. Patrick'i durdurmak için ağır çekimde hareket eden polisleri izlerken çığlık boğazımda düğümleniyor.

Ve sonra aniden, çenesine inen bir yumrukla irkilir. Patrick inledi ve bir gümbürtüyle yere düştü. Kocaman gözlerle döndüm. Polisler Patrick'i yerden kaldırırken Lain'in orada dikilip ona dik dik baktığını görünce çenem düşüyor.

"Otuzbirci," diye tükürüyor Lain. Bana bakıyor ve utangaçça gülümsüyor. "Ne de olsa biz kızılar birbirimize destek olmalıyız."

Kollarımı ona doluyorum ve ayrılmadan önce sıkıca sarılıyorum. "Teşekkür ederim, Lain."

Omuz silkiyor. "Her zaman tam bir pislikti."

Çığlık atan ve tekmeleyen Patrick'i yemek salonundan çıkarmaya başladıklarında dönüyorum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, tüm okul Bay Altın Çocuk'u nereye götürdüklerini görmek için onlarla birlikte boşalıyor.

Yemekhaneden çıkan insanların telaşı bir gelgite dönüşüyor. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, ben de onlarla birlikte ana kapıya doğru birkaç basamak yukarı sürükleniyorum.

Yemekhanenin dışındaki avlu mavi ve kırmızı ışıklar altında dönüyor. Kalabalık bir nehir gibi kapılardan, merdivenlerden ve Patrick'i bir arabanın arkasına ittikleri yere doğru akıyor.

Ama yavaş yavaş kalabalığın dağıldığını fark ediyorum; bir nehrin büyük bir taşa çarpması gibi. Bir botun etrafına üşüşen karıncalar gibi.

Kurt için ayrılan koyunlar gibi.

O yeşil gözler bana saplandığında, yirmi adım öteden bile olsa, donup kalıyorum. Kalbim güm güm atıyor. Nefesim sanki benden sıkılıyormuş gibi hissediyorum. Ona bakarken parmaklarımın uçları karıncalanıyor.

"Ben kız arkadaş edinmem Tenley."

Bana doğru ilerlemeye başladığında sesi bölünmenin ötesinde yankılanıyor.

"İlyä-"

"Bayat randevu saçmalıkları, uzun yürüyüşler ya da-"

"Dur, lütfen," diye tıslıyorum. O yaklaştıkça göğsüm sıkışıyor, öğrenci kalabalığı hâlâ yanımızdan akıp gidiyor.

"İlyä, bu sen misin?" Patrick'i arabaya tıkan polislere elimle işaret ediyorum. "Yani bunu sen mi yaptın?"

Yaklaşırken çenesi titriyor.

"Ben beyaz atlı şövalyelik yapmam. Birini yanında değilken özlemek ya da ona karşı daha az pislik olabileceğin yolları düşünmek de bana göre değil," diye homurdanıyor.

Birden tam önümde belirdi, yeşil ateş gibi yanan gözleriyle üzerime dikildi.

"Erkek kızla tanışmaz Tenley," diye tıslıyor. "Ama sana aşık olabileceğimi biliyorum."

Kalbim durur. Dünya durur. Gözlerim ona kilitleniyor. Ve ikinci kez, maskenin düştüğünü görüyorum. Gerçek Ilya Volkov'u görüyorum.

Sonra az önce söylediği sözleri fark ediyorum ve çenem düşüyor. "Ilya-"

"Ben ben olmasaydım, sen de sen olmasaydın," diye sessizce homurdanıyor, gözlerimin içine ürkütücü bir şekilde bakarak. "Bu bir şeyi değiştirir miydi?"

"Evet."

Alnı kararıyor. Ama uzandım ve ellerim onunkileri buldu. Parmakları benimkilere dolanıyor.

"Çünkü sen sen olmasaydın ve ben de ben olmasaydım, ben de seni sevmeyebilirdim."

Dudaklarının kenarları kıvrılıyor. Kalbim güm güm atmaya başladı. Beni göğsüne doğru çekiyor ve yanağımı okşamak için uzanıyor.

"Dikkatli ol Red," diye sırtıyor. "Normalliğin ortaya çıkıyor."

"Dikkatli ol Volkov," diye fısıldıyorum. "Tehlikeli bir şekilde insan gibi konuşmaya başlıyorsun."

"Geri çevirmeye çalışacağım."

Ağzını benimkine doğru indirdiğinde sırtıyorum ve dünya etrafımızda kayboluyor.

Arabalar uzaklaşırken sirenler çalıyor. Kalabalık azalıyor ve sonra etrafımızda kayboluyor. Ama biz kalıyoruz.

Kırmızı ve Kurt.

Birlikte.

Sonunda.

EPİLOG

TENLEY

İki ay sonra:

"RÜZGAR YÜKSEKLİĞİNE ULAŞTIK, Bay Volkov."

Ilya, uçağın pilot bölümüne geri dönmeden önce uçuş görevlisine teşekkür etmek için başını sallar.

Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirirken bana dönüyor. "Ve
Şimdi tatildegiz."

Merakla ona bakıyorum. "Şimdi bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?"

"Hayır."

Sandalyesine geri oturur. Kendini beğenmiş bir gülümseme ağzının kenarlarını çekiştiriyor.

"Bir noktada babama nerede olacağımı söylemek zorunda olduğumu biliyorsun."

"Baban ABD Dışışleri Bakanı. Muhtemelen şu anda bu lanet jeti takip eden on tane uydusu vardır."

Gölüyorum. "Dürüst olmak gerekirse muhtemelen haklısın, biliyorsun." Ona bakıyorum. "Korktun mu?"

"Hayır."

Pencereden dışarı, geçen bulutlara bakarken sırtıyorum. Babam hâlâ Dışışleri Bakanı. Aslında, dört yıl daha bu görevde kalacak. George North'un Başkanlık yarışından çekilmesiyle birlikte, anketlerin aslan payı mevcut başkanı açık ara kazanma favorisi olarak gösterdi.

Ve bu iyi bir şey. Çünkü ABD hükümeti ile Volkov ve Kashenko Bratvas arasında imzalanmakta olan yeni anlaşmanın ortak mimarı babam.

Oh, lütfen. Sanki ABD daha önce hiç kötü adamlarla ortaklık yapmamış gibi.

Para konuşur. Ama Yuri Volkov ve Viktor Komarov'un bazı şartları kabul etmesi de öyle; radikalleri barındırmamak, silah kaçakçılığı yapmamak ve demokratik seçimlerden uzak durmak gibi. Karşılığında Volkov ve Kashenko'nun görece barış içinde faaliyet göstermelerine izin verilecek.

Her iki suç ailesinin de son zamanlarda "çete" statüsünden "şirket" statüsüne doğru ilerleme eğiliminde olduğu düşünülürse, bu durum pek çok insanı mutlu edecektir.

Ve çok, çok zengin.

Sanki Ilya'nın başka bir özel jete ihtiyacı varmış gibi. Şu anda içinde bulunduğumuz jet gayet iyi çalışıyor.

"En azından bavuluma bakabilir miyim?"

Gideceğimiz yer sürpriz olduğu için benim için hazırlandı.

"Hayır, yapamazsın. Çünkü bu onu ele verir." Omuz silkiyor, ileriye bakıyor. "Ayrıca, zaten boş."

Kaşlarımı çatıyorum, ona dönüyorum. "Ha?"

Ilya sırtlıyor. "Hiçbir şey giymeyeceksin." Yüzüme sıcaklık hücum ediyor.

"Gerçekten

mi?" "Evet,

gerçekten."

Dudağımı ısııyorum. "Peki ya Misha ve-" "Onu üç gün daha getirmeyecek."

Kampüsün dışında gizli bir tünele ve özel bir jete erişimi olan tek kişi Ilya değil.

"O zamana kadar," diye hırılıyor beni aç gözlerle süzerken. "Hiçbir şey giymeyeceksin."

"Yap beni."

Kaşları çatıldı. Kalçalarımın arasında ısı birikiyor.

"Affedersiniz?"

"Üç gün boyunca seninle çıplak dolaşacağımı düşünüyorsan, o zaman-" dedim.

Onun emniyet kemerini çözüp benimkini çıkarırken ve beni aniden koltuğumdan çekerken nefes nefese kalıyorum.

"İlyâ!" Beni omzuna atıp jetin arka tarafındaki uyku alanına doğru yürürken kıkırdıyorum. Muhteşem ana yatak odasının kapısını tekmeleyerek açıyor, beni yatağa fırlatıyor ve kapıyı arkasından çarpıyor.

"Çıkar şunları," diye inliyor. "Yoksa senin için yaparım." Yatağa yayılmış, ona sırtıyordum.

"Özür dilerim, bunun bir çeşit tehdit mi olması gerekiyordu-"

Bana doğru hamle yapınca nefesim kesildi. Okul üniformamı çekip çıkarırken güçlü kollarıyla beni yatağa yapıştırıyor. Sütyenimi çıkarırken ağzı ağzıma yapışıyor. Külotumu indirirken ellerim gömleğini açmaya çalışıyor.

"İlyâ," diye inliyorum kalçalarımın arasına eğildiğinde.

Dili yarığımın üzerinde geziniyor, klitorisimi kızdırmak için yukarı çıkıyor. Zevkten titriyorum ve gömleğini omuzlarından itiyorum. Bacaklarımın arasına geri dönmeden önce onu ve diğer kıyafetlerini bir kenara atacak kadar uzaklaşıyor.

Elleri kalçalarımın üzerinde geziniyor, bacaklarımı geriye doğru itip açıyor. Dili klitorisimden aşağı inerek göt deliğimi okşuyor. Zevkten iki büklüm oluyorum, daha fazlası için hevesle inliyorum. Dili, yavaşça tekrar klitorisime doğru ilerleyene kadar yıldızları görmemi sağlıyor.

Bu sefer merhamet yok. Benden orgazmı talep ederken acımasız davranıyor. Yorganı pençeliyorum, görüşümün kenarları bulanıklaşmaya başlayana kadar ağzının altında kıvranıyorum ve kıvranıyorum.

"Siktir-"

Geri çekiliyor. Patlamama saniyeler kalmıştı ve İlya ağzını amımdan çekti.

"Neden?"

Yüzüm çöktü. Ama aniden beni yüzüstü çeviriyor, açılmış bacaklarımın arasından yukarı kayıyor ve kalın sikini bana doğru itiyor.

"Böylece bunu yapabilirim."

Aletini tek hamlede taşaklarına kadar sokuyor. Gözlerim geri yuvarlandı. Beni asılı bırakıp öylece içine alması beni uçurumun kenarına getirdi. Yatağı pençelerken yüksek sesle haykırıyorum, sertçe boşalırken etrafında kenetleniyorum.

Kalınlığını içimden kaydırmadan önce beni başka bir orgazmın içine iterek bana sürtünüyor. Ucunu sadece içimde bırakıyor, şişmiş ve zonkluyor. Eli saçlarıma doğru kayıyor, bir avuç yakalıyor ve büküyor. Gözlerimiz kilitlendiğinde inliyorum ve ağzını benimkine indiriyor.

İlya kalın sikini içime sokarken beni vahşice öpüyor. İnliyorum, içime girmeye başladığında yorganın üzerinde bir su birikintisi bıraktığıma eminim. Geri çekilirken eli saçlarımı daha sıkı kavlıyor. Kalçaları yuvarlanıyor ve tekrar tekrar derinlere dalarken karın kasları esniyor.

"İlya..."

"Siktir, bebeğim," diye inliyor.

Üzerime eğiliyor, iki bileğimden tutup sırtımın alt kısmına getiriyor. Onları orada sabitliyor, beni sikmeye başlarken saçlarımı tekrar kavlıyor.

Dişleri boynumda ve omuzlarımda geziniyor. Büyük siki içime dalıyor. Ben kontrolümü kaybetmeye başladığımda karın kasları kıcıma çarpıyor.

"Benim için geldiğini hissetmek istiyorum Tenley," diye hırılıyor kulağıma. "Benim için gel. Benim için gel."

İtiraf edeyim, beni etkileyen talepkar ses tonu. Her. Tek. Zaman.

Sesi karşısında iki büklüm oluyorum ve sertçe boşalmaya başlıyorum. İlya inliyor, sikiinin etrafında sıkıca kenetlendiğimi hissediyor. Daha derine itiyor ve spermini içime pompalamaya başladığını hissettiğimde inliyorum.

Yavaşça beni bırakıyor. Dudakları yanıma kaymadan önce omurgamdan aşağı ve sonra yukarı doğru öpüyor. O sırtüstü uzanırken ben de ona sarılıyorum. Yanındaki komodine uzanıyor ve dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırıyor.

"Delirdin mi sen?! Bir uçaktayız, İlya!" "Evet, ama bu benim uçağım."

"Lanet bir uçakta sigara içemezsin!"

"Yıllardır yapıyorlar."

Ona ters ters bakıyorum. O da sırtıyor, tabii ki ben de sırtıyorum.

"Yine de yavaşlamalısın." "Belki."

"Oh, bu belki saçmalığını göreceğiz, bayım."

Bana dönerken sırtıyor. Gözleri açlıkla üzerimde gezinirken kızarıyorum.

"İlk tanıştığımızda sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, beni yemeden önce kaçmamı söylemiştin-"

"Hâlâ buradasın."

"Ne... oh..."

Bacaklarımın arasına girmeye başladığında inliyorum. "Seni seviyorum," diye inliyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye inliyor ağzını indirirken. "Ve şimdi, seni yiyip bitireceğim."

Ilya ve Tenley'e doyamadınız mı? B ltenime kaydolun ve buharlı bir ekstra sahne okuyun! Bu bir Savage Heir'ın sons z  ya da devamı. Ama bu ekstra ateşli "devam" hikayesinin Kindle'ınızı sislendireceğı garanti! Ayrıca katıldığınızda ücretsiz tam uzunlukta bir kitap kazanacaksınız!

[Ekstra sahneyi alın!](#)

ÇOK YAKINDA

Misha, Lukas ve henüz tanışmadığınız bir dizi karakter 2021'in Ekim ve Kasım aylarında geliyor.

Gelişmelerden [haberdar](#) olmak için haber [bültenime](#) [kaydolmayı](#) unutmayın!

BRATVA'NIN BORCUNU ÖDEMEK

Kitaplarıma yeni mi başladınız? Kashenko ve Volkov Bratvas'ın derinliklerine mi dalmak istiyorsunuz? Savage Heir'da adı geçen Yuri, Viktor, Maksim ve daha fazlasının zaten kendi kitapları var!

Bratva'nın İddiası serisi, bağımsız olarak herhangi bir sırayla okunmak ve keyif almak için yazılmıştır. Ancak, aşağıdaki sırayla okumanın genel olarak en iyisini sunduğunu görebilirsiniz

hikaye-ark deneyimi.

Bratva'nın Borcunu Ödemek
Bratva'nın Çalınan Gelini
Bratva Canavarı Tarafından Avlanan

Bratva Kralı Tarafından
Sahiplenilen Esir Bratva
Prensesi
Bratva'nın Kilitli Aşkı

Bratva'nın Borcunu Ödemek kitabına bir göz atmak için
okumaya devam edin.

Bölüm 1
Fiona

Bu parti berbat.

Kalabalığa bakarak kendi kendime kıpırdanıyorum. Görmeye alışık olduğumdan çok daha fazla insan var, bu da sinirlerimi biraz etkiliyor. Burada sadece kırk kişi var ama yine de. Benim için, duvarlarla çevrili, fildişi kulede yaşadığım hayatım için mi?

Şey, çok fazla.

Daha da kötüsü parti benim partim. Ya da en azından babam tarafından benim için düzenleniyor. Ve Chicago Bölge Savcısı Thomas Murray atla dediğinde? Atlarsın. Ya da duruma göre kızının mezuniyet partisine gelirsin.

Ama gerekçe ve davetiyeler yanlış. Bu parti gerçekten benim için değil. Yani görünüşte öyle. Ama babam söz konusu olduğunda her şey gibi bu da onun kendi siyasi gündemine dayanıyor. Her şey her zaman öyledir. Okula gittiğim yer. Sahip olduğum arkadaşlar. Olmadığım erkek arkadaşlar

sahip olmasına izin verilen. Basın için gülümse, Fiona. Okuldaki münazara takımında yer aldığından emin ol; basın seni benim izimden giderken gördüğünde bunu yiyip bitirecektir.

Bir yanım sırf ona inat olsun diye herhangi bir konuda başarısız olmak istiyordu. Onun entrikalarına ve planlarına çomak sokmayı hayal ettim. Ama bunu yapmaya kendimi asla ikna edemedim. Onun yerine, benden yapmamı istediği şeyi yaptım: başarılı oldum. Ve şimdi buradayım, yirmi iki yaşındayım, üniversiteden sonra hukuk fakültesinden de erken mezun oldum. Tüm doğru notlar. Tüm doğru okullardan, tüm doğru dereceler. Doğru arkadaşlar, erkek yok.

"Neden içmiyorsun lan?"

Sırıtiyorum ve dönüyorum. Bütün doğru arkadaşlar değil.

Zoey, babamın kimlerle görüştüğüm ya da takıldığım konusundaki katı kurallarının tek istisnası olacaktı. Evde eğitim almış olabilirim çünkü babam şehir dışındaki evimizden çıkmama bile nadiren izin verirdi. Üniversiteye ve hukuk fakültesine uzaktan derslere girmeme izin vermeleri için ciddi siyasi torpiller yapmış olabilir. Müfredat dışı faaliyetlerimi ve arkadaşlarımı onun siyasi kariyerinin en iyi şekilde görünmesini sağlamak için özenle seçmiş olabilirim. Ama bir şekilde Zoey Stone gözden kaçtı.

Tamamen kötü biri falan değil. Görünüşte, babamın tam da takılmamı isteyeceği biri - doğru aileden, parası var, doğru okullara gidiyor ve tüm bu saçmalıklar. Ama aynı zamanda benim sahip olmadığım özgürlüğe de sahip; kötü seçimler yapabiliyor, kendinden yaşça büyük göz alıcı erkeklerle çıkabiliyor ve

O istiyor. Neredeyse kesinlikle kötü bir etki. Ama bazen, biraz kötü etkiye ihtiyacın olur.

Babamın onunla aynı posta kodunda yaşamama bile izin vermesi hiç mantıklı değil. Ama Zoey'nin annesi ve benim annem çok iyi arkadaşlardı. Kanseri ikisini de aynı zamanda, neredeyse on yıl önce aldı. Sanırım "imaj her şeydir" diyen Thomas Murray bile o günden sonra Zoey ile orada burada takılmamı engelleyecek kadar soğukkanlı değildi.

"Aman Tanrım, burada olmana çok sevindim."

Zoey sırtlıyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Ve bu fiyaskoyu özledin mi? Tabii ki buradayım."

"Ve tabii ki sevgili arkadaşınız Fiona nefret ettiği bir oyunda piyon olarak kullanılırken ona destek olmak için mi?"

Zoey sırtlıyor. "O da var. Ee..." dönüp kalabalık konuk grubuna bir göz attı. "Bu insanlardan kaçını gerçekten tanırıyorsun?"

"Dört kişi falan."

"Ben dahil değil

miyim?" "Üç."

Gülüyor ve yanından geçen bir tepside iki şampanya kadehi almak için dönüyor. "Buyurun. Şerefe ve tebrikler!" Kadehini benimkine tokuşturuyor. "Ve seninle gerçekten gurur duyuyorum, biliyorsun."

Övgülerin tadını çıkarmak için sırtıyorum. Babamın bir ton parası ve siyasi nüfuzu olabilir. Ama ben bu övgüleri hak ettim. Üniversiteden erken mezun olmak, hukuk fakültesine girmek ve sonra onu da erken ve onur derecesiyle bitirmek için kıcımı yırttım.

"Teşekkürler," diye gülümsedim.

"Peki bu tanımadığınız insanlardan kaç tane tebriklerini sunmak için yanınıza geldi?"

"Oh, hepsi. Babam baktığı sürece." Zoey sırtıyor.

"Demek gerçekten yapıyor, ha?"

"Evet," diye mırıldandım kuru bir sesle.

Dediğim gibi, bunların hiçbirisi benim için değil. Ben merkezdeyim, sanırım. Tüm bu insanları babamın konağına getirmek için bir bahaneyim. Ama buradaki asıl amaç para. Gayri resmi olarak, bu Thomas Murray'in Chicago Belediye Başkanlığı adaylığı için ilk bağış toplama galası. Ve benim burada olmam film senaryosu gibi bir şey.

Babamın kendi gündemi için kullanmayacağı ya da kullanmadığı tek bir şey yoktur. Annem öldükten sonra Thomas Murray çalışkan bekar babaların poster çocuğu oldu. Kendisini, kızını tek başına, yorulmadan büyüten bir Kennedy figürü gibi gösterdi.

Elbette hepsi saçmalıktı. Babam beni yetiştirmede, bir dadı ordusu, özel öğretmenler ve "son sınıf" eğitmenleri yüksek okul için yeterince hanımefendi olduğumdan emin olmak için

toplum yaptı. Özel aşçılardan, hizmetçilerden ve kişisel alışverişçilerden bahsetmiyorum bile çünkü Tanrı kendi kıyafetlerimi almamı yasaklıyor.

"Hey, bu arada çok seksi görünüyorsun." Yüzüm kızararak sııttım. "Teşekkürler."

"Şimdi bitir şunu," diye başıyla flütümü işaret ediyor. "Daha yeni aldım!"

"Ben de gidip biraz daha alacağım, o yüzden..." eliyle "hızlandır" işareti yapıyor. Şampanyayı geri devirip bardağı ona uzatırken gülüyorum. Ben hafifçe boğuluyorum, o ise sırtıyor.

"Sadece boğazını açmalısın, Fi."

"Evet, teşekkürler."

"Çenenizi gevşetin, bol bol dilinizi kullanın. Göz teması her zaman-" "Aman Tanrım..."

Yüzüm ateş gibi yanarken o gülüyor. "Yirmi iki yaşında hukuk fakültesi diploması, bir sürü iş fırsatı ve belediye başkanı olacak bir baba. Şimdi yapmamız gereken tek şey sonunda seni yatağa atmak."

Yüzümün yandığını hissederek inliyorum. "Ben iyiyim, teşekkürler."

Kıkırdıyor. "Hayır, değilsin. Güven bana. Tamam, daha fazla içkiyle döneceğim."

Başımı sallıyorum ve arkadaşımın kalabalığın içinde kayboluşunu izliyorum.

"Susamış görünüyorsun."

Adamın sesine döndüm. Yakışıklı, kendini beğenmiş ve eski para kokuyor. Sarı saçları mükemmel bir şekilde arkaya ve yana taranmış, kare şeklindeki çenesi bir reality şov posterinden fırlamış gibi.

"Chet," diye gülümsüyor. Bana bir şampanya kadehi uzatıyor. "Oh, teşekkürler, ama arkadaşım-"

Beni görmezden geliyor ve bardağı elime tutuşturuyor. "Ve mezuniyetiniz için tebrikler."

Gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

"Ee, seni yakalayan oldu mu?" "Hmm?"

Sırıttıyor. "Herhangi bir firma."

"Oh, hayır. Henüz değil. Henüz baro sınavına girmedim-"

"Girecekler."

Ben de ona gülümsedim. "Teşekkür ederim, minnettarım-" "Yani babanın Belediye Başkanı olması falan."

Kestirip atılmak çok sinir bozucu. Ama gülümsemeye zorladım. "Peki, göreceğiz."

"Acımayacak, değil

mi?" "Yani-"

"Ve zekisin, doğru okuldan mezun olmuşsun," diye göz kırpmıyor. "Güzel..."

Ezik bir cümle olduğunu bilsem de yüzüm

kızardı. "Teşekkürler."

"Sen Biliyorum, benim firma o Aslında Bakıyorum. Cooper ve Cooperman? Evet, orada kıdemli ortağım."

Tabii ki öyle. Adamın her yerinde "kendini beğenmiş, zengin, ayrıcalıklı dangalak" yazıyor.

"Vay canına, gerçekten mi?" Hiç ilgi duymadan soruyorum. Bu tam da babamın eninde sonunda birlikte olmamı istediği türden bir adam. Onu benimle konuşması için gönderen kişi o olsa bile bu beni şaşırtmazdı.

"Evet," diye kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor Chet. "Muhtemelen bazı torpiller yapabilirim. Ortaklarla konuşur, seni bir mülakata sokarım."

Şok içinde çenem düştü. "Aman Tanrım, ciddi misin?!"

Sırtıyor. "Tabii ki! Yarın akşam ne yapıyorsun?"

Kalbim küt küt atıyor. "Aman Tanrım, hiçbir şey! Hiç bir şey yok! Kesinlikle içeri girip konuşabilirim-"

"Ben daha çok dışarı çıkmayı düşünüyordum." "Oh! Tamam, evet, ben de-"

"Biliyorsun, babanın göreve gelmesiyle sen ve ben oldukça güçlü bir çift olabiliriz."

Plak kafamın içinde cızırdıyor. Evet, işte orada. Ve ben saf saf içine girdim. Ortaklar arasında torpil yok. Sadece beni dışarı çıkarmak istiyor. Bunu düşünürken bile Chet'in odaya dönüp baktığını görüyorum. Yeterince eminim, babam orada, izliyor.

"Bunu sana babam yaptırdı, değil mi?"

"Oh, hayır! Asla olmaz!" Chet hemen geri adım attı.

"Sadece kendimi tanıtmak istemiştim."

"Firmanız gerçekten eleman

alıyor mu?" "Evet? Yani,

senin için-"

İnledim. "Sizinle tanışmak gerçekten güzeldi ama-"

"Sürünerek gireceğin bir kanalizasyonun yok mu, Chet?"

Zoey aniden aramıza giriyor ve ona ters ters bakıyor. "Zoey Stone," diye homurdanıyor kaşlarını çatarak.

"İlgilenmiyor. Uç git, pislik herif." "Neden onun konuşmasına izin vermiyorsun-"

"Güven bana, ilgilenmiyor. Onun tipi değilsin, Chet."

Ona ters ters bakıyor ve sonra bana dönüyor. "Neden Fiona'nın bize tipinin ne olduğunu söylemesine izin vermiyoruz?"

"Çünkü kızlarını genç, zengin ve bilinçsiz seven bir tip olmadığını zaten biliyorum, Chet," diye tıslıyor.

Adam sinirlenir, ona hırlar. "Beni dinle, seni küçük-"

"Siktir git, Chet. Şimdi."

"Amcık," diye mırıldandı. Dönüp sıvışmadan önce Zoey'ye ters ters bakıyor.

"Ugh, sikeyim o adamı," diye inliyor. "Onu babam gönderdi."

"Babanın erkek zevki senin için gerçekten berbat."

İç çekiyorum. "Tüm kutuları işaretledi; zengin, başarılı ve görünüşe göre..." Arkadaşımın yüzüne kaşlarımı çatıyorum. "Bekle, sen ve-"

"Aman Tanrım, hayır. Ben değilim," diye yüzünü buruşturuyor. "Crystal Shoenburg eskiden onun kardeşiyle çıkıyordu. Yırtıcı saçmalıklarını halının altına süpürmek için çok sayıda aile bağıışı yaptı."

Yüzüm kızardı. "Bekle, o Chet Brubaker mıydı?" "Evet."

İnledim. "Yani..."

"Melvin Brubaker'ın oğlu, Adonis Capital'in CEO'su. İşte o."

Gözlerimi deviriyorum ve babama ters ters bakıyorum. Ama o bakmıyor bile. "Politik nedenlerle görücü usulü evlilikleri geride bıraktığımızı görmek güzel," diye homurdanıyorum.

"Yani, bu seni gerçekten şaşırttı mı? Baban, ailesinin parası ya da siyasi bağlantıları nedeniyle sana kaç erkek ayarlamaya çalıştı?"

"Saymak istediğimden daha fazla."

İç geçiriyor. "Yani, ona bugün mü söyleyeceksin?"

"Planımız bu.

"Bana ihtiyacın olursa

buradayım." "Teşekkürler

Zoey."

Planım sonunda babama yaldızlı kafesimden ayrılacağımı söylemek. Yani yirmi iki yaşındayım, hukuk diplomam var ve hala onun çatısı altında esir bir bebek gibi yaşıyor olmam çok saçma. Bu yüzden ayrılıyorum. Tamamen kopmak anlamına gelse bile, çıkmak zorundayım.

Ve bugün, ona bunu söylüyorum. Artık beni zorlayan talipler yok. Artık onun siyasi kariyeri için bir piyon olmak yok. Hayatımı istiyorum ve bunu şimdi istiyorum.

Babam birkaç el sıkarken başımı öne eğiyorum. Personel şefi Wilson geliyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Babam kaşlarını çatıyor ve hızlıca başını sallıyor, sonra dönüp koridorun sonundaki ofisine doğru ilerliyor.

"Nereye gidiyor?"

"Oh, muhtemelen Şeytan telefonda, Eyalet Senatosu koltuğu karşılığında ilk doğan çocuğumu teklif ediyordur."

Zoey kıs kıs gülüyor. "Ofisine kimsenin girmesine izin yok, değil mi?" "Doğru."

"Peki, şimdi uygun bir zaman değil mi?"

Dudağımı ısıriyorum. O haklı. Yalnız ve köşeye sıkışmış olacak. Eğer bunu yapacaksam, şimdi yapsam daha iyi olur. Dönüp bardağımı ona uzatıyorum.

"Geri

geleceğim."

"Cesur ol!"

"Teşekkürler."

Kalabalığın arasından sıyrılıyorum. Kimse beni tebrik etmeye ya da durdurmaya çalışmıyor, babam izlemeden olmaz. Ve bu benim için sorun değil. Ofis kapısının hemen önüne gelene kadar koridorda ilerledim. Kapıyı açmaya gidiyorum ama birden içeriden tartışan sesler duyuyorum.

"Bak, sana daha önce de söyledim," diyor babam sertçe. "Sana şimdi para bulabilirim ya da seçim sonrasına kadar beklemek istersen, istediğin sözleşmeler-"

"Senin siyasi hedeflerin üzerine kumar oynamakla ilgilenmiyorum Thomas."

Donup kaldım. Diğer adamın sesi karanlık ve sert, bir çeşit Rus ya da başka bir Balkan aksanına sahip.

Babam gergin bir şekilde gülüyor. "Kumar mı? Lütfen. Bu kesin bir şey. Ve inan bana, bir kez girdiğimde, o sözleşmeler o kadar tatlı olacak ki, dişlerin çürüyecek-"

"Sana söyledim ya, ilgilenmiyorum," diye iç geçiriyor dumanlı, karanlık, güçlü sesli adam. "Bir anlaşmamız vardı Thomas."

"Biliyorum, biliyorum ve
deniyorum-" "Sana bir iyilik
yaptım."

"Bunu biliyorum! Ve çok minnettarım, sadece-"

"Bir borç var," diye hırılıyor ses sessizce. "Ve bugün, tahsil etmek için buradayım."

"Bak, deniyorum, tamam mı?! Bana sadece bir ay verin, Bay Komarov."

Donup kaldım, içimi bir korku kapladı. Babamla kapı arkasında dönen dolaplar, Rus aksanı ve şimdi de gazetelerde gördüğüm bir isim. Babamın konuştuğu adam Chicago'daki organize suç dünyasının en tehlikeli, şiddet yanlısı ve kötü şöhretli adamı. Hatta belki de tüm ülkenin.

Kashenko Bratva'nın acımasız ve güçlü lideri Viktor Komarov'la konuşuyor.

"Sana hiçbir şey vermekle ilgilenmiyorum Thomas," diye tıslıyor Rus gangster. "Bana bugün paramı nasıl alacağımı söylemen için üç saniye daha vermen dışında. Bir saniye."

"Bay Komarov, lütfen! Bu işler böyle yapılmaz-"

"Bana ders verme Thomas. Bir anlaşmamız vardı. Bu işler böyle yapılır. İki."

"Bay Komarov!"

Kapının diğer tarafında bir silahın ani metalik tıkırtısını duyuyorum. Yüksek sesle nefes alıyorum.

Çok yüksek sesle.

Rusça hırıltılı bir komutun havlama sesi kapıda yankılanıyor. Ayak sesleri odayı geçiyor ve ben nefes nefese kalıyorum.

Kapıdan uzaklaş. Ama artık çok geç. Ofisin kapısı çekilerek açılıyor ve iki iri yarı, korkunç adam aniden beni yakalıyor. Ben çığlık atıyorum, babam da bağılıyor ama ikimizi de görmezden geliyorlar. Beni içeri çekiyorlar ve yere atıyorlar. İkisi bana doğru hışımla yaklaşırken aniden bir emir geldi.

"Ostanovka!"

Derin, çakıllı ses odanın içinde gürlüyor.

Yavaşça başımı kaldırdığımda kalbimin boğazımda attığını hissediyorum. İki iri yarı adam kenara çekiliyor ve birden uzun boylu, geniş omuzlu, tamamen muhteşem bir tank gibi adama bakıyorum. İki korumasından bile daha uzun ve iri ve neredeyse ondan yayılan gücü görebiliyorsunuz. Derin mavi gözleri bana bakıyor ve bakışlarımı büyülüyor.

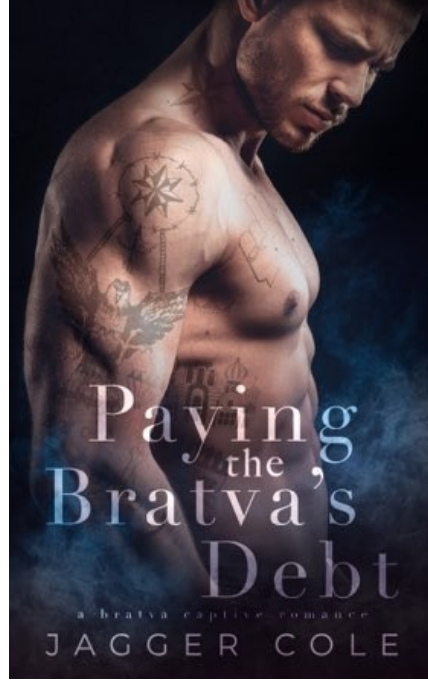
"Kimsin sen?"

"Bay Komarov," diye kekeliyor babam, kekelerken neredeyse takılıp düşüyor. "Bu Fiona, benim kızım."

Düşünceli Rus'un gözleri parlıyor. Dudaklarında bir gülümsemenin gölgesi kıvrılırken bana doğru daralıyorlar.

"Thomas," diye homurdanıyor. "Borcumuz ödendi."

Okumaya devam edin!

Bratva'nın Borcunu Ödemek - Sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta!

Kapakların ilk bakışları, yeni kitaplar, ARC fırsatları ve canlı okumalar için sadece okuyuculara özel Facebook grubumda takılın. Orada görüşürüz!

AYRICA JAGGER COLE TARAFINDAN

Vahşi Varisler:

Vahşi Varis

Kara Prens

Acıların Kralı

Bratva'nın İddiası:

Bratva'nın Borcunu Ödemek

Bratva'nın Çalınan Gelini

Bratva Canavarı Tarafından

Avlanan Esir Bratva

Prensesi Bratva Kralı

Tarafından Sahiplenilen

Bratva'nın Kilitli Aşkı

Bağımsızlar:

Patron Deliği

Grumpaholic

Kaba Tamircisi El üstünde

tutuldu

Büyülenmiş

Gelininin Peşine

Düşmek Benimki

Onun İçin Aç

Onunla Sarılıp Bizim

Olmak

Scaliami Suç Ailesi:

(Hepsi bağımsız kitaplar olup herhangi bir sırayla okunabilir.) Tetikçinin Saplantısı

Patronun Ayartması

Bodyguard'ın Zayıflığı

Güç Serisi:

(Hepsi bağımsız kitaplar olup herhangi bir sırayla okunabilir.) Tyrant

Haydut

Savaş

Lordu

Wants & Needs Düeti:

Tüm İstedikleri

İhtiyacı Olan Her Şey

Forever Always Duet:

Forever His

Always Hers

Tuff Built Serisi:

Büyük Güverte

Sert Vida

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabın başında adı geçse de, bu ve tüm kitaplarımın gerçekleşmesini sağlayan çok harika editör ve iki düzeltmen New York Times'ta tam sayfa reklamları hak ediyor. MJ, Tesh ve Jessie, siz birer rock yıldızısınız. Gülünç derecede son dakika taslaklarıma, değişikliklerime, ikinci düşüncelerime, sorularıma ve yeniden yazmalarına her zaman uyum sağladığınız için teşekkür ederim.

Olay örgüsünden kapak tasarımına, dilbilgisinden aklınıza gelebilecek kitapla ilgili her türlü saçma sapan soruya kadar günün ve gecenin her saatinde sorularıma katlanan, arkadaşım diyebilecek kadar şanslı olduğum inanılmaz yazarlar grubuna. Size sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

Ama hepsinden önemlisi, bu kitap okuyucular için: kitaplarımdan birine şans veren ve okumaya devam eden herkese. İster ilk kitaptan beri yanımda olun, ister bu ilk kitabım olsun: en içten teşekkürlerimi sunarım. Kesinlikle alçakgönüllüyüm ve burada olduğunuz için çok mutluyum.

-Jagger

YAZAR HAKKINDA

Jagger Cole

Her Şeyden önce bir okuyucu olan Jagger Cole, yıllar önce çeşitli buharlı hayran-kurgu hikayelerini kaleme alarak romantizm yazma dişlerini kesti. Yazarlık çizmelerini asmaya karar verdikten sonra Jagger, Don Draper gibi davranarak reklamcılıkta çalıştı. Bu, kendisinden çok uzakta olan bir kadını onunla evlenmeye ikna edecek kadar işe yaradı.

şimdi iki küçük prensesin babası ve bir kraliçenin kralı olan Jagger, klavyenin başına döndüğü için çok heyecanlı.

Aşk kitapları yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda ahşap işleriyle uğraşıyor, iyi viskinin tadını çıkartıyor ve yağmur çamur demeden dışarıda ızgara yapıyor.

Tüm kitaplarını www.jaggercolewrites.com adresinde bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.